

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

1000 ADET SATAN VE DİZİYE UYARLAN
MERCAİ SERİSİNİN YAZARINDAN

SÜMEYYE KOÇ

SERZENİŞ

Leylek

SERZENİŞ
Leyl

SÜMEYYE KOÇ

“Dünya hassas kalpler için cehennem gibidir..”

Johann Wolfgang von Goethe

Soğuk bir kış gecesi idi.

Şehir sessizliğin, gece karanlığın koynunda uyurken, yüreğinde acının filizlendiği anlar tam bu saatlere tekabül ediyordu. Saat üçü on gece... Dizlerinin üzerine çökmüş vaziyetteydi, yine tırnaklarını avuçlarına batırarak geçmiş dizlerine seriyordu. Mazinin omuzlarına bıraktığı enkazın emareleri, yılanın dilinden fışkıran zehre benziyordu. Haklılığını ispat edemeden ölüyordu düşünceleri. Biliyordu, kurtuluş yoktu... O da en az onun kadar suçluydu.

Onu özliyordu.

Hayır, özlemiyordu.

Sadece acı çekiyordu.

Dışarısı buz gibiydi. Bulunduğu bu köhne küf kokulu evin dışarıdan bir farkı yoktu. Üşüdüğünü hissetti, buz tutmuştu parmak uçları. Fakat onu darmaduman eden soğuk tenini değil, yüreğini ayazlara mahkûm etti. Sayamadığı kadar çok isyan etti dili. Yine ve yine...

"Anılar," diye mırıldandı sessizce. "Anılar, sonumuz olacak."

Gözlerini her kapattığında gözkapaklarına resmediliyordu bir çift hoyrat bakış. Ölüm kokan soluklarını genzine mühürlüyordu acımasızca. Kaçamıyordu ama biliyordu. Çünkü içinde öldürdüğü adamın cesedini, her gece bu saatlerde kucaklıyordu

ruhu. Sonra içinde pervasız sancılar büyüyor, ona yenildiğini haykırıyordu.

“Yolu yoktu, bitecektik.”

O an kıvırdı kara kaplı defterinin solgun sayfasını. Bazı kelimeler büyümüştü ruhunda zamanla. Ya sayfalara dokecekti acısını ya da o kelimelerin kendi cellatı olmasına göz yumacaktı. Dedigi gibiydi, yolu yoktu... İnce uzun parmakları, usulca kavradı kalemi.

Biz seninle aynı dünyanın ama ayrı duyguların insanıydık. Aynı arafta boğulmadığımız gibi, hiçbir zaman aynı ateşte yanmadık. Bir adam bir kadını ne kadar sever diye sorsalar seni; bir kadın bir adamdan ne kadar nefret eder diye sorsalar, hiç şüphesiz kendimi gösterirdim. Hayatıma girdin... Varlığın, onlarca kemiğimin kırılıp sol göğsüme batması kadar ıstırap vericiydi. Daha da ağır olanı, hayatımdan hiç gitmeyeceğini bilmektir. Afallamıştım, nasıl bir adam olduğunu anlamamıştım. Zaten seni anlamak, her yüreğin harcı değildi.

Seni ilk gördüğümde içimde oluşan boşluk hissi, zamanla dolduracağın nefret için kazdığın bir mezarmış meğer. Bilemedim ama hissettim. Senden bana iyilik gelmeyecekti. Kaçtım ama yakalandım. Körkütük hislerin, beni içine hapsettiğin bir kafesti. Anladım ama geç kaldım. Bizim hikâyemizin sonu iyi bitmeyecekti.

O günahlar kefarecini unutmadı.

Seninle sırrımız, gecenin nezaretinde tutuklanmadı.

Geleceğini ellerinden bir gecede kopardığımız adam, sessizliğin kanatlarına sığınmadı...

I

BİR KADIN

Bu gece hayatımın en karanlık ikinci gecesiydi. Bu gece ruhum bedenimden çıksa bile, zihnim asla unutamayacağı anılarla kefenlenmişti. Bu gece gökyüzüne saldıığım son kahkahamın üzerinden, sayamayacağım kadar uzun bir zaman geçecekti. Bu gece içimdeki kız çocuğu günahlarla dolu bir çukura gömülecekti.

18 Eylül, Cuma

Saat 22.45

İnsan kalabalığının her akşam bir sel gibi aktığı caddede, üzerime çevrilen tuhaf ve şaşkın bakışlara aldırmadan koşuyordum. Aslında koşturuyordum, kaçırıyordum. Gereğinden fazla hızlı koşarken kaç kişiye çarptığımı sayamamıştım. Böyle bir şeye alışkın olmadığımından olsa gerek, göğsümün ortasına bir ağrı saplanmıştı. Aldığım sert soluklar genzimi yakıyor ve nefesim giderek azalıyordu.

Attığım her adımda, topuklarıma eziyet veren bir sızı yerleşiyor ve gitgide dayanılmaz bir hal alıyordu. Gözüm keştiğim market büfesinin arkasına dolandım bir anda. Ani bir kararla, kapısı açık olan büfeden içeri girdim. Büfe sahibi, çatık kaşlarının altından bana bakarken tek yapabildiğim işaretparmağımı

dudaklarına bastırmak oldu. Gözlerimde yaşlı adama yalvaran bir ifade saklıydı. *Lütfen saklanmama izin verin.*

Kolilerin yanındaki ufakık boşluğa diz çöküp kollarımı dizlerime sararken, adam belli belirsiz kafasını salladı. Sanırım bu tamamı demektir. Olduğum yere iyice sinip cenin pozisyonunu aldığımda, soluk soluğa kalmamın verdiği etkiden ciğerlerim patlayacak gibi yanıyordu. Sadece birkaç dakika geçmişti ki onun ayakkabılarını gördüm.

Aksilik buydu ya, tam arkasına saklandığım büfenin önünde soluklanıyordu. Görmesem de hissediyordum, şu an bakışlarını büfenin sahibine dikmiş olmalıydı. Çok geçmeden aşınası olduğum, düzgün ses tonu kulaklarımda yankılandı.

"Az önce buradan, koşarak bir kız geçti," dedi soluk soluğa. Kahretsin ki bu tarafa döndüğümü görmüştü. "Onu gördünüz mü?"

Yaşlı adamın bakışları üzerime takıldı. Sanki burada olduğumu söyleyecekmiş gibi hissettiğimde, korku içimde patladı ve midem ekşiyerek çalkalandı. Kendimi kusacak gibi hissettiğimde parmaklarımı kuvvetle dudaklarıma bastırdım.

"Farkında mısın bilmiyorum evlat ama burası cadde üstü," dedi adam, oldukça sakın bir sesle. "Yani, nereden bileyim?"

"Ama buradan geçti." Ses tonu az öncekine nazaran sertti. "Yirmili yaşlarda, üzerinde siyah deri ceket olan, esmer bir kız?" Detaylıca tarif etti beni. "Görmüş olmalısınız." Sesindeki tehditkar tını ürpermeme sebep olsa da, "Hayır," diyerek reddetti yaşlı adam. "Öyle birini görmedim."

Adamın bu sözleri üzerine, ayakkabılarının buradan yavaş yavaş uzaklaştığını gördüm. O yürüdükçe bedeninin tamamını görür hale geldim. Öfkenin titrettiği gözbebekleri hızla sağa sola dönerken uzaklaşıp gitti. Elimi dudaklarımdan üzerinden çekip derin bir nefes verdim. Kalbim deli gibi çarpıyordu. Zaman yoktu, bir an önce buradan gitmeliydim. Sindığım yerden usulca kalkıp adama minnet dolu gözlerle baktım.

"Teşekkür ederim," dedim mahcup bir ifadeyle. "Hayatımı kurtardınız."

Adam teşekkürümü pek kaale almayarak kafasını çevirdi ve sigara isteyen bir müşterisiyle ilgilendi. Bir kez daha etrafa bakındığım sırada az önce hissettiğim yakalanma korkusu yüzünden dizlerim titriyordu. Korkuyordum, her şeyi ardımda bırakıp kaçmayı göze almışken tekrar onun ellerine düşmekten çok korkuyordum.

Büyük bir cesaretle büfeden çıktım ve önümde uzanan kalabalık caddenin aksine تنها olan ara sokağa saptım. Ellerimi ceketimin cebine sokmuş vaziyette, etrafa korku dolu bakışlar yolluyordum. Bu sefer koşmuyordum fakat adımlarım telaşlıydı. Saç diplerim, avuç içlerim ve sırtım ter içinde kalmıştı. Bacaklarımın titreyişine aldırmadan sokağın sonuna dek yürüdüm.

Burası Ankara'ydı. Bu şehirde doğup büyüümüş, yıllarını bu şehre adanmış yüzlerce insandan biriydim. Ama onlardan farklıydım çünkü bu gece, bu şehri, ne zaman döneceğimi bilmeksizin terk edecektim. Sadece bu şehirden değil, Türkiye'den de gidecektim. Belki aylar, belki de yıllar sürecekti sürgünüm... Bu düşünce bana ağır geliyordu ama özgür bir hayat yaşayacak olmak her şeye değerdi. Canımı yakan tek şey, aileme hazin bir veda bile edememiş olmamdı.

Bir sokaktan diğerine telaşla ilerleyişim, otobüslerin kalktığı alana ulaşmamla son buldu. Nereye gittiğine bakmaksızın, hareket eden ilk otobüse atladım ve cebimden çıkardığım otobüs kartını cihaza okuttum. Kısmen dolu olan otobüsün içinde ilerleyip en arkadaki koltuğa oturduğumda sanki tüm gözler üzerimdeymiş gibi tedirgin olmuştum.

Yüzümü ve bedenimi camdan sakınıp koridor tarafına doğru döndüm. Yorgun bir nefes aldığım da gözlerim kendiliğinden kapandı. Otobüs hızlı bir şekilde ilerlerken içimde korkunun zerresi kalmamıştı. Hür olmak içime çocuksu bir sevinç bahşederken, dudaklarımda belli belirsiz bir tebessüm gezindi.

Nereye gittiğini bilmediğim bu otobüsten yaklaşık on dakika sonra inecektim. Amacım sadece bu civardan uzaklaşmaktı. Otogar veya havalimanı gibi halka açık yerleri kullanamazdım. Oralara adım attığım an ona yakalanacağımı biliyordum. İndi-

gün yerde Hilal'e konum atacaktım, beni gelip alacaktı ve bu gece Ankara sınırlarından uzaklaşmış olacaktık.

Yaşadıklarım, tükenişlerimden, çaresiz kalışlarımdan kimsenin haberi yoktu. Neden ya da kimden kaçtığımı da ben- den başka bilen yoktu. Uzun zamandır riyakâr bir hayat yaşı- yordum. İnsanların dışarıdan imrenerek baktığı hayatın, benim içine düşürüldüğüm bir çukur olduğunu kimse bilmiyordu. Boğuluyordum, gören yoktu. Daha fazla sorun yokmuş gibi davranmaya takatim kalmamıştı. Madem kimseye bir şey soy- leyemiyordum, kaçacaktım.

Ben bu gece küllerimden yeniden doğacaktım.

Birbirinden deli düşünceler zihnimin içinde pervasız çığlık- lar atarken geçen dakikaları sayıyordum. Otobüse bineli sade- ce dört dakika olmuştu. Bakışlarım usulca pencereye kaydı, o an gökyüzü haykırırcasına gürledi ve birden yağmur bastırdı. Artık yakalanmayacak olmanın verdiği rahatlıkla alnımı cama yasladım ve cama vuran su damlalarının gürültüsünü dinledim.

Yağmur hızlandı, gözlerim hâlâ kapalıydı.

Dakikaları saymaya devam ettim: 5, 6, 7...

Sekizinci dakikada hızlı bir şekilde ayağa kalkıp inmek için düğmeye bastım. Bir dakika sonra duran otobüsün arka kapısı açıldı ve ince ince yağan yağmura aldırmadan kaldırıma adım attım. Ceketimin cebinden çıkardığım telefonumda rehberde Hi- lal'i ararken hızlı adımlarla yürüyordum. İkinci çalışta açılan telefonda Hilal'in heyecan dolu sesi duyuldu.

"Kurtuldun mu?" diye sordu. O an ağlamamak için kendimi zor tuttuğum bir gerçektir. "Kurtuldum."

"Hemen konum at. Hiç yapmadığım bir şeyi yapıyor ve ara- banın içinde dakikalardır tırnaklarımı yiyorum."

"Atıyorum, ne olur çabuk ol."

Telefonu kapattıktan sonra kepenklerini indirmiş olan bir dükkânın önüne sindim ve giderek şiddetini artıran yağmurdan korunmaya çalıştım. Islanmış telefon ekranımı kot pantolonu- ma bastırarak temizledikten sonra mesajlar bölümünü açtım ve bulunduğum konumu Hilal'e gönderdim. O sırada telefo-

num çaldı, arayan annemdi. Hiçbir zaman geri çevirmediğim aramasını yanıtlamayacak olmanın ıstırapıyla kıvranıp ekrana bomboş gözlerle bakarken, telefonum parmaklarımın arasından hızla çekildi. Ne olduğunu anlamak için arkamı döndüğümde onun hedenine çarparak durmayı beklemiyordum. Dudaklarımdan telaşlı bir nida döküldü.

Karşımdaydı.

İşte her şey bitmişti.

Hayır, her şey daha yeni başlıyordu.

Gözlerim gözlerinin kuyusuna düştüğünde umutlarımın külleri göğe savruldu ve yarınlara dair kurduğum hayaller uçurtma misali yere çakıldı. Telefonumu parmaklarımla arasında kırakmış gibi sıkıyordu, öfkeden deliye dönmüştü. O an nefes bile alamadım, gökyüzü tepeme çökmüştü sanki. Düşünmeden arkamı döndüm ve hızlıca koşmaya başladım. Oysa boşa kürek çekmekti bu yaptığım, zinhar kaçamayacaktım. Telefonum bile onun elindeyken nereye kadar kaçabilirdim?

“Hande!” diye bağırdı, geceyi titreten sesiyle. Adımı onun ağzından duyduğumda, yenilginin çığlıkları atıldı içimde.

Yaptığım tek şey delicesine koşmaktı, arkamdan geldiğini bilirken hem de... Uzun, kahverengi saçlarımı kuvvetle hırpalayan yağmura aldırmadan, yollarda birikmiş sulara basa basa kaçtım. Perişanlığım umurumda bile değildi. Neden şans benden yana olmamıştı? Onunla cezalandırılmamın sebebi günahkâr bir insan olduğum için miydi?

Nefesini ensemde hissetmemle birlikte beni kolumdan tutarak durdu ve kendisine çevirdi. Ani bir şekilde durdurulan adımlarım yüzünden dengemi sağlayamadım ve su birikintisinin üzerine dizüstü kapaklandım. Yağmurdan ıslanan saçlarım yüzümü bertaraf ederken pantolonum da saniyeler içinde sıırıslam olmuştu. Yeri göğü inlerecek çığlıklar atmak istedim. Ama sustum ve kafamı kaldırıp başımda dikilen cellatıma hınç dolu gözlerle baktım.

“Neden?” Aslında defalarca sorduğum bir soruydu bu. Yanıtı uzun ve boş bir bakıştan ibaretti. *Neden bana verebileceği*

"Bir cevap vermi?" "Allah aşkına," dedim isyan eder gibi. "Ne istiyorsun benden, ne?"

O sonu yine cevapsız kalıyordu.

"Ayağa kalk," dedi sakince. İçimi titreten bakışlarını sokağın sonuna dikmişti. Anlamıyordum, yüzüne bile bakmaktan kaçındığı bir kadından ne istiyordu?

"Kalkmıyacağım." Bir çocuktan farksızdım ama avutulmak istemiyordum artık. "Git artık, ne olur git."

"Hande," dedi bir kez daha uyarır gibi. Göz ucuyla ona savunmasız bir bakış attım. Beyaz gömleği yağmurdan sırılsıklam olmuş, tenini saran ikinci bir ten gibi yapışmıştı bedenine. "Ayağa kalk."

Kalkmadım, konuşmadım ve duymadım. Dizlerimi hafifçe karnıma çekip kollarımla sardım ve önümdeki boş yola devirdim bakışlarımı. Dudaklarım titriyordu ama üşüdüğümünden değildi bu, sessiz sessiz ağlıyordum. Bulunduğumuz sokağın تنها olmasına karşın, yoldan gelip geçen adamlar vardı. Yaptıkları tek şey tuhaf tuhaf bakmaktı. Başıma kötü bir şey gelmiş olması, bir adam tarafından bir şeylere zorlanıyor olmam hiçbirinin umurunda değildi. *Zaten kadınların sesi ne zaman duyulmuştu ki?*

"Yapabilirim sandım," dedim gözyaşlarım usulca akarken. "Senden ve o geceden kurtulabilirim sandım. Bu şehre bir daha dönmemek üzere veda eder, kendime güzel bir hayat kurabilirim sandım. Yapamadım." Hayıflanırcasına kafamı sallarken tek omzumu çaresizce kaldırdım. "Yirmi üç yaşımdayım ama geleceğe dair tek bir umudum bile yok! Sen benim hayatımı çaldın, ışıklarımı söndürdün..."

Ölmek hazen bir kalbin atmayı bırakması değildi.

Bora Şahsuvar bedenimin değil, ruhumun katiliydi.

Sanki bu halimin sorumlusu o değilmiş gibi sessizce dinliyordu sözlerimi. Kafamı kaldırıp bir kez daha yüzüne baktım. Bakışları yine sokağın sonundayken ona baktığımı fark ederek sol elini bana uzattı. Küfür gibiydi. Beni düşüren o değilmiş gibi, kaldırmak mı istiyordu? Elini tutmak yerine sertçe iteklediğimden artık daha fena ağlıyordum. Çünkü bu yenilgiyi hazmedilir gibi

değildi. Elini bir kez daha, matla uzattı ama yine tutmadım. Nasıl olsa alıp götürecekti beni, belaya kendi elinle tutunmak istemiyordum.

"Dur artık!" diye bağırduğunda olke onu tamamen ele geçirmişti. Yere eğilerek tek kolumdan tuttuğunda güçsüz bedenimi hiç zorlanmadan ayağa dikti. Şimdi bileğimden tutuyordu ve önünde, ben arkada yürüyorduk. Sırılsıklam olmuş bedenlerimiz ikimizin de umurunda değildi.

Koşarak aştığım yolları felç olmuş gibi ağır aksak geri dönerken, ağzımda umutsuzluğun buruk tadı vardı. Beni yakaladığı yere tekrar dönüyorduk. Artık kaçmıyor, kurtulmaya çalışmıyordum. Yol kenarına bıraktığı arabasına yaklaşıırken kendimi idam sehpasına çıkmak üzere olan bir zavallı gibi hissettim. Önünde durduğumuz arabanın ön yolcu kapısını açtığında gözlerimi asfalt zemine kenetledim, ona bakmadım.

"Arabaya bin." Sesi dümdüz fakat bir o kadar da sertti.

İtiraz etmedim. Karşı çıktığım takdirde neler olacağını bildiğimden sustum. Sustum ve benim için açılan kapıdan içeriye ürktürücü yeşil gözler eşliğinde girdim. Sırf ondan kurtulmak için oynadığım oyun anlamını yitirmişti. Çabalarım sonuçsuzdu. Ben aylardır boşuna uğraşıyordum. Kurtulamayacaktım.

Sertçe kapanan kapının ardından sürücü kapısı açıldı ve Bora içeriye girdiğinde kapı yine sertçe kapandı. Arabanın içini doldurmuş olan parfüm kokusu midemi bulandırdığında camı açma gereği duydum. Kısa bir anlığına gözleriyle yüzümü abluka altına aldı, sonra önüne döndü ve motoru çalıştırdı. Sola kırdığı arabanın tekerleri çığlık atarken, gaza sonuna kadar yüklendi. Önce öne doğru savruldu, sonra sırtım koltuğa yapıştı.

Hızı severdi, yollar sadece onunmuş gibi hareket eder, kuralları alenen hiçe sayardı. Sanki hayat onun parmak uçlarına adanmıştı. Bundan iki hafta öncesinde, onu solladığını iddia ettiği bir adamla kavga bile etmişti. Hayat sadece onun etrafında dönsün istiyordu. İsteddiği her şeyi elde edebileceğini sanıyordu. Belki de bu yüzdendir ki, ona yanıldığını gösteren ilk ben olduğum için beni asla bırakmıyordu.

Şimdi ikimiz de suskunduk. Varyansın kokan sözcükler dilime para olurken bakışlarımı cama çevirdim. Arabanın hızla yol almasıyla bulukta bıçak kadar keskin bir soğuk önce yüzüme, ardından koşmaktan sıvıslam olmuş saçlarıma nüfuz etti. Bu vakı ihtimalle hasta olacaktım ama bu zerre gözümde değildi.

Bir zaman sonra, aramızdaki kasverli sükûneti yok eden kelimeler firar etti dudaklarından. “Bu yaptığın...” Bakışlarının voldan çekilip üzerime dikildiğini hissettim. “Yenilir yutulur şey değil, Hande.” Ses tonundan damlayan öfke kulaklarıma çarptı. Yaptığım şeyin onu korkunç derecede öfkeli edeceğini biliyordum ama sonuçlarını zaten göze almıştım.

Bakışlarımı camdan çektim ve yüzüne baktım. O gözlere her uğrayışım içimi biraz daha maraza boğuyordu. Koyu yeşil gözlerinin ardında saklanan kimliği belirsiz duygular, bana sadece ve sadece o geceyi hatırlatıyordu. İçime ucsuz bucaksız bir huzursuzluk çökmüş, ruhumu karanlığın kirli elleri sarmalamıştı.

Bu gece susmamaya ant içmişti dudaklarım. “Senin bana yaptıklarının yanında, benim sana yaptığım şey devede kulak kalır.”

Verdiğim karşılık hoşuna gitmemiş olmalı ki, “Bu yaptığın cezasız kalmayacak,” dedi buz gibi bir sesle. “Adımı uçkur düşününü bir şeretsize çıkardın.”

“Dert ettiğin şey bu mu?” diye sordum dalga geçer gibi. “Aldatılan konumunda olan benim. İnsanların düşünceleri ne zamandan beri umurunda?”

“Benim derdim, senin deli cesaretin...” Şimdi alay eden, eğlenen oydu. “Gerçekten kaçıp gidebileceğini falan mı sandın?” Gözleri yeniden gözlerimle buluştuğunda dudakları küçümseyici bir şekilde kıvrıldı. “Hiçbir yere gidemez, amaçladığın hiçbir şeye ulaşamazsın. Böyle oyunlar oynamak senin gibi kız çocuklarının harcı değil, yaptığın tek şey eline yüzüne bulaştırmak ve sabrımın sınırlarını zorlamak.”

“Sus artık,” dedim kabullenir gibi. Kelimeler de yorulurdu elbet. Bora’ya sarf edeceğim tüm sözcükler, lügatımda kuruyup gitmişti zamanla.

Bu gece her şeyi ardında bırakıp kaçırmaya çalışmadan önce, ansızın gidişime bir sebep bulmak ve dışarıdan sorunsuz bir dışkı yaşadığımızı düşünen çevremize Bora'nın beni aldattığını düşündürmek istemişim. Hiçbir şey olmamış gibi ortalıktan kaybolamazdım. Bora'yı terk etmemin bir sebebi olmalıydı ve ben de aldatıldığı için terk edip giden kadın rolünü oynamalıydım.

Bu planı harekete geçirmek zor olmamıştı. Liseyi okuduğumuz okulda gözü kara bir kız vardı. Adı Damla'ydı. Hilal benim için Damla'yla konuşup böylesi bir plan için onu ikna etmişti. Bu akşam her zaman gittiğimiz mekânlardan birine ansızın çıkagelmiş ve herkesin içinde Bora'yla bir ilişkisi olduğunu, benim aldatıldığımı söylemişti. Yeterince inandırıcı bir rol sergilemişti Damla. Bora bile neye uğradığını şaşırılmıştı.

Bora haklıydı aslında. Kaçamadığım yetmiyormuş gibi elime yüzüme bulaştırmıştım her şeyi. Şimdi uzunca bir süre, herkesin bana acıyarak bakmasına ve iğneleyici sözler sarf ederek kınamasına maruz kalacaktım. Aslında hiçbir umurumda değildi. Bora'yı gerçekten başka bir kadınla görsem ve mecazen de olsa aldatıldığımı bilsem canım acımazdı. Onu sevmiyor, bilakis ondan nefret ediyordum. Canımı acıtan tek şey ona olan yenilgimdi.

"Cezanı merak etmiyor musun?" diye sorduğu an içime bir ateş düştü. Kimbilir, şeytanların cirit attığı zihninde yine hangi bitirici plan kol geziyordu. Oturduğum koltukta rahatsızca kıpırdanırken, bakışlarımı ondan olabildiğince kaçırdım. Ne olduğunu sormadım, sormayacaktım.

Yağmur sesleri eşliğinde, sonunun nereye varacağını kestiremediğim bir yolculuk yapıyorduk. Soramıyordum da. Karanlığın örtbas ettiği yollara bakınca tam olarak nerede olduğumuz anlaşılmıyordu. Etrafa bakarken gözlerim yanlışlıkla Bora'yı bulduğunda korkunç bir şey görmüş gibi sakındım bakışlarımı. Ve sonra tekrar camdan dışarı baktım. Bir geceyi daha mağlubiyetle sonlandırmış, bir günümü daha onunla ziyan etmişim.

Bugün bir kez daha göstermişti ondan kaçacak bir yerimin olmadığını. Nereye gidersem gideyim nefesinin ensemde olaca-

ğını ve onsuz bir hayatın içinde yaşayamayacağımı... Senden kurtulmanın bir yolu olmalı, dedim içimden. Kapana kısılmak, çıkışsız bir sokakta yaşamak bana göre değildi. Seni bitirecek bir şey olmalı elimde.

Şehir merkezine uzak, ıssız bir yerde bulunan tek katlı bir eve gelmiştik. Geceyi bu تنها evde geçirecek olmak, beni onun yanında olmaktan daha huzursuz etmişti. Ben ürkek bakışlarla civardaki diğer evleri incelerken, o elindeki hangi anahtarın kapıyı açabileceğini deniyordu. Evler birbirine bir hayli uzaktı, aralardaki boşlukları ise çalılar ve ağaçlar dolduruyordu. Ankara gri bir şehirdi, o nedenle neredeyse bir ormanı andıran ağaçlar ve tek tük evlerin olduğu bu çevre bana sanki farklı bir şehirdeymişiz gibi hissettirmişti.

Nereye geldiğimizi, şu an Ankara'nın neresinde olduğumuzu bilmiyordum. Sadece arabada giderken Gölbaşı yazan tabelayı gördüğümü hatırlıyordum. Aslında çok uzun bir yol gitmiş sayılmazdık, o nedenle burası şehre pek uzak sayılmazdı.

Yine de ürperticiydi.

"Burada seninle kalmak istemiyorum," dedim çabamın bir işe yaramayacağını bile bile. "Evime götür beni."

Bora tepkisizdi, sanki beni duymuyormuş gibi.

Etraftaki evlerin hiçbirinde ışık yanmıyordu. Sanırım şu an civarda bizden başka kimse yoktu. Bu beni daha fazla rahatsız ederken kapı açıldı, Bora geriye çekildi ve içeriye girmemi emreden bakışlarını üzerimde gezdirdi. Evin küçük fakat geniş bir bahçesi ve bu bahçenin ortasına yapılmış, büyük bir deka-melyası vardı. Bahçenin sokakla bağlantısını kesen bir metre boyundaki duvar evin cephelerini boydan boya dolanıyordu. Kapının önünden bahçeye inen merdiven basamaklarını ise peşe dizilmiş saksı çiçekleri takip ediyordu.

Çiçekler solgun değillerdi, hırıltılarının burayı düzenli olarak kullandığı belliydi.

Kapıdan içeriye çekinerek baktığımda, "Neresi burası?" diye sordum sessizce. Onunla kapalı bir kapının ardında kalacak

olmak beni şimdiden huzursuz etmişti. “Neden geldik buraya? Burası kimin evi?”

“Babamın ara sıra kullandığı bir kış evi,” dedi Bora bıkkın bir tavırla. “Çok soru sorma.” Bileğimden tutup beni içeriye çekti ve birlikte içeriye geçmemizin ardından kapıyı kapattı. Evin içi göz gözü görmeyecek kadar karanlıktı ama neyse ki Bora telefon fenerini açarak yok etmişti karanlığı. Koridorun ışığını açıp feneri kapattı. Koridor duvarına gömülü bir şekilde duran siyah, büyük vestiyer ve yerdeki koyu renk desensiz halı dışında hol bombostu. Koridoru incelemeyi es geçerek Bora’ya baktığımda fark ettim ki elindeki, benim telefonumdu. Telefonumu kurcaladığını görür görmez hızla üzerine atılıp elinden almaya çalıştım. “Karıştırma, ver şunu!”

Telefonu tek eliyle havaya kaldırırken, “Şşş, uslu dur,” dedi kısık bir sesle. Kolumu kaldırıp elimi yukarı doğru uzattım ancak yetişmem mümkün değildi, boyu benden epey uzundu. Kafam ancak onun boyun hizasına denk geliyordu. Onunla bu kadar yakın olmaktan rahatsızlık duyarak geriye çekildim, zaten gözlerime öyle dehşet verici bakıyordu ki ısrarcı olamazdım. Rahat bir tavırla indirdiği telefonuma yeniden baktığımda, “Dokuz cevapsız çağrı, on mesaj,” diye konuştu. “Uç cevapsız annenden, gerisi Hilal’den.”

Suçlayıcı bakışları üzerime dikildiğinde Hilal mevzusunun üzerini kapatmak istercesine, “Annem meraklan deliye dönmüştür,” dedim telaşla. “Telefonumu ver, annemi arayacağım.”

“Annene mesaj atıp geceyi benimle geçireceğini söyledim,” dedi telaşımı gereksiz bulur gibi. Sonra konuyu tekrar Hilal’e getirdi. “Suç ortağınla birlikte mi kaçacaktın?”

Bir an ne söyleyeceğimi bilemeyerek susup kaldım. Bora’nın bu sefer de Hilal’e kafayı takmasından endişe ediyordum.

“Bir daha onunla görüşmeyeceksin,” dediğinde kaşlarım derince çatıldı. O diye bahsettiği benim çocukluğumdu, en yakın dostumdu.

“Adileşme,” diye bağırdım kendime engel olamayarak. “Bu kadar da ileri gidemezsin!”

“Neden?” Sorduğu sorunun ardından telefonumu pantolonunun arka cebine koyarak bana doğru bir adım attı. “Seni dibe çeken o kız değil miydi?” Ses tonu, tüylerimi diken diken ediyordu. “Söylesene, unuttun mu o geceyi?”

İnsanın aklından hiç çıkmayan bir şeyi unutması mümkün değildi. Unutmak bir tarafa dursun, dört aydır her Allah’ın günü o geceyi düşünmekten delirdiğimi, nasıl bir vicdan azabı çekerek kıvrandığımı çok iyi biliyordu. Yine de kedinin fareyle oynadığı gibi oynuyordu benimle.

“Beni dibe çeken o değildi, sendin!” dedim, sesim titriyordu.

Fakat Bora bunu inkâr etti. “Ben seni kurtardım.”

“Sen beni kurtarmadın,” diye bağırdım çıldırmış gibi. “Sen bana oyun oynadın!”

“Ben sana yardım ettim, sen de kabul ettin,” dedi. Çıldırmışlığımı inat, insanı çileden çıkaracak kadar sakindi. “Yardıma kabul etmeyebilirdin.”

“Keşke etmeseydim!” Öyle çok bağırmıştım ki boğazım acıyordu. Aramızdaki birkaç adımlık mesafeyi kapattım ve ellerimi göğsüne bastırarak onu tüm gücümle itekledim. “Keşke ölseydim de senin tuzağına düşmeseydim!”

Bora onu itmemle sarsılacak bir adam değildi, zaten buna gücüm yetmezdi. Ama sarsılmıştı. Birkaç adım geriye giderek benden uzaklaştıktan sonra, gözlerime anlam veremediğim tuhaf bir bakış atarak yanımdan geçip gitti. Kapıyı açıp evden çıktığında ondan çıkaramadığım öfkem hâlâ çok tazeydi.

Bacaklarımın titrediğini hissettim, artık ayakta duramayacak kadar birkinleşmiştim. Koridor boyunca yürüyüp karşılıklı konumlandırılmış iki kapıya baktığımda, mutfak yerine salondan içeri girdim. Işığı açmamıştım, koridordan yansıyan ışık yetiyordu. Klâsik ve eski mobilyalar bu evin sanki yıllardır var olduğu izlenimini verirken, etrafın ne kadar düzenli ve temiz olduğunu fark ettim.

Duvardaki manzara tablosundan, pencere kenarında duran masa ve örtüsüne dek her şey düzgündü. Üstelik içeride insanı boğan havasızlık kokusu bile yoktu. Bora bu evi sıkça kullanıyor

muydu? Ya da babası? Buna manasım gelmiyordu. Yaşadıkları evlerin görkeminin ve lüksünün yanında burası çok sıradan kalıyordu. O sırada salonun köşesindeki büyük şömine çarptı gözüme. Uşüdüğümü hissettim çünkü giysilerim sırlıklılandı, özellikle de pantolonum. Bir şekilde şömineyi yakıp ısınmam gerekiyordu.

Nasıl yapacağımı düşünürken duyduğum patlama sesiyle birlikte dudaklarımdan korku dolu bir çığlık kaçtı. Çok yakından gelen bu gürültü, silah sesini andırıyordu. Kalbim yerinden çıkacakmış gibi çarpmaya başladığı sırada, aynı sesi bir kez daha duyarak ellerimi kulaklarıma bastırdım.

Neler oluyordu?

Telaşlı bir şekilde salondan ayrılıp kapıya doğru yürüdüğümde aynı sesi üçüncü kez duyarak irkildim. Ses o kadar şiddetliydi ki sanki patlama bedenimin içinde gerçekleşiyordu. Kapıyı aralayıp dışarı çıktığımda Bora'yı bahçe duvarının biraz gerisinde gördüm. Elindeki silahı yola doğrultmuş, her an ateşlemeye hazır görünüyordu. O an gözüme yolun karşısındaki ağaçlık alanın girişine dizilmiş üç cam şişe çarptı. Ve asfalta gelişigüzel saçılmış cam parçaları...

Onun silahlara ve ateş yapmaya olan tutkusundan haberdardım. Fakat hiç olmayacak bir yerde, akşamın köründe etrafa gelişigüzel sıkacak kadar delirmiş olduğunu bilmiyordum.

"Gece gece ne yapıyorsun sen?"

Bora tüm dikkatini vermiş olduğu cam şişeden gözlerini ayırmadı, bana cevap vermek yerine dördüncü kez ateş ettiğinde kapının önündeki basamağa diz çökerek ellerimi kulaklarıma bastırdım. Gürültü bu mesafeden çok daha şiddetliydi. Şişelerden birinin daha parçalara ayrıldığını duymamın ardından ne kadar geçmişti bilmiyordum ama onun sesini duyduğumda gözlerimi araladım.

"Korkuyor musun?"

Elindeki silahın namlusunu bana doğrultmuştu. Bir an gözlerimin yanlış görüyor olabileceğini düşündüm ama değildi. Bu an fazlasıyla gerçektir. Üstelik her an tetiği çekecek ve beni vu-

racakmış gibi bakıyordu deli gözleri. En başından beri, onunla yürüdüğüm yolun sonu nereye varacak bilmezdim. Hislerim kulağıma iyi şeyler fısıldamazdı benim. Korkuyordum, bunu inkâr edemezdim.

“Benimle olmak yerine, ölmek daha iyi bir seçenek mi Hande?”

“Bu sorunun cevabını sana defalarca verdim.”

Titreyen bacaklarıma rağmen ayağa kalkıp toprağa ayak-kabımın tabanlarını sürte sürte yürüdüm ve karşısına dikildim. Birbirine değen gözlerimiz arasında binlerce meyus duygu mekik dokuyordu. Öfke, nefret, acımasızlık ve daha fazlası... Belki de kader defterime benim için son satırlar yazılıyordu. Zaman kavramını yitirmiş gibiydi. Hiçbir zaman bana uğramayacağını düşündüğüm ölümün soğuk nefesi şimdi ensemdeydi.

“Ne o?” diye sordum, bakışlarımı üzerime doğrulttuğu silahtan uzak tutmaya çalışıyordum. Korkumu hissetmemeliydi. “Bahsettiğin ceza beni öldürmek miydi?”

Zihnim durmadan kanlı senaryolar yazıyordu. Kaçıp gitmem onun kitabında affı olmayan bir suçtu ve cezası ağır olacaktı. Belki de şehir merkezinden uzaklaşıp beni dağın başındaki bu eve getirmesindeki esas amaç da buydu. Beni öldürecek ve cesedimden kolayca kurtulacaktı. Bunu yapacak kadar yürekli miydi bilmiyordum ama onda bu potansiyeli görüyordum. Ruhu şeytana hizmet ediyordu. Ve benim hayatım onun gözünde, parçalara ayırdığı cam kırıkları kadar değersizdi.

“Ölümü bir ceza olarak mı görüyorsun?” diye sordu ifadesiz bir sesle. “Yoksa bir kurtuluş mu?”

“Şayet peşimden gelmeyeceksen, ölüm benim için bir kurtuluştur.”

Bora hafifçe kıvırdı dudaklarını. “Seni kurtarmamı ister misin?”

“Öldür beni,” dedim soğukkanlılıkla. “Yoksa bir gün, *ben öldüreceğim seni.*”

Oysa dört ay öncesine kadar hayata sınıksız bağlı, hayalleri gökyüzündeki uçurtmaya asılı, gökkuşağının yedi rengine delicesine âşık, yaşama tutkun, saf bir kızdım ben. Ölmekten

korkardım, çok korkardım. Daha yaşayacak çok güzel günlerimi, dünyayı gezme planlarım vardı. Âşık olduğum adamla evlenecek, birbirinden sevimli çocuklar dünyaya getirecek ve çok mutlu olacaktım. Olmamıştı. Bora benden, beni ben yapan her şeyi almıştı. Tüm hayallerimi çaldığı yetmiyormuş gibi, ruhumu bedenimden ayırmak istiyordu şimdi de.

“Öldür!” Yüzüme düşen hırçın bir tutam saçı geriye atarken, boğazım patlayana dek bağırdım. Mütemadiyen içimi titreten ölüm düşüncesi ilk defa ruhumu okşuyordu. “Aylardır cehennemini yaşıyorsun bana.” Tek bir mimiğin oynamadığı tepkisiz yüzüne bakarken tamamen teslim olmuşum. “En azından öldüğümde, adını dahi hatırlamayacağım.”

Tek bir kurşun... Ruhumu bedenimden koparmaya yetecekti. Silah bir kez daha ateşlendi, kurşun sesi geceyi inletti ve kulaklarımda ölümümü fısıldayan uğultulu bir ses yankılandı. Çoktan kapattığım gözlerimin ardından, karanlık bir boşlukta salınıyormuşum gibi hissederken kalbe zarar sesini tekrar duydum. “Ölmedin aptal, aç gözlerini.”

Usulca araladığım gözlerim onun yüzüne ilişti, o an fark ettim ki az önce ateşlediği silahın yönünü değiştirmiş, ağaçlara doğru hedef almıştı. Bakışlarım hâlâ kırılmamış olan iki cam şişeye çevrildiğinde ne kadar tehlikeli bir şey yaptığını fark ettim. Nereye sıktığına bile bakmamıştı.

“Gecenin bir vaktinde, etrafta bizden başka kimsenin olmaması sana bu hakkı vermiyor,” dediğimde kaşlarını alayla havaya kaldırdı. “Bir hayvana zarar verebilirdin.”

“Bak sen...” Parmaklarının arasında sımsıkı tuttuğu silahı bacağına doğru indirirken umursamaz bir tavırla gülümsedi. “Kendinden başka herkesi bu kadar çok düşünme iyilik meleği.” Sesi alaycıydı. “İyilerin sonu her zaman hazindir.”

Cevap vermek yerine sustum. Onunla aynı dili konuşamıyordum, bu çok yorucuydu. Çırpınmamın hiçbir fayda sağlamayacağına bilincinde olarak arkamı döndüm ve kapısı aralık haldeki evden içeriye girdim. İhtimal vermesem de bir an gerçekten de beni vurup öldüreceğini düşündüğümde dizlerim hâlâ zangır

zangır tırtıyordu. Salona geçip koltuklardan birine oturduğumda, giysilerimin ıslaklığına ve üşüyor olmama aldırmadan öylece kıvrıldım. Yorgundum ama gözümde uykunun zerresi yoktu. İki el ateş sesi daha duydum, cam şişelerin ayrı ayrı iki kere kırılıp dağılma sesini. Bu sefer korkmadım. Sonra uzun bir sessizlik oldu ve silah sesi bir daha duyulmadı.

Aradan çok zaman geçmemişti ki evin kapısı aralandı ve Bora salondan içeriye girdi. Kucağına yığıldığı odun ve birkaç dal parçasını gördüğümde, tekrar iliklerime kadar üşüdüğümü hissettim. Sırılsıklam olduğumuz ve ısınmamız gerektiği kafasına daha yeni dank etmiş olmalıydı. Odunları şöminenin içine gelişigüzel dizdikten sonra cebinden çıkardığı çakmakla önce küçük dal parçalarını tutuşturdu, sonra sigarasının ucunu. Bir müddet sonra şöminedeki ateş büyüyerek içeriyi aydınlattığında kafasını kaldırıp yüzüme baktı.

“Otur şuraya, ısın.”

Onu reddedemeyecek kadar üşüyordum. Kıvrıldığım koltuktan kalkıp şömineye doğru adımladığım sırada beni izliyordu. Yine anlam veremediğim tuhaf bakışlarından biri yerleşmişti gözbebeklerine. Dudaklarının arasına kısırdığı sigaradan uzunca bir nefes çektiğinde, şöminedeki turuncu alevler büyüyerek yüzüne düştü. Şimdi gözleri daha açık bir yeşile bürünmüştü ama değişen bir şey yoktu. Bakışları her daim korkunçtu.

Onunla karşı karşıya oturmayacaktım elbette. Şöminenin önünde ayakta dikildiğim sırada, “Arkanı dön,” dedim bitkin sesimle. Bu bir emir değil, ricaydı. Artık ona kafa tutamayacak kadar yorgundum. “Yüzünü görmek istemiyorum.”

Bora yüzüme dik dik baksa da itiraz etmeden bana sırtını döndüğünde, ben de ona sırtımı dönerek oturdum. Şömineden yayılan sıcaklık bedenimi gevşetirken gözlerimin önünde evin boş duvarı vardı. Her şeyin nasıl başladığını, onu ilk ne zaman gördüğümü düşündüm. Nasıl bu hale geldiğimizi, beni ona tutsak eden gecenin acımasızlığını...

Hayatım tek bir gecede değişmişti.

Sırt sırta oturarak hiç konuşmadan geçirdiğimiz dakikaların sonunda üstümdeki kıyafetlerin büyük bir kısmı kurumuştu. Bir müddet sonra Bora ayağa kalktı ve karşımdaki koltuğa gelişigüzel uzandı. Uzun boyu yüzünden koltuğa sığmayan bacaklarını kıvrırmak zorunda kaldığında gözleri kapalıydı. Uyuyordu. Sahiden mi uyuyordu yoksa kaçıp kaçmayacağımı anlamak için bana tuzak mı kuruyordu, bir fikrim yoktu.

Bir süre iyice uykuya dalmasını bekledim. Hâlâ şöminenin önünde oturuyor, giderek cılızlaşan ateşin sönmesini beklerken ara sıra Bora'ya bakıyordum. Öyle sessiz ve hareketsiz uyuyordu ki nefes alıp verişleri dahi duyulmuyordu. Gür, siyah saçları yağmurda ıslanmanın etkisiyle dağılmış ve gelişigüzel alnına dökülmüştü. Uyurken bile çatık olan siyah kavisli kaşlara, düzgün ve sivri bir buruna, rengi mora çalan kalın dudaklara sahipti. Esmer sayılamayacak buğday bir ten rengi, çıkık çene kemikleri ve yüzüne düzgün bir şekilde oturmuş, siyah kirli sakalları vardı.

İnsanın içini ürperten gözleri kapalı olduğu için miydi bilmez, uyurken yüzüne çocuksu ve mahzun bir ifade çökmüştü. Onu hiç tanımayan birinin, hakkında iyimser düşünceler beyan edeceğinden şüphem yoktu. Ediyolardı da. Zira kalbinin çirkinliği yüzüne yansımamıştı, bu konuda şanslıydı. Yine de ona baktığım zaman yakışıklı bir adam değil, bir canavar görüyordum. Hatta etrafımdaki tüm kadınlar Bora'ya deli oluyordu.

Ben hariç.

Ne gençliği, ne çekiciliği, ne sahip oldukları... Bora Şahsuvar'a dair hiçbir şey ilgimi çekmiyordu. Tek bir gecede şahit olduğum kötümser ruhu, benim gözümde onu bir canavara çevirmişti. Tek isteğim ondan kurtulmaktı ama bu mümkün olmuyordu.

Elinde benim sonumu getirecek büyük bir koz vardı.

Oturduğum yerden sessizce kalkıp parmak uçlarıma basa basa salondan uzaklaştım. Vestiyerin çekmecelerini sessizce karıştırıp bulduğum küçük el fenerini yanıma aldım. Yorgunluktan ölsem bile onunla aynı yerde uyuyamayacağımı bildiğimden, evin kapısını büyük bir sessizlikle aralayıp dışarı çıktım. Bir yere

gitmeyecektim, gıdemezdüm de zaten. Sadece onunla aynı çatı altında olmaktansa dışarıda olmayı tercih ediyordum.

Evin etrafından uzaklaşmadan bahçe duvarının öbür tarafına, yolun karşısına geçtim ve ağaçlara baka baka yürümeye başladım. Sokak lambası geceyi aydınlatmaya yetmediği için feneri ağaçlık alana doğru tuttum. Çalılarda ateş böceklerinin vızıltıları duyuluyor, esen hafif rüzgârla dallar uysal bir şekilde hareket ediyordu. Bana istediğim yalnızlığı bahsettikleri için geceleri severdim. Etrattaki ağaçlara bakarak ne ağacı olduklarını anlamaya çalışırken gözlerime takılan garip ayrıntıyla duraksadım. Bakışlarım kendiliğinden kısıldı. O an kalbim duracakmış gibi oldu.

Zira önünde dikildiğim heybetli ağaç gövdesinin arkasında biri yatıyordu.

Tam olarak, Bora'nın silahı üzerimden çekip boşluğa ateşlediği yerde.

İçime çığ düşmüş gibi buz kestim, kanım damarlarımda dondu. O an hiçbir şey düşünmeden ağaçlık alana doğru adım attım ve uzun çalılara aldırılmayarak hızla yürüdüm. Aynı anda evin kapısı açıldı ve Bora'nın sesi duyuldu. Her yanımda titriyordu, adım atacak dermanım kalmamıştı ama inatla yürüdüm. Bora bu tarafa doğru geliyordu. O da bir şeylerin yolunda gitmediğinin farkındaymış gibi suskundu. Yerde yatan hareketsiz bedeni tamamen göreceğim kadar yaklaştığımda vücudum kaskatı kesildi.

Tehlikenin çanları soluğumuza kastederken mühürlenmiş dudaklarım aralanmıyor, gözlerimse gördüğü acı tablonun üzerinden ayrılmıyordu.

Bir kuşun kanat çırpışı kadar hızlanan kalbim kaburgalarımın fırlayacak gibi oldu.

Ve gecenin sükûnunu bozan tek şey, dudaklarımdan firar eden acı dolu sesim oldu.

"Yerde birisi hareketsiz yatıyor. Bir kadın..."

II

KAN KOKUSU

Olum, hayatın omuzlarımıza zamansızca bıraktığı en ağır vedaydı.

Ağaçların arasında hareketsizce yatan bedenim bir kadına ait olduğunu gördüğümde boğazım düğümlendi. Benim yaşlarımda olmalıydı zira fazlasıyla gençti. Bora silahı bana doğrultup fütursuzca ateş ettiğinde öleceğimi sanmıştım ama henüz kaderde benim için yazılan hikâyenin sonu gelmemişti. Lakin ne acı bir tesadüf ki, o kurşun başka bir kadının hayatına kastetmişti.

On sekizi, on dokuza bağlayan o eylül gecesi... Tanımadığım bir kadının, hayata ettiği en ağır vedaya şahitlik ettim. Ölmüş olmamalıydı, hayatı saçma sapan bir kurşun yüzünden son bulmamalıydı.

Bora ateş edeli bir saatten fazla olmuştu. Kurşun yarası ölümcül olmasa bile, bu kadar uzun zamanda kan kaybından ölürdü insan. Neresinden vurulduğunu bile anlayamadan, olduğum yerden kıpırdamadan donuk bakışlarla seyrettim hareketsiz bedeni. Ellerim, dizlerim, yüreğim titriyordu.

Bora hızlı adımlarla buraya doğru yürüyordu. Ne yapmam, nasıl davranmam gerektiğini bilmiyordum. İçimden bir şeyler kopuyormuş gibi sızlanarak yere diz çöktüm. Küçücük bir ihtimal bile olsa, onun silahtan çıkan kurşun yüzünden ölmemiş

olabileceğini düşündüm. Kadın sırtüstü yatıyordu. Belinin altındaki boşluktan sızan koyu kan, ıslak toprağın üzerinde birikmişti. Kan görmeye dayanamaz, kokusunu aldığım an kendimden geçecek gibi olurdum. Ama ilk defa bunu bile umursamayacak kadar suçluluk hissiyle doluydum.

Adını sanını bilmediğim kadının eline uzanıp avuçlarıma sarıdım. Teni buz gibiydi. Parmaklarımla bileğimi yokladım, nabız yoktu. Parmaklarımı bu sefer de koyu renk saçlarının kapattığı boynuna götürdüm. Çenesinin altına defalarca dokundum ama nabız yoktu. Göğsü yaşam emaresi olan soluklarla kalkıp inmiyordu.

“Ölmüş olamazsın,” dedim zorlukla. Ağlamaya başlamıştım. “Lütfen aç gözlerini.”

Bora buradaydı. Benim gibi yere diz çöktü ve kadının başucunda durdu. Benim ağlayışımın aksine, durağan bakışlarla kadının yüzünü, *dikkatsizce öldürdüğü kurbanını* inceliyordu. Gözlerim istemsizce Bora’nın yüzüne, bilhassa insanın yüreğini delip geçen soğuk bakışlarına odaklandı. Bu kadını o öldürmüştü ama gözlerinde hiçbir duygu yoktu. Korku, panik yahut acı. Aklım almıyordu, nasıl bu kadar soğukkanlı olabiliyordu?

“Belki nabızı yavaşlamıştır, belki ondan duyulmuyordur kalp atışları.” Dizlerimi tamamen toprağa bastırıp kafamı eğdim ve kulağımı kadının göğsüne, kalbinin olduğu yere bastırdım. Hiçbir şey duymuyordum.

“Hayır ya, hayır... Ölmüş olamazsın...” Kalbime ağır bir veca sızarken tekrar kadının yüzüne baktım. Aralanmış dudaklarının arasından sızmış ve donup kalmış kan lekesi ne kadar geç kalmış olduğumuzu gösteriyordu.

Temiz ve berrak bir yüzü vardı genç kadının. Ölümün solgunluğunu taşımasına rağmen güzeldi yüzü. Dudakları mosmor olup çatlamış, kumral, dalgalı saçları toprağın çamuruna saçılmıştı. Kimbilir, belki eline mesleğini almak isteyen başarılı bir üniversite öğrencisiydi. Belki de bir adamın hasretle beklediği sevgilisi. Ya da kimbilir, anne ve babasının evde merakla beklediği biricik kızları... Ama o burada, hareketsizce yatıyordu. *Sahi, burada ne arıyordu?*

“Bir şeyler yap,” dedim sesimi güçlü tutmaya çalışarak. “Ölmemiş olabilir, hâlâ yaşıyor olabilir. Bir şey yap!”

Kafamı kaldırıp Bora’ya baktığımda aynı soğuk ve korkusuz bakışlarla karşılaştım. Olduğu yerde kıpırdamadan, hareketsiz yatan kurhanını seyrediyordu. Şoka girmiş olabilir miydi? “Kendine gel!” diye bağırdım, elimi sertçe omzuna geçirdiğimde. Ama o sarsılmadı bile. “O, şu an kimin yüzünden bu halde?” Sordüğüm sorunun ardından boğazımdan bir hıçkırık koptu. “Onu sen öldürdün, nasıl böyle gamsız olabiliyorsun?”

Vicdansız bir adamdan vicdan dilenmek, yüreğimi paramparça ediyordu.

112’yi aramak için çok geç kaldığımızın farkındaydım. Yine de aramalı ve polise haber vermeliydik. Fakat Bora’nın buna izin vermeyeceğini biliyordum. Suçunu üstlenmeyeceğini ve hatta kaçacağını da... Asla hapse girmezdi o. Bunu göze alabilecek bir adam değildi.

“Kazaydı.” Soğuk ses tonundan dökülen ilk kelime bu oldu. Tüm bu olanlar, üzeri tek bir kelimeyle örtülecek kadar basit miydi? “Bilerek yapmadım, ben sadece...”

“Bilerek ya da bilmeyerek!” diye bağırdım. Aklım almıyordu, delirecek gibi hissediyordum. “Sen onu öldürdün!”

Bora gözlerime korkunç bir bakış attı, sanki birazdan beni de öldürecek gibi. Ama ondan şu an zerre korkmuyordum. “Bakma öyle yüzüme, bir şey yap!”

Yüreğime öyle bir acı çöreklenmişti ki nefes dahi alamıyordum. Kim olduğunu bilmediğim bir kadının ölümüne, ailemden birini kaybetmişçesine ağlıyordum. Bora’nın dakikalardır hareketsiz duran elleri, yerde yatan kadına doğru uzandı. Ne yapacağını soluksuzca beklerken, iki parmağını tıpkı benim yaptığım gibi kadının boynuna bastırdı. Göz göze geldiğimiz an gözlerini yumdu.

“Yapabileceğim hiçbir şey yok, o ölmüş.”

O ölmüş.

Her şeye rağmen yaşıyor olduğunu duymak istiyordum. Bir mucize olamaz mıydı? Ona kalp masajı yapmak için bile çok geç kaldığımızın farkındaydım. Ağladım, çaresizce ağladım.

“Sus artık,” dedi Bora öfkeyle. “Ağlamayı kes, düşünemiyorum!”

“Neyi düşüneceksin ki?” diye bağırdığımda Bora diz çöktüğü yerden kalkıp iki adımda yanıma ulaştı ve yere eğilip ellerini ağzıma kapattı. “Bağırıp durma,” dedi hiddetle. “Eğer etrafta birileri varsa ve sesimizi duyarlarsa bunu senden bilirim. İşimi zorlaştırma!”

Ellerini ağzımdan çekip ayağa kalktığımda tek elini ensesine attı ve gergin adımlarla etrafa bakınmaya başladı. Bir kadının onun yüzünden ölmüş olması umurunda bile değildi, sadece ve sadece kendisini düşünüyordu. Her zamanki gibi... O, böyle bir adamdı. Bencil, soğuk ve duygusuz. Fakat bu gece bir insanın ölümüne sebep olduğu halde, nasıl bu kadar gaddar olabiliyordu?

Ellerimi yüzüme kapattım ve haddinden fazla kuvvetli bir hıçkırığı gökyüzüne paraladım. Etrafta bizden başka kimseler yok gibiydi. Şayet olsaydı, birileri çıkardığımız gürültüye çoktan gelmiş olurdu. Ya da bu kadının bir yakını olsaydı, muhakkak onu aramaya çıkar ve çoktan buraya gelmiş olurdu. Tek başına olmalıydı. Öyleyse bu ıssızlıkta, gecenin bu saatinde burada ne işi vardı?

Bora’yı kendi haline bırakarak, bir kenara savrulmuş halde duran küçük çantaya uzandım. Kadına ait olmalıydı. Fermuarını hızla açtıktan sonra gözüme çarpan ilk şey kahverengi cüzdanı olmuştu. Cüzdanın içinden çıkardığım kimliğini parmaklarımın arasında titreyen fenerin altına ruttum.

Adı Elif’ti. *Elif Mirzanlı*.

Benim gibi Ankara’da doğmuştu ve benden sadece bir yaş büyüktü.

Kimliğin arka tarafını çevirdiğimde fark ettiğim ilk ayrıntı medeni hali olmuştu. Evliydi. Daha fazla incelememe fırsat kalmadan kimliği elimden aldı ve “Ne yapıyorsun sen?” diye sordu Bora. Bir şey söylemeden kenara çekildiğinde yere eğildi ve kimliğe üstünkoru bakarak cüzdana geri koydu. Ardından cebinden ne ara çıkardığını bilmediğim mendille önce cüzdanı, ardından çantayı sildi. Ne yaptığını anlamak zor değildi. Parmak izlerimi yok ediyordu. Ben ise o kadının adını hafızama kazıyor-

dum. Omrüm boyunca unutmayacağımı. Ne adımı, ne yüzünü Bora'ya da unutturmayacaktım.

Parmakları arasında buruşturduğu mendili pantolonun cebine sıkıştırdıktan sonra gözleri aniden üzerime çevrildi ve birden bileğime asıldı. "Yürü. Daha fazla burada kalamayız." Kendisiyle birlikte beni de ayağa kaldırdığında konuşmasına kısık bir sesle devam etti. "Bu gece burada yaşanan her şeyi sileceksin hafızandan!"

Var gücümle Bora'nın bileğini tutan eline asıldım ve kendimi ondan kurtararak geriye doğru gittim. Ayakkabımın altına balçık gibi sıvanan çamur adımlarımı zorlaştırıyordu.

"Hiçbir yere gitmiyorum ben!" Sesim gecenin sessizliğinde yankı buldu. "Polisi arayacağım!"

Onunla bir suçun daha günahını omuzlamaya niyetim yoktu. Onunla bir kez daha cehennemın yolunda yürümeye takatim yoktu. Onunla bir kez daha ruhumu öldürmeye, kendi ellerimle kefenlemeye cesaretim de yüreğim de yoktu. *Onun yanında zaten bir ölüsün*, dedi içimdeki ses. *Daha fazla ölemezsin.*

Bora geriye dönüp yüzüme bakarken, dudakları tehditkâr bir biçimde kıvrıldı. "Polisi arayacaksın demek." Ürpertici bakışlarıyla bana doğru adım attığında bir adım daha geriledim. "Polisler geldiğinde, dört ay önce işlediğiniz suçu da itiraf edecek misin peki?"

Beni bununla tehdit edeceğini adım gibi bildiğimden şaşır-mıyordum. Şaşırtma sırası ondaydı. Artık yolun ve ona olan sabrımın sonuna gelmiştim. Suçumu ailemin öğrenecek olması, bileklerime kelepçelerin takılacak olması... hiçbirisi gözümde değildi. Gencecik bir kadın onun yüzünden ölmüştü. Susamazdım, suçuna ortak olamazdım.

"Söyleyeceğim," dedim gözyaşlarım yüzümü yakıp geçerken. "En azından ben senin gibi bir katil değilim, hiç kimseyi de öldürmedim! O gece olanların hepsi küçük bir oyundan ibaretti. Hilal ve ben böyle olmasını istemedik. Doğruları söyleyeceğim!"

"Polisler de buna inanacak mı?" Gülümsedi Bora. Aramızdaki birkaç adımlık mesafeyi sıfırlayarak tam karşımda durdu.

ğunda, elini çeneme doğru uzattı ve yüzüme yapışmış bir tutam saçı avuçları arasında sıkıştırdı. “Sen doğruyu söyleyebilirsin, ben tam aksini söyleyeceğim,” dedi acımasız bir sesle. “Masum oyununuz, birinin canından olduğu gerçeğini değiştirmiyor. Elimdeki görüntüler senin ve o arkadaşının suçlu olduğunu ispatlamaya fazlasıyla yetiyor.”

Saçımı omzumun gerisine atıp yavaşça arkama dolandı ve çenesini omzuma dayayarak, kulağıma sessizce fısıldadı. “Aynı anda içeri girersek, benden önce çıkmaya izin vermem Hande. Hayatlarımız o dört duvar arasında birlikte çürür.”

“Hiçbiri umurumda değil.” Bakışlarım birkaç adım öte-mizde, yerde hareketsizce yatan kadının bedenine takıldığında vicdanım paramparça oldu, gözlerim kendiliğinden kapanırken gözyaşlarım sicim gibi aktı. “Ben senin yanında zaten bir mahkûmdan farksızım.”

“Bu kadar yeter.” Bora çenesini omzumdan çekti ve bileğim-den sertçe tutarak beni yola doğru sürükledi. Çalılar ayaklarımızı sarıyıyor, sanki buradan gitmemizi engellemek ister gibi bacaklarımıza batıyordu.

“Yardım edin! Kimse yok mu?” Çığlık çığlığa bağırarak boğazımı fena halde acıtmıştım. Birileri beni duysun istiyordum sadece. Bu gece burada olanlara şahitlik etsin, yaşananlar bir sır olarak kalmasın istiyordum. *Bora Şahsuvar bu kez kaybetsin istiyordum.*

Bir kez daha bağırmak için araladığım dudaklarıma Bora’nın tek eli kapandı ve diğer elini karnıma bastırarak bedenimi bedene hapsetti. “Zor olacak ama seni yola getireceğim,” dedi zıvanadan çıkmış gibi. “Anla artık... Senin yolun, benim yolum.”

Boğuluyormuş gibi ağlarken çaresizlik sinsi bir hastalık gibi her yanıma sardı. Pes ertim ve beni arabaya doğru sürüklemesine izin verdim. Tıpkı bir çocuk gibiydim. Hiç bu kadar güçsüz olmamış, hiç bu kadar bitik hissetmemiştim onun karşısında. Ardınızda bıraktığımız ölü beden, onun da ardında bıraktığı yaralı hayat umurunda bile değildi.

“O öldü,” dedi buz gibi bir sesle. “Bir ölü için kendimi tehlikeye atamam.”

Bora beni arabaya atıp kapıyı üzerime kapattı ve cebinden çıkardığı telefonla birini aradı. Ne yapmaya çalıştığının farkındaydım. Ardında tek bir delil dahi bırakmayacak, bu gece, bu evde hiç bulunmamışız gibi izlerimizi ortadan kaldıracaktı. Ya da daha akıllıca bir plan kuruyordu. Her şeyi en ince ayrıntısına kadar düşünüp tek bir yanlış a yer vermeyen kahrolası zekâsı yine iş başındaydı.

Telefonun diğer ucunda her kim varsa ona emirler yağırdıyordu. Konuştuklarının hiçbirini duymazken kafamı dizlerime vura vura ağlamaya devam ettim. Bir müddet sonra kapı açıldı ve Bora içeriye girerek arabayı çalıştırdı. Hâlâ ışığı sönmemiş olan telefon ekranına bakışlarım takıldı.

Saat gecenin ikisiydi.

Bora arabayı hızlı bir şekilde geriye doğru sürerken, “Katilsin,” dedim düz bir sesle. “Sen bugünden sonra bir katilsin.”

Sözlerim havada asılı kaldı, Bora ölesiye sessizdi.

Gök şiddetle gürledi ve bardaktan boşanırcasına yağacak olan yağmuru haber verdi. Çok geçmeden sertçe inen yağmur damlaları cama vururken onlara gözyaşlarım eşlik etti. Bir kadının ölümüne mi ağladı gökyüzü? Yoksa katil olan bir adamın, ardında bıraktığı izleri mi örtbas etti?

Sahi bu yağan riyakâr yağmur, hangisi içindi?

Her şeyi bir bir siliyordu yağmur damlaları. Ve biz hiçbir iz bırakmadan gidiyorduk buradan. Tüm gücümle Bora’ya saldırmak istedim o an. Kaza yapacak olmak, onunla birlikte ölecek olmak beni korkutmuyordu. Fakat öyle başım dönüyordu ki bunu bile yapacak gücü bulamadım kendimde. Zaman yavaşladı, bakışlarım zifiri karanlığa gömüldü ve bilincim derin bir boşluğa savruldu.

Uyku bilincimi büsbütün terk ettiğinde bir yatakta yatıyor olduğumu fark ettim. Üzerimde ince sayılabilecek bir yorgan örtü-

lıydı. Başım çatlavacak gibi ağrıyor, gözlerim ağlamaktan olsa gerek tena halde yanıyordu. Usulca aralanan gözlerim tavana takıldığında buranın benim odam olmadığını fark ettim. Kafamı yastıktan kaldırıp bulunduğum odaya baktım. Burası Bora'nın eviydi ve ben şu an misafir odasındaydım. Çoktan sabah olmuştu. Kaç saattir burada uyuduğumu, daha doğrusu, kaç saattir haygın olduğumu bilmiyordum.

Dünye dair yaşanan her şey, zihnime bir kıymık gibi batarak varlığını hatırlatırken, birileri kalbimin üzerine basıyormuş gibi acı içinde kıvrandım. Gözlerim kendiliğinden kapandı. Uyanınca her şey kaldığı yerden devam ediyordu. Acı, öfke, vicdan azabı... Yattığım yatağa gömülmek ve bir daha hiç uyanmaksızın uyumak istiyordum ama bu mümkün değildi.

Daha canıma kast edecek çok acı vardı.

Gözlerim tik tak sesler çıkaran duvardaki saate takıldı, saat sabahın on buçuğunu gösteriyordu. Aralıksız sekiz saat boyunca uyumuş olmalıydım. Yattığım yatakta hızla toparlanıp ayağa kalktığımda enseme bıçak gibi saplanan acı bir an duraksama-sebep olsa da odanın kapısına doğru yürüdüm. Ceketim ve camurlu ayakkabılarım yerde gelişigüzel duruyordu.

Bora'nın nerde olduğunu bilmemekle beraber, odadan çıkıp alt katın geniş koridorunda sessizce gezindim. Lavaboya gitme ihtiyacı hissettiğimde koridorun sonuna doğru yürüdüm ve merdivenlerin karşısına denk gelen lavabo kapısını aralayarak içeri girdim. İşim bittiğinde ellerimi yıkamış, yüzüme birkaç kez su çarpmış fakat aynaya bir türlü bakamamıştım. Elif adındaki o kadını öldüren ben değildim ama ölümünde benim de parmağım varmış gibi suçluluk hissinden ölüyordum.

Lavabodan çıkar çıkmaz karşımda Bora'yı gördüm. Çünkü halinden eser yoktu. Çoktan yıkanmış, fiyakalı bir gömlek ve pantolon giymiş, insanların hayranlıkla baktığı o janni adama dönüşmüştü. Artık onu anlamaya çalışmayı bırakmıştım. Bir insanın ölümüne sebebiyet verdikten sonra hiçbir şey olmamış gibi yaşamaya devam ediyor olmasını yadırgamıyordum. Onun bir kalbi yoktu, duyguları yoktu. Ben bu vicdan yükünü de dek başıma sırtlayacaktım.

Nasıl göründüğümü bilmiyordum ancak Bora gözlerine tiksinti dolu bir ifade yerleştirerek haktı yüzüme. "Kan kokuyorsun," dedi tek düze bir sesle. O ana kadar giysilerime kan bulaştığının farkında bile değildim. Elindeki karton poşeti bana doğru uzattığında parmağıyla merdivenleri işaret etti. "Çık yukarı duş al ve bunları giy."

Bana uzattığı poşeti sorgusuzca alıp merdivenlere doğru yürüdüğüm sırada, "Hızlı ol," dedi. "Üstünden çıkanları da banyoda bırak. Hepsini çöpe atacağım."

Hissettiğim yoğun kan kokusu boş midemi felaket bir şekilde bulandırırken ağlamamak için dişlerimi sıkıyordum. Bu acı hiç geçmeyecek gibiydi. Birileri kalbimi yerinden söküyordu, birileri kalbimi paramparça ediyor ve ayaklarının altına alıp eziyordu. Hakkaniyetli bir ölüme kimse bu kadar üzülmez, böylesine kahrolmazdı. Ama böylesi adaletli değildi.

Annesi nasıl ağlıyordur şimdi? Babası nasıl kahroluyordur? Ve kimbilir eşi, nasıl paramparça oluyordur?

Kendimi yukarı kattaki büyük lavaboya atıp kapıyı kilitledim. Hıçkırıklara boğulmadan evvel lavaboya zor tutundum. Öte yandan saatlerdir boş olan midemdeki sarsıcı bulantıya dayanamayarak öğürdüm. İçim o kadar boştu ki kusamıyordum bile. Kan kokusu beni benden almıştı. Üstümdeki her şeyden ağlayarak kurtulduktan sonra duşakabinin kapaklarını araladım ve suyu açtığım gibi kendimi altına attım.

Su ilk başta buz gibiydi, aldırmadım. Su kaynarlaştı, yine aldırmadım. Dakikalar boyunca sıcak suyun altında tenim haşlanana dek kaldım. Duştan çıktığımda Bora'nın getirdiği kıyafetleri poşetten çıkarıp banyo dolabının üzerine bıraktım ve kirli kıyafetlerimin hepsini poşete doldurup ağzını kapattım.

Siyah bir iç çamaşır takımı, vizon renkte uzun kollu ince bir bluz ve siyah bir pantolon almıştı. İşin garip yanı üzerime giydiğim her şey vücuduma tam oturmuştu, iç çamaşırları bile. Bora'nın benim bedenimi benden daha iyi biliyor olması sinir bozucuydu. Bu adam hiç durmadan beni mi inceliyordu?

Saçlarımın ıslaklığını havluyla kurulayıp omuzlarımın ardına bıraktım. İnce, kahverengi tutamlarım birbirine girmişti ama taramak yerine onları parmaklarımla ayırdım. Son olarak saçlarımı hafifçe kuruttum ve nemli bir şekilde bıraktım. Aynaya bakmaktan hâlâ çok korkuyordum. Ne derece perişan bir suret göreceğimden ziyade, hesap veremeyeceğim bakışların altında ezilmekten korkuyordum.

Aynanın aksinde göreceğim Hande bir kez daha aşağılayacaktı beni. *Yine yapamadın Hande, diyecekti. Bora'nın sana uyguladığı esareti bitiremedim. Bir vicdan yaran daha var artık. Ya aynaya her baktığımda o kadının yüzünü görürsen, o zaman ne olacak?*

Ben bu şekilde yaşamaya daha ne kadar katlanırım bilmiyordum. Tek bildiğim daha fazla boyun eğmeyecek olduğumdu. Zaten dün bu şehri ve Bora'yı terk edip giderken tüm gemileri yakmıştım... Bora'nın zannettiğinin aksine tehditlerinden korkmuyordum. Onunla bir ömür geçirmeyecek ve bir gün her şeyi başladığı gibi bitirecektim. Kendime bir söz vermiştim. Günün birinde ikimiz de hak ettiğimiz yerde, demir parmaklıkların ardında olacaktık. O işlediği suçun cezasını çekecekti, bense işlemediğim bir suçun... Hayat adil değildi, zaten ne zaman olmuştu ki?

Artık benim de elimde onu bitirecek bir koz vardı.

Banyodan çıkıp tekrar alt kata indiğimde Bora ortalıkta gözüküyordu. Bir an önce evime gitmek istediğimi söyleyecektim. Geniş koridor boyunca ilerleyerek salona kadar vardığımda onun sesini duydum. Dışarıdan geliyordu. Salona geçip duvarın yarısını kaplayan camlı kapılara yaklaştım ve hafifçe yana kaydırarak verandaya çıktım. Bora duvar bitimindeki açık renk koltukta oturuyor, elindeki tablete ciddi bir yüz ifadesiyle bakıyordu.

"Ben eve gidiyorum." Bora'nın oturduğu koltuğa yaklaştım ve birkaç adım gerisinde durdum. "Telefonumu ver artık."

Bora katasını tabletten kaldırmadan, "Önce bir şeyler ye," dedi ciddi bir ses tonuyla. Sanki tek derdimiz buydu. "Sonra ben götüreceğim seni."

"Aç değilim," diyerek reddettim onu. Deli gibi acıkmıştım ama bir şey yiyemezdım. Ben insandım, onun gibi duygusuz bir canavar değil. Gerçekten artık daha fazla onunla kalmak istemiyordum. Bir an önce eve gidip internetteki haberleri araştırmak ve Elif Mirzalı hakkında daha fazla bilgi sahibi olmak istiyordum.

Mesela cesedi bulunmuş muydu?

Polisler katilinin peşine düşmüş müydü?

Sahi, Bora bu işin içinden nasıl sıyrılmıştı?

"Telefonumu verir mısın?" diye sordum. Onunla böyle rica minnet konuşmaktan nefret ediyordum olsam da başka çarem yoktu. Onunla kaybedecek zamanım da yoktu. Bora tableti koltuğun kenarına bırakıp diğer taraftaki bej renkli kirlenti kaldırdı ve altında duran telefonumu alıp bana uzattı. Ben telefonu almak için uzandığım sırada telefonumu geri çekerek bileğimden tuttu ve parmaklarına dikkatle baktı.

"Yüzüğün nerde?" Sorduğu sorunun ardından gözlerini yüzüme dikti. Elimini onun elinden kurtarıırken histerik bir tebessüm ettim. O fazlasıyla dikkatli bir adamdı, parmağımdaki pranganın yokluğunu daha yeni fark ediyor olamazdı.

"Çöpe attım," dedim gözlerine sabırsızca bakarken. "Ver artık şu telefonu!"

Bora arkasına yaslanıp kollarını koltuğun tepesine yaydı ve tek bacağını diğer bacağının üstüne attı. "Neden çöpe attın?" dediğinde yüzünde sorgulayıcı bir ifade vardı.

"Çünkü dün kaçarken senden tamamen kurtulacağıma o kadar inanmıştım ki artık o gereksiz ve değersiz şeyi taşımamın bir anlamı yoktu." Bir nefeste sarf ettiğim öfke dolu cümlem onu sadece eğlendirmiş gibi gülümseydiğinde tek ayağımı sertçe yere vurdum. "Neye gülüyorsun sen?"

"Aptallığına sevgilim," dedi Bora gülümsemesini sürdürürken. "Çünkü ben, cehennem dibine bile gitsen bulurum seni." Koltuğun üzerinde duran tablete uzanıp uzun parmaklarıyla kavradığında oturduğu yerden hızlıca kalktı ve yanıma doğru yürüdü. "Bulur ve alırım seni." Tebessümü soldu, tehdit dolu fısıltılara dönüştü. Tam karşımda durup tek parmağını

kalacağımı bu rüyâ habîliğinde dokundurdu. "Bunu aklından hiç çıkarma, olur mu?"

Hissettiğim öfkeden oturu burnumdan solurken, Bora elindeki tableti elime tutuşturdu ve "Bak şu haberlere," diye mırıldandı. Kalacağım dibinde. "Şimdi o salak kıızı bulup yalan söylediğini idrar ettirmek zorunda kalacağım. Sonuç olarak her zaman ben kazanıyorum ama sen de hep başıma iş açıyorsun. Marfu musun?"

Ellerim arasında duran tablette Ankara cemiyet haberlerinin patladığı bir sayfâ açıktı. Sayfayı boydan boyâ kaplayan o bomba haberde ise, Bora Şahsuvar'ın nişanlısı Hande Aksoy'u zehirli bir satışla aldattığı vaziyordu. Bu haberi kimin hemen edip de mağazası avcılarının eline verdiğini bilmüyordum, bilmeye gerek de yoktu. Bora'nın etrafında benim varlığımı çekemeyen onlarca kadın vardı ve hepsi de akbaba gibi bu ânı bekliyordu.

Umursamaz bir tavırla tableti koltuğa doğru fırlattığımda Bora'ya döndüm ve sabrımı tamamen yitirerek bağırdım. "O geri çekil! Sayraia bunları yazacağına Ankara'da bir kadın cesedi bulunduğunu yazsa keşke!"

Bora'nın bakışları anında durgunlaştı.

"Neden ikimizin saçma hikâyesi, ölmüş bir kadından daha fazla çekiyor insanların ilgisini?"

"Sesini kıs," diye uyardı Bora. Yoksa ben kısacağım demeye getiriyordu. Parmağını kaldırıp yüzüme doğru salladı. "Sana dünü alakalı bir şey konuşmanı yasaklıyorum."

"İşte buna engel olamazsın," dedim meydan okuyan bir sesle. "Çünkü ne ben dün geceyi unutacağım ne de sana unutturacağım!" Dört ay boyunca bana bir kâbusu yaşatmıştı, sıra bendeydi. Hayatını sadece kâbusa çevirmekle kalmayacak, onu hak ettiği demir parmaklıkların ardına yollayacaktım.

İlk defa ondan kaçmadan, kendi isteğimle burnunun dibine kadar girdim ve ilk defa gözlerine bu kadar yakından baktım. "Ne oldu? Korkmadığımı görmek seni afallattı mı?"

Bora yeniden gülümserken bana doğru bir adım attı ve burnlarımız birbirine temas etmek üzereyken durdu. "Yürek

venmişsin kızım sen,” dedi alaycı bir sesle. Nefesi yüzüme vuruyordu. “Ama ne var biliyor musun?” Bir anda çenemin altına sokundurduğu parmaklarıyla tenimi urpertti. “Bu halin beni daha çok kışkırtmaya başladı. Eskiden fazla mı sıkıcıydın?”

Yüzüme tiksinti dolu bir ifade yerleşirken hızla geri çekildim. Onunla yakın olmaya en fazla birkaç saniye dayanabılmışım. Hâlâ gülümsüyordu ve ben onun her şeyle alay eden yüz ifadesini görmeye tahammül edemiyordum. Yine dayanamadım ve yine onun insanlığını sorgulayan bir cümle kurdum.

“Ellerinde genç bir kadının kanı varken, nasıl böyle umursamaz olabiliyorsun?” Bora bir an yüzünü asacak gibi oldu ama matla gülümseye devam etti. “Sanki her gün birini öldürüyor, her gün katil oluyor gibisin. Söylesene, bu duygusuzluğun sırrı ne?”

“Artık susmalısın,” dedi Bora, sesi az öncekine nazaran sertti. Sabrının sınırlarıyla oynuyor olmama rağmen hâlâ sakın görünüyordu, ancak her an patlamaya hazır bir bomba gibi gergin olduğu da bir gerçektir. “Az önce sana bu konuyu bir daha açmamamı söyledim. Dediklerimi ikiletme, bundan hoşlanmam bilmiyor musun?”

Öfkelendiği zaman ne denli korkunç olduğunu bile bile, “Hangi konuyu?” diye sordum kaşlarımı kaldırarak. Kollarımı göğsümde birleştirirken, sırtımı cama yasladım. Tuhaftı fakat hem korkuyor hem de üzerine gidiyordum. “Katil olduğunu mu?”

Birazcık bile olsa canı yansın istiyordum. Vicdanı sızlasın, kalbi parçalara ayrılsın, düşünmekten çıldırsın... Ama onun kalbi bu hislere yer vermeyecek kadar buz tutmuştu.

“Ben katil değilim.” Az önce kalktığı koltuğa geri oturdu ve yine rahatça yayılarak uzun bacaklarını birbiri üzerine attı. Yüzüne tiksindircesine bakmamdan zevk alır gibi gülümsüyordu. “Bakma öyle, o kadar da kötü bir adam değilim. Kazaydı, sen de biliyorsun ki istemeden oldu. Kimseyi bile isteye öldürecek kadar cani değilim.”

“Bilmeyerek öldürdüğünde vicdanın sızlamayacak kadar canisin ama...”

“Dün gece orada, o saatte bızden başka kimseler yoktu,” dedi Bora. “O kadın neden oradaydı henüz bilmiyorum ama öğreneceğim.” İnce, uzun parmakları sakallarının arasına karıştı ve ritmik bir hareketle çenesinin sağ tarafını sıvazladı. Ne zaman kafası karışsa bu hareketi yaptığı gözünden kaçmıyordu.

“Hiç düşündün mü?” diye sordu kısık bir sesle. “Belki de o kadını öldüren ben değildim. Belki de ben o silahı ateşlemeden önce o kadın orada ölü bir vaziyette yatıyordu.” Kafasını hayır der gibi salladı. “Düşünmediğine eminim. Senin tek hıldığın şey beni suçlamak. Çünkü böylesi işine geliyor.”

Bora’dan hiç hazzetmesem de sözlerindeki haklılık payı bir anlık afallamama sebep oldu. Yine de ona fırsat vermemek adına, “Kafanda kuruyorsun,” dedim sessizce. “Sırf kendini suçsuz çıkarmak için düşünüyorsun bunları. Tam senin silahı ateşlediğin noktada, o kadının cansız bedeninin yatıyor olması tesadüf değil Bora.”

Elif Mirzanlı’nın dün gece orada oluşu Bora gibi bende de şüphe uyandırmıştı ancak onun Bora’nın silahından çıkan kurşun yüzünden öldüğü gün gibi ortadaydı. Civarda başka kiş evlerinin olduğu düşünülduğünde kulağa mantıksız gelen bir durum yoktu. Belki onun ya da ailesinin de o civarda bir evi vardı ve Elif sadece kafa dinlemek için oradaydı. Kurşun seslerini duyduğunda merakına yenilerek evinden çıkması onun sonu olmuştu.

“Tesadüf olup olmadığı nasıl olsa ortaya çıkacaktır.” Bora oturduğu yerden kalktı ve benim telefonumla birlikte tabletini de alarak bu tarafa doğru yürüdü. Bir an bana yaklaştığını düşünerek geri çekildim ama o eve girmişti. Bir müddet sonra arkasından yürüyüp içeri geçtim ve cam kapıyı çekip kapattım.

“Gerçek ne zaman ortaya çıkacak?” diye sordum. Bora bılardo masasının başındaydı. Topları masaya dıziyordu. O an fark ettim ki ilk defa düzgün bir şekilde, sıradan insanlar gibi konuşuyorduk. Çok tuhaftı.

“Polisler onun cesedine çoktan ulaştı,” dedi kendinden emin bir sesle. Olan biten her şeyden haberdardı. “Ve ben dün gece kullandığım silahı polislere çoktan teslim ettim. Şimdi balistik inceleme altında olduğuna eminim. Eger o kadının bedeninden

çıkarılan kurşun, benim silahımdan çıkan kurşunla eşleşirse maalesef ki bu ölüme ben sebep olmuşum demektir.”

Büyük bir rahatlıkla sarf ettiği sözlerin ardından istekasını alıp bılardo masasının diğer tarafına yürüdüğünde ona hayretler içinde baktım. “O silah sana ait,” dedim kafa karışıklığı içinde. “Eğer o kadının ölümüne sen sebep olmuşsan tutuklanacaksın. Gerçekten bunu göze aldın mı?”

“Sence?” diye sordu Bora dikkatli bir şekilde masaya doğru eğildiğinde. “Sence bunu göze alır mıyım Hande?”

Almazdı, kimbilir işin içinden sıyrılmak için nasıl bir yol izleyecekti.

“Her şey delillerle ispatlanmışken nasıl kurtulacaksın?”

“O silahı ateşleyenin ben olduğumu inkâr ederek,” dediğinde tüylerim diken diken oldu. İstekayı sert bir şekilde toplara vurduğunda toplar masanın dört bir tarafına dağıldı. “Birisi muhakkak hapse girip ceza çekecek ama o ben olmayacağım.”

“Bu sefer hangi masumun hayatını karartacaksın?” Bakışları aniden yüzüme dikildiğinde kaşları derince çatıldı. Hayatını kararttığı ilk masum ben miydim bilmiyorum ama kendimi kas-
temişim. Benim de ruhum onun kirli ellerinde tek bir gecede can vermişti.

“Masum olduğunu nereden biliyorsun?” diye sordu. “Sen bu dünyadaki herkesi iyilik perisi falan mı sanıyorsun?” Alay kokan cümleler yine devreye girmişti. “Hem iyilik yapmış bile sayılıyorum. Ömür boyu çalışsa kazanamayacağı bir paraya sahip olacak. İki ya da üç yıl yatıp çıkar. Sonrasında rahat edecek.” Dudakları kıvrıldı. “Kârlı bir iş bu.”

Ona karşı hissettiğim nefret duygusu tüm şiddetiyle zirvedeydi. Polislerin dün gece yaşanan her şeye olduğu gibi ulaşmasına izin verip şüpheli bir durumu ortadan kaldıracaktı. Şeytani fikirleri tam da bu noktada devreye giriyordu, zira suçu işleyen bir başkasıymış gibi gösterip işin içinden rahatça sıyrılacaktı. Bora ise hiçbir şey olmamış gibi devam edecekti hayatına. Elleri kan bulaşmamış gibi, ruhu kirlenmemiş gibi... Ondan tiksiniyordum,

ondan öyle nefret ediyordum ki karıncayı bile incitmekten çekirken onu bir kaşık suda boğmak istiyordum.

“Zavallısın Hande...” diye söylendi. “Ben hapse falan girmiyorum, sen de benden kurtulamıyorsun.” Ben salonun ortasında öylece dikilirken, o kendi kendine bılardo oynamaya devam ediyordu. Hapse girmeyeceğini elbette biliyordum ama benimki ufacık bir umuttu.

Dünyanın sağladığı adalete olmasa bile, ilahi adalete olan güvenim sonsuzdu. Kanunlar onun gibi insanlara işlemiyordu. Bora'nın ne yapıp edip bu işten sıyrılacağına zaten emindim. Paranın satın alabileceği her şeyi elde edecek güce, nüfuzlu bir babaya ve doğuştan gelen iyi imkânlara sahipti.

Bora tek çocuktu, annesi o çok küçükken ölmüştü. Belki de bu gaddarlığının ve duygusuzluğunun sebebi annesiz, sevgisiz bir çocuk olarak büyümesiydi. Babası ise annesinin ölümünden sonra kendisini işine ve kadınlarla yaşadığı kısa süreli ilişkilere adanmıştı. Çok erken bir yaşta baba olmasından ötürü hâlâ genç ve yakışıklı bir adamdı. Kimse onun yetişkin bir oğlu olabileceğine ihtimal vermezdi ama öyleydi. Ve bildiğim kadarıyla Bora'ya sevgi dışında istediği her şeyi vererek büyütmüş bir adamdı. Benim gözümde, yaralı ve sevgisiz çocukluğu, Bora'nın şu anki adama evrilmesi için geçerli bir sebep değildi. Kötü bir yüreğe sahip olmanın hiçbir haklı gerekçesi olamazdı.

Ben Bora'nın karmaşık görünen şaşalı hayatının aksine, sıradan bir hayat sürmüştüm. Orta gelirli bir ailenin kızıydım. Annem, babam, abim ve ben kendi halinde yaşayan insanlardık. Babam varlıklı bir adam değildi ama iyi bir mesleği vardı. Yıllarca çalışıp durmuş ve bizi en iyi şekilde yetiştirmek için kendini paralamıştı.

Abim okumamıştı ama ben bu yıl Ankara Üniversitesi, İngiliz Dili ve Edebiyatı bölümünden mezun olmuştum. Annemin bilmek bilmeyen istekleri ve zengin bir yaşam hevesi babamı kumar batağına düşürmüştü. Ve babam geçen yıl sahip olduğumuz her şeyi kaybetmişti. Yıllardır çalıştığı bankadaki işini de. Tam da bu noktada hayatımız mahvolmuşken ve annem babamı terk

etmek üzereyken Bora'nın bahası Haldun Amca devreye girmiş, babama bir iş vermişti. Haldun Amca ve babamın tanışıklıkları yıllar öncesine dayanıyordu. Babam Şahsuvar Holding'de gece gündüz çalışmaya başladığında, Bora da benim sessiz sakin hayatıma ansızın girmişti.

Ve bizim saçma hikâyemiz bu şekilde başlamıştı.

Bora'yı bir yıldır tanıyor olmama rağmen ondan hep uzak durmuştum. Duruşu, tavırları ve bakışları bana tuhaf gelirdi. Ondan hiçbir zaman etkilenmemiş, etrafımda dolaşmaya başladığı andan itibaren köşe bucak saklanmıştım. Benden ne istediğini, dört ay öncesine kadar hiç anlayamamıştım. Ta ki o gece, başım ciddi anlamda sıkışınca kadar... Bora'nın bana yardım ettiğini, beni kurtardığını sanmıştım. Ta ki ertesi gece beni düşürdüğü karanlık kuyunun dibini boylayana kadar. Hiçbir suçum yokken suçlu olduğumu gösteren bazı görüntüler vardı elinde. Beni onlarla kendisine tutsak etmişti.

"Ben senin için ne ifade ediyorum?" diye sordum ansızın. Bora istekayı son topa vurarak deliklerden birine gönderdiğinde hafifçe doğruldu. Elinde duran istekayı masaya gelişigüzel bıraktı. Koyu yeşil gözleri usulca gözlerime tırmandı. "Senden bu kadar nefret eden bir kadın senin için ne ifade ediyor?"

Aramızdaki bu tuhaf bağın adı neydi? Aşk ya da sevgi? Değildi. Bora beni sevmiyordu. Bana karşı hissettiği tek şey, henüz adını bile koyamadığı hastalıklı bir saplantıydı. Bir kez olsun bana iyi bir duyguyla yaklaşmamıştı. Her hareketi zorbalık, her kelimesi tehdit kokuyordu. Ona tek bir konuda minnettardım. Bana zorla yaklaşmaya çalışmıyordu. Ne zaman parmağını kaldırıp tenime dokunacak olsa kaçardım, o da üstelemezdi.

Bora susuyordu. Her zamanki gibi bu sorudan ve vereceği cevaptan kaçıyordu. "Söyle," dedim emir verir gibi. "Ben senin için ne ifade ediyorum?"

"Sigara gibisin," dedi ciddiyetten uzak bir sesle. Dudaklarında yine o şahsına münhasır tebessümü vardı. Alay eden, insanı çılgına çevirip delirten cinsten. "Onu içmeden, seni görmeden duramıyorum."

"Sana ciddi bir soru soruyorum."

"Ben de sana ciddi bir yanıt veriyorum," dedi gözlerini kaçı-
rarak. Sonrasında arkasını döndü takat konuşmaya devam etti.
Koltuğun üzerinde duran sigara paketine yürüyordu. "Hande,
sen benim evleneceğim tek kadınsın. Bunu biliyorsun, değil mi?"

Orta bir şey olmayacak, diye geçirdim içimden. Bora'yla ev-
lenmemek için elimden ne geliyorsa yapacak, ondan ve bana
uyguladığı esareten kurtulacaktım. Sorusuna cevap vermeksizin
konuyu dağıtmak adına. "Artık eve gitmek istiyorum," dedim.
"Görürmeyeceksen ben giderim."

Elinde tuttuğu paketin içinden bir dal çıkarıp dudaklarının
arasındayken ateşlediğinde onu boş gözlerle seyreliyordum.
Onunla hiç bu kadar uzun bir zaman geçirmemiştim, ziyan ol-
duğumu hissediyordum.

"Duş önüme," dedi sigarasını dudaklarından çekerken. "Seni
eve bırakacağım."

Birlikte evden çıktığımızda hava düne nazaran epey sıcaktı.
Arabaya binip yola düştüğümüzde ikimiz de sessizdik. Benim
ailemle birlikte yaşadığım evle Bora'nın evi arasında yarım sa-
atlik mesafe vardı. Bora babasıyla birlikte yaşamıyordu çünkü
babasıyla hem anlaşıyor hem de onun hayatındaki süs bebe-
ğini andıran yapmacık kadınlardan nefret ediyordu. Bunu kendi
ağızıyla itiraf etmese dahi davranışlarından anlamıştım.

"Hande," dedi Bora aramızdaki sessizliği ortadan kaldır-
dığında. "Bu sessiz duruşunun altında planlar yapan bir kız
yattığını biliyorum." Gözlerini kısa bir anlığına yoldan çekip
yüzüne baktı. "Sakin bir hamle daha yapayım deme. Benim için
dünkü olay hardağı taşıran son damlaydı. Bir daha bana oyun
oynamaya kalkışırsan sana yapabileceklerimin bir sınırı yok."

Tehdit kokan sözleriyle ürperirken huzursuzca kıpırdandım
ve onunla göz goze gelmekten kaçındım. Hiçbir tehdidinin boş
olmadığını, söylediklerini yapacak kadar gözü kara olduğunu
biliyordum. Bunu istemeden de olsa çok kısa bir zaman içinde
deneyimlemiştim.

“Merak etme,” diye çıkıştım. “Senin oyunlarından bana sıra gelmez.”

Bana oyun oynadığı günü, buna imkân veren o geceyi bir kez olsun çıkarmanıştım aklımdan. Bora’yla cezalandırılmış olmak için ne suç işlediğimi düşünüp defalarca sorgulamıştım hayatımı. Ben işlemediğim bir suçun bedelini bile böyle ağır ödüyorsam, o dün gecenin hesabını ömür boyu ödeyemeyecekti. “Ama dilerim ki bir gün kazdığın kuyuya kendin düşersin. Ne sanıyorsun? Suçunu bir başkasına yıkınca hayatın kaldığı yerden devam mı edecek?”

“Evet,” diye yanıt verdi pişkince. “Dün gecenin tek görgü şahidi sensin. Sen de konuşmayacağına göre bu olay kapanıp gidecek.”

“Umarım Elif’in ailesi esas katilin sen olduğunu bir şekilde öğrenir ve yakandan ömür boyu düşmezler.”

“Sen bu meseleye daha fazla kafa yorma güzelim,” dedi Bora. “Çünkü ben her şeyi, en ince ayrıntısına kadar hesapladım.”

“Muhakkak hesap etmediğin bir şey vardır,” dedim büyük bir inançla. *Çünkü benim tek umudum buydu.* “Hangi hamleyle ne zaman yerle bir olacağını bilemezsin.”

Ben de bilememiştim.

Bora sözlerime karşın sessizce güldü. Her şeyi hesap ettiğini düşünüyor, aklına her şeyden daha çok güveniyordu. Ama bilmiyordu; onu hiç kimse yerle bir etmese bile ben edecektim. Gunun birinde, ne pahasına olursa olsun, bu saçma hikâyemizi bitirecektim.

III

ESARET

Hayatıma o girdiğinden beri, kötü bir kâbus gördüğümü ve günün birinde uyanacağımı düşünerek katlanmışım her şeye. Aksini hiç düşünmemiştim, *yoksa ne kalırdı benden geriye?* Tek isteği gökyüzünde özgürce uçmak olan bir serçeyi altın kafese tıkmak gibiydi bu yaptığı. Ruhumu öldürmek ama bedenimi yanında zorla tutmaktı. Ben dört aydır onun şehrinde esirdim, neden kimse görmüyordu? Sustuklarım serzeniş dolu bir çığlıktı, neden kimse duymuyordu?

Dün gece katesimin kapaklarını araladım ve arkama bile bakmadan kaçtım. Yolun sonunda yine onun katesine hapsoldüm ama mühim değildi. Özgürlüğün düşüncesi bile güzeldi. Dün gece, onun bir kadını öldürdüğüne şahit oldum. Yandım, ağladım, yalvardım ama çare değildi. *Kanadı kırık bir serçenin, duygusuz bir canavara gücü yetmeyecekti.* Ama onun sonunu getirirken son nefesimi vereceğimi bilsem de vazgeçmeyecektim. Günün birinde işlediği suçu herkes öğrenecekti.

Eve geldiğimde vakit öğlendi. Bora beni bırakır bırakmaz gitmişti. Tek katlı ve bahçeli, anneme göre küçük ve gosterişsiz, bana göre şirin ve güzel olan evimizin kapısından içeri girer girmez annemle karşılaştım. Evde başka kimse yok gibiydi. Zaten

babam hafta sonu bile olsa bu saatte evde olmazdı. Annem asık bir suratla ve sorgulayıcı gözlerle bana bakıyordu. Dün akşam eve dönmeyişim evde nasıl bir kaos yaratmıştı, merak ediyordum. Annem kapıyı kapatırken holün girişinde durdum ve çamurlu ayakkabılarımı bir kenara bırakarak içeriye doğru yürüdüm.

“Nereye?” diye sordu annem soğuk bir ses tonuyla. “Gece boyu gözümü bile kırpmadım senin yüzünden. Neredeydin? Neden eve gelmedin?”

Annemin sabırsız sorularını duymazdan gelerek koridordan sağa döndüm ve en uçta kalan odamın kapısını aralayarak içeriye girdim. Tek kişilik bir yataktan, klâsik bir gardıroptan, sıradan bir çalışma masasından ve küçük bir kitaplıktan ibaret olan odam, Bora'nın bana vadettiği hayattan daha huzur vericiydi.

Yatağımın kenarına oturduktan sonra yönümü pencereye döndüm. Annem arkamdan gelip kapıyı sessizce örttüğünde, “Sana soruyorum,” diye söylendi. “Dün gece neredeydin?”

Bir müddet sessiz kaldım ve ruhen ne denli yorgun olduğumu fark ederek derin bir nefes aldım. Annem tepemde dikiliyordu. “Sevgili damat adayının yanındaydım anne,” dedim yorgun bir sesle. “Bora sana haber verdi sanıyorum, neyin merakı bu?”

“Evet, mesaj atıp haber verdi.” Annem iki adımda diğer tarafa geçerek yatağımın boş kısmına oturdu ve ayakkabısının topuklarını rahatsız edici bir şekilde zemine sürttü.

“Ama bu yaptığınız doğru değildi,” dediğinde sesi kızgınlığını ele veriyordu. “Dün senin yüzünden babana yalan söylemek zorunda kaldım. Hande, Hilal’de kalacakmış dedim. Baban buna bile ne kadar söylendi biliyor musun? Neyse ki abin eve geç geldi de senin nerede olduğunu sormadı bile.”

Tüm bu bahsettiği detayların önemsiz olduğunu vurgulamak istercesine kafasını iki yana salladı. “Aman neyse ne. Hiç böyle yapmazdın sen, neden gelmedin eve? Yoksa kavga mı ettiniz?”

Sorduğu son sorunun ardından, kahverengi gözleri korkuyla büyümüştü. Babamın beş parasız ve işsiz kalma ihtimalinden sonra, benim Bora’yla yollarımı ayıracak olmam annemin en büyük korkusu olmuştu. Koyu bir göz makyajının çevrelediği

gözlerine bakarken, "Rimelin akmış," dedim umursamaz bir şekilde. "Kötü görünüyorsun."

Annem iki elinin parmaklarıyla gözlerinin altına yavaşça silerken, "Bırak şimdi makyajı," dedi. "Kavga mı ettiniz diyorum sana."

Annemin benden ve hislerimden ziyade Bora'yla ilgilenmesi canımı acıyordu. "Evet, kavga ettik."

"Ne? Ne kavgası?"

"Bildğin kavga işte," dedim sessizce. "Sanırım ayrılacağız."

Sadece annemi denemek için sarf ettiğim cümle, onun çıldırmış gibi hağırmasına sebep oldu. "Aptal mısın sen?" Elini kaldırıp iki parmağıyla alnıma yavaşça vurdu. "Bir daha Bora gibisini bulabilir misin sanıyorsun?"

Bakışlarımı pencereye doğru çevirirken, "Umurumda bile değil," diye konuştum. "Bora'yı sevmiyorum, hatta ondan nefret ediyorum."

"Hande," diye uyardı annem beni. Sesinde telaş, korku ve öfkenin izleri vardı. "Haldun Bey babanın borçlarını ödüyor, farkındasın değil mi? Sen oğlundan ayrılırsan adam niye ödesin borçlarımızı? Senin niyetin bizi dımdızlak ortada bırakmak mı?"

Ailemin hatalı olduğu nokta, Bora'yla olan birlikteliğimin sebebini babamın Haldun Şahsuvar'a olan borçlarına bağlamaktı. Bora'nın beni bir köşeye sıkıştırdığından, Hilal'le olan sırrımı bilip beni tehdit ettiğinden habersizlerdi. Onların gözünde ben ailesi için kendisini feda eden, iyi bir evlattım. Tabii bu evliliğe itiraz etmediğim sürece... Oysa bilmiyorlardı, Bora'ya mecbur olma sebebim kendimle ilgili olmasaydı onunla asla nişanlanmazdım. Annemin zenginlik hırslarına ve babamın sonu gelmez borçlarına asla feda etmezdim kendimi.

"Bizi dımdızlak ortada bırakan sendin anne," dedim ayaga kalkarken. İşaretparmağımı suçlarcasına ona doğru salladım. "Neden bu hale düştüğümüzü, neden Bora'ya ve babasına muhtaç olduğumuzu unuttun mu?"

İçimde herkese karşı öfke, anneme karşı büyük bir kırgınlık vardı. Bora'nın hayatıma girmesinde annemin rolü büyüktü,

bu nedenle gözümde o da suçluydu. Babam o kumar batağına düşmeseydi, Haldun Amca'yla hiç karşılaşmayacaktı belki de Ve Bora hayatıma girmemiş olacaktı. Ama annemin istekleri, annemin zaafı hiç bitmemişti.

Neyi kastettiğimi anlamış olacak ki, "Ben babandan kumar oynamasını istemedim," diye çıkıştı. Ağlayacak gibi olmuştu, sesi titriyordu. Her zaman böyle davranır, her tartışmamızda ağlardı. Daha sonra babamı bana karşı doldurup kendisinden zorla özür diletirirdi. "Sadece daha güzel bir hayatımız olsun istedim. Siz daha iyi okullarda okuyun, daha güzel şartlarda..."

"Beni ve abimi bahane etmeyi bırak artık," diye bağırdım annemin sözünü keserken. "Neyin eksikti ha? Babam sana ne istedin de vermedi?"

"Nankör!" diye bağırdı annem ayağa kalkıp karşıma dikildiğinde. Öfkeden gözleri kararmıştı. "Senin için her zaman en iyisini istedim ama sen hep inkâr ettin!"

Sinirli bir şekilde güldüm. "Söylediklerim işine gelmeyince beni nankör olmakla suçlarsın zaten."

Annem bir şeyler söyleyecekmiş gibi oldu ama sustu. Odamın içinde bir sağa bir sola yürürken hiddetinden saçlarını karıştırdı. "Aklını başına al Hande," dedi durup yeniden yüzüme baktığında. "Bora'yla aranı düzelt!"

Bora'nın almış olduğu kıyafetlerden kurtulmak için dolabımın başına yürüdüm. "Ödün kopuyor, değil mi?" diye sordum askıdaki giysilerimi karıştırırken. "Hayal ettiğin hayata kavuşamayacaksın diye, elindeki tek şansı benim yüzümden kaçıracaksın diye aklın yerinden oynuyor! Kızımın mutluluğu senin umurunda bile değil!"

"Ne mutsuzluğundan bahsediyorsun sen?" Annem şaşkınca soruyordu. "Dalyan gibi delikanlıyla evleniyorsun, daha ne istiyorsun?" Bana doğru yürüdüğünü topukluların sesinden anlamıştım. Şimdi tam arkamda duruyordu. "Neydi o eskiden görüştüğün işsizin adı? Hah, Melih," dedi parmağını şıklatarak. "Onunla evlenseydin daha mı mutlu olacaktın? Üç gün sonra aşk bitince yokluktan birbirinizi yerdiniz artık!"

Bir anda ucsuz bucaksız bir öfkeye kapıldığımı hissetmemin sebebi Melih'in adını duyduğum için değil, onun adını bile unuttuğumu fark ettiğim içindi. *Melih'i unutmuştum.* Üniversite yıllarında onunla geçirdiğim günler varlığını hatırlatırcasına kalbimi sızlattı. *Nasıl unutursun,* dedi kalbim. *İnsan mutlu olduğu günleri hiç unutmaz mı?*

Arkamı dönmeden, annemin yüzüne bile bakmadan bağırdım. "Git artık, rahat bırak beni!"

"Aklını başına alacaksın," dedi annem emir verircesine. "Anla artık şunu, aşk karın doyurmuyor!"

"Git diyorum sana. Git, git, git!"

Annem bir hışımla kapıya doğru yürürken, "Deli," diye mırıldandı öfkeyle. "Seni ben doğurmuş olamam, kesin hastanede karıştın sen!"

"Kesin." diye bağırdım annemin arkasından. "Senin gibi paragöz bir kadının kızı olamam ben!"

Annem odamdan çıkıp kapıyı sertçe kapattığında tüm hıncımı giysilerimden çıkardım ve askılarda ne var ne yoksa yere indirdim. Öyle öfke doluydum ki tüm kıyafetlerimi paramparça etsem soğumazdı içim. Dolabımdaki her şeyi sağa sola fırlatarak çığlıklar atarken en sonunda yorgun düşüp dizlerimin üstüne çöktüm ve ağlamaya başladım.

"Aptal Hande," dedim kendi kendime. "Ne diye dağıtıyor-sun ki ortalığı? Yine sen toplamayacaksın sanki."

Sessiz sessiz ağlarken kaç dakika boyunca yerde, dizlerimin üzerinde oturduğumu sayamadım. Bir ara dış kapının açılma sesini duydum, sonrasında evde derin bir sessizlik oluştu. Annem gitmiş olmalıydı. Zaten evde durduğu pek görülmezdi.

Bir müddet sonra ayağa kalktım ve odamı topladım. Artık açlıktan başımın döndüğünü hissettiğimde halsizce mutfağın yolunu tuttum. Sadece bayılmamak için yiyecektim, zira canım hiçbir şey istemiyordu. Bir kâse sütlü gevrekle açlığımı dindirdim, ardından tekrar odama geldim ve çalışma masamda duran dizüstü bilgisayarımı alarak yatağa oturdum.

Neyle karşılaşacağımı bilmeden, boğazıma sarılan korkunun bana nefes aldırmadığı anlarda, arama motoruna "*Elif Mirzanlı*" yazarak ona ait olabilecek hesapları araştırmaya başladım. Herhangi bir sosyal medya hesabına ulaşamamıştım. Ya kullanmıyordu ya da burada gördüğüm fotoğraflardan onu tanıyamıyordum.

Umutsuzca göz gezdirdiğim sayfayı kapattıktan sonra bu kez arama motoruna "*Ankara cinayet haberleri*" yazdım. Heyecan ve korku karışımı bir his, midemden boğazıma kadar yükselerek genzimde yakıcı bir tat bıraktı. Sanki suç işliyormuşum gibi gumgüm atıyordu kalbim. Bu korkunun üzerine bir anda titreyerek çalan telefonum beni ürküttüğünde panikle ayağa kalktım.

Hilal arıyordu.

"Efendim," diyerek yanıtladım telefonu. Bir elim delicesine çarpan kalbimin üzerindeydi. Pencereye yaklaştım ve evimizin arka bahçesindeki kamelyanın tepesine konmuş olan güvercini seyrettim.

"Hande sen nerdesin?" Hilal yine kulaklarımı sağır edercesine bağıırıyordu. "Dünden beri kaç kere aradığının farkında mısın? Aklım yerinden çıktı haberin var mı?"

"İyiyim," dedim sadece. Onca hengâmenin üstüne, Hilal'i arayıp iyi olduğumu söylemek aklıma bile gelmemiştir. "Evdeyim."

"Evde kim var?"

"Hiç kimse, yalnızım."

"Bekle, geliyorum," dedi Hilal telefonu kapatmadan önce. Vakit kaybetmeden yatağıma geri oturdum ve haber başlıklarını okumaya başladım. Korku ve heyecan, kaburgalarımı tırma-lıyordu. İlk iki sayfada aradığım haberi bulamayınca üçüncü sayfaya tıkladım. Büyük harflerle yazılan başlık dikkatimi büyük ölçüde çekmişti.

ANKARA'DA BİR KADIN CESEDİ BULUNDU.

Haber başlığının altındaki fotoğrafta tam olarak, dün gece bulunduğumuz ağaçlık alan görünüyordu. Ve detaylar belirtilmemekle beraber, gece öldürüldüğü düşünülen kadının cesedine polislerin sabah saatlerinde ulaştığı yazıyordu. Olayı polise

bildiren şahsın, aynı zamanda cinayet zanlısı olduğu, ilk başta korkup kaçtığı ancak daha sonra pişman olarak teslim olduğu ve cinayeti yanlışlıkla işlediği yazıyordu.

Adı geçmeyen ve cinayet zanlısı olarak bahsedilen şahsı Bora ayarlayıp suçu üzerine yıkmıştı. Dediği gibiydi, bu işin içinden sıyrılmak onun için çocuk oyuncağıydı.

Tenim buz kesmişti. Bilgisayarı kapatıp yatağın içine sakladıktan sonra odamdan çıktım ve banyoya koşup yüzümü yıkadım. Yaşananların şokunu atlatabilmiş değildim, tüm bunlara inanmak güç geliyordu ve hâlâ aynaya bakamıyordum. Her şeye ben neden olmuşum gibi hissettiğim o tuhaf suçluluk hissi, içime onulmaz bir yara açıyordu. Dün kaçmaya çalışmasaydım Bora öfkelenmeyecek, beni dağın başındaki o eve götürmeyecek, gecenin bir vaktinde o silahı ateşlemeyecek ve o kadını öldürmeyecekti.

Suçu kendime yıkmak nefesimi kesiyordu. Hayır, suçlu ben değildim. Tüm bunlara sebep olan Bora'nın ta kendisiydi.

Kapı çaldığında elimden geldiğince kendimi toparladım ve gidip kapıyı açtım. Hilal mavi gözlerinden fışkıran tedirgin bakışlarla içeriye girerken, ona bir hoş geldin bile diyemeyecek kadar kötüydüm ama belli etmedim. Yenildiğimi kahul edercesine gülümsedim sadece, Hilal ise bana üzgün bir şekilde hakarak salona yürüdü.

Aynı koltuğa oturup birbirimize bir müddet boş boş baktık. “Ne yaptın?” diye sordu Hilal en sonunda. Doğuştan kızıl olan, düz saçlarını sağ omzunda toplarken bana acı dolu bir bakış attı.

“Hiçbir şey,” dedim ellerimi iki yana açarken. “Her şey başa sardı işte. Olmadı. Kaçamadım, yakalandım.”

Hilal bir şey söylemedi ve ikimiz de bir müddet sustuk. Hezimet duygusu ikimizin de dilini bağlamıştı.

“Geldiğimde seni orada bulamayınca Bora'nın benden önce davrandığını anladım zaten.” Oflar gibi nefes alıp verdi ve “Ah Hande,” diye sızlandı. “Ne olacak böyle?”

Bundan sonra ne olacağına dair hiçbir fikrim yoktu. Ya pes edip teslim olacaktım ya da kafama koyduğum hazin sona korkusuzca yürüyecektim. “Bilmiyorum ama vazgeçmeyeceğim.”

“Yine mi kaçacaksın?” diye sordu Hilal yaşınca. Bundan hoşlanmıyordu. Zaten dünkü kaçma planımı da desistlememişti ama bana yardım etmek zorunda olduğu için sesini çıkarmamıştı.

“Gerekirse evet,” dedim ama yalandı. Bir kez daha kaçmak gibi bir planım yoktu. Bu sefer aramızdaki sarsılmaz ıyı kokun den kesecek ve Bora’yı er ya da geç ihbar edecektim. Ama dün gece yaşananları, genç bir kadının Bora’nın silahından çıkan kurşun yüzünden öldüğünü elbette Hilal’e söylemevecektim.

Bu sır, Bora’yla benim aramda kalacaktı sadece. En azından şimdilik ya da uzunca bir süre.

“Yapma Allah aşkına.” Hilal gözlerini devirdi. “Denedin ve olmadı, bu sefer nasıl kaçacaksın?”

Sorusunu yanıtsız bırakarak, “Hilal,” dedim yumuşak bir sesle. Reddedeceğini bile bile şansımı denemek istiyordum. “Polise gidelim mi?”

“Ne saçmalıyorsun sen Hande?” diye sordu Hilal korkuyla. Birden kaskatı kesildi ve koltukta dikleşerek oturdu. “Yapamayız, unut bunu.” Kafasını panikle salladı. “Kaçar yıl ceza veriz haberin var mı?”

“Biz hiçbir şey yapmadık, hepsi kazaydı.” Hilal’i ne zaman ikna etmeye çalışsam sonuç hüsrandı. Korkuyordu. Hapse girmekten delicesine korkuyordu. “Lütfen hemen kestirip atına. Gerekirse her şeyin benim yüzümden olduğunu söylerim ama yeter ki...”

“Üstünden dört ay geçtikten sonra polisler her şeyin bir kaza olduğuna inanacak mı sence?” Hilal sözümü kesti, üstelik ayağa kalkıp bağırarak konuşmaya başladı. “Sen suçu üstlensen ne olur? Bora beni de gammazlar. Esas suçlu benim çünkü!”

“Dayanamıyorum, anlamıyor musun?” diye bağırdım öfkeme yenik düşerek. Ayağa kalkıp Hilal’in karşısına dikildim. “Neden senin suçunun günahını ben ödüyorum ki?”

Hilal ellerini kafasına bastırarak, “Böyle olsun istemedim,” diye bağırdı, hissettiği korkudan ötürü bocalamıştı. “Ben nerden bilebilirdim sonunun böyle olacağını? Söyle, kötü biri miyim ben?”

*Hilal'in çaresizliği,
Hilal'in korkuları,
Hilal'in çıkmazları...*

Hepsi benim ayaklarıma vurulan prangaların bir diğer adıydı. Tamamen takatsiz kalarak koltuğa düşer gibi oturduğumda, "Nefes alamıyorum," diyerek inledim. Sahiden alamıyordum, artık gerçek anlamda boğuluyordum. İki elimi birden boğazıma götürüp yüzümü havaya kaldırdım. "Bora'yı gördüğüm an boğuluyorum, ben böyle yaşayamıyorum!"

Hilal ağlayarak dizlerimin dibine çöktüğünde alnını dizime yasladı ve yalvarırcasına, "Yapma," dedi kısık bir sesle. "Biterim Hande, anlıyor musun? Benim senin gibi güzel ve yolunda giden bir hayatım yok. Ben gidersem annem ölür. İyileşsin diye her şeyimi feda ediyorum, görmüyor musun?"

Hilal'in güzel ve yolunda gidiyor dediği hayat benim kâbusumdu. Kabul etmek gerekirse onun hayatı daha zordu. Ben onun gibi maddi zorluklar altında büyümemiştim, benim babam sağ ve yanibaşımdaydı, annem onun annesi gibi hasta değil sağlıklıydı ama tüm bunlar yetmiyordu işte. En azından Hilal özgürdü, Bora gibi bir adamın baskısı altında değildi. Neden anlamıyordu beni?

Bir şeyler söylemek yerine sükûtu tercih ettim, zira birbirimizi anlamamayı sürdürdükçe işin içinden çıkamayacak ve kalp kıracaktık. Bu durum dört ay boyunca hep böyle olmuştu. Hilal beni anlamıyordu, bense onu. Tartışmalarımız hep bu noktadan çıkıyor ve hiçbir sonuca varmıyordu.

Hilal dizlerimin dibinde sessiz sessiz ağlamayı sürdürürken, ben oldukça hissizdim.

"Hande," dedi Hilal. Kafasını kaldırıp yüzüme baktı. "Neden her şeyi geride bırakıp Bora'ya bir şans vermiyorsun ki? Neden denemiyorsun onu sevmeyi?"

Bir an kafamdan aşağı bir kova soğuk su dökülmüş gibi irkildim. "Onun nasıl bir adam olduğunu gördükten sonra mı?" diye sordum şaşkınca. "Hilal o insan değil, sen ne söylediğinin farkında mısın?"

Hilal kafasını sallayarak, gözleri yaşlı halde sessizce güldü. “Eğer rolleri değişmiş olsaydık, ben Bora’yla evlenmeye seve seve razı olurum. Okul bitti ama atanamadım. Devlet, annemin ilaç masraflarını karşılasa bile babamdan kalan maaş sadece annemin hastane masraflarına gidiyor. Kardeşimi ben okutmak zorundayım ve bir gün bile işe gitmeme gibi bir lüksüm yok. Neden sahip olduğun imkânlardan faydalanmak yerine sürekli isyan edip duruyorsun?”

“Ben Bora’nın gözünde sokaktaki çöpten bile daha değersizim Hilal,” dedim düştüğümüz duruma acıyarak. “Dilinde tehditten başka söz bulunmayan bir adama nasıl güvenebilirim?”

“Hangi erkek değer vermediği bir kadın için sınırlarını zorlar ki? Belki de onun sevgi anlayışı budur.”

Hilal’in sözlerine karşın dalga geçer gibi güldüm. “Onunki şımarıklık,” dedim, bundan adım kadar emindim. “Her istediğini elde etme arzusu. Elde edemediğinde ise sonuna kadar savaşıma tutkusu. Ona kapıldığım ilk an benden vazgeçecek. Onu seveceğime, çatıya çıkıp kendimi aşağı atarım daha iyi.”

Aynaya baktığım ilk an, korktuğum şey gerçekleşti ve Elif’in kanı çekilmiş solgun yüzü bir sanrı gibi gözlerimin önünde belirdi. Bundan kaçamayacağımı, aynaya her baktığımda dün geceyle yüzleşmek zorunda kalacağımı biliyordum ama yine de ıstırap vericiydi.

Hilal gittikten bir saat sonra annem eve dönmüş ve alelacele mutfığa girip akşam yemeği için hazırlığa girişmişti. Onu bu kadar heyecanlı bir şekilde mutfığa sokan sebep ise akşama misafir gelecek olmasıydı.

Bora, babası ve halasıyla birlikte bizde olacaktı.

Dakikalardır bir ölüyü andıran solgun yüz hatlarımla, torbanlanmış gözaltılarımla ve fersiz bakışlarımla yüzleşiyordum. Bir gecede bu kadar çokebileceğimi hiç tahmin etmezdim ama hastalıklı gibi görünüyordum. Sanki günahların golgesi yerleşmişti gözlerimin ardına. Hiçbir zaman mutlu olmama izin vermeye-

ceklerdi. Annem birinde Bora'dan kurtulsam bile, hissettiğim suçluluğun bahsettigi viedan azabı peşimden gelecekti.

Annemde gordugum Hande'nin gözlerine bakmaktan kaçınarak saçlarımı omuzlarımdan geriye attım ve yavaşça taramaya başladım. Saçların omuzlarımdan biraz altında biriyordu, çok uzun savılmamakla birlikte kısa da sayılmazlardı. İnce telli, orta sıklıkta ve uçlara doğru dalgalıydı. Rengi açık bir kahverengiye sahipti ve güneş gordüğünde sarıya meylediyordu. Gözlerim de saçlarımdan rengi gibi açık bir kahverengiydi. Kavissiz, düz ve sık kaşlara, ince, küçük bir burna ve kalın sayılmayacak orantılı dudaklara sahiptim. Yüzümde ve vücudumda hiçbir orantısızlık olmamasına rağmen kendimi güzel bulmaz, övünmeyi sevmezdim. Boyuma göre olmam gereken kilodan daha zayıftım ve bu Bora'yla geçirdiğim her gün daha da artıyordu.

Onunla zıvan ettiğim her gün, biraz daha eksiliyordum.

Annem bundan hoşlanmadığını bile bile, durmadan beni over güzelliğimin kıymetini bilmediğimden bahsederdi. Yirmi yıl öncesine ait olan gençlik fotoğraflarını önüne serer, ona ne kadar benzediğini ispatlamaya çalışırdı. Ne kadar gereksiz bir çabaydı oysa... Zaman denilen canavar bizi sürekli eskitiyor ve her gün kaçınılmaz sona biraz daha yaklaşıtıyordu.

Dışarıdan duyduğum motor sesi, dış kapının açılıp kapanma gürültüsü ve akabinde gülüşerek gelişen konuşmalar geldiklerini haber veriyordu. Saat yediyi biraz geçiyordu. Hazırlanıp odamdan çıkmam gerekiyordu ama ben hâlâ hazır değildim. Bora'nın yüzünü görmek ve içimi darmaduman eden bakışlarıyla karşılaşmak istemiyordum.

Kapının vurulmaksızın anı bir şekilde açılmasıyla birlikte tarak elimden düştü. Arkamı dönmeden, aynanın aksinden kapiya doğru baktığımda annemi gördüm. Her zamanki gibi, şıkır şıkırdı. "Sen hâlâ hazır değil misin?" diye sordu kısık ama kızgın bir sesle.

"Geliyorum," diyecektim ki annem lafı ağzıma tıkarcasına susturdu beni.

"Hemen gel," dedi gözlerini belerterek. Sözlerinin ardından kapıyı sertçe örtünce, sabırlı olmayı dileyerek çekmeden aldığı rimelle kirpiklerini yukarıya doğru kıyırdım. Gözaltı morluklarımı çoktan kapatmıştım. Çok fazla makyaj yapmayacaktım, sadece biraz daha canlı görünmek istiyordum. Beyaz bir mermeri andıran solgun yüzüme yapabileceğim hiçbir şey yoktu, yanaklarıma şeftali tonunda alılık sürdüm ve dudaklarımı da nemlendirdikten sonra aynanın başından ayrıldım.

Kapıya doğru darağacına yürür gibi ilerledim. Bugün bu kez daha Bora'nın zaferini, benimse yenilgimi kutlayacaktık. Eğer ondan kurtulmayı başaramazsam onunla evlenmek zorunda kalacaktım. Ve zamanla, sadece aynı yatağı paylaşan iki yabancıya, sıradan ve mutsuz insanlara dönüşecektik. Bunun benim açımdan bir önemi yoktu. Bora'nın varlığından ziyade yokluğu daha iyi geliyordu. Ben zaten onunla evlendiğim an kendimden vazgeçecektim. Üzülüğümü tek şey, sevgisiz yaşayıp sevgisiz ölecek olmamdı.

Bir ömür boyunca aşkı bir kez daha tadamayacaktım. Sevmenin ve sevilmenin ne demek olduğunu bilmeyecek, bir çift sevgi dolu mahzun bakışa hasret ölecektim. Yalnızdım. Yalnız olmaya da devam edecektim. Çevremi saran onca sahte yüze rağmen tenha bir boşlukta salınacaktım. Yıllar geçecekti. Yaşlanacaktım. Hiçbir tesellimin olmadığı bu hayatta belki de yapayalnız ölüp gidecektim.

Odamdan çıkıp abimin odasının önünden geçerken duraksadım ve aralık kapısından içeriye baktım. Odamın içinde bir ileri bir geri volta atarak telefonla konuşuyordu. Abim benden üç yaş büyüktü ve Bora'yla aynı yaştaydı. Dış görünüşlerimizin benzerliğinin aksine karakterlerimiz oldukça farklıydı. O her zaman benden daha pozitif ve neşeliydi. Hatta bu evde yüzümüzü güldürüp annemi bile keyiflendirebilen tek insan oydu. Hayat ona göre eğlenmekten ibaretti. Hiçbir şeyi umursamaz, kafaya takmazdı. Serserinin tekiydi. Belki de bu sebepten olsa gerek, bir gün olsun ne hissettiğimi umursamamıştı. Bora'yı sevdiğimi ve onunla mutlu olduğumu düşünüyordu. Ya da böyle düşünmek işine geliyordu.

Abimin yüzüne yayılan o aptal tebessümden bir kızla konuştuğunu anlayabiliyordum. Avare sırtışı gözlerine kadar ulaşmıştı. Beni görünce konuşmasına ara vermedi fakat usulca göz kırptı. Abimi severdim. Bana annemden daha yakın olduğu bir gerçektir. Ona gülümseyerek odasının önünden geçip gittim ve salona yürüdüm.

Salon kapısından içeriye adım attığım an Bora'yla burun buruna gelmek beklediğim bir şey değildi. Afallayarak durdum ve geriye doğru sendelerken Bora'nın tek elini belimde hissettim. Düşeceğimi sanıp beni tutmuştu, hemen geri çekildim. Göz göze geldiğimizde hiçbir şey söylemeden salondan uzaklaştı ve dış kapıya doğru yürüdü. Acelesi var gibiydi çünkü telefonu çalıyordu.

Bora'nın gözden kaybolmasının ardından salonda ilerledim ve yüzüme yerleştirdiğim sahte tebessümle misafirlerimizi selamladım. Annem. Bora'nın halası Hale Hanım'la karşılıklı oturup muhabbet ederken, habam da Haldun Bey'le konuşuyordu. Annemlerin yanına geçip oturduğumda, Hale Hanım'ın gözleri üzerime çevrildi.

Kaşları birden çatıldı ve gülümsemesi usulca kayboldu. "Hande neyin var senin?"

Hale Hanım, Bora'nın babasından birkaç yaş küçüktü. Otuzlu yaşlarının sonlarındaydı, hiç evlenmemişti ama mutluydu. Sanırım ona özeniyordum. Hayatı dünyayı gezmekten, yardım amaçlı kurulan derneklere başkanlık etmekten ve sanatla ilgilenmekten ibaretti. Oldukça kibar ve naif bir kadındı. Hayatında onu mutsuz edecek hiçbir erkene yer vermemesinden olsa gerek, yüzünde tek bir kırışıklık bile yoktu.

"İyiyim." dedim kafamı sallarken. "Kötü mü görünüyorum kı?"

"Solgun görünüyorsun tatlım," dedi kederle. Bir eli yüzüme uzandı ve yanağıma şefkatle dokundu. "Hasta değilsin umarım."

"Değilim, merak etmeyin." Bakışlarım anneme çevrildi, sanırım nevim olduğunu anlamak için beni dikkatle inceliyordu. Annemin tark etmesini beklediğim ayrıntıları bir yabancı fark ettiğinde kırgınlığım busbütün artıyordu ama o bunu anlamıyordu.

“Sevindim, iyi olacaksın elbette.” Göz kırparak sıcacık gülümsediğinde dizlerinin üzerinde duran telefonunu bana doğru uzattı. “Biz de annenle gelinlik hakkında konuşuyorduk. Bak bu sayfada çok güzel modeller var.”

Hale Hanım’ın elime tutuşturduğu telefonda gördüğüm gelinlik modelleri olmayan keyfimi hepten kaçırmıştı. Artık zorla bile gülemiyordum. Parmağını ekran üzerine koyup salaş bir gelinlik gösterdi ve “Ne kadar güzel, değil mi?” diye sordu heyecanla. Sanki ben değil, o evleniyordu. “Tasarımcısı arkadaşım olur. İstanbul’da çok ünlüdür kendisi, tanınmış simalar hep onu tercih eder.”

Ben ekrana dalgınca bakmayı sürdürürken, Hale Hanım konuşmasına devam etti. “Eğer beğendiğin bir model olursa şimdiden gidip bir görüşelim derim. Kenan çok yoğun çalışıyor, istediğin gelinliği ancak yetiştirir.”

Annem hafifçe kolumu dürterek, “Hande,” dediğinde telefonu Hale Hanım’a uzattım ve zorla gülümsemeye çalıştım. “Gelinlik için İstanbul’a gitmeye hiç gerek yok, Ankara’da hallederiz.”

“Mutevazılığına hayranım,” dedi Hale Hanım gülerek. “Ama çabuk karar versen iyi olur.”

“Bence İstanbul iyi bir seçenek,” diyerek bana üstten bir bakış attı annem. “Biz bunu bir düşünelim Hale.”

“Artık yemeğe geçsek mi?”

Babam bize dönüp seslendiğinde annem, “Hay hay,” diyerek ayağa kalktı ve salonun sonuna, çoktan hazır etmiş olduğu yemek masasına doğru yürüdü. “Havalar akşamları serin oluyor artık,” dedi gülümseyerek. “Yoksa bahçeye çok güzel bir masa kurardım.”

“Fark etmez Gülşen,” dedi Haldun Bey yapmacık bir tebesümle. Adam sırf oğlu için buradaydı, yoksa annemin yemeklerine de kuracağı sofralara da meraklı olduğunu sanmıyordum.

“Bora ve Cenk ortalarda görünmüyor, bir baksan mı Hande?”

Annemin kibar emrivakisi üzerine ayağa kalktım ve salondan dışarı çıktım. Bora en son telefonla konuşmak için bahçeye

çıkmişti. abim ise odasında telefonla konuşuyordu. İlk olarak abımı çağırma'yı tercih etsem de aralık kapının ardından gelen konuşma seslerinden ikisinin de bahçede olduğunu anladım.

Kapının önüne çıkarak onlara baktım. Bahçe kapısının önündeydiler ve ayaküstü sigara içerek muhabbet ediyorlardı. Abim Bora'dan pek hazetmiyordu ama yine de ona saygı da kusur etmiyordu. *Bu adamın bana neler yaptığını bilsen, yine de ona saygı gösterir muydin abi?* "Yemek yiyeceğiz," dedim beni duyabilecekleri bir sesle. Yüreğim başka söylüyordu, dilim başka. "İçeri gelin."

Başka bir şey söylemeden eve girdiğimde, defalarca sordüğüm o soruyu bir kez daha sormaktan alama lım kendimi. *Nasıl güliyorsun Bora? Bir kadının canına sebep olmuşken, nasıl gülebiliyorsun?*

Masada benim asla katılmadığım, sıkıcı bir sohbet dönüyordu. İş mevzularından, siyaset ve ülke ekonomisine kadar varan muhabbet Bora'yla benim düğün tarihime dayandığında, sırtıma hançer saplanmış gibi dikleştım ve kafamı kaldırarak ürkek gözlerle Bora'ya baktım.

O da bana bakıyordu. Beni her seferinde köşeye sıkıştırıp çaresiz bırakmak hoşuna gidiyor olmalıydı, yüzü ve dudakları hareketsizdi ancak gözlerinin içi gülüyordu.

Bora tam karşımda, abimin yanında oturuyordu. Masanın bir başında babam, diğer başında ise Haldun Bey vardı. Ben, annem ve Hale Hanım ise yan yana oturuyorduk.

"Düğün için aklında bir tarih var mı Adnan?" Haldun Bey doğrudan babamın gözlerine bakarak sormuştu. "Fazla geciktirmeyelim diyoruz."

Babam bana baktı, hense gözlerimi kaçırdım. Bu masadaki herkes çok iyi biliyordu ki bu evliliğe evet dememin altında mecburiyetler yatıyordu.

"Geciktirmenin bir anlamı yok zaten," dedi babam. Heyecansız, mecburi ve çekimser bir sesle konuştu. Bu evliliğe mecbur kalmış olmam, annemin aksine babamı mutsuz ediyordu. Ne kadar isteksiz olduğumu görebiliyordu, elinde imkân olsa

eminim ki bu evliliğe engel olurdu. Fakat şu anki durumları göz önünde bulundurduğunda, Haldun Bey'e olan borçları kredide kapatılacak gibi olmadığından sesini çıkaramazdı. Zaten beni Bora'ya mecbur bırakan bambaşka bir sebep daha vardı, bilmiyordu.

"Aynı düşünüyor olmamıza sevindim," dedi Haldun Bey. Otoriter ve ciddi fakat bir o kadar da eğlence düşkünü bir adamdı. Onu tam olarak tanımıyor olmama rağmen içimin hiç ısınmadığını söyleyebilirdim. Neticede Bora'nın babasıydı o. Evladına her istediğini alabileceğini öğreterek büyüten bir adam bana göre insanlıktan noksandı.

Tıpkı Bora gibi uzun boyluydu. Genç gösteriyor olduğundan mı bilinmez, yaşlılığı kabul etmediğini fiyakalı giyim tarzıyla göstermeye çalışırdı. Bora gözlerini babasından almıştı, onun kiler de yeşildi. Haldun Bey'in etrafında, yaşı otuzu geçmeyen gencecik kadınların oluşu, ondan hoşlanmıyor olmamın nedenlerinden biriydi.

"O halde düğün için yazı beklemeyeceğiz." Annemin gözleri sevinçle parladı. Kendi elleriyle mezarıma toprak attığının farkında mıydı?

"Evet Gulşen," dedi Haldun Bey anneme bakarak. Sonrasında bakışlarını Bora'yla benim üzerimde gezdirdi. "Ee, var mı aklınızda bir tarih? Böyle susmaya devam ederseniz ben belirleyeceğim sonunda."

Annem ve Hale Hanım neşeyle güldü. "Sanırım utanıyorlar," dedi Hale Hanım sessizce. "Ama eminim ki bir tarih belirlemişlerdir."

"Bırak Hale, sence bu nesilde utanma kalmış mıdır?" Haldun Bey dalga geçer gibi gülümsediğinde, Bora kollarını masaya yasladı ve nihayet dudaklarının kilidini kırdı. "Biz kasım ayını istiyoruz," dediğinde kalbimin üzerine bir ağırlık çöktü. Kasım sadece bir buçuk ay kalmıştı.

"Kasım da aşk başkadır derler." Bu sözü annemden başkasının söylemesi beklenemezdi zaten. Dakikalardır kendimi sıkıyordum. Hemen şu anda, masada bulunan herkese gerçekleri

haykırmak gibi bir çılgınlık yapma isteği büyüyordu içimde. Sahi şimdi herkese her şeyi söylesen, Bora'nın tepkisi ne olurdu?

"9 Kasım," dedi Bora gözlerimin içine bakarak.

Herkes onayladı. Annem, babam, Haldun Bey ve Hale Hanım. Benim ağzımdan tek bir kelime bile çıkmadı ama kimse neden diye sormadı.

"Sanırım ben dış kapının dış mandalıyım," dedi o an abim, bu konuşmalara bozulmuş gibi bir hali vardı. "Kimse fikrimi sormadı ama hayırlı olsun diyeyim bari."

"Darısı sana Cenk," dedi Hale Hanım. Sonra gülüştüler ve o andan itibaren konuşulan her şey kulaklarıma birer uğultu gibi dolmaya başladı. Başım döndü ve gözlerim karardı, bu halim kimsenin ilgisini çekmiyor olsa da Bora'nın bakışları her an, her saniye üzerimdeydi.

Sandalyemi geriye çekip ayağa kalktığımda tüm gözler üzerime çevrildi. Annem anında, "Nereye?" diye sordu. Kimsenin yüzüne bakmadan masadan uzaklaşırken, "Lavaboya gideceğim," dedim. Sadece uzaklaşmak istiyordum. Şu an bulunduğum bu ev, annem ve babam dahil herkes yabancıydı bana. Bizim aramızda sevgi bağı yoktu, kan bağının ne anlamı kalıyordu?

Salondan çıktığım an adımlarım beni kapıya, evin dışına sürükledi. Kapıyı sessizce aralayıp dışarıya çıktığım an temiz ve serin havayı ciğerlerime hapsettim ama değişen bir şey yoktu. Mecazen değil, fiilen nefes alamıyordum. Ellerimi göğsümün ortasına bastırarak yüzümü semaya kaldırırken, sarsak adımlarla bahçe boyunca yürüyüp demir kapıya ulaştım.

Dudaklarım titredi, gözlerim ıslandı. Bora'nın ya da bir başkasının değil, ailemin bana fikrimi sormamış olması canımı öyle yaktı ki kendimi ilk defa bu kadar değersiz hissettim. Varlığım öyle gereksizdi ki, şimdi, şu an yok olsam kimseler fark etmeyecekti.

"Hande?" diye seslendi Bora. Onu umursamamaya, yavaş adımlarla yol boyu yürürken bir yandan nefes almaya çalışıyor, diğer yandan sessizce ağlıyordum. Arkamdan geliyordu. Sahi, ne diye geliyordu ki? Gözlerime bakıp enkaza çevirdiği ruhumla gurur duymak için mi?

Yere değil, göğe haka haka yürüyordum. Sonunda olan oldu ve ayağım bir taşa rakıldı. Sanki bunu bekliyormuşum gibi dizlerimin üzerine düştüm ve avuçlarım asfalta kapaklandı. Ayağa kalkmaya çalışmadım. şimdi ağlamam daha şiddetliydi. Kendimden vazgeçmiştim, bu çok acı vericiydi.

Bora hemen arkamdaydı, eğilip yere diz çoktuğünde yuzumu örten saçlarıma uzandı ama kafamı öbür tarafa çevirdim. "Bırak dokunma," dedim, sesim cılız çıkıyordu. "Defalarca yaktığını küle çevirdin sonunda. Mutlu musun?"

"Değilim," dedi fısıltıyla. "Ama şimdiki halinin sebebi de ben değilim." Sessiz bir iç çekerek gözlerimi sımsıkı kapattığında Bora dirseğime dokundu. "Hadi, kalk ayağa."

"Dokunma," dedim bağırarak. "Yapma. Her seferinde düşürüp ayağa kaldırmaya çalışma!"

"Bu sefer seni düşüren ben değilim." Bir kural ihlali gerçekleştirerek elini çenemin altına bastırdı ve beni kendisine doğru çekti. Başım onun göğsüne dayandığında öyle güçsüzdüm ki karşı koyamadım. "Onlara çok kızgınsın," dediğinde daha büyük bir şiddetle, sarsılarak ağladım. Sözleri bileklerime neşter gibi vuruluyor, damarlarımdan kan değil sevgisizlik akıyordu.

"Benden öyle kolay vazgeçtiler ki..." Ağlamaktan konuşmadım, sustum. Onun gibi bir adama sığınmak, dert yanmak çare değildi. O da sustu. Sessizliği, kelimelerinden daha az yaralıyordu beni.

Bir an sonra, "Ben senden hiçbir zaman vazgeçmeyeceğim," dediğinde dudaklarından salınan nefes saçlarıma vurdu. Sonra bir kez daha, düşlerimi zehirleyen gerçeğini kulağıma fısıldadı. "şunu unutma ki ne zaman kaçsan düşeceksin. Ve şunu bil ki seni kaldıran her zaman ben olacağım."

IV

KABRİSTAN

Acı, baş edilmesi güç bir hastalık gibi ruhumu kemirip düşüncelerimde iyiliğe dair ne varsa yerle yeksan etmişti. Zihnimin içi yıkıntılarla dolu bir harabeyi andırıyordu. Kalbimse, kimsesiz duygular mezarlığını... Her yer viraneydi, umutlar can çekişmekteydi ve artık hiç ışık yoktu.

Karanlığın içinde öylece bekliyordum. Ne kabullenebiliyor ne de savaşılabiliyordum. Bora'nın o akşam söylediklerini aklımdan çıkaramadığım her saniye, içimde hezimet duygusu daha da büyüyordu. *"Şunu unutma ki ne zaman kaçsan düşeceksin. Ve şunu bil ki seni kaldıran her zaman ben olacağım."*

O akşam herkes dağıldıktan sonra kendimi odama kapatmıştım. Annem soluğu yanımda almıştı, adına her zaman nasihat dediği zırvalıkları sıralayarak ve aklımı başıma almam gerektiğini söyleyerek gitmişti. İki gündür yemiyor, içmiyor, yatağımdan dışarı çıkmıyordum. Sürekli uyuyarak düşüncelerimi uyuşturmak iyi geliyordu, lakin bu sefer de kâbuslara uyanıyordum.

Huzur beni terk edeli çok oluyordu.

Bu akşam evde olmayacaktım. Bora sabah erkenden arayıp bu akşam yemeği dışarıda yiyeceğimizi söylemişti ve ben itiraz etmemiştim. Yatakta toparlanıp dizlerimi karnıma çektim.

Elif'in ölümünün üzerinden koskoca iki gün geçip gitmişti. Dünden beri sürekli internet haberlerini kurcalıyor ve yeni bir şeyler öğrenmeye çalışıyordum.

Elif Mirzanlı, dün öğlen namazına müteakiben Karşıyaka Mezarlığı'na defnedilmişti. İlginç olan, daha doğrusu benim ilgimi fazlasıyla cezbeden detay, Elif'in Ankara Emniyet Müdürlüğü'ne bağlı olarak görev yapan, bir başkomiserin karısı olmasıydı.

Bora için küçük fakat benim için oldukça büyük bir detaydı bu. Elif'in kocasının polis olması, bana kaybettiğim umutlarımın kapılarını yeniden aralamıştı. Belki de bu adam, o gece karısını öldüren zanlının tutuklanan kişi olduğuna inanmayacak ve Bora'nın peşine düşecekti. Tek temennim, o adamı işkillendirecek bir açıkla karşılaşmasıydı.

Düşük bir ihtimal de olsa her şeyden çok istiyordum bunu. Şimdilik ağzımı açamaz, kimseye bir şey söyleyemezdim. Şayet o başkomisere güvenebilecek olsam, Bora'yı kendi ellerimle ona verirdim ama bazı şeyleri sağlama almam gerekiyordu. Hilal'e bir zarar gelmemeliydi.

Ani bir hareketle ve büyük bir cesaretle toparlanıp yatağımdan kalktım. Kahverengi dolabıma yürüdüm ve içinden gelişigüzel parçalar çıkarıp yatağımın üzerine attım. Elif'in öldüğü o gece, bana kötü bir kabus gibi geliyordu. Kabristana gidecek ve Elif'in mezarını kendi gözlerimle görecektim. Yoksa bir yanım onun hâlâ o gece, o ıssız yerde kaldığına inanmaya devam edecekti.

Anneme görünmeden, evden sessizce çıktıktan sonra vakit kaybetmeden taksiye bindim. Çok değil, yaklaşık yirmi dakika sürmüştü mezarlığa varmam. Şimdi ucu bucağı görünmeyen büyük mezarlık alanının içindeydim. Mezarlık görevlisinin tarif ettiği tarafa doğru yürüyordum.

Evden çıkmadan önce güllük gülistanlık olan havanın rengi soldu ve birdenbire rüzgâr esmeye başladı. İnsana kirpiğinden daha yakın olan ölümü hatırlatan mezar taşlarına baka baka aradığımı bulmaya çalışırken, içimde buz gibi yeller esiyordu.

Peki, yüreklerine birer ateş bahsettiğimiz o insanlar hangi cehennemi yaşıyordu?

Sessizdim. Suçluydum. Haddinden fazla yaralı, daha çok yorgundum.

Elif'in mezarını bulduğum vakit nasıl hissedeceğimi bilmiyordum.

Sertçe esen rüzgâr, soğuğu tenime mühürlediğinde kot ceketime daha sıkı sarılarak ilerledim. Mezar taşlarından ziyade, bir mezarın yeni olduğunu gösteren tahta levhaların üzerindeki isimleri okuyordum. Hiçbirinde *Elif Mirzanlı* yazmıyordu. Yürümeye devam ettim. Mezarlık alanı çok büyük ve çok karmaşıktı. Görevli adamın tarif ettiği yönde ilerliyor olsam da biraz zor bulacak gibiydim. Öte yandan tereddütlüydim. Sanki Bora'nın nefesi ensemdeymiş gibi, her an yakalanacağım korkusu taşıyordum.

Yürüdüm, yürüdüm, yürüdüm... Şiddetle esen rüzgârlar saçlarımı birbirine karıştırırken, yüzüme bir damla yağmur düştü. O an mezarlardan birinde diz çökmüş şekilde oturan, genç bir adam gördüm. Olduğum yerde durup adama baktığımda avuçlarını sıkıştığını, avuçlarından aşağı kara toprağın döküldüğünü gördüm. Sırtı bana dönüktü, yüzünü göremiyordum.

Genç adamı hafifçe geriye kaydı. Mezarın başında yazan ismi bu uzaklıktan okuyamayacağımı fark ettiğimde telefonumu çıkardım ve kamerayla yakınlaştırmak için adıma doğru yürüdüm. *Elif Mirzanlı* yazıyordu. Gözlerim ağır ağır kapandı ve içimin sokaklarında canhıraş bir çığlık yankılandı.

Birkaç adım geriye gidip bir ağacın arkasına sindiğimde tüm bedenim zangır zangır titremeye başladı. Gözlerimi ayırmaksızın o adamı seyrettim. Gençti, çok gençti... Ellerini toprağa sürüşünü, yumruklarını sıkışını, omuzlarının sarsılışını izledim.

Ağlıyordu.

Bora'ya karşı hissettiğim nefret içimi deşerken, yüreğimi dağılayan bir söz ilişti günahkâr dilime.

Kalpleri birlikte çarpan, yıllarca birlikte ağlayıp gülen iki sevgiliden biri can verse, hayatta kalandır gerçekte ölen. Yusuf öldü! Söyleyin, Züleyha için sela versinler!

Yağmur damlaları şiddetini artırdı. Biraz sonra sırlıkların olacağıma aldırmaksızın, sinmiş olduğum ağacın gövdesine iyice yaslandım. Dilimin sessizliğine, dudaklarımın hareketsizliğine inat, zihnimin duvarlarında çığlık çığlığa haykıran bir kadın sesi yankılanıyordu. "Beni siz öldürdünüz," diyordu susmaksızın. Neredeyse aklımı yitirmeme sebep olacak kadar çok, beni her gece ani feveranların kucağına bırakacak kadar çılgınca haykırıyordu. Sesini bilmediğim bir kadının sözcükleri, nasıl soluğumu kesebilecek kadar keskin bir güce sahip oluyordu?

Oysa bedeni, o genç adamın ellerini sürdüğü kara toprağın altında yatıyordu şimdi.

Beni fark edecek olmasından endişe ederek, kıpırdamadan seyrettim genç adamı. Esrarengiz bir duruşa, kalıplı omuzlara ve gece karası saçlara sahipti. Avuçlarını toprağın üzerinden çekmiyor, kafasını topraktan kaldırmıyordu. Yüzünü hâlâ görememiştim.

O toprağı seyretti dakikalarca, bense onu.

Bu şekilde kaç dakika geçirdiğimi bilmiyordum. Yağmur bardaktan boşanırcasına şiddetle yağarken, bu durum ne beni ne de onu ırgalıyordu. Artık gitmem gerekiyordu. Dikkatli bir şekilde oradan yavaş yavaş uzaklaşırken, gözyaşlarımı gizlediği için yağmurlara minnettardım. Yüzünü göremediğim adamın içime saldıği merak duygusunun yanı sıra, vicdanıma açtığı ağır yarayla birlikte gidiyordum.

Mezarlıktan çıktığımda tamamen sırlıksıkıldım. Hızla oradan uzaklaştım. Ardımda bıraktığım virane şehir yarım kalan bir sevdanın yasını tutacaktı. Genç bir adam karanlığa boğulmuş şehrinin sokaklarını artık yalnız arşınlayacaktı.

Gözlerimin bugün gördüklerini aklım unutsa kalbim, kalbim unutsa vicdanım unutmayacaktı.

Zinhar dikiş tutmayacak bir yara, hiç tanımadığım genç bir adamın bugün bana verdiği armağandı.

Üzerime giydiğim siyah, dar elbisenin belime kadar uzama, fermuarını çekmeye çalışırken, soğuk bir elin sırtıma değmesi korkuldu. Ne kapının açıldığını duymuştum ne de birinin içeriye girdiğini hissetmiştim. Elbisemin fermuarını hızla yukarıya çektiğimden sonra, "Bugün nereye gittin?" diye soran annemin sesiyle rahat bir nefes aldım.

İyice paranoyak olmuşum.

"Beni korkuttun," diye mırıldandım yerdeki topuklu ayakkabılarıma uzanırken. "Kapımı çalmayı ne zaman öğreneceksin?" Anneme ters bir bakış atarak ayakkabımı giymek üzere pufa oturdum. Annem kollarını göğsüne kenetlemiş, dik dik bana bakıyordu. Az önce sorduğu sorunun cevabını bekliyordu.

"Her gittiğim yeri sana söylemek zorunda değilim," dedim gözlerimi devirerek. "Sen bana söylüyor musun sanki?"

"Ben senin çocuğun değilim, sen benim çocuğumsun," dedi annem kaşlarını çatarak. "Son günlerde seni iyi görmüyorum Hande, beni işkillendiriyorsun."

"Merak etme, ben Bora'yı bıraksam bile o beni bırakmayacak." Annemin tek endişesi, tek derdi buydu. Beni merak ettiği yoktu, sadece öyle görünüyordu. Rahatlasın ve beni de rahat bıraksın istiyordum. Sözlerimin ardından bakışlarına derin bir ofke hâkim olurken, "Ne demek istiyorsun?" diye çıkıştı. "Ne yani benim tek umursadığım bu mu? Ben seni düşünüyorum."

"Peki anne," dedim tartışmaya son vermek için.

"Acele et," dedi annem. "Bora iki saattir seni bekliyor."

"Beklesin."

"Hızlı ol biraz."

Bile bile, her şeyi ağırdan alarak hazırlanıyordum. Bora'yla geçireceğim vakitten ne kadar eksiltirsem o kadar iyiydi benim için. Tek bant ayakkabılarımı giyerek bileklerime bağladıktan sonra ayağa kalktım ve boy aynamın karşısına yürüdüm. Saçlarımı tepemde sıkı bir atkuyruğu yapmışım, yüzümde yok denecek kadar az bir makyaj vardı.

"Sanki cenazeye gidiyorsun." Annem hemen arkamda durup beni tepeden tırnağa suzdü. Bakışlarından memnuniyetsizlik akıyordu. "Keşke ruj sürsen."

Aynanın aksinden anneme ters bir bakış atarken, "Sus..." dedim sessizce. Bazen annemle uğraşmak mı yoksa Bora'ya bak-
lanmak mı daha zor kestiremiyordum. "Hiç uğraşma, benim ka-
zın olmayacağım hiçbir zaman."

"Sen benim kızsın." dedi annem. Atkıyağuşuma nâhiçe dokunup saçlarımı parmaklarıyla düzeltti. "Bunu er ya da geç anlayacaksın, annem sadece benim iyiliğimi istemiş diyeceksin."

Annemin nasihat kokulu söylemleri giderek can sıkıcı olmaya başladığında, kendimi bir an önce odadan dışarıya atma gerek-
sinimi duydum. Deri ceketimi hızla üzerime geçirip omzuma astığım çantamla birlikte kapıya yürümeye başladığımda, annem canımı sıkacak olan sözleri son kez sarf etti.

"Bora'yı üzme."

Anneme verdiğim cevap, kapıyı çarparcasına çıkıp gitmek olmuştı. Gözlerime her baktığında bana nasıl zarar verdiğini görmüyor muydu? Ona olan kırgınlığımı yeterince belli ediyordum ama anlamamak işine geliyordu belki de.

Babam henüz eve gelmemişti, keza abım da öyle. Kapıyı arala-
yarak evden çıktığımda, bahçe kapısının ardında Bora'yı gördüm. Arabasının kaputuna yaslanmış, beni bekliyordu. Beni fark ettiği an kafasını çevirdi ve ürperti veren bakışlarını üzerime sabitledi. Ne zaman bana baksa, karşısında çırılçıplak duruyormuşum gibi çekingen bir tavra bürünmekten alamıyordum kendimi.

Bana olan dikkatli bakışlarını görmezden gelerek arabanın ön yolcu kapısına doğru yürüdüğümde o da doğruldu ve benden önce davranarak arabasına bindi. Gün boyu yağmur yağmıştı, o yüzden sokaklarda yağmura münhasır ıslak toprak kokusu vardı.

Ben emniyet kemerimi takarken, Bora vakit kaybetmeden motoru çalıştırdı. Saat yediye geliyordu. Araba hareket ettiğin-
de arkama yaslandım ve bakışlarımı cama çevirerek mümkün mertebe Bora'ya bakmamaya çalıştım.

"Şu son günlerde ne çok yağmur yağıyor, değil mi?" diye sordu Bora. Bir an sanki bana bir imada bulunuyormuş gibi te-
dirginleşerek bakışlarımı ona çevirdim. "Dikkat et. Islanıp hasta olmanı istemem."

Göz göze geldiğimiz an, sahtekâr bir tebessüm ederek bakışlarını yola çevirdi. Neyden bahsediyordu? Bugün dışarı çıktığımdan ve mezarlığa gittiğimden haberi mi olmuştu? Paniklediğimi hissetmemesi adına doğruca yola odaklandım ama içim hiç mi hiç rahat değildi.

Hayır, dedim kendi kendime. *Öğrenmiş olamaz. Şayet öğrenseydi bu kadar sakin kalmaz, öfkesiyle seni yakardı.* Bora böyle bir adamdı. Ona yalan söylememden, ondan bir şeyler gizlememden nefret eder, bir açığımı yakaladığında burnumdan fitil fitil getirirdi.

Yol boyunca ikimiz de susmuştuk. Onun bu suskunluğunu pek hayra yormasam da sakin duruşu korkularımı bir miktar azaltıyordu. Ağzımı açıp tek kelime edebilecek olsam Elif mevzusunu açardım ancak cesaretim yoktu. İki gündür, aklım, fikrim ve tüm duygularım Elif'le doluydu. Yine ve yine soracaktım. Nasıl böyle sakin, duygusuz ve vurdumduymaz olabiliyordu? Ben kalbim çatlayacakmış, bedenim acıdan parçalanacakmış gibi hissederken, o yüreğinin bu soğukluğuyla nasıl başa çıkıyordu?

Nereye gittiğimizi bile soramamıştım. Tek isteğim bu günün bir an önce bitmesiydi. Vaktimi onun gibi bir adamın yanında harcamak istemiyordum. Onun hiçbir şey olmamış gibi davranıyor olması beni ziyadesiyle mahvediyordu. Sanki ben o gün kaçmaya yeltenmemiştim, Bora beni hiç bulmamıştı ve o kahrolası kurşunu sıkıp bir kadının ölümüne sebep olmamıştı.

Tunalı Hilmi Caddesi'ne yaklaştığımız an Kupa Kızı'na geldiğimizi anlamıştım. Bora arabayı yol üstünde durdurduğunda sessizce dışarı çıktım. Bir eliyle ceketinin önünü kapatan genç vale Bora'nın elindeki anahtarları aldığı anda ben önde, Bora arkada içeriye doğru yürüdük. Kupa kızı Tekin'in mekânıydı ve Tekin Bora'nın liseden beri görüştüğü yakın arkadaşlarındandı. Kapıdan içeriye girdiğimiz sırada Bora'nın elini belimde hissettim. Ona ters bir şekilde baktım ancak o karşı tarafa doğru gülümsüyordu. Kafamı onun gülümsediği yere çevirdiğimde yüzüm istemsizce asıldı.

“Yalnız olacağımızı düşünmüştüm,” dedim kısık sesli bir kızgınlıkla. Bora sahte tebessümünden ödün vermeden yurdu. “Benimle baş başa kalmak için can attığını bilmiyordum güzelim.”

Cevap vermeye fırsat bulamadan, kendimi masada bizim için ayrılmış olan sandalyelerden birine otururken buldum. Serdar ve Yaren vardı, Tekin henüz ortalarda gözüküyordu. Bora’dan nefret ettiğim için midir bilinmez, arkadaş çevresinden de pek haz etmiyordum. Kötü çocuklar değillerdi ancak ısınamıyordum işte. Tekin gecelerin adamıydı, çapkın, ukala ve serseriydi. Fakat Serdar’ı severdim. Alaycı bir adam olmasına rağmen mütevazıydı. Her ne kadar sevgilisi Yaren’e ısınamasam da Serdar’a karşı olumsuz bir şey hissetmiyordum.

“Gözümüz yollarda kaldı Bora,” diyerek gülümsedi Serdar. Bundan iki gün önce yine bu tayfa ile beraberken, Hilal’in ayarladığı o kız ortaya çıkıp herkesin gözü önünde Bora’yla bir ilişkisi olduğunu söyleyerek ortalığı karıştırmıştı. Ben de bunu fırsat bilerek kaçmıştım. Bora buradakilerin ağzını kapatmış olsa da hepsi aldatıldığını düşünerek bana acınası bakışlar atacak ve ben gece boyu o bakışlara maruz kalacaktım.

Üzülmüyordum, bunu ben istemiştim. Sadece elime yüzüme bulaştırdığım için kendime kızgındım.

Tekin bir anda Bora’nın arkasında belirip hafifçe eğildi ve elini Bora’nın omzuna atarak sıvazladı. “Yokluğun çok net hissediliyor kardeşim,” dedi ciddi bir tavırla. Bora’yla Serdar’ın arasındaki boş sandalyeye çökerken elini havaya kaldırıp garsonlara doğru salladı. “İki gündür nerelerdesin sen?”

“Abartma istersen,” dedi Bora Tekin’e. Arkadaşlarının yanına geldiği an gülüşü değişiyor ve içtenleşiyordu. Oysa benim yanımdayken sadece çileden çıkarıcı tebessümler ederdi.

“Peki,” dedi Serdar harfleri uzatarak. Küçük gözleri iyice kısılmıştı. Bakışları önce bana, sonra Bora’ya çevrildi. “Her şey yolunda mı?”

Bora masanın üzerinde duran elime uzanıp parmaklarının arasına hapsettiğinde kendimi gülümsemeye zorladım. “Elbette

her şey yolunda.” Bora, Tekin ve Serdar’a bakarak göz kırptı. “Küçük bir kriz yaşandı ve geçti.” Konuyu dağıtmak istercesine, “Sen ne yaptın Tekin?” diye sordu. Yaren büyük bir dikkatle Bora’yı izliyordu. “Halledebildin mi o meseleyi?”

“Henüz değil,” dedi Tekin, bir anda keyfi kaçmıştı. “Adam nuh diyor, peygamber demiyor. Alt tarafı duvardan genişçe bir kapı açıp yan tarafa geçişi sağlayacağım.” Bildiğim kadarıyla Tekin mekânını genişletmek istiyor ancak mal sahibi buna izin vermiyordu. Ortam fazlasıyla kalabalıktı, mekân müşteriler için yetersiz kaldığından içeride sıkıcı ve boğucu bir hava oluşuyordu.

“Halledersin,” dedi Bora. O sırada elimi onun parmakları arasından yavaşça kurtardım.

“Halledeceğim.” Tekin kolunu genişçe açıp pazularını gösterirken alaycı şekilde güldü. “Tekin’in fendi, ihtiyar moruğu yendi!”

Yaren sevimsiz bir kahkaha attı, o sırada Melisa elinde küçük bir not defteriyle tepemizde dikilirken kafasını yana eğdi ve sevecen bir şekilde gülümsedi. “Hanımlar ve beyler, ne arzu ederdiniz?”

Melisa uzunca bir zamandır burada çalışıyordu. Kendi halinde, yirmi yaşında sevimli bir kızdı. Normalde Ankara’da yaşamıyordu, buraya okumak için gelmişti ve Hacettepe Üniversitesi’nde Felsefe bölümü ikinci sınıf öğrencisiydi. Okuldan arta kalan zamanlarını burada garsonluk yaparak geçiriyordu. Onunla birkaç kez uzun uzadıya sohbet etme imkânı bulmuştum. Kibar, alçakgönüllü ve sevgi dolu bir kızdı. Dersleri yoğun olmasına ve maddi sıkıntı yaşamamasına rağmen çalışmasını tuhaf buluyordum. Onu birkaç kez, dalgın bir vaziyette Tekin’i seyrederken bulmuştum ve sanırım nedeni buydu.

Âşık olmak için yanlış bir adam seçmişti, zira Tekin gündelik ilişkilerle meşguldü ve Melisa’yı gördüğü yoktu.

“Lattemi yeniler misin?” Yaren önündeki ince, uzun bardağı masanın ortasına doğru itti. “Soğumuş bu.”

Her hareketiyle itici olmayı başaran Yaren’e, yapmacık bir tebessüm ederek bardağa uzandı Melisa. Sonra bana baktı. “Sen Hande? Bir şey istemiyor musun?”

O sırada Bora, her zamanki gibi benim yerime cevapladı. "Bizim karnımız aç," dedi Melisa'ya bakmadan. "Getir bir şeyler."

Melisa elindeki boş bardakla masadan uzaklaşırken sohbet Tekin, Serdar ve Bora arasında donmeye başladı. Ben susuyorum, sessizce etrafı izliyordum. Yaren ise sinsî bakışlarını, Bora'yla benim üzerimde gezdirip duruyordu. Yemekler geldiğinde tüm dikkatimi önümdeki tabağıma vermiştim. Serdar, Çankaya'da temellerini atmayı düşündükleri sitelerden konu açmıştı. Babasının kurmuş olduğu bir inşaat şirketi vardı ve gün geçtikçe büyüyordu.

Muhabbet erkekler arasında döndüğü için Yaren benimle konuşmak istercesine hafifçe koluma dokundu. Gözlerimi ona çevirdiğimde saçlarını arkasına attı ve masaya doğru eğildi. "Sessizsin bugün Hande," dedi imalı bir şekilde. "Hasta mısın yoksa keyfin mi yok?"

Bora o an gözlerini üzerime dikti. "Hasta değilim," dedim. Kimbilir ne kadar solgun görünüyordum ki herkes hasta olduğumu ima ediyordu.

"Yaren haklı ya," dedi Tekin o sırada. Ardından dalga geçer gibi gülümseyerek Bora'ya baktı. "Bence Bora Hande'ye yeterince iyi bakamıyor."

Bora derin bir nefes alarak arkasına yaslandı, gözleri yine gözlerimdeydi. Hissediyordum, birazdan söyleyeceği şeyler asla hoşuma gitmeyecekti. "Hande'nin hiçbir şeyi yok," dedi kendinden emin bir sesle. "Sadece biraz yorgun şu sıralar." Dudaklarını keyifle kıvırdı. "Malum, düğünümüze az bir zaman kaldı." Sözlerinin ardından parmaklarını önündeki bardağın kıvrımlarında gezdirmeye başladı. Adım gibi emindim ki bu muhabbeti beni çıldırtmak için açmıştı.

Masadakiler şaşkındı.

"Ooo!" Tekin gözlerini kocaman açtı. "Neler duyuyoruz böyle? Yoksa tarih falan alındı mı?"

"Evet," dedi Bora keyifli bir sesle.

"Öyleyse düğün yakındır." Serdar dönüp yanında oturan Yaren'in gözlerine sevgi dolu baktı. "Görüyor musun sevgilim? Bizden önce davrandılar. Neyse ki bizim nişan tarihimiz daha önce."

Yaren hiçbir şey söylemedi, bozguna uğramış gibi görünüyordu. Neden böyle davrandığını kestiremiyordum. Sanırım her şeyi kıskanacak kadar haset olduğundandı.

“Ee düğün ne zaman?” diye sordu Serdar masaya dönerek.

“9 Kasım.” dedi Bora bastırarak. Sonra dönüp gözlerime baktı. “Hande biraz fazla heyecanlı.”

Benimle dalga geçiyordu ve bunu sürekli yapıyordu. Artık başkalarının yanında adıma karar vermesinden, hissetmediğim şeyleri zorla hissettirmeye çalışmasından sıkılmıştım. Gırtlığıma kadar öfke dolu olduğumu hissettim.

“Heyecanlı falan değilim,” dedim sakın olmaya çalışarak. Ama olamıyordum, elimde değildi.

Bu çıkışıma karşın Bora’nın bakışları anında sertleşti. Masa birden sessizleşirken Yaren doğrudan gözlerime bakarak, “Bu durgunluğunun sebebi ne o zaman?” diye sordu.

“Sadece bu sıralar fazla düşünüyorum,” dedim ve önümdeki tabağı ileriye doğru ittim. Dikkatleri fazlasıyla cezbedtiğimin farkındaydım. Özellikle Bora, her an bir şey söylememden endişe ediyormuş gibi bakıyordu.

“Neyi düşünüyorsun?” Bu soru yine Yaren’dendi.

Bakışlarımı tekrar Bora’nın ürkütücü yeşil gözlerine çevirdiğimde, o gece yaşananların beni yine darmaduman etmesine izin verdim. “Ölümü,” dedim meydan okurcasına. Bora’nın ifadesi bir anda değişti. “Ölümü düşünüyorum.”

Ölümün sadece adı bile soğuk bir rüzgâr estirmişti. Masadaki herkesin bakışları değişirken, Bora parmaklarını masaya ritim tutar gibi sertçe vurmaya başladı.

Serdar ölüm muhabbetinden memnun olmadığını belirten bir yüz ifadesiyle başını iki yana salladı. “Ne ölümü be Hande? Bu yaşta düşündüğün şeylere bak.”

Ellerimi çeneme yaslayarak bakışlarımı Serdar’a kenetlediğimde, “Neden Serdar?” diye sordum şaşkınca. “Genç yaşta ölünmez diye bir kural mı var?”

Bora önünde duran bardağı parmaklarının arasına aldı ve kıracaktı gibi sıktı. Gözlerinden gözlerime ulaşan apaçık bir

tehdit vardı ama aldırmadım. Niçin hepsi birden susmuştu? “Gencecik insanlar da ölüyor,” dedim masadaki sessizliğe inat. “Hem de bazı insanların dünyayı kendi etrafında donuyor sanmaları yüzünden.”

Tekin meraklanmış gibiydi. “O nereden çıktı şimdi?”

“Sahiden Hande,” dedi Serdar. “Ortaya bir şey attın, devamını da getir bari.”

Kısa bir an Bora’ya baktım, beni öldürecek gibi bakıyordu. Şu an öfkeden nasıl deliye döndüğünü ama belli etmemek için kendisiyle nasıl savaştığını görebiliyordum. Onu çılgına çevirebildiğim anlar çok nadirdi ve ben bu ânın keyfini çıkarmak istiyordum.

“Bu sabah bir haber okudum, hâlâ onun etkisindeyim,” dediğimde Bora parmaklarını şakaklarına atıp gergince ovaladı. “Ankara’da genç bir kadın cesedi bulunmuş. Ölüm sebebi ise sorumsuz bir herifin gece vakti etrafa ateş etmesi.”

“Her gün bu şekilde binlerce olay yaşanıyor.” Serdar üzgünmüş gibi salladı kafasını. “Düşünme bunları Hande. Çünkü bu olayların ardı arkası kesilmeyecek. Ölümü düşünürsen hayattan keyif alamazsın. Boş ver sen, gelinliğini düşün!”

Tekin’le Serdar bir anda kahkahaya boğuldular ve bir süre sonra başka bir muhabbet açtılar. Fakat Bora muhabbete katılmıyordu bile. Keyfi kaçmıştı ve buna sebep ben olduğum için bir nebze de olsa keyfim yerine gelmişti. Ara ara Bora’ya baktıkça, bana olan kötü bakışlarını görerek yüzümü çeviriyordum. Korktuğumdan değildi, sadece onu görmek istemiyordum.

Masanın kenarında duran peçeteliğe uzanmak istediğim sırada telefonum yere düştü fakat ortamın gürültüsünden fark edilmedi. Hızla yere eğilip telefonumu almak istediğim sırada, masanın altında gördüğüm şeyle dehşete düştüm. Yaren’in ayak-kabılarından biri ayağında değildi ve çıplak olan ayağını Bora’nın bacağına, pantolonunun üzerinde gezdiriyordu. Benim masanın altına eğildiğimi şu an fark etmiş olacaktı ki ayağını ateşe değmiş gibi çekti. Fakat çok geç kalmıştı, ben göreceğimi

görmüştüm. Telefonumu alıp kafamı yerden kaldırdığım an Yaren'e öfkeyle baktım.

Yaren'in rengi atmıştı, korku dolu ve afallamış bakıyordu. Bense hem öfkeli hem şaşkındım. Bora'nın ne zamandan beri Yaren'le gizli saklı bir ilişkisi vardı? Kendimi geçmiştım ama en yakın dostum dediği adama nasıl ihanet ediyordu? Serdar'ın Yaren'i deli gibi sevdiğini bile bile nasıl utanmadan yüzüne bakabiliyordu? Ben Bora'ya daha da alçalamaz dedikçe, her gün daha iğrenç bir yüzüyle karşılaşmaktan yorulmuştım.

Yaren fazlasıyla gösterişli bir kızdı. Serdar ise tam tersi. Belki de bir kadını etkileyebileceği tek özelliği kibar ve sevmeyi bilen bir adam olmasıydı. Ama Yaren'i etkileyen sebebin bu olduğuna inanmıyordum. Gösteriş meraklısı, para avcısı ve açgözlü bir kızdı o. Bora ise Serdar'ın yanında fazlasıyla yakışıklı ve karizmatikti. Ve ailesi Serdar'ın ailesine göre, çok daha varlıklıydı. Belki de bu sebepten, Yaren'in esas amacı Bora'ydı.

Kendime değil, Serdar'a üzülüyordum ben. Zaten kendime üzülmeyi bırakalı uzun zaman olmuştu. Serdar, Yaren'e gerçekten değer veriyordu. Bir adamın bir kadını sevebileceği kadar çok seviyor, bir dediğini iki etmiyordu. Daha geçen gün yeri göğü inle ten bir evlilik teklifi yaparak herkesi kendisine hayran bırakmıştı.

Ne kadar da aptaldı.

Dudaklarımdan çıkabilecek, her şeyi açık edecek bir cümle nin endişesiyle gerilen Yaren, hızla ayağa kalktı. Tekin bir şeylerden şüphelenmiş gibi dikkatle bize göz süzerken, ben gözlerimde küçümseyici bir ifadeyle Bora'ya baktım. Ama onun yüzünde bir gram endişe ya da korku yoktu. Utanç duygusu da yoktu. Korkulacak bir durum olsa da korkmazdı gerçi. Bora'ydı o. Katil olmaktan bile korkmamıştı.

"Ne oldu Yaren?" Serdar endişeyle baktı Yaren'e. "İyi misin?"

Yaren elini dudaklarına götürdü, korkudan parmakları titriyordu. "Midem bulanıyor," dedi sarsılmış bir vaziyette. "Benimle lavaboya gelir misin Hande?"

Yerimden kalkmak şöyle dursun, Yaren'e daha da sert bir bakış attım. Muhtemelen yanlış anladığımı, aralarında hiçbir şey

olmadığını söyleyecek ve hatta yalvarırken zirvalayacaktı. Onu gerçekten çekemezdim. “Benim de midem bulanıyor,” dedim imalı bir şekilde. “Ama sen kendin git.”

Serdar bana anlamsız bir bakış attıktan sonra sandalyesini ittirerek ayağa kalktı. “Gel gidelim, iyi değilsin sen.”

Yaren, Serdar’ın zoruyla masadan uzaklaşırken bana hâlâ yalvaran gözlerle bakıyordu. Onların gitmesinin ardından Melissa bize doğru yürüdü ve Tekin’e hafifçe eğilerek, “Kasadan seni çağırıyorlar patron,” dedi. “Acilmiş.”

Serdar ve Yaren’in ardından Tekin de gözden kaybolunca Bora hızla ayağa kalktı ve soluğu tepemde aldı. “Bu kadar şov yeter,” dedi sertçe. “Gidiyoruz!” Mekândaki kalabalığı umursamadan kolumdan tutup beni ayağa kaldırdığında, kulağıma eğilip sessizce konuştu. “Artık haddini aştın!”

Bora ciddi anlamda öfkeliydi. Kupa Kızı’ndan ne ara çıktığımızı, hatta ne ara arabaya binip uzaklaştığımızı anlayamamıştım. Her şey birkaç dakikada gerçeklemişti. Ne kadar da garipti, suçlu olduğu halde öfkelenen yine oydu. Araba gereğinden fazla hızlı ilerleyerek yollarda yağ gibi kayarken, Bora her zamanki gibi sınırdan direksiyonu sıkıyordu.

Ve sessizdi. Bu sessizlik hiç hayra alamet değildi.

“Sen benim bu hayatta tanıyabileceğim en iğrenç adamsın,” dedim korkusuzca. Gözlerimin önüne Yaren’le ilgili görüntüler düştüğünde, yüzüme tiksinti dolu bir ifade yerleşti. “Bunu Serdar’a nasıl yapabildin?” Bora’nın yüzüne bakmıyordum, zira yüzü midemi bulandırıyor. “Söyle! Kaç zamandır birliktesin Yaren’le?”

“Kimseye bir şey yaptığım yok,” diye bağırdı Bora öfkeyle. “O sürtükle de hiçbir ilişkim yok. Gördüğünden fazlası hiçbir zaman olmadı. Yaren sadece sınırlarını zorluyor!”

“Sana inanmıyorum,” dedim ateş püskürür gibi. Bora ona yüz vermese, Yaren bu cesareti nereden alacaktı? Bora korkunç bir adamdı, izin vermediği müddetçe hiçbir kadın ona yanaşamazdı. “Belki de en yakın arkadaşının sevdiği kadını ayartarak sınırlarını zorlayan sensindir.” Yaren’in akla zarar güzelliği, bana başka bir ihtimal düşündürmüyordu.

“Elime büyük bir koz daha verdin Şahsuvar.” Bora’dan kurtulacağım günlerin hayali, bana uzaktan gülümsüyordu. “Yakında senden tamamen kurtulacağım.”

Sözlerim Bora’yı zıvanadan çıkarmış gibi, “Kurtulsana!” diye bağırdı. Araba daha da hızlandı. “Hadi kurtulsana! Yapsana!”

Sesinin kuvveti tüm cesaretimi sindirirken, dilime hâkim olmadığım için kendime kızıyordum. Her seferinde ondan kurtulacağımı söylüyor ama bunu file dökemiyordum. Ben susmaya devam ederken Bora gözlerini yoldan ayırdı ve bana öfkeyle baktı. “Neyine güveniyorsun sen?”

Araba biraz daha hızlandı. Emniyet kemerini takmamanın pişmanlığını yaşarken, korku usul usul her zerreme yerleşti. Bora şu an canımızı tehlikeye atıyordu. “Biraz yavaşla,” diyebildim ürkekçe. “Çok hızlı gidiyorsun.”

“Benim avuçlarımda olan sadece sen değilsin,” diye bağırdı Bora o an. “Hilal’i de yakarım, gırtlığına kadar borca batmış olan babanı da yakarım! Sakın beni bir daha tehdit etmeye kalkışma!”

“Yapamazsın,” diye bağırdım ağlamamaya direnirken. “Artık beni tehdit edemezsin çünkü artık sen de benim avucumdasın!” Korka korka üstüne gitmek, kaybedeceğimi bildiğim bir savaşa girmek neyin nesiydi? “Gencecik bir kadını öldürdüğünü, katil olduğunu unuttun mu?”

Bora birdenbire frene basınca arabanın tekerlekleri feryat ederek durdu ve ben dengemi kaybederek öne doğru savruldum. Neyse ki ellerimi kendime kalkan ederek bir yere çarpmaktan son anda kurtulmuştum. Bora kolumdan tutup beni kendisine doğru çevirdiğinde, “Unuttum farz et,” dedi gözlerime tehdit dolu bakarak. “Ne yaparsın?”

Yüzü yüzüme bu kadar yakınken ve gözleri gözlerimi öylece deşiyorken konuşamadım, nefes bile alamadım, sadece sustum.

“Korkuyorsun,” dedi fısıltılı bir sesle. Nefesi yüzüme çarpıyordu.

Sonuna kadar diretmeye kararlıydım. “Korkmuyorum.”

“Öyleyse soruma bir yanıt ver.” Bora kafasını hafifçe eğdi ve doğrudan kulağıma doğru, usulca konuştu. “Ne yaparsın Hande?”

Sessiz kalmaya devam ettim, çünkü sözlerimin devamını getirecek cesaretim yoktu. Önce Hilal'i, sonra habamı düşündüm. Daha sonra ne kadar çaresiz olduğumu ve elimi kolumu bağlayan her sebebin Bora'ya nasıl da tutsak olduğunu...

"Yoksa..." Hafifçe geriye çekilip doğrudan gözlerime baktığında, dudakları alayla kıvrıldı. "Bugün mezarlıkta gördüğün polise gidip her şeyi anlatır mısın?"

Gözlerindeki körkütük öfke, kalbime bir bıçak gibi saplandı. "Öğrenemem mi sandın Hande?"

Karanlığa bürünen yeşil gözleri, gözlerimden bir saniye olsun ayrılmıyordu. O mahuf gözlerinin ardında beni mahveden birçok gerçek saklıydı. Haklıydı. Ben ona, o beni istediği sürece mecburdum ve yine o istemediği sürece ondan hiçbir surette gidemezdim.

Tüm bu yaşadıklarımız çok anlamsızdı. Bir sevda uğruna savaşlar açılır, savaşlar kaybedilirdi. O *benimle neyin mücadelesini veriyordu?* Bana karşı hiçbir şey hissetmediğini söyleyen bir adam, beni neden bu kadar çok istiyordu? Onu istemediğimi bile bile, ikimize de bu eziyeti neden yapıyordu?

Bora her şeyi biliyordu. Evden çıktığımı, her şeyi göze alarak Elif'in mezarına gittiğimi... Ona göre cezalandırılmam gereken suçlarımın sayısı katlanarak çoğalıyordu ve ben giderek dibe batıyordum. Yine de tam şu anda ona karşı koyacak, boyun eğmek yerine başkaldıracaktım.

Bora benden bir cevap bekliyor, daha doğrusu geri adım atmamı istiyordu. Ona istediğini vermeyecektim.

"Ya her şeyi anlatırsam?" diye sordum ansızın. Cesaret sonumu getirecek bir hastalık gibi yayılmıştı kanıma. İlk defa bu denli cesur, bu denli korkusuzdum karşısında. "Ya her şeyi itiraf edersem?" İlk defa gözlerine bu kadar yakından bakıyorken titremiyordu sesim.

Bakışlarında büyüyen şaşkınlığı fark ettiğim an dudaklarıma silik bir tebessüm yerleşti. Bora, bu atağı benden beklemiyor olmalıydı ki epey afallamış görünüyordu. Bir an sonra kolumu tutan elini geri çekti ve aramızdaki mesafeyi büyüttü.

“Demek her şeyi göze alıyorsun,” dedi buz gibi bir sesle. Sesinde herhangi bir ima ya da tehdit sezmemiştim. “Beni şaşırtıyorsun, Hande.”

“Kendimle alakalı hiçbir şeyden korkmadım. Sen beni en yakın arkadaşım ve ailemle vurdun. Eğer işin içinde onlar olmasaydı, sana asla beni yanında zorla tutacak imkânı vermezdim.” Bakışlarında adlandıramadığım bir duygu belirdi, bazen kırgın bir çocuk gibi bakıyordu. Öyle zamanlarda onun kalbini kırmış olabileceğimi düşünüyor, sonra kendime gülüyordum. Onun bir kalbi yoktu.

“Artık onlar için fedakârlık yapmak istemiyorum,” dedim yana yakıla. “Çünkü artık onlar için bile katlanamıyorum sana.”

“Hikâyemizi bitiriyor musun?” diye sordu, tek kaşı hayretle havaya kalktı.

“Bitiriyorum.” Sadece dudaklarımı oynatarak konuştum. “Gideceğim ve o adama her şeyi anlatacağım.”

“Benimle beraber cezaevine girmeyi de göze alıyor musun?”

“Alıyorum.”

Ne kadar korkusuz görünürsem görüneyim aslında yüreğim ağzımdaydı ve aslında hiçbir şeyi göze alabildiğim yoktu. Babamın borçlarından, ailemin dağılacak olmasından ya da hapsi boylayacak olmaktan yana değildi endişem. Hilal de benimle birlikte hapse girerse, annesine ne olacaktı? Kızının yokluğuna dayanamaz, mahvolurdu kadın.

“Bir şeyi merak ediyorum.” Bora koltuğa yaslandı ve çenesini yukarı kaldırırken karanlık yolu izledi. “O polise her şeyi anlatmayı neden bu kadar çok istiyorsun? Benden kurtulmak için mi yoksa gerçekten vicdanen rahatlamak için mi?”

Bakışlarının yeniden yüzüme sabitlendiğini hissettiğimde gözlerimi dizlerime indirdim ve bu soruya verebileceğim bir cevap aradım.

Bora sabırsız bir adamdı. “Hangisi için?” diye sordu, sesi öfkeliydi. Sessizliğim birkaç saniye daha sürdüğünde, “Yüzüme bak!” diye bağırdı. “Sana bir soru soruyorsam cevap ver ve gözlerime bak!”

“Her ikisi için de istiyorum,” diye itiraf ettim dürüstçe.

“Külliyen yalan...” Bora gülümsedi, aralık bir vaziyette duran kalın dudakları gülümsemenin etkisiyle kıvrıldı. “Vicdanın seni bu kadar rahatsız ediyorsa polise dört ay önce gitmeliydin.”

Yine ve yine, suçsuz olduğumu bile bile o geceyi hatırlatıyordu.

“Gidemedim,” dedim kendimi sıkarken. “Sadece sen değil, Hilal de benim elimi kolumu bağladı.”

“Palavra...” Gülümsemesi derinleşti, alaycıydı. “Dört ay önce hapse girmekten deliler gibi korkuyordun,” dedi yüzüme vururcasına. “Ben seni tehdit edinceye kadar, arkasına sığındığın vicdanının bir kez olsun sızladığına şahit olmadım!”

“Sen benim ne hissettiğimi bilemezsin,” diye bağırdım. Arabanın içini benim sesim doldurmuştu. “Sakin beni işine geldiği gibi davranmakla suçlama!”

Bora birden üzerime doğru eğildi. Anlık korkuyla geriye çekilip arabanın koltuğuna iyice yaslandım. Fakat Bora bana değil, arabanın kapısına uzandı ve kapıyı açıp geri çekildi. Yeniden gözlerime bakarken, bakışlarıyla arabanın açık kapısını gösterdi. Yeşil gözleri ruhumun zehriydi.

“Hadi git,” dedi, sesi ifadesiz ve sakindi. “Git ve itiraf et her şeyi.”

Sanırım bu akşam ikimiz de birbirimizi şaşırtmayı seviyorduk. Bağırp çağırmasını, tehditler savurmasını beklerken o sakın bir tavırla gitmemi söylemişti. Bir an ne yapmam gerektiğini bilemeyerek hareketsiz, ne söyleyeceğimi bilemeyerek sessiz kaldım. Ama Bora susmadı.

“Ne duruyorsun?” diye sordu yüzüme bakmadan. “Çık dışarı.”

Belki de beni deniyordu. Belki de arabada kalmamı bekliyordu ve ben dışarı adım attığım an felaketim olacaktı. Çaresizliğime içten içe küfrederken, Bora sakinliğini yitirerek, “Defol git, Hande!” diye bağırdı. “Bul o polis bozuntusunu ve o gece, karısını öldürenin ben olduğumu söyle!”

Öfkeme yenilerek mantığımın kuyusunu kazıyordum belki de. Bora şu an açık bir kapı bırakmıştı bana ya da her zamanki gibi

oyun oynuyordu. Bilemiyordum. Arabadan dışarı çıkıp kapıyı sertçe örttüm ve arkama bile bakmadan yolda yürümeye başladım. Hava iyiden iyiye sertleşmişti. Ceketimin önünü kapatarak ellerimi bedenime sardım ve arkamı dönmeden, bulunduğum yerin neresi olduğunu sorgulamadan Bora'nın arabasından uzaklaştım.

Bora arabayı çalıştırdı ve saniyeler içinde hızla uzaklaştı. Gitmez sanıyordum ama gitmişti ve akşamın bu saatinde, burada bırakmıştı beni. Vakit geceye doğru koşuyordu.

Bu saatte yol kenarında yapayalnızdım ama pek de umursadığım yoktu. Zihnimdeki tekinsiz düşünceler, bulunduğum bu tenha sokaktan daha tehlikeliydi. Bir yol ayrımına girmiştik. Daha doğrusu Bora, önüme iki tane yol çizmişti. Ya sorgusuz sualsiz ona teslim olacaktım ya da onunla birlikte kendimi de ihbar edecektim. Fark eden bir şey yoktu. İki yolun sonu da çıkmazlara varıyordu.

Omuzlarıma binen tüm bu ağırlığa bedenim daha fazla dayanamadı ve usulca kaldırım kenarına çöktüm. Avuçlarımda kalan ağır tehditlere ve bir kez daha uğradığım yenilgiye usul usul dökülen gözyaşlarım eşlik ettiler.

Onlar da nefret ettiler bu boğun eğişime.

Ne zaman kazandın ki Hande?

Dizlerimi karnıma çekip ellerimle sardım ve alnımı da dizlerime yaslayarak öylece kaldım. Bora beni sadece bu ıssızlıkta değil, aynı zamanda çıkmaz bir sokağın içinde bırakıp gitmişti.

V

RİYAKÂR GECE

Dipsiz bir uçurumdan aşağı pervasızca bakar gibiydim. Sırtımda, varlığını hiçbir zaman kabullenemediğim bir adamın elleri, kulaklarımda tehditkâr fısıltıları vardı. Beni her an dibi görünmeyen o karanlığa itmeye hazırdı. Yine de hiçbir şey hissetmeyecek kadar duygusuz, aklımı yitirmişçesine şuursuzdum.

İssiz bir kaldırımın üzerine tüneyerek yitirdiğim gece sabaha vardığında, ilk işim bir taksi bulup oradan uzaklaşmak olmuştu. Kendimi hiç iyi hissetmiyordum. Eylül ayı ılık geçerdı fakat geceleri serin oluyordu. Haliyle sabaha kadar buz tutmuştum.

İndiğim taksi yanımdan hızla uzaklaşırken, bakışlarım kurşunluğunu giderek yitiren gökyüzüne çevrildi. O an aklıma eski bir anım geldi ve burukça gülümsedim. *Her gecenin sonu sabaha kavuşur, insan sabretmeli*, derdi rahmetli babaannem. Sabretmeyi mi bilmiyordum? Neden benim karanlık gecelerimin bir sabahı yoktu?

Ya ben çok güçsüzdüm ya da yaşadıklarım hiçbir omzun kaldıramayacağı kadar ağır şeylerdi.

Demir kapısının önünde durduğum bu ev Bora'nın eviydi. Sabaha kadar aklımda gezen düşünceler beni yine buraya, onun ayacağına getirmişti. Cesaretim aptallığımdı ve Bora fazlasıyla zeki

bir adamdı. Dün gece beni orada bırakıp giderken, aslında hiçbir şey yapamayacağımı çok iyi biliyordu. Gün sabaha vardığında ilk işim karakolun yolunu tutmak olabilirdi ama ben cesaretsiz bir zavallıydım, yapamamıştım.

Sabaha kadar buz tutmak aklımı başıma getirmişti neyse ki. Artık oyunu kuralına göre oynayacak, Bora'yı sessizce bitirecektim. O yanında olacağımı zannederken, ben hiç beklemediği bir anda onu sırtından bıçaklayarak sonunu getirecektim.

Bahçe kapısındaki zile birkaç kere üst üste bastım fakat açan olmadı. Evde olmaması beni ürkütüyordu. Korkuyordum, elimde değildi. Her an sevdiğim birine zarar vereceği endişesiyle burun buruna yaşamaktan aklımı yitirecek bir hale gelmiştim.

Ona boyun eğecek olmaktan, karşısında bir kere daha ezilecek olmaktan, kazananın yine o olduğunu kabullenmekten başka çaremin olmamasından nefret ediyordum. Ben Bora'dan ziyade kendimden nefret ediyordum.

Endişe içinde telefonumu elime aldım. Annem defalarca aramıştı ama hiçbirini açmamıştım. Babam ya da abim aramadığına göre sorun yok demekti, annem beni bir şekilde idare etmiş olmalıydı. Şu an Bora'yı arıyordum ama o açmıyordu. Her nerede ise onu görmem ve vazgeçtiğimi söylemem gerekiyordu. Uzun çalışlara rağmen yanıt gelmeyen telefonu kulağımdan çekerken ayakkabımı öfkeyle demir kapıya geçirdim.

“Hangi deliğe girdin, neredesin?”

Beni attığı dipsiz kuyuda boğulacağımı bile bile kayıplara karışmıştı. Hatta belki de şimdiden bana vereceği zararların planlarını yapmaya başlamıştı. Neticede o Bora'ydı. Ne düşündüğünü anlamak mümkün değil, ne yapacağını kestirmek imkânsızdı.

Tüm hırsımı çıkarmak istercesine ayakkabımı bir kez daha kapıya geçirdim. Tam o sırada arkamdan gelen sesle irkildim. Bora, arkamdaydı. Onunla konuşmayı istediğim halde sesini duymak bana iyi gelmemiş, onunla yüz yüze gelmek içimdeki kimliği belirsiz duyguların fitilini ateşlemişti.

Arkamı dönüp onu öfkeyle süzerken dayanamadım ve üzerine atılarak onu itekledim. Sarsılmadı bile. O da benim gibi

yorgun ve bitkin görünüyordu. Sanki geceyi benim gibi dışarıda geçirmiş bir hali vardı. Gözleri uykuluydu.

“Senden nefret ediyorum!” diye haykırdım dışarıda olmama-za aldırmadan. Yanımızdan bisikletiyle geçip giden yaşlı adam kafasını çevirip bize bakmıştı.

“Yenilgi sana çok yakışıyor,” dedi Bora. Gözlerinde yine o küçümseyici ifade vardı. Üzerine tekrar atlamamak ve yumruklarımı yüzünde patlatmamak için kendimi zor tutuyordum. Ağzımdan kötü bir söz çıkmaması için dişlerimi kırarcasına sıktım. Doğru söylüyordu, yenilgi benim üzerime dikilmiş bir kefen gibiydi.

“Biliyordun,” dedim dişlerimi birbirine bastırarak. “Beni bir başıma bırakıp giderken, o karakola asla gidemeyeceğimi biliyordun!”

Gözlerini keyifle yumdu. “Biliyordum.”

“O mezarlığa gittiğimde de, o adamı gördüğümde de...”

Sözümü kesti. “Biliyordum,” dedi. “O adama bir şey söyleyemezdin, Hande.”

Acıdan gözlerim kapandı usulca. O halde bana bu işkenceyi neden yapıyordu ki? Ayağıma taktığı pranganın zincirini elinde tutmasına rağmen, neden bir kurtuluş meşalesi yakıp ardından tüm yolları tekrar karanlığa boğuyordu?

“Söylemek isterdim,” dedim gözlerim kapalı bir vaziyette. Bitik durumdaydım. “O adama gerçekleri anlatmak için neler vermezdim!”

“Ateşle oynamaya bayılıyorsun,” Bora’nın sesi çok yakından geldiğinde gözlerim hızla aralandı. Yine burnumun dibine kadar girmişti. Ve ben yine ondan uzaklaşmak için bir adım geriye gittim. O da inat eder gibi bir adım daha yaklaştı. Bunun bir sonu yoktu. “Fakat elin yanınca, kollarımın arasına sığınmaktan geri durmuyorsun.”

Tıpkı dilim gibi gözlerim de inkâr etti. “Ben hiçbir zaman sana sığınmadım,” dedim kafamı sallayarak. “Sığınmam da! Kendine züğürt tesellisi arama.”

“Öyle mi diyorsun?” diye sorarken alay edercesine gülümse-
di. “Ben sebebe değil, sonuca bakıyorum.”

Derin bir nefes alıp bakışlarımı etrafta gezdirdim. Gözlerine
birkaç saniye fazladan bakmak ruhumu kasvete boğuyordu. Kötü
bir şey söylememek için kendime açtığım savaştan haberi yoktu.

“Sadece mecburum,” dedim çaresizce. “Etrafıma ördüğün
duvarlar çok yüksek, aşamıyorum.”

“Çünkü aşmanı istemiyorum.” Bora hafifçe eğilip ellerimi
tuttu ve buz tutmuş parmaklarımı sıcak avuçlarının arasına
hapsetti. “Ellerin,” dedi iç çeker gibi. Sonra sustu ve “Seni teh-
dit etmekten yoruldum,” dedi. Bakışları, avuçlarıma hapsettiği
ellerimin üzerindeydi. “Artık kaçıp durmaktan vazgeç, çünkü
kaçtığın yolun sonunda her zaman ben olacağım. Sadece ben.”
Gözlerime durgun bir bakış attı. “Ve sadece yorulacağız.”

Kaçmanın cesareti ve kurtulmanın hayali, bana onun yanında
nefes aldırان yegâne sebeplerdi. Bundan vazgeçemezdim ama
artık Bora’yı kelimelerden bir silahla vurmuyacaktım.

“Kimseye bir şey söylemeyeceğim,” dedim içim yana yana.
Beni susmaya ve kabullenmiş gibi görünmeye mecbur bıraksa da
nefretimi gizlemeye çalıştım. O ise memnun bir ifadeyle kıvırdı
dudaklarını.

“Seni izledim,” dedi garip bir sesle. “Dün evden çıktığında,
mezarlığa gittiğinde... O adama bir şey söylemedin. Söyleyecek
olsan zaten orada söyledin. Gece seni yolun kenarında bırakıp
gittiğimde...” Duraksadı ve gözlerini kaçırdı. “Aslında bırakıp
gittiğimi sandığında ben sadece seni izledim.”

Bora hâlâ sımsıkı tuttuğu ellerimle tuhaf bir bağ kurmuş gibiy-
di. Ona karşı koymama sebebim ellerimin buz tutmuş olmasıydı
ve onun avuçları sıcacıktı. Beni ısıtmaya mı çalışıyordu? *Seni bir
kaldırım kenarında sabaha kadar soğukla baş başa bırakan bir
adam mı?* İç sesim kahkahalar atıyordu. *Komik olma Hande.*

Gecenin bir yarısı beni yolun ortasında bırakıp gittiğinde,
onun bir yerlerden beni izlemiş olması beklediğim bir şeydi ama
vine de sözleri damağımda buruk bir tat bıraktı.

Ben Bora'ya afallamış bir halde bakmayı sürdürürken tek eli cebine gitti. Ceketinin cebinden çıkardığı kutuyla şaşkınlığımı ikiye katladı. *Bunca hengâmenin arasında tek derdim yüzük takmıyor olmamıdı zaten.* Bora, bordo renkli kutuyu açtı ve içinden çıkardığı tektaş yüzüğü parmağıma usulca geçirdi. Taşıdığım yük şimdi her zamankinden daha ağır geliyordu. Ve içim her zamankinden daha huzursuzdu.

"Bu nereden çıktı?" diye sordum ruhsuzca. Gözlerim bir parmağımda takılı duran yüzüğe, bir de Bora'nın yüzüne dönüyordu. Elim ise hâlâ Bora'nın içimi kavuran sıcak avuçları arasında duruyordu.

"Geç kalınmış bir şey," dedi ifadesiz bir sesle.

Tüm bu saçmalığa bir son vermek istercesine elimi onun elinden kurtarmak istedim. Fakat çekmeye çalıştığım ilk anda bu hamlem başarısız olmakla birlikte, Bora beni kendisine çekip kollarının arasına sardı. Elleri önce sırtıma, sonra belime yerleşirken hafifçe eğildi ve dudaklarını saçlarıma bastırarak fısıldadı. "Sakin bir daha kaçmaya kalkışma. Ve sakın bir daha o yüzüğü parmağından çıkarma."

Kanım damarlarımda gezinmeyi bırakmıştı sanki. Sesinin rüzgârı saçlarıma savururken, "Beni seni tehdit etmeye mecbur bırakma," diye devam etti konuşmasına. "Anlaşıldı mı?"

Özgürlüğe giden tüm yollarıma karlar yağmışçasına titredim. Sıcacık bir bedenini beni sarıp sarmaladığı, güneşin günü aydınlatıp ısıttığı şu dakikalarda ben sadece üşüyordum. Yüreğim buz kesti. Söyleyeceğim her kelime yolunu yitirdi. Ve Bora Şahsuvar'ın sınırlarına çıkmamak üzere girmiş olan Hande'nin tüm egemenliği bugün bu saatte sona erdi.

O an yoldan gelip geçen tek tük arabalardan biri hemen yanımızda, ani bir fren yaparak durduğunda Bora beni serbest bıraktı. Şimdi ikimizin de gözleri tam yanımızda duran arabaya bakıyordu. Araba epey eski bir modeldi ve Bora'nın yaşadığı bu çevredeki insanların tercih etmeyeceği kadar ehven gözüktüyordu. Arabanın kapısı açıldığında bakışlarım içinden çıkan adama çevrildi.

En fazla otuz yaşında olduğunu tahmin ettiğim genç adam bize doğru baktı. Daha doğrusu sadece Bora'ya. Kim olduğunu bilmiyordum. Onu daha önce görmediğime emindim fakat bana garip bir şekilde tanıdık gelmişti. Adamın, insanı hayrete düşürecek kadar siyah görünen, tuhaf gözleri vardı. Yüzünün ifadesizliğine rağmen sert bakan gözlerinde avını pusuya düşürmüş bir avcı ifadesi vardı.

Tıpkı gözleri gibi saçları ve birbirine karışmış olan sakalları da sınısıyahtı. Teni ise tüm bu siyahlığa zıt düşecek derecede açık ve parlaktı. Sanki yatağından çıkıp gelmiş gibiydi, pantolonu ve lacivert gömleği kırış kırıştı. Yine de bu dağınık görüntüsü bana herhangi bir rahatsızlık vermemişti. Heybetli bir vücuda, dik omuzlara ve kaslı kollara sahipti. Boyu Bora'nın boyundan geri kalır sayılmazdı. Koyu renk saçları özensizce alına dökülmüşlerdi.

Bu adamın kim olduğuna dair yürüttüğüm tahminler, ne denli aptal olduğum gerçeğiyle çarpışınca tokat yemiş gibi irkildim. Bu, o adamdan başkası olamazdı. Bu esrarengiz gözlerin sahibi, o yıkık omuzların sahibinden başkası olamazdı.

Aramızda derin bir sessizlik kol gezerken, gözlerimi üzerinden ayırmadığım adam arabasının önünde hareketsiz duruyordu. Güçlkle çekebildiğim bakışlarımı Bora'ya diktim. Koyu yeşil gözlerinde görmeyi beklediğim hiçbir duygu yoktu. Aksine, bomboş bakıyordu. Karşısındaki adamın kim olduğunu biliyor olmasına rağmen ondan gelecek olan bir atağı sessizce bekliyordu.

Ne kadar sakindi, sanki günler önce bu adamın karısını öldüren o değilmiş gibi.

Bu kanımı donduran belirsizlik, o adamın Bora'ya doğru birkaç adım atmasıyla yüreğimi yerinden söken bir heyecan ve korkuya dönüşüverdi.

Adını bilmediğim genç komiser Bora'nın tam karşısında durduğunda istemsizce geriye gittim. İçimde kendimi o adamdan gizleme güdüsü oluşmuştu. Şimdi tam önümde Bora, onun karşısında ise o adam vardı. Heyecanlı bir film seyrediyormuş gibi gözlerimi adamın siyah gözlerinden ayırmıyordum. O kadar siyah görünüyordu ki gözbebekleri bile fark edilmiyordu.

İlginçti.

Beklediğimin aksine, oluşan bu gergin sessizliği Bora yok etti.

“Ne istiyorsun?” diye sordu sakın ve soğuk bir sesle. Ardından elleri ensesindeki saçlarında gezindi.

Bora bu adamla o gecenin sabahında tanışmış olmalıydı. Çünkü bana silahı polislere teslim ettiğini, suçunu ise bir başkasına yükleyerek işin içinden sıyrıldığını söylemişti. O sabah ifade hile vermiş olmalıydı ama tüm bunları benimle konuşmadığı için hiçbir şeyden haberim yoktu.

Acaba pişkince başsağlığı da dilemiş miydi?

Bora'nın sorusunun ardından adını bilmediğim genç komiserin yüzüne baktım. Gözlerinden geçecek tek bir ifadeyi bile kaçırmak istemiyordum. Acaba ne hissediyordu? Şu an ne düşünüyordu? Daha da önemlisi, *neden buradaydı?*

Onunla ilgili bildiklerim komiser olduğu, Elif'in kocası olduğu ve soyadının Mirzanlı olduğuydu.

Bakışlarında yakalayabildiğim herhangi bir duygu olmadı. Bunu gizleme konusunda en az Bora kadar usta görünüyordu. Sanırım tüm hislerini bakışlarıyla ortaya döken tek salak bendim. Şu an da gözbebeklerimde titreyen korku duygusu ayan beyan belli olmalıydı. O adam gözlerime bir baksa sanki her şeyi ele verecek gibiydim. Ne var ki bakmıyordu.

“Sana birkaç soru soracağım,” dedi esrarengiz gözlerin sahibi. Mesleğinin ona kattığı havadan mıdır bilmem, ses tonu kendimi bir sorgu odasında gibi hissettirmişti. Günler öncesinde karısını kaybetmiş olan bir adama göre dimdik duruyordu. Fakat bu dik duruş gözlerinin ardındaki yıkımı gizleyemiyordu.

“Neden?” diye sordu Bora, gayet rahat bir tavırla.

Genç komiser birkaç adım daha atarak karşımızda durduğunda, hayret verici siyah gözlerini kısarak Bora'ya baktı. “Çünkü verdiğin ifadeyle uyuşmayan bazı detaylar yakaladım.”

“Hiç sırası değil Komiser,” dedi Bora soğukkanlılığını korurken. Konuşurken öyle rahattı ki bir an hangimizin suçlu olduğunu kavrayamadım. Sanki suçlu benmişim gibi tedirgindim. “Gün içinde Emniyet'e uğrar ve kafanı karıştıran şey her neyse

ledi. Bunu yaparken göz ucuyla komisere bakıyordu. "İçmeyince baş ağrısı yapıyor da."

Benimse o an aklımı aynı anda birden çok soru meşgul etmeye başladı. Serhat Doğaner kimdi ve Bora bu işin içinden nasıl sıyrılmıştı? Nasıl bir düzmece kurmuştu da polisi o gece suçu işleyenin kendisi olmadığına inandırmıştı? Mirzanlı, karısının ölümünü şüpheli bulduğu için mi Bora'ya inanmıyordu?

"O akşam o herifle değil, nişanlıyla birlikteymişsin." Mirzanlı'nın nişanlın diyerek bahsettiği şahıs bendim. Bir an ürperir gibi oldum ve bu his, adamın bakışlarının ansızın üzerime çevrilmesiyle şiddetlendi.

"Hande Aksoy sen misin?" diye sordu gözlerime bakarak. Oysa dakikalardır Bora'ya öyle dikkatli ve öyle kötü bakıyordu ki beni hiç fark etmediğini düşünmüştüm.

Bir çocuk gibi korkarcasına Bora'nın ardında dikilmeye bir son verdim. "Evet, benim." Nasıl göründüğümü bilmiyordum ama gözlerimdeki korkuyu fark edeceğine emindim.

Bora araya girdi ve "İfademde Serhat'la geceye doğru görüştüğümü belirtmiştim," dedi sakince. "Bunun neresi uyuşmayan detay?" Alay eder gibi sormuştu ama komiser ona yanıt vermedi.

"18 Eylül akşamı birlikte miydiniz?" diye sordu, sorgucu tavrıyla. Oysa az önce kendi ağzıyla söylemişti. Beni şaşırtmaya mı çalışıyordu?

"Evet," dedim buz gibi bir sesle, adını bilmediğim adamın kara gözlerine bakarken. "O gün Bora'yla beraberdik." Sesim beklediğimin aksine çok daha özgüvenli ve sert çıkmıştı.

Genç komiserin kaşları düz bir şekilde çatıldı. "O günün gecesi, kışlık evde olanlardan haberin var mıydı peki?"

Bir an ne diyeceğimi bilemeyerek kısa bir an Bora'ya baktım, o ise kaşlarını hızlıca kaldırıp bakışlarını anında kaçırdı. Komiser doğrudan gözlerimin içine baktığı için Bora'nın bana kopya verdiğini görmüş olamazdı.

"Hayır," diyerek kafamı salladım. "Her şeyi şu an öğreniyorum, üzgünüm. Başınız sağ olsun." Esassız bir yalanın firar ettiği dudaklarımda, geriye pişmanlıktan yanan sessiz sözcükler kaldı.

Ona gerçekleri kendi ağızıyla söyleyememenin acısı dört bir yanıma sardı. Bu adam hiçbir şey bilmiyordu, saçma sapan bir gerçeğe mandırılmıştı. Ama sorguluyordu çünkü mantığına yatmayan birçok detay vardı. Hem helki de Bora'nın küçümsediği kadar güçsüz biri değildi ve bu işin gerçek yüzünü bir şekilde öğrenecekti. Bu hile bana umut veriyordu.

Korktuğum için kendimden, tüm bunlara katlanmak zorunda olduğum için Hilal'den, hayatımı çaldığı için Bora'dan ve kaçmayı başaramadığımı için o riyakâr geceden nefret ediyordum!

Mirzanlı bana herhangi bir şey söylemedi, Bora sessiz ve sakin bir tavırla sigara içmeyi sürdürürken ben herhangi bir açık vermenin korkusuyla kıvranıyordum.

Komiser telefonunu havaya kaldırdı ve kaçtığım akşamın ertesi sabahı Bora'nın bana gösterdiği o haberi gösterdi. Hani şu benim elime yüzüme bulaştırdığım aldatmaca saçmalığını...

"O akşam bu sebepten dolayı tartışma yaşamışsınız," dedi kendinden emin bir sesle. Sonra Bora'ya döndü. "Ve sen kaçıp giden nişanlının peşine düştüğünde saat neredeyse gece yarısına varmak üzereymiş." Tekrar bana döndü. "O akşam kaçtığında nereye gittin?"

"Evime," dedim hiç düşünmeden. "Böyle bir haber üzerine, onunla daha fazla kalamazdım."

"Doğru," diyerek onayladı Bora beni. Sıkıldığını belli edencesine baygındı bakışları. "Onu bulamayacağımı anladığımda Serhat'la buluştum ve kışlık eve gittim. Orada sadece bir saat kalıp kendi evime döndüm. Sonrasında olanları biliyorsun zaten." Yere attığı izmariti ayakkabısıyla ezerken, "Komiser," dedi Bora sessizce. "Bu kadarı yeterli, izinle evime gireceğim."

Mirzanlı telefonunu cebine atıp yanımdan uzaklaştı. Arabasına binmeden evvel Bora'ya son kez meydan okurcasına baktı. "Bu ziyaretlerime alışsan iyi edersin, bundan sonra sık sık geleceğim."

Arabasına binip hızla uzaklaştığında daha fazla vakit kaybetmeden eve girdik. Ben kendi evime gitmek istediğimi söylemiştim ama Bora her zamanki emredici tavrıyla yanında durmamı, daha sonra götürceğini söyledi.

Bora'nın evi tek başına yaşayan bir adam için fazla büyüktü. Evlenince de burada yaşayacağımızı söylüyordu. Oysa ben bu evden korkuyordum. Kullanılmayan birçok odası olan iki katlı evinin bana göre kasvetli bir havası vardı. Evin ön cephesi küçük bir alan ve bahçe kapısının haricinde doğrudan yola bakıyordu ancak arka tarafta büyük bir bahçesi vardı. Bahçeyi ağaçlar çevreliyordu, bir de Bora'nın hiç kullanmadığı büyükçe havuzu.

Zemin katın büyük bir bölümünü kaplayan salon arka taraftaki bahçeyi komple görebilecek şekilde boydan boya camla döşeliydi. Camlı kapılardan verandaya, verandadan da bahçeye çıkılıyordu. Salonda klâsik kahverengi koltuklar, ne işe yaradığını bilmediğim üzeri küçük heykellerle kaplı geniş bir konsol ve bir bilardo masası bulunuyordu.

Kendimi koltuklardan birine atıp öylece kaldım. Az önce yaşananları, Bora'yı ve söylediği yalanları, kandırılmış genç komiseri ve içine düştüğümüz durumu sorguladım. Aradan kaç dakika geçtiğinin bilincine varamadım. O kadar yorgun hissediyordum ki kafamı yastığa koysam kaç saat uyuyacağım belirsizdi. Fakat az önce yaşadığım olay tüm uykularımı kaçırarak kadar dehşetliydi. Bora salonda değildi fakat bir süre sonra kapıda belirdi ve doğruca gözlerimin içine bakarak gelmemi işaret etti.

Bitkince ayağa kalkıp çantamı ve deri ceketimi koltuğun üzerinde bıraktım, ardından mutfaktan gelen hoş kokuyu takip ettim. Bora dikdörtgen mutfağın ahengine uygun bir şekilde uzayıp giden masanın üzerine kahvaltı hazırlamıştı. Midem gurulduyordu, sanırım bu teklifi reddedemeyecektim. Sandalyeyi çekerek masaya oturdum ve bir süre sessizce kahvaltı ettik.

Dayanamadım ve "Az önce olanlar hakkında ne düşünüyorsun?" diye sordum. Bazen Bora'nın da dediği gibi onunla zıtlasmaktan yorgun düşünüyordum. "Kendini kötü hissettiğin bir saniye bile olmadı mı?"

Bora sorumu yanıtsız bıraktı. Sadece ve sadece önündeki kahvaltı tabağıyla ilgileniyordu.

"O komiser senden şüpheleniyor," dedim tepkisini ölçmek istercesine.

Elindeki çatalı tabağın kenarına bırakırken, “Ve bu da seni işine geliyor, öyle mi?” diye sordu aklından geçenleri okumu gibi. “Belki de benden kurtulmak için hiçbir şey yapmana gerek kalmayacağını düşünerek rahatlıyorsundur.”

“Öyle bir şey düşünmüyorum,” diyerek reddettim. O adamın esas suçlunun Bora olduğunu öğrenmesi elbette benim işime gelirdi ama Bora kolay lokma değildi. “Öyle iyi bir oyuncusun ki bir an ben bile söylediklerinin doğru olduğuna inanacaktım.”

Bora belli belirsiz gülümserken, “O polisin şüphelendiği kişi ben değilim,” dedi. “Ben olsam bile bu işin altından hiçbir şey çıkmaz.” Fazlasıyla emin konuşuyordu. “Elinde beni suçlamaya yetecek kadar delil yok.”

“Şüphelendiği kişi sen değilsen neden sabahın köründe seni sorguya çekmeye geliyor?”

Bora önce cevap vermedi, sonrasında gözlerini hafifçe kıstı. “Çünkü esas karısından şüphe ediyor.”

Aklından ne geçmişti de böyle bir bilgiyi benimle paylaşma ihtiyacı hissetmişti bilmiyordum. Kimbilir yine nasıl bir planı vardı.

“Nereden anladın?” diye sorduğumda önündeki tabağı ileri itti ve sandalyesine yaslandı. “O bana birden çok soru sordu, bense ona tek bir soru sordum,” dedi garip bir sesle. “Karısının o gece orada ne işi olduğunu.”

Bu soru günlerdir aklımı kurcalamış, uykularımı kaçırmıştı. Heyecanımı belli etmemeye çalışarak, “Ne cevap verdi peki?” diye sordum.

“Cevap veremedi.” Bora karşımda oturmaktan sıkılmış gibi bu tarafa geldi ve sandalyelerden birini çekip yanıma oturdu. “Çünkü karısının neden orada olduğunu kendisi bile bilmiyor.” Kafasını hafifçe sallarken dudaklarında şaşkın bir tebessüm belirdi. “Tuhaf değil mi?”

“Tuhaf,” dedim kafamı sallayarak. “Elif’in ya da ailesinin, oradaki kışlık evlerden birinin sahibi olabileceğini düşünmüştüm.”

“Oradaki evler genelde geliri yüksek insanlara ait. Elif’in veya Yiğit’in orada ev sahibi olabilme gibi bir imkânları yok.”

“O adamın adı Yiğit mi?” diye sordum. Onu mezarlıkta gördüğümü andan beri adını merak ediyordum.

Sorduğum soru Bora’yı öfkelenlendirmiş gibi kaşları aniden çarıldı. “Neden o polisin adını söylerken gözlerin parladı?”

“Ne saçmalıyorsun?” diye sordum afallayarak. Dudaklarını birbirine bastırmıştı, burnundan soluyordu. Gereksiz kıskançlıklarıyla beni zaten yeterince boğuyordu, bir de o komiserden kıskanması fazlasıyla saçmaydı.

“Saçmalamıyorum,” dedi sert bir sesle. Elini yanağıma yerleştirip başparmağıyla dudağıma dokundu. “O dudaklardan bir daha o ismi duymayacağım.”

“Yeter,” dedim geriye çekilip yüzümü elinden kurtarıırken. “Kes şunu.”

“Bu konuyla da daha fazla ilgilenmeni istemiyorum.” Gözleri hâlâ dehşet verici bakıyordu. “Benim derdim bana yetiyor. Bir de bu adamla ve karısının neden o saatte orada olduğuyla ilgilenemem. Senin de ilgilenmene izin vermem.”

Bora’ya tıpkı onun bana baktığı gibi bakarken, “Senden...” diye mırıldandım fakat “Biliyorum benden tiksiniyorsun,” diyerek lafı ağzıma tıktı Bora. “Benden nefret ediyorsun, benim canım cehenneme ve bir gün elbet benden kurtulacaksın.”

Ona söyleyebileceğim tüm nefret dolu cümleleri eğlenircesine sıralamıştı. Histerik bir şekilde güldüm çünkü artık ona hakaret bile edemiyordum. “Evime gideceğim,” dedim öfkeyle.

Bora orali bile olmadı. Ayağa kalkıp bileğimden yavaşça tuttuğunda, “Saat sabahın yedisi,” diye söylendi. “Henüz kargalar bile uyanmadı.”

Mutfaktan çıkıp peşi sıra beni de sürükledi. O kadar uykusuzdum ki aklım fikrim eve gidip yatağıma girmekteydi. *Tabii annem rahat bırakırsa.* Bora aşağı kattaki televizyon odasına girip kapıyı kapattığında, “Burada ne yapacağız?” diye sordum. Odanın duvarında büyük bir televizyon, karşılıklı konumlandırılmış iki geniş koltuk vardı.

“Uyuyacağız.”

Bora koltuklardan birine uzanıp başını yastığa koydu. Hemen gözlerini kapatıp uyku moduna geçmişti, şaka gibiydi.

"Gerçekten diğer koltuğa uzanıp seninle burada uyuyacağımı düşünmüyorsun, değil mi?" Evime gitmek istiyordum. Üstümdeki bu rahatsız edici elbiseden kurtulup sıcak bir duş almak ve oyle uyumak istiyordum.

"Düşünüyorum." Uyku mahmuru bir sesle konuşmuştu. "Hemen yat ve zıbar."

"Evimde uyumayı tercih ederim."

"Burası da senin evin."

"Ne münasebet?"

"Hande," dedi Bora ikaz edercesine. "Yat uyu dedim."

"Uykum yok." Külliye yalandı, kafamı koyduğum an uyurdum.

"Ama benim var. Tüm gecemi senin yüzünden uykusuz geçirdim." Mızız bir çocuk gibiydi şu an. "Ben uykuya hiç dayanmam."

Koltuğa yatmak yerine oflayarak ayakta dikilmeye devam ettiğimde, "Hande," diyerek neredeyse fısıltıyla konuştu Bora. "Eğer hemen uyumazsan, seni üç gün bu eve hapsederim."

Çaresizce koltuğa uzanıp pikeyi omuzlarıma kadar örttüğümde sınırimden ağlamak üzereydim. Başımı yastığa koyar koymaz gözlerim kapanmıştı. Kahretsin! Bu koltuk yatağımdan bile daha rahattı. Birkaç dakika içinde uykuya dalacak kadar mayışmışım. O an nedensizce gözlerim aralandı ve Bora'ya baktım. Onun da gözleri aralıktı, bana bakıyordu.

"Beni mi izliyorsun?" diye çıkıştım kafamı yastıktan kaldırıp ona bakarken.

Fakat Bora yanıt vermedi, arkasını döndü ve sessiz bir şekilde uykuya daldı.

Bir süre gözlerimi kapatmadan öylece onu seyrettim. Sınırim onun nasıl bir karaktere sahip olduğunu hiçbir zaman çözemeyecektim. Bazen bir kalbi olabileceğini düşünüyor ama sonrasında çok acı bir şekilde yanıldığımı anlıyordum. Bora'nın etrafındaki herkese üzüliyordum. En çok kendime, sonra Serdar'a... En

yakın arkadaşı ve sevdiği kadın tarafından ihanete uğruyor ama bilmiyordu.

Uyumak istiyordum, lakin düşüncelerimi beni abluka altına almış gibiydi. Elif'i ve Yiğit Komiser'i düşünmeden duramıyordum. Bir fırtına gibiydi hayatımıza ansızın girişleri. Bora'yı ne derece etkilediğini bilmiyordum fakat bu olaylar beni darmaduman etmişti. O geceyi tekrar gözlerimin önüne getirdiğimde ürperdim ve boğazım acıdı. Elif'in kanlar içindeki cansız bedenini, ölüm soğukluğunun yerleştiği solgun yüzünü hayal ettim. Sonra karısının mezarı başında ağlayan Yiğit'i. Canım çok yanıyordu. Ağlayacağımı hissettiğim an kendimi sıktım ama gözlerimin ıslanmasına engel olamadım.

Bundan sonra kabuslarıma ölü bir kadının çığlıklarının yanı sıra, acılı bir adamın mahzun kara gözleri eşlik edecekti.

Tüm bunlara sebep olan adam ise tam karşımda uyuyordu. Oyle gamsızca, korkusuzca, fütursuzca.

Gözlerimi araladığımda bir an nerede olduğumu ve neden uyuduğumu kestiremeyerek afalladım. Uykuyu vaktinde uyuyamadığım zamanlarda hafızamı kaybetmiş gibi sersemlerdim. O nedenle gündüzleri uyumayı pek tercih etmezdim.

Kaç saattir burada uyuduğumuzu bilmiyordum ancak kendimi tamamen dinlenmiş gibi dinç hissettim. Üzerimde dün gecenin bıraktığı o halsizlik hissi bile kalmamıştı. Bulunduğumuz oda epey güneş aldığı için içerisi sıcacık olmuştu. Üzerimdeki pikeyi açarak yavaşça doğruldum, Bora ise hâlâ uyuyordu.

Onun uyuyor oluşunu fırsat bilerek arkamı döndüm ve parmak uçlarımda yürüdüm kapıya. Hiç ses çıkarmadan odadan çıkıp hızla salona ilerledim ve koltuğun üzerinde duran çantamla ceketimi aldım. Taksiye atlayıp doğruca eve gidecektim fakat o an aklıma gelen şeyle birden duraksadım. Bora uyuyordu ve kimbilir ne zaman uyanırdı. Neden onun daha önce hiç girmedığım odasına bakmıyordum?

Salondan çıktım ve aynı sessizlikle parmak uçlarıma basa basa uzun koridorun sonundaki merdivenlere ulaştım. Odası yukarı katta, merdivenlerin hemen karşısındaydı. Daha önce orada bulunmasam da biliyordum. Bir an için bu yaptığım şeyin utanç verici olduğunu düşünerek vazgeçecek gibi oldum ama geri adım atmadım. Merak lanet bir duyguydu. Ondan izinsizce odasına girmem doğru bir davranış değildi belki. Ama zaten bizim aramızda ne doğruydu ki?

Sessizce araladığım odasının kapısından içeriye süzıldüm. Sanki Bora her an uyanıp arkamdan gelecekmiş gibi tedirgindim ama şu an cesaretim korkumu bastırıyordu. Odasına izinsiz girdiğim için en fazla ne kadar kızabilirdi ki?

Beklediğimden daha büyüktü odası. Ve beklediğimden daha farklı. Mesela Bora'nın odasında küçük çaplı da olsa bir kitaplık görmeyi beklemezdim. Ve duvara asılı, eski bir elektrogitar. Odasından banyoya bir kapı açılıyordu. Yatağı orta kısımdaydı. Bir duvarı boydan boya pencereler kaplıyordu, diğer duvarı ise kocaman mat siyah bir gardırop.

İlk önce duvara monte edilmiş olan gri kitaplığına yaklaşıp uyum içinde dizilmiş kitaplarına göz gezdirdim. Tür olarak genellikle gerilim, psikolojik ve cinayet romanları ağırlıktaydı. Zaten Bora gibi birinin kitaplığında romantik tarzda yazılmış bir kitap görmek beklenmedik olurdu.

Fazla oyalanmadan gardırobuna yürüyüp kapaklarını yavaşça yana kaydurdım. Kıyafetleri genelde siyah, gri ve koyu renklerden oluşuyordu. Beyaz rengi gömlek dışında tercih ettiğini hiç görmemiştim. Kıyafetlerinden hoş bir koku yayılıyordu. Bora zaten her zaman güzel kokardı, üstelik bir erkeğe göre fazla temiz ve titizdi. Tam kapağı kaydırarak dolabı kapacaktım ki eşofmanlarının ve tişörtlerinin dizili olduğu sırada gözüme siyah, küçük bir kutu çarptı. Kutuya uzanıp uzanmamak arasında bocalarken şeytan aklımı zehirliyordu. *Ya içinde mühim bir şey varsa?*

Bora'nın evinde bu zamana kadar hiç fotoğrafa rastlamamıştım. Ne küçük yaşta kaybettiği annesiyle olan bir fotoğrafına ne de ailecek çekindikleri bir başka fotoğrafa... Annesini hiç görme-

muştım ve haliyle çok merak ediyordum. Hiç kimse o kadından bahsetmiyordu. Bora'ya ne zaman annesiyle ilgili bir soru sorsam ya cevap vermez ya konuyu değiştirirdi. Belki de kutunun içinde ailesine ya da çocukluğuna dair fotoğraflar vardı.

Kutuyu elime aldığımda kalp atışlarım hızlandı. Bu yaptığının yanlış olduğunu biliyor ama kendime ama engel olamıyordum. Yere diz çöküp kutuyu dizlerimin üzerine bıraktığım sırada Bora'nın sesini duyarak irkildim. Beni arıyordu. Bir an öyle bir panikledim ki kutuyu elimde görmemesi için yerine koyacağıma ayağa kalkıp arkama sakladım. Kapı açıldı ve Bora içeriye girip uyku mahmuru gözlerle bana baktı.

Ben elimdeki kutuyla ne yapacağımı bilemeyerek kedi yavrusu gibi beklerken, "Ne işin var burada?" diye sordu Bora. Tek eliyle gözünü ovalarken bakışları arkamda birleştirdiğim ellerime takıldı. Sanki ne sakladığımı anlamış gibi gözleri öfkeyle büyüdü. "Ne saklıyorsun sen?"

"Hiçbir şey," dedim sessizce. *Bittin sen Hande, bittin.*

"Hiçbir şey mi?"

Bora üzerime doğru bir adım attığında ben de bir adım geriye gittim. Utanç ve korkudan ölüyor olsam da ürkek gözlerimi gözlerinden ayıramıyordum. Ne kadar salaktım ben böyle? Yakalandığım halde gizlemeye çalışıyordum. Yaptığım şeyin nedenli çocukça olduğunu fark ettiğimde bikkın bir nefes verdim ve arkama sakladığım kutuyu ortaya çıkarıp Bora'ya uzattım.

Bakışlarım yerdeydi, utanç doluydum. "Sadece merak etmiştim."

Bora kutuyu ellerimden hızla çektiğinde bana öyle bir bağırdı ki neye uğradığımı şaşırarak irkildim. "Nereden buldun sen bunu?"

Kafamı kaldırarak ona şaşkınca bakarken, "Kötü bir niyetim yoktu," dedim. "Sadece..."

"Çocuk musun sen?" diye bağırdı bu sefer de. "İnsanların özel eşyalarının kurcalanmaması gerektiğini bilmiyor musun?"

"Kurcalamadım." Sesim titriyordu, ağlayacak gibi olmuş-tum. "Yemin ederim, kapağını açıp bakmadım bile."

“Ne diye ben girince arkana sakladın o zaman?” Bora kutuyu az önce aldığım yere bırakıp dolabın kapasını sertçe kapattı. Ben afallamış bir halde beklerken tekrar bana dönüp, “Çık dışarı,” dedi. Artık bağır mıyordu ama bana hâlâ öfkeliydi.

Odadan çıktığım an kendimi tutamayarak ağlamaya başladım. Bana bağırdığı ya da kızdığı için değil, kendimi bu aptal duruma düşürdüğüm için ağlıyordum. Ona ait özel şeyleri ne diye merak ediyordum ki? Nefret ettiğim ve sadece kurtulmak istediğim bir adamın odası neden ilgilendiriyordu beni? Ne aradığımı bilemediğim merdiven basamaklarının ardından salona koşarcasına gittim ve eşyalarımı alarak aynı hızla evden çıktım. Demir kapıyı aralayarak sokağa çıktığımda durdum, son kez eve doğru baktım.

Bora odasının penceresinden gidişimi seyrediyordu.

VI

KOVULUŞ

Taksiden indiğimde hâlâ kendime gelebilmiş değildim.

Kalbime binlerce cam kırığı saplanmış da nefes alamıyormuşum gibi kesik kesik ağlamıştım yol boyunca. Neden bu kadar çok ağladığımı da bilmiyordum oysa. Sanırım her şey üst üste geldiği için artık en ufaklık şey bile bana bahane oluyordu. Bora'dan ziyade kendime öfkeliydim. Aptaldım ben. Tüm bu olanlara rağmen, Bora'nın nasıl öfkелendiğini görmeme rağmen hâlâ o kutunun içinde ne olduğunu merak edecek kadar aptaldım hem de.

Yasaklar çekiciydi. İçinde sınırsız güzelliğın bulunduğu cennet diyarına rağmen, yasak meyveye el uzattırarak kadar çekiciydi. Yanacağını bile bile, içinde cesaretin tohumlarını büyüten her insan elini günün birinde ateşe değdirirdi. O günahkâr ateş insan tenine bir kere sindi mi artık iflah olmazdı kaderi. Onulmazdı düşleri. Ardı ardına sıralanırdı tükenişler. Öncesinde bir yıkım başlar, sonrasında kovuluşlar eşlik ederdi. Cennetten kovuluş, yürekten kovuluş, huzurdan kovuluş.

Benim yasak meyveye el uzatışım da kovuluşum da dört ay öncesine dayanıyordu. Şimdi ise duygusuz, bencil ve en önemlisi katil bir adamla cezalandırılıyordum.

Taksiden evimizin bulunduğu sokağın biraz gerisindeki cadde üzerinde umıştım. Ağladığım için gözlerim domates gibi kızarmıştı. Hafifçe rüzgâr eserken, temiz havayı içime çeke çeke yürümeye başladım. Annemin ağladığını anlamaması gerekiyordu. Zaten bir sürü soru soracaktı, daha fazlasına katlanamazdım.

Eve yaklaştıkça içimi huzursuzluk kaplıyordu. Eve giresim yoktu ama dışarıda kalıp ne yapacağımı bilmiyordum. Evde yalnız kalmayı sevdiğim kadar dışarıda tek başıma dolaşmayı sevmezdim. Hilal de bana eşlik edemezdi, kızcağız hafta içleri çalışıyordu.

İsteksiz adımlarla eve varıp kapıyı çaldım. Çantamı karıştırıp anahtarımı bulmaya dermanım yoktu. Annem kapıyı açtığında yüzüme her zamanki gibi ters ters baktı ama hiçbir şey söylemeden içeri geçmeme izin verdi. Şaşırmıştım. Şimdiye kadar çoktan beni sorguya çekmesi gerekiyordu. Annemi arkamda bırakıp koridora doğru yürürken, “Misafirimiz var,” demesiyle duraksadım. Neden sessiz kaldığını şimdi anlıyordum.

Salonun önünden henüz geçmeden durdum. “Kim var?”

“Bir arkadaşınmış,” dedi annem parmağıyla salon kapısını işaret ederken. Doğruca salona yürüdüm. Beni Hilal’den başka kim ziyaret edebilirdi ki? Hilal dışında tek bir yakın arkadaşım vardı ama o da yurtdışındaydı. Salondan içeriye adım attığım an kaşlarım çatıldı, çünkü Yaren’i karşımda görmek beklediğim son şeydi. Koltukta sessizce ve mahcup bir yüz ifadesiyle oturuyordu. Ona doğru oldukça yavaş adımlar atarken, suratım onu ürkütecek kadar asıktı. Beni gördüğünde ayağa kalkmaya yeltendi ancak gerek olmadığını söyleyerek geri oturttum.

Niçin geldiğini çok iyi biliyordum.

Yaren’in karşısına oturmadan önce kapının önünde duran anneme, “Bize iki kahve yapar mısın anneciğim?” diye seslendim. Mutfakla salon arasında epey mesafe vardı, annem konuşulanları duyamazdı.

Annem olur dercesine kafasını salladığında Yaren’e dönüp, “Nasıl içersin?” diye sordum.

Yaren müebbet yemiş suçlu misali kafasını kaldırmıyordu. Her zaman tanıdığım o makyaj küpü şaşalı kız gitmiş, yerine

sade ve salaş bir kız gelmişti. Makyajsızken yaşı ne kadar da küçük duruyordu. Ama bu haliyle daha güzel olduğunu inkâr edemezdim.

“Sade içerim,” dedi sessizce. Annemin gözden kaybolduğuna emin olduktan sonra tekrar Yaren’e dönüp, “Evimi nasıl buldun?” diye sordum. Yaren benim arkadaşım değildi. Olamazdı da. Sırf Bora yüzünden sık sık aynı ortamda bulunmak zorunda kaldığım birinden fazlası değildi benim için. Hiçbir kötülüğünü görmemiş olmama rağmen sağlam ayakkabı olmadığını düşünürdüm. Zaten dün akşamki tavrıyla da bu düşüncemi çok güzel ispatlamıştı.

“Boş ver şimdi onu.” Sesi kısıktı Yaren’in. Annemin duymasından endişe eder gibi bir hali vardı. Gözlerime yine aynı korku dolu ifadesiyle bakıyordu. “Hande, bana çok kızdın, değil mi?” diye sordu. “Özür dilerim.”

“Mühim olan bu mu?” diye sordum hayretler içinde. “Serdar’a yaptığın o büyük kötülükten ziyade benim sana kızmamdan mı endişe ediyorsun?”

Sahi, bana yakalanmasaydı ne olacaktı? Yaptığından dolayı yine bu şekilde utanıp kızaracak mıydı? Tek derdi çenemi kapalı tutmaktı. Kimseye bir şey söylememem için buradaydı. O nedenle eveleyip gevcelemeyen, derdini tek nefeste söyledi. “Lütfen Serdar’a bir şey söyleme. Sana yalvarıyorum.” İki elini birden utançla yüzüne kapattı. Hareketleri aşırı yapmacık geliyordu. “Gerçekten çok utaniyorum.”

“Hiç sanmıyorum.” Ona ne kadar acınası bir halde olduğunu söylememe gerek yoktu, zira bakışlarım yetiyordu. “Utanacak olsan zaten yapmazdın.”

“Çok pişmanım, özür dilerim,” diye mırıldandı korku dolu bir sesle. “Biliyorum yaptığının hiçbir affedilir yanı yok. Eğer gördüklerini Serdar’a söylersen ben biterim.”

“Neden söylemeyeyim ki?” diye sordum gözünü korkutmak istercesine. “Serdar’ın nasıl bir kızı sevdiğini bilmeye hakkı yok mu?”

Yaren afalladı, iri badem gözleri anında doldu ve suratı kıpkırmızı kesildi. Her an ağlayacak gibi titriyordu dudakları. “Bu olayın tek suçlusu sadece benim,” dedi kısık bir sesle. “Bora

suçsuz, bana bir kez olsun yüz vermedi. Kendi kendime aptal bir heyecana kapıldım ama inan bana, dün gecedен bu yana hissettiğim korku bana yetti.”

Yaren bir anda uzanıp ellerimi tuttu, artık ağlıyordu. “Akıllandım ben, söz veriyorum bir daha öyle bir şey olmayacak. Bora’ya göz ucuyla bile bakmayacağım.”

Ellerimi hızla Yaren’in ellerinden çektim ama o konuşmaya devam ediyordu. “İçinin rahat etmesi için daha ne söyleyebilirim sana? Yemin ediyorum başka bir şey olmadı, dün gördüğün şey aklına daha fazlasını getirmesin...”

“Yaren yeter,” diyerek susturdum onu. “İğrençsin. Bana neyi anlatıyorsun?”

“Serdar’a hiçbir şey söyleme,” dedi yalvarır gibi. Hâlâ ağlıyordu.

Şimdilik kimseye bir şey söyleme niyetinde değildim. Belki bu yaptığım bencillikti ama Bora’yı ilgilendiren hiçbir meseleye karışmak istemiyordum. Haksızlık karşısında susmaktan nefret etsem bile susacaktım. Zaten ben söylemek istesem bile Bora buna izin vermezdi. Benim daha büyük bir derdim vardı, o da Bora’dan bir an evvel kurtulmaktı. Yine de Serdar’a ya da bir başkasına bir şey söylemeyeceğimi bilip rahatlasın istemiyordum. Üstelik Yaren, Bora suçsuz dese bile inanmamıştım. Madem suçsuzdu, neden Serdar’a hiçbir şey söylemiyordu?

“Bu konuda sana bir söz veremem.” Yaren’in o hali gözlerimin önünden gitmiyordu. Ve Bora’nın o aşırı vurdumduymaz duruşu... “Gözümde yeterince küçük düştün.”

Yaren hangi cesaretle böyle bir şeye kalkışmıştı, aklım almıyordu. Bora’nın beni aldattığını zannettiğinde kendisine de yüz vereceğini mi düşünmüştü?

“Hata ettim, çok büyük hata ettim.” Parmaklarıyla gözyaşlarını temizledi. “Ama herkese ikinci bir şans verilir. Hande, hayatım senin iki dudağının arasında. Serdar bu yaptığımı öğrenecek olursa beni terk eder. Buna dayanamam, ölürüm.”

Sözlerinin ardından gözlerime büyük bir umutla baktı. Fakat benim bakışlarımda herhangi bir yumuşama söz konusu değildi. İhanet benim gözümde affı olmayan bir suçtu.

“Ben kimseye bir şey söylemeyeceğim ama umarım sen kendi pisliğinde boğulursun.” Sözlerimin ardından parmağımı kaldırıp salonun kapısını işaret ettim. “Şimdi evimden git.”

“Bana söz ver,” dedi Yaren emin olmak istercesine. Bir de pişkin pişkin benden söz mü istiyordu? Dudaklarıma tehditkâr bir tebessüm yerleşirken, “Her an vazgeçmemi istemiyorsan tek kelime etmeden kaybol,” dedim sertçe. “Hadi Yaren, hadi.”

Yaren bir kez daha eliyle yüzündeki yaşları sildi ve ayağa kalktı. Hiçbir şey söylemeden kapıya doğru yürürken bir anda durdu ve tereddütle arkasını dönerek, “Son bir şey söyleyeceğim,” dedi yine kısık bir sesle.

Ne var dercesine yüzüne baktım.

“Sen farkında bile değilsin ama Bora seni çok seviyor,” diye konuştu. Sözcükleri paslı birer çivi gibi yüreğime saplanırken oturduğum koltukta dikleştim. Bu da nereden çıkmıştı? “Üstelik normal bir sevgi değil bu,” dedi sanki aramızdaki her şeyi biliyormuşçasına. “Hastalıklı. Seni gözü kapalı uçurumdan aşağı atacak sanırsın. Ama o senden önce atlar, farkına varmazsın.”

Ben söyledikleri karşısında afallamış halde bakarken, Yaren arkasını dönüp gitti. Ve benim gözlerim az önce onun durduğu noktaya takılı kaldı. Bir süre sonra annem elinde iki kahveyle çıkageldiğinde, “Hande,” diye seslendi. “Arkadaşın nerede?”

“Gitti,” dedim gözlerimi daldığı noktadan çekmeye çalışırken.

“Nereye gitti?” Yanıma oturup kahveleri orta sehpanın üzerine bıraktı. “Kahvesini içmedi bile.”

“Boş ver biz içelim.”

“Kimdi bu kız Hande?” diye sordu annem şüpheli bir tavırla. “Hiç gözüm tutmadı.”

“Serdar’ın sevgilisi,” diye mırıldandım, tırnaklarımı avuçlarıma batırıyordum. Aklım fikrim Yaren’in az önce söylediklerindeydi. Neyi kastetmişti, aramızda geçenleri nereden biliyordu?

“Ah, bu Yaren o mu?” Annem uzanıp kahvelerden birini aldı ve yanmamaya dikkat ederek dudaklarına götürdü. Sanırım bugün kendine bakını yapma günüydü çünkü yüzünde makyajdan eser yoktu.

"Evet," dedim sessizce.

"Sen o kıyı pek sevmiyordun diye hatırlıyorum," dedi annem. Meraklı görünüyordu. "Fe, niye gelmiş?"

"Muhim bir mesele değil." Burada oturup olan biteni anneme anlatacak halim yoktu.

"Sen zaten annene hiçbir şey anlatma," dedi kızgınca. "Söyle bakalım, yine neden eve gelmedin?" Kahvesini parmakları arasında temkinlice tutarken, konuşmama fırsat vermeden tek solukta konuştu. "Yine babana ve abine Hilal'de kaldığın yalanını söyledim. Hilal'in annesi hasta, kadıncağıza yardım ettiğini düşündükleri için ses etmiyorlar ama bir gün foyan ortaya çıkarırsa babandan önce abin yakar çıramı haberin olsun."

Bikkınca gözlerimi devirdim. "Anne tamam."

"Tamamı talan yok," dedi annem elini sallarken. "Ben de hiç hoşlanmıyorum bu durumdan. Söyle neredeydin?"

"Neden bu konuda Bora'yı uyarmayı denemiyorsun o zaman?" diye sorduğumda annem afallayıp kalmıştı. Biricik damadına tek laf edemezdi çünkü.

"Ne diyeyim çocuğa?" diye çıkıştı. "Ben söylersem alınır. Huysuz kayınvalide olmak istemiyorum gözünde. Bunları senin düşünmen lazım. Ben babanla nişanlıyken babam iki saat görüşmeme bile izin vermezdi. Şimdiki nesle bakıyorum da hey yavrum hey!"

"Bir daha olmamasına dikkat edeceğim." Annemden kurtulmak için onun duymak istediği şeyleri söylemekten başka çarem yoktu. "Vakit geç olunca Bora eve dönmeme izin vermedi."

Annem hafifçe eğildi ve sanki evde bizden başka birileri varmış da duymalarını istemiyormuş gibi sessizce sordu. "Kendini ağırdan satıyorsun, değil mi?"

"Ne konuda anne?" diye sordum. Neyi ima ettiğini anlamamıştım.

"Sen ne demek istediğimi bence gayet iyi anladın," dedi annem. "Bora'yı severim ama erkek milletine güven olmaz. Sakın istediğini evlenmeden önce..."

"Anne!" diye bağırdım utanç içinde. "Neler söylüyorsun sen!"

Az kalsın, Bora'nın elimi tutmasından bile öğreniyorum, daha fazla olamaz çünkü ondan nefret ediyorum, diyecektim ki sustum.

"Ne var?" diye cırladı annem. "Siz ateşle barutsunuz."

"Yeter," diyerek oturduğum koltuktan kalktım. "Ben odama gidiyorum."

"Aman git," diye söylendi annem arkamdan. "Benimle fazladan iki kelime konuşursan bir tarafların eksilir. Kahveni de içmedin zaten. Zaten ben bu evde hizmetçiyim, değil mi?"

Bora hakkında tek bir laf bile duymak istemiyordum artık. Annemle son dört aydır her muhabbetimiz Bora üzerineydi. Annem sadece ve sadece onunla ilgili şeyleri merak ediyor, ilişkimizi kurcalıyor ve evliliğimizle alakalı hayaller kuruyordu. Beni umursadığı yoktu. Odama kapanıp önce duş alacak sonra yatağıma girip kafa dağıtmak için film izleyecektim. Üstümdeki elbiseden kurtulup bornozumu üzerime geçirdiğim sırada annem yine odama paldır küldür daldı.

"Anne izin verirsen duşa gireceğim," dedim isyan edercesine. "Yine ne istiyorsun?"

"Baksana şunların güzelliğine," dedi annem iç çekerek. Arkamı dönüp anneme baktığımda kucağında kocaman bir beyaz gül buketi gördüm. Annem gözlerini çiçeklerden ayırmıyordu. "Bunları Bora göndermiş!"

Duyduğum son cümleye kadar çiçekleri anneme babamın gönderdiğini düşünmüştüm. Çünkü babam hâlâ anneme böyle güzel jestler yapardı. Fakat bunu Bora'nın yapması beklediğim bir şey değildi. Kaşlarım çatılırken anneme yaklaştım ve güllere ruhaf bir bakış attım. Neden böyle bir şey yapma gereği duymuştu Bora? Odasını karıştırdığımı gördüğünde bana çok sert çıktığı için mi?

Annem gül buketini elime tutuşturduğu an ona geri verip, "İstemiyorum," dedim huysuzca. "Al bunu çöpe at ya da canın sıkıldıkça kokla."

Annem nihayet gözlerini güllerden ayırıp bana baktı. "Sen ne odun bir şeysin Hande," dedi kızgın bir sesle. "Bora sana ne yap-sa yaranamayacak mı? Baksana çocuk ne kadar da düşünceli!"

Anneme hiçbir soylemeden odamdan çıkıp banyoya gittim. Böyle bir annem olduğu için kalbim acıyordu. Bundan aylar önce hayatında Melih varken, bana çiçek yolladığında annemin verdiği tepki bu değildi. Çok iyi hatırlıyordum. Melih'in aldığı çiçeklere göz ucuyla bakıp burun kıvrırken kelimesi kelimesine şunları söylemişti:

“Bu çulsuzun gücü sana anca çiçek almaya yeter zaten.”

Bazen geçmişimden zamansızca kopup gelen acı hatıraları yâd ederek, tüm gün boyunca hayattan kopar ve kabuk bağlamayan varalarımın kanamasına izin verirdim. Yine öyle anlardan birindeydim ve yine o hatıralar içimi delik deşik ederken kederlere pervaneydim.

Babam annemi sevmiştir. Henüz küçücük bir çocukken bile babamın sevgisini anlayabilecek kadar hisli bir çocuktum. Babamın çoğu akşam eve geldiğinde ellerinde kocaman çiçek buketleri olurdu. Kapıyı neşeyle çalar, beni ve abimi uzun zamandır görmüyormuş gibi sarılır ve ceketinin cebinden çıkardığı iki çikolatayı bize verirdi. Bir köşeye koşup çocukluk sevincimize gömülürken gözlerim istemsizce annemle babama kayardı.

Babam annemi sevmiştir, hem de çok sevmiştir. Gözlerinin içine bakar, ufacık bir sevgi kırıntısı beklerdi. *Tek bir bakış, yürek yakan bir gülüş!* Fakat annem hiçbir karşılık vermezdi. Annem ona attığı buz gibi bir bakışla, memnuniyetsiz tek bir tavırla babamın yüzünü soldururdu. Boğazıma bir yumru otururdu o an. Çikolatam hep yarım kalırdı. Tıpkı tamamıyla yarım geçen çocukluğum, çocukluğumuz gibi.

Gözlerim ise o noktaya takılırdı. Babamın anneme getirdiği çiçekler geceden sabaha kadar masanın üzerinde solup sararırdı.

Akşam olmuş ve eve gelişimin üzerinden saatler geçmişti.

Kafa dağıtabileceğimi düşünerek hata etmişim, zira saatlerdir sadece düşünüyordum. Bir yanda geçmişim, diğer yanda geleceğim vardı. Bir yanda hayatı tek bir gecede mahvolan adamın kuzguni bakışları, diğer yanda geleceğimi ellerimden çalan

tehlikeli bir adamın varlığı... Birisi aklımdan, diğeri hayatımdan çıkmıyordu.

Elif'in ölümünün üzerinden dört gün geçmişti. Hayat ışığının hakir bir gecede amansızca söndüğü birbirinden zehir dört koca gün... Onu seven adamın yüreği biraz olsun soğumuş muydu? Gerçekleri bilmesini isterdim. Her şey iki dudağımın arasından çıkacak zehir zemberek bir söze bağlıyken ben sadece susuyordum. Çünkü tehditkâr bir adamın görünmeyen silahı, tam alınma dayalıydı ve ben çok korkuyordum.

Bu denli korkak olduğum için kendimden nefret ediyordum.

Öte yandan Yaren'in sözlerini düşünmekten bitap düşmüştüm. Yaren neden Bora'nın beni sevdiğini iddia etmişti? Böyle bir şey mümkün olamazdı. Bora beni sevmiyordu, sevemezdi. Hangi insan sevdiğinin canını bile bile yakardı ki?

Yatağıma kıvrılmış, müzik dinleyerek pencereden dışarıyı seyreliyordum. Birazdan annem akşam yemeğinin hazır olduğunu söylemek için kapımı çalacaktı ama odamdan çıkasım yoktu. Günlerdir yediğim şeylerle kedi yavrusu bile doymazdı ama hiç iştahım yoktu. Artık kendi ailemden bile kaçıyordum, ne annemin ne de babamın yüzünü göresim geliyordu.

Dinlediğim müziği kesen titreşim sesinin ardından bakışlarım telefonuma kaydı. Bora mesaj atmıştı. Kulaklığımın tekini çıkararak mesajı açtığımda yüzüm daha fazla asıldı.

O kadar sert çıkıp, seni isteyerek ağlatmadığımı bilmeni isterim.

Telefonu yatağın boş tarafına doğru savurarak kulaklığımı tekrar taktım. Önce bir sürü beyaz gülle, sonra saçma sapan bir mesajla özür dilemeye mi çalışıyordu? Bu beni sadece daha çok öfkeliendiriyordu, hiçbir şey yapmasa bugün olanları daha çabuk unutturdum. Ama belli ki Bora unutmamı istemiyordu. Bir mesaj daha attı.

Bana cevap vermeyecek olursan seni görmeye geleceğimi de bilmeni isterim.

Derin bir nefesle oflarken müziğimin sesini kıstım ve Bora'ya öfkemi kusan bir mesaj çektim.

Hiçbir şey bilmek istemiyorum. Dolaylı yoldan dilemeye çalıştığım özrün umurumda bile değil. Gülleri de çöpe attım!

Çok geçmeden gelen üçüncü mesaja bakarken kapım çalındı. *Canın sağ olsun, bir daha alırım.*

“Gel,” diye seslendim kapıya doğru. Aralanan kapının ardından abimi gördüğümde gülümsedim. Şayet annem olsaydı kapımı çalmadan direkt içeriye daldardı. Abim kapıyı kapatıp yanıma yürürken bana doğru gülümsedi. Üstüne başına bakılırsa birazdan dışarı çıkacak gibiydi. Yatağımın kenarına otururken ellerini saçlarıma atıp karıştırdı. Normalde bunu yaptığı zaman ona çok kızar ve bağırırdım. Abim oralı bile olmaz, öfkelenmem hoşuna gitmiş gibi gelir bir daha yapardı. Bu sefer tepkisizdim, birkaç tutam saçım yüzüme düştüğünde kaldırmaya bile yeltenmedim.

“Neyin var?” diye sordu ciddi bir sesle. Yüzümdeki saçları geriye itip kulağımın ardına sıkıştırdıktan sonra aynı ciddiyetle gözlerime baktı.

Keşke neyim olduğunu sana söyleyebilseydim, dedim içimden. Keşke neler olduğunu sana anlatabilseydim abi. Çekip çıkarabilseydin beni bu cehennemden. Keşke...

Kendimi gülümsemeye zorlayarak, “Bir şeyim yok,” demekle yetindim. “Her zamanki Hande’yim işte.” Artık o kadar bunalmışım ki biri beni omuzlarımdan tutup sarssa, bir şeyler gizlediğimi bildiğini söylese, gerçekleri itiraf etmemi istese, dizlerimin üzerine çöküp hıçkırarak ağlarken anlatırdım olan biteni. Ama kimse yapmıyordu bunu.

“İyi görünmüyorsun,” dedi yüzü düşmüş bir halde. Oysa kendisi az önce çok neşeli görünüyordu. Onun tadını kaçırmayı istemezdim. “Yolunda gitmeyen bir şeyler mi var yoksa?” Kalın, düz kaşları neredeyse birleşecek derece de çatılmıştı Cenk’in.

Yolunda giden bir şeyler var mıydı ki?

“Her şey yolunda,” dedim yüzüme kaçınıcı olduğunu bilmediğim sahte maskemi takarken. Gülümsemeye çalıştım. Zoraki guldüğüm her an ağlayan yüzüm, kalbime bir neşter darbesi daha atıyordu. “Sadece biraz gerginim. Biliyorsun, düğüne az kaldı.”

Bu sözlerim üzerine abimin yüzü daha derin asıldı. Evlenecek olmam hiç hoşuna gitmiyordu. Onun Bora'yla bir sorunu yoktu ama yine de evlenip gidecek olmamdan hoşnut değildi işte. Abilerin hepsi böyleydi. Her zaman bu evde kalayım istiyordu. Büyüdüğümüz gerçeğini göz ardı ederek onun küçük kız kardeşi olayım istiyordu. Yine de benim adıma mutluydu. Ne de olsa Bora'nın gerçekte nasıl biri olduğundan haberi yoktu.

"Hande, sen evlenmek istemiyor musun?" Abimden beklediğim bu soru karşısında boğazım düğüm düğüm oldu. Sanki bir şeyler sezmişçesine imayla bakıyordu yüzüme. Sertçe yutkundüğümde kalbime bir neşter daha vuruldu ve içim oluk oluk kanamaya başladı. Söyleyemediklerim şimdi çığ gibi büyüyordu. Nasıl söyleyebilirdim ki?

"İstememek değil," dedim sesimi düz tutmaya özen gösterirken. Ağlamaya direniyordum. "Korkuyorum sadece."

"Neden korkuyorsun güzelim?" Yüzümü avuçları arasına aldı. Bu halime içinin acıdığını gözlerine yerleşen o sancılı bakıştan anlayabiliyordum. "Eğer hazır değilsen düğünü yaza erteleyelim," dedi. "Hiçbir şey senden önemli değil!"

"Hayır," dedim yüzümü abimin avuçlarından ayırırken. Bakışlarımı yere eğmiştim. Zira gözlerine bakarsam ağlayabilirdim. "Bunları konuşmayalım. Galiba evden ayrılacağımı düşündüğüm için böyle oluyor, boş ver sen beni."

"Dert ettiğin şeye bak," derken yanağımdan bir makas aldı. "Fizan'a göndermiyoruz kızım seni. İstersen her gün gelersin. Burası senin evin."

"Haklısın." Gülümseyerek kafamı salladım. "Bir yere mi gidiyorsun?"

"Evet, dışarı çıkacağım." Kolundaki saate bakıp geç kaldım der gibi hayıflandı. "Kaçayım ben. Dün Hilal'de olduğun için hiç görmedim seni." Abim kapıya yürürken aceleyle konuşuyordu. "Bir görüp öyle gideyim dedim. Hadi görüşürüz."

"Dur nereye?" diye seslendim abimin arkasından. Çoktan odamdan çıkmıştı bile. "Yemeğe kalmıyor musun?"

“Hayır fıstık!” Sesi koridordan boğuk bir şekilde bana ulaştı. Abim gittikten sonra tekrar telefonumu elime aldım. Bora bir daha mesaj atmamıştı. Aradan epey vakit geçtiği için de mesajına yanıt vermedim.

Abimin gidişinin ardından sessiz bir akşam yemeği yemiştik. Cenk olmasa dahi masada dört kişiydik. Annem, babam, ben ve yegâne huzursuzluğumuz. Babam bu akşam fazlasıyla gergin görünüyordu ama annem nedenini bile sormuyordu. Ben de sormamıştım. Sorsam da anlatmazdı babam. Birbirimizin yaralarına merhem olmayı bırakalı çok uzun zaman oluyordu. Yemekten sonra bir müddet daha oyalandım fakat dün geceyi uykusuz geçirdiğim için daha fazla duramadan yatmaya gittim.

Sesler birbirine çarparak kulaklarıma ulaşmaya çalışıyor, bednim uykuya biraz daha tutunmak için mücadele ederken bilincim usulca kendine geliyordu. Rahatsız edici konuşmalar duyuyor ancak bir türlü ayılamıyordum. Sonunda babamın bağırış sesi uykumun üstüne bir balyoz gibi indiğinde gözlerimi ani bir refleksle araladım. Sesler bizzat hizim evin içinden geliyordu ve hayır kâbus görmüyordum, tuhaf şeyler oluyordu.

Huzursuzca araladığım gözlerimi zifiri bir karanlık karşılamıştı. Hâlâ geceydi ve kulaklarıma annemin hayıflanma sesi geliyordu. Saat gecenin kaçıydı, neler oluyordu bilmiyordum. El yordamıyla komodine uzanıp abajurun düğmesine bastıktan sonra yataktan fırlarcasına kalktım ve telefonuma uzanıp saatin kaç olduğuna baktım.

Üçü biraz geçmişti.

Yüreğim ağzımda atarken, odamdan aceleyle çıkıp koridorda yürüdüm. Babamın bu sefer kısık bir sesle, “Acele et,” dediğini duydum ama bir şeylerin ters gittiği çok belliydi. Hızlı adımlarla holün diğer tarafına geçtiğimde, “Neler oluyor?” diye sordum korkuyla. Babam kapının önünde dikiliyordu. Üstelik üzeri giyinikti, sanki dışarı çıkmaya hazırlanıyor gibi.

Babam elini hafifçe alınına vurup sınırla soylandı. "Bağırma demiştin sana," diye bağırdı anneme. "Hande'yi uyandırdın!"

"Uyansın," diye bağırdı annem de aynı şekilde. Sesi yatak odasından geliyordu. "Uyumanın sırası değil!"

"Acele et, acele!"

"Geliyorum, çatlama!"

Hızlı adımlarla yürüyüp babamın yanına vardığımda, "Neler oluyor?" diye sordum bir kez daha. Sesim titriyordu. Bir süre sonra annem de dışarı çıkmaya hazır halde holün başında göründü. "Biriniz açıklayacak mısınız?"

Neler olduğuna bir anlam verememiştım ama korkudan dizlerim titriyordu. O an aklıma abim geldi. Ben yattığımda henüz eve dönmemişti. Ona bir şey mi olmuştu? "Abim nerede?" diye sordum elimi kalbime bastırırken. Nasıl da deli gibi çarpıyordu.

Annemle babam birbirine kaçamak bakışlar attı.

"Cenk arkadaşlarıyla bir kavgaya karışmış," dedi annem telaşlı bir sesle. "Polisler az önce arayıp haber verdi. Kavgada birisi bıçaklanmış, üstelik durumu da ciddiymiş ama kimin yaptığı belli değilmiş."

Gözlerim faltaşı gibi açılırken babama korkuyla baktım. "Abim yapmamış, değil mi?" diye sordum. Neler oluyordu bize? Neden etrafımdaki insanlar sürekli suça meylediyordu? Önce Hilal, sonra Bora ve şimdi de abim...

"Bilmiyoruz kızım," dedi babam kapıyı açarken. "Hadi Gülşen, yeterince vakit kaybettik zaten."

Babam dışarı çıkıp uzaklaşırken annem döndü ve bana baktı. "Biz gelene kadar evde kal, kapıyı da kilitle."

Telaşla evden çıkan annemle babamın ardından koşarak odama gittim. Hayır, bu şekilde diken üzerinde evde bekleyemezdim. Mutlaka benim de gitmem lazımdı. Annemin sözlerini kulak ardı ederek saniyeler içinde üzerimi değiştirdim ve yanıma ince bir hırka ile telefonumu da alarak dış kapıya doğru koştum. Ev anahtarını kot pantolonumun cebine sıkıştırıp ayaklarıma telaşla spor ayakkabılarımı geçirirken, "Durun!" diye bağırdım. Babam kapının önünde arabayı çalıştırıyordu.

Yetişmişim. Arabanın hareket etmesine ramak kala arka kapıyı açıp oturduğumda, annemle babam ne ara hazırlandığıma akıl sır erdiremese de soru sormadılar. Babam boş yollarda hızlı bir şekilde araba kullanırken, üzerime hırkamı geçirip bileğimdeki lastikle saçlarımı dağınıkça topladım. Babam yol boyunca öfkeyle bağırıp durmuştu, annemse yarı ağlamaklı bir sesle onu sakinleştirmeye çalışıyordu.

Ankara Emniyet Müdürlüğü binasına geldiğimizde içimi tuhaf bir ürperti kapladı. Arabadan indiğimizde karşısında durduğumuz çok katlı, büyük binaya bakakaldım. Son dört aydır ne zaman böyle bir yerin önünden geçsem, yahut bir polis görsem içim korkuyla titrerdi.

Annemle babam beni beklemeden binadan içeri girdiler. Bir an tereddütte kalsam bile fazla oyalanmadan ben de içeriye girdim ve annemin arkasından yürüdüm. Babam bir ara gördüğü ilk polise Cenk'in nerede olduğunu sordu, polis bilmediğini söyleyerek babamı başka bir tarafa yönlendirdi. Babam giriş kattaki bir camlı bölmeye girip masa başındaki memura abimin nerede olduğunu sorarken, biz annemle dışarıda bekliyorduk.

Gecenin bir vakti olması burada hayatın durmasına engel değildi. Emniyet binası insan kaynıyordu, deyim yerindeyse ortalık kıyamet günü gibiydi. Polisler sağa sola telaşla koşturuyor, dışarıdan ürpertici telsiz sesleri geliyordu. Babam oradan çıktığında annem koluna asıldı. "Cenk neredeymiş?"

"Nerede olacak," diye söylendi babam. "Nezarette!"

"Eyvah!" dedi annem elini dudaklarına götürürken. Abimin nerede olmasını bekliyordu ki? "Şimdi ne yapacağız Adnan?"

Babam hiçbir şey söylemeden koridor boyunca yürümeye devam ederken, annemle ben arkasından takip ediyorduk. Henüz olayın tam olarak nasıl gerçekleştiğini ve kimin yaralandığını bilmiyorduk. Fakat bunu yapanın abim olduğuna inanasım gelmiyordu, Cenk serserinin teki olsa da karıncayı bile incitmeyecek biriydi. İlk defa böyle bir yere düşmüştü. Belki de şu an tehlikeli tiplerle aynı parmaklıkların ardında kalıyor ve çaresizce gelip onu çıkarmamızı bekliyordu.

Babam asansörün önünde durup düğmeye birkaç kez bastı. Aşağı mı inecektik yoksa yukarı mı çıkacaktık, bilmiyordum. Asansörün hemen yanındaki merdivenleri fark ettiğimde babama merdivenleri kullanabileceğimizi söyleyecektim ki birden durdum. Duyduğum bir sesin tanıdıklığı kulaklarımdan içeriye girmiş, zihnim o sesin sahibini tanımıştı.

Yiğit Mirzanlı yanında üniformalı bir polisle merdivenlerden aşağı iniyordu. Onun bir başkomiser olduğunu biliyordum lakin görev yerinin burası olmasını beklemiyordum. Üstelik karısının ölümünün üzerinden henüz birkaç gün geçmişken çalışıyor olması beni afallatmıştı. Acısı bu kadar tazeyken, burada ne işi vardı?

Asansörün kapıları açıldı, annemle babam içeriye girdi. Donmuş gibi kıpırdamaksızın merdiven basamaklarından onun inişini seyrederken kapı kapandı ve ben dışarıda kaldım. Yiğit'in yanındaki polisin gözleri üzerime çevrildiğinde sanki tanıdık bir suret görmüş gibi bana öyle tuhaf baktı ki irkildim. Sonra Yiğit'in koluna hafifçe dokunarak beni gösterdi. "Abi bu o, hani sana mezarlıkta gördüğümü söylediğim kız."

Kahretsin! Bu adam neyden bahsediyordu? O gün mezarlığa gittiğimde birileri beni görmüş müydü? İçime zelzele düşmüş gibi titremeye başladığım vakit hızla arkamı döndüm. Kendi topuğuma sıkılmışım! Bir an ne yapacağımı bilemeyerek kafamı yere eğdim ve önünde durduğum asansörün düğmesine babam gibi peş peşe bastım. Henüz giden bir asansörün gelip beni kurtarmasını beklemek saçmalıktı. Kafamı yerden kaldırmadan hızlı adımlarla koridora doğru geri yürürken Yiğit'in bana bakıyor olduğunu fark ettim.

Tek dileğim benim kim olduğumu anlamamış olmasıydı.

Beni tanıyordu, bana daha önce adımla hitap etmişti. Ama şu an gecenin bir vakti yüzümde uykunun kiriyle, üzerimdeki bu saçma sapan kıyafetlerle ve saçlarımda dağınıklıkla benim kim olduğumu hatırlamaması gerekiyordu.

Böyle bir gecede, böyle bir yerde karşılaşmış olmamız nasıl bir tesadüftü? Yiğit Komiser, Bora'nın yanındayken bile bana bir sürü soru sormuştu. Şimdi peşimden gelecek olsa bana yine

birçok soru soracaktı, lakin bu sefer o soruların altından kalkabilirdim emin değildim. Bana o gün orada ne işim olduğunu soracaktı. Nasıl cevap verecektim? Hırkama önümü çekiştirerek kafamı eğik halde kalabalık koridoru arşınlarken, ortamın olanca gürültüsüne rağmen kulağım ondan gelecek her sese sağırdı.

Bana seslenecek olmasından ödüm kopuyordu.

Buraya niçin geldiğimi unutmuş gibi hızlı adımlarla yürüyerek çıkış kapısına ulaştığım sırada duydum onun sesini.

“Hande Aksoy!” diye bağırdı. Dizlerim titredi, ayaklarım birbirine dolaştı. Birden durdum ama hemen pişman olarak tekrar yürüdüm. Kahretsin! Ne yapıyordum ben? “Dur orada, bekle!”

Sanki durmasını söylediği kişi ben değilmişim gibi, sanki Hande Aksoy ben değilmişim gibi telaşlı bir şekilde kapıdan çıkmaya çalışırken bir başka polisle çarpışıp telefonumu yere düşürdüm. Düşürdüğümün farkında bile değilmişim gibi eğilip almaya teşebbüs bile etmedim. Kapıdan dışarı çıktığımda gecenin serinliği beni sarıp sarmaladı. Daha çok titredim. Ne yöne gideceğimi bilemeyerek etrafa bakınırken onun sesinden adımlarımı ikinci kez duydum. Çok yakından gelen, öfkeli bir sestir bu. Olduğum yere çivilendim, hareket edemedim.

“Hande Aksoy...”

Sanki olay yerinde suçüstü yakalanmış kadar çaresizdim.

VII

LİMAN VE ATEŞ

Çaresizliğin ve savunmasızlığın iliklerime kadar işlediğini hissettiğim o saniyelerde, karşıma dikilen savaş bayrağı yenilenin şimdiden ben olduğumu haykırırcasına hiddetle dalgalanıyordu. Kabul etmeliydim ki güçsüzdüm, üstelik de korkak... Her ne kadar kendime yakıştıramasam da ben buydum. Kendi hislerinden bile saklanan, zavallı bir kaçak.

Öylece bekliyordum. Parmak uçlarımı titreten korkuyu gizlemek adına yumruklarımı sıkarken, zihnim onunla başa çıkabilmenin yollarını arıyor fakat bulamıyordu. Birkaç adım geride, bana elini uzatsa dokunabileceği bir yerde duruyordu. İkinci kez adımla seslendiğinde binalar tepeme yıkılmaya başlamıştı, olduğum yerde kalmıştım ama arkamı dönüp yüzüne bakabilecek cesaretim olmamıştı. Şimdi bana doğru attığı adımların sesleri kalbimde yankılanıyordu ve ben, avcıya esir düşmüş av kadar çaresiz bekliyordum.

Cesaret benim en büyük zayıflığım, olur olmadık zamanlarda ortaya çıkan en büyük çılgınlığımdı. Ama hiçbir zaman gerektiği anlarda benimle olabilen bir duygu değildi. Şimdi de cesaretsizdim. Yasaklandığı semalarda uçan bir kırlangıç gibiydim, hangi yöne kanat çırpacağımı bilmiyordum. Onun o geceyle alakalı

sorularına verebilecek bir yanıtım yoktu. Gözlerinin ardında sebebi olduğumuz acıyı saklayan bir adamın yüzüne hakacak yüreğim yoktu.

Adım sesleri bir karış ötemde son bulduğunda korkudan nefesimi tuttum. Bu hengâmeden nasıl kurtulacaktım hiçbir fikrim yoktu. Artık kaçışımın olmadığını anladığımı vakit usulca arkamı döndüm ve katamı yüzüne kaldırdım. Şimdi bakışlarım, onun esrarengiz bakışlarına değişiyordu ve içime adını koyamadığım bir duygu silsilesi yağıyordu.

Göz göze geldiğimiz ilk an içimde sessiz bir feryat yankılandı. Ama o duymadı. Gözlerim gözlerine kirli bir gerçeği haykırdı. Yine duymadı. Siyah bakışları yüzümün her bir zerresinde gezinirken ayakta kalabilmek için kendimle savaştım. Zihnimde Bora'nın tehditleri yankılanıyordu. Kendi adıma korktuğumu inkâr edemezdim. *Tüm bu olanlar, dört ay önce karıştığım suç ve günün birinde Bora'yla birlikte hapse girebileceğim ihtimali...* Her şeyden korkuyordum ama en büyük korkum Hilal'den yandı. Kendim için değilse bile onun için bir açık vermemeliydim.

"Sen..." dediğinde geceye meydan okuyan gözleri kısıldı. Bakışlarım onun yüzünden ayrıldığında birkaç adım gerisinde dikilen diğer polise takıldı. Beni mezarlıkta gördüğünü iddia ediyordu. Oysa ben kimselere görünmediğime emindim. Etrafta kaç kez bakmıştım. Görünürlerde kimsecikler yokken nasıl görmüştü beni?

Yiğit Mirzanlı kafasını çevirip birkaç adım gerisinde duran adama baktığında, "Emin misin Berat?" diye sordu. Sesi öyle korkunçtu ki arkama bile bakmadan kaçmak istedim. "O gün gördüğün kız bu muydu?"

Ensemi ateş basmıştı, cayır cayır yanıyordum. Hastalıklı gibi titreyen ellerimi hırkamın ceplerine sokup gizlemeye çalıştım. Tek bir açık verirsem Bora benden bilirdi, bu da Hilal ve benim sonumu getirirdi. Yiğit'in gerçeği öğrenmesini her şeyden çok istesem bile bunun bu şekilde olmasını istemiyordum.

"Buydu," diyerek kafasını salladı o polis. "Seni dışarıda beklememi söyleyip beni gönderdiğinde biraz ileride beklemiştim."

O sırada fark ettim bu kızı." Adının Berat olduğunu öğrendiğim adam parmağını kaldırdı ve beni gösterdi. "Sen dakikalarca mezar başında beklerken, o da bir ağacın arkasında seni seyrediyordu."

Yiğit'in kafası karman çorman olmuş gibiydi, bakışlarında şaşkınlık vardı. Bir an ne diyeceğini, ne soracağını bilemeyerek uzun uzun bana baktı. Köşeye sıkışmışım, söyleyebileceğim herhangi bir yalan aradı dilim. Fakat o bana böyle korkunç bakarken değil yalan söyleyebilmek, konuşabileceğimi bile düşünmüyordum.

"Bana yalan söyledin..." Yiğit aramızda neredeyse hiç mesafe bırakmayacak şekilde bir adım daha attı. Hareket edemedim. Bakışlarım anında yere eğilirken, "Sana dün sormuştum," diye konuştu. "Neden hiçbir şeyden haberin olmadığını söyledin?"

Verebilecek hiçbir cevabım yoktu. Haklıydı. Dün bana o soruyu sorduğunda, olaydan haberim olmadığını söyleyerek bir de başsağlığı dilemişim. Ama salağa yatmamı isteyen Bora'ydı, ben değildim. Yine de bir çuval inciri berbat ettiğim gerçeği değişmiyordu. Hiçbir şey gizli kalmıyordu işte. En olmadık yerden açık vermişim.

"Sana bir soru soruyorum!" diye bağırdı. Korkudan dizlerim titrerken o öfkeli bir şekilde konuşmaya devam etti. "Ne işler çeviriyorsunuz siz?"

Bir şeyler söylemem gerekiyordu. Biraz daha susarsam hepten afallayacak, her şeyi açığa çıkaracaktım. "Aslında biliyordum," dedim titreyen sesimle. Ne diyeceğimi, kendimi nasıl kurtaracağımı hiç bilmiyordum. O bir başkomiserdi. Şu an korkudan titrediğimi görebiliyor, yalan söylediğimi anlayabiliyordu.

"Neyi biliyordun?" diye sordu kafa karışıklığı devam ederken. "Dün bana o gece olanlardan haberi olmadığını söyleyen bir kadın, nasıl bir gün önce karımın mezarını ziyaret edebiliyor?" Sanki bir sorgu odasındaymış gibi hissettiren soruları tüylerimi ürpertirken, sudan çıkmış balık gibi çırpınıyordum. Yapamıyordum. Yalan söylemek benim harcım değildi. Bir soru daha sorsa her şeyi ele verecektim.

Tam o anda duyduğum tanıdık ses beni düşmüş olduğum kuyudan çekip çıkardı.

Ne tuhaftı... Beni bu çaresizlik kuyusuna atan da bu sesin sahibi değil miydi?

Bora'nın burada ne işi olduğunu sorgulamıyordum bile. O her şeyi bilirdi. Hatta buraya gelmek için geç bile kalmıştı. Yine beni kendi düşürdüğü bataklıktan kurtarıyordu. Her zaman olduğu gibi... Emniyet binasının önündeki alanda hızlı adımlarla buraya yaklaşırken, "Neler oluyor?" diye sordu. Sesi gecenin karanlığını bile ürküttü. Her zamanki gibiydi Bora Şahsuvar. İnsanın yüreğini delip geçen sert bakışlara, ifadesiz bir yüze ve korkusuz, soğuk bir duruşa sahipti... Yüzünde telaşın zerresi yoktu.

Yiğit dahil hepimizin bakışları Bora'ya çevrildi. Bora ise Yiğit'in yanından geçerek yanımdaki yerini aldığı anda, gözlerini karşısında ona öfkeyle bakan bir çift kuzguni bakışa dikti.

"Tekrar mı sormam gerekiyor Komiser?" Kafasını hafifçe sallarken nabız ölçer gibi hafifçe gözlerini kırptı. "Ne oluyor burada?"

Yiğit'in bakışları Bora'dan ayrılıp tekrar üzerime dikildiğinde, Bora'nın arkasına saklanmamak için kendimi zor tuttum. Şu an sığınacağım tek liman Bora'ydı. Aynı zamanda o limanı ateşe verecek olanın ta kendisi yine Bora'ydı.

"Seninle değil, nişanlınla konuşuyorum," dedi Yiğit hiddetini sakınmadan. Hiçbir şeye anlam veremeyişi sakinliğini yitirmesine sebep olmuştu. Kafası haddinden fazla karışık. Haklıydı, çok haklıydı. Sonuçta bir sabah karısı ıssız bir yerde ölü bulunuyor ve o gecenin ardından yollarımız tuhaf bir şekilde kesişiyordu. Daha da fenası, tüm deliller Bora'yı gösterirken o hiçbir şey ispat edemiyordu.

Bakışlarını üzerimden çekmeden konuşmasına iğneleyici bir sesle devam etti. "Hâlâ susuyorsun," dedi bana bakarak. "Karımın mezarını bir gün önce ziyaret etmene rağmen, neden ertesi gün sorduğumda hiçbir şeyden haberin yokmuş gibi davrandın?"

O an araya Bora girdi. "Senin muhatabın o değil, benim."

Yiğit, Bora'ya onu öldürecekmiş gibi baktı. "Soruları ona soruyorum, sana değil!"

Bora sessizce güldü. “Kafanda ne kuruyorsun bilinem Komiser. Ama benim nişanlım senin karını tanımaz.” Kaşlarını hafifçe çatarken tek elini omzuma atarak beni korumaya aldı. “Neden haberi yokmuş gibi davrandığını mı merak ediyorsun?” diye sordu. Sesinde bariz bir alay vardı. “Öyle olmasını ben istedim desem, bana kızar mısın?”

Yiğit sabrı taşmış gibi burnundan soluyordu. Kafasını hafifçe yana yatırırken, “Ne zırvalıyorsun lan sen?” diye çıkıştı. Nihayet Bora onun ilgisini üzerimden çekmeyi başarmıştı.

Bora birden ciddileşti ve beni serbest bırakarak Yiğit’in üzerine yürüdü. Karşısında bir komiserden ziyade sıradan birisi varmış gibi davranıyordu. “Çünkü sen fazla meraklı bir adam-sın,” dedi sert bir sesle. “Bense bu meseleyle hiç alakası olmayan nişanlımı sorguya çekmene bile katlanamayacak kadar kışkanç bir adamım.”

“Sen bir haltlar çeviriyorsun!” dedi Yiğit parmağını Bora’ya doğru sallarken. O an bakışlarında zafere ulaştığını haykıran bir ifade belirdi. Bu, bir şeylerden emin olduğu ilk andı. Bakışları tekrar beni bulduğunda gözlerimi kaçıramadım. “Ve nişanlın olacak o korkak da bu işin içinde!” diye bağırdı. “Hatta belki de şu an içerde yatan herif değil, karımı bizzat siz öldürdünüz. İkinizden birisi!”

Sanki Bora’nın suçunu ispatlamış gibi kendisinden emindi. Bora ise orali bile değildi. Yolun kenarında bir araba durduğunda içinden takım elbiseli, otuzlu yaşlarının sonunda bir adam indi ve telaşlı adımlarla yanımıza doğru geldi. Kapıdan girip çıkan herkes dikkatle bize bakıyordu. Annem ve babam hâlâ ortalarda görünmüyordu. Hiç iyi şeyler hissetmiyordum. Alenen başlatılmış bir savaşın, yakıcı bir düşmanlığın tam ortasında kalmış gibiydim. Aralarında filizlenen savaşın her ikisi de farkında değildi.

“Sen kafayı sıyırmışsın Komiser.” Bora tek elini çenesine bastırarak sakallarını sıvazladı. An itibarıyla afallamış görünüyordu ama sahici bir tavır değildi bu. Rol kesiyordu. “Acına hak veriyorum ama bu kadarı çok fazla. Şayet bu söylediklerini ispatlayabilecek delilin yoksa bilip bilmeden kimseyi suçlamamalısın.”

O an takım elbiseli adamı Bora'nın yanında durdu ve uyarırcasına konuştu. "Hiçbir şey konuşmak zorunda değilsiniz," dediğinde onun Bora'nın getirdiği bir avukat olduğunu anlamıştım. "Dilerseniz içeriye geçelim, Cenk Bey'in meselesi için buradayız."

Avukat Yiğit Mirzanlı'yı tanıyordu ve şu an tartışılan mesele'nin ne olduğunu da biliyor olmalıydı. Gerçeği de biliyor muydu? Sanmıyordum. Bora kuyruğu sıkışmadıkça kimseye bir şey söylemezdi. Çünkü gerçeği gizleyebiliyordu, o benim gibi değildi. Bense her şeyi gözlerimle ele veriyordum. Bu yüzden Yiğit Mirzanlı sürekli benim gözlerime bakıyordu. Keşke her şeyi şu dakikada bitirebilseydim. Gerçeği dillendirmek için savaş veren aciz yanlarıma istediğini verebilseydim.

Keşke şu anda, Bora Şahsuvar'ın tüm krallığını tek bir kibrit çöpüyle ateşe verebilseydim.

Ama yapamazdım. İşin sonunda Hilal ve ben de yanardık. Bu yüzden susmaya mahkûmdum.

Yiğit öfkeden delirmiş gibiydi. Bora'nın bir anda yanında biten avukata ters bir bakış atarken öfkesini iliklerime kadar hissettiren bir sesle, "Bundan sonra her an, her saniye ensenizdeyim," diye bağırdı. Kimseyi umursamadan Bora'nın üzerine yürüdü ve bir anda gömleğinin yakalarından tutarak sertçe sarstı. Ben korkuyla bir adım geriye çekilmiştim, Yiğit'in yanındaki polis ise gözden kaybolmuştu. Bora'nın avukatı araya girerek onu kurtarmaya çalıştı ancak Bora kurtulmaya çalışmıyordu.

"Çünkü sana, size inanmıyorum!" Yiğit çıldırmış gibi onu sarsarken, Bora iki elini birden teslim olan bir suçlu gibi havaya kaldırdı. Şu durumda bile bu vurdumduymaz tavrı nasıl takınabiliyordu? Ben yolun sonuna geldiğimizi hissederken, o nasıl bu kadar sakin kalabiliyordu?

"O senin sorunun," diye bağırdı Bora. "İnanıp inanmaman beni zerre ırgalamıyor!" Bora'nın bu denli rahat oluşunun tek bir açıklaması vardı. Küçümsüyordu. Karşısındaki bu adamı, onun yaşadığı hayatı, hatta ölümüne neden olduğumuz karısını bile küçümsüyordu.

Kapılar açıldı ve içeriden ellili yaşlarda takım elbiseli bir adam çıktı. Hemen arkasında Berat denen polisle bir başka adam daha vardı. Yaklaşıp Yiğit'i Bora'nın üzerinden zorlukla çektiklerinde hâlâ çıldırmış gibiydi Yiğit. Bora ise Yiğit'ten kurtulur kurtulmaz hafifçe gülümseyerek yakasına toz bulaşmış gibi usulca gömleğini silkeledi.

Bir anda kopmuştu kızılca kıyamet. Benim tek tesellimse anemle babamın bu anlara şahit olmamasıydı. Neler olup bittiğini bir de onlara açıklayamazdım. Yiğit kollarından tutup onu zorla uzaklaştıran iki polise rağmen çırpınıyordu. İkimizin arasında mekik dokuyan bakışlarının ardından dudaklarından ateş saçan o sözler döküldü.

“Benim karım öldü!”

Şüphesiz bu sözcükleri zihnime kazıyacak, yitip giden günler boyunca kâbuslarıma misafir edecektim. Bitap bir sesle, isyan edercesine bir kez daha tekrarladı. “Benim sevdiğim kadın öldü!” Sonunda kusmuştu zehrini, sonunda ortaya sermişti acıyan taraflarını. Olması gereken de bu değil miydi Yüreğini kavuran yangını ne zamana kadar gizleyecekti?

“Nasıl bu kadar basit görebilirsin, şerefsiz?”

Sesler gitgide birbirine karışırken, az önce gelmiş olan orta yaşlı adamın otoriter sesi yankılandı. “Neler oluyor burada?” diye bağırdı kızgınca. “Ne yapıyorsun sen Yiğit?” Yiğit bu sözler üzerine durulur gibi oldu. Bora ise hiçbir şey söylemeden hâlâ küçümseyici bakışlarla olan biteni izliyordu.

“Ben sana buraya gelme demedim mi evladım?” diye sordu adam. “Evinde kal bir süre, dinlen demedim mi?” Adamın kim olduğunu bilmesem de kuvvetle muhtemel Yiğit'in üstüydü. Yiğit hariç herkes önünde saygıyla eğiliyordu. “Ne evi amirim?” diye haykırdı adama hayretle bakarken. “Senin o ev dediğin cehenneme beş gündür giremiyorum ben!”

Gözlerim acıyla kapandı, dudaklarım titremeye başladı. Burada daha fazla duramayacağımı anladığımda arkamı döndüm ve nereye gittiğimi bilmeden yürüdüm. Bora'nın arkamdan, “Uzaklaşma bir yere,” dediğini duydum. Avukatı ise, “Artık içe-

riye girelim,” dedi. Sonra amir, “Benimle gel Yiğit, konuşalım,” dedi. Ve son olarak, Yiğit’in yürek yakan haykırıışlarını duydum.

“Ben konuşmak istemiyorum,” diye bağıırıyordu geceyi inletircesine. “Sizin sağlamaya çalıştığınız adalet bana yetmiyor. Sizin gerçekleriniz benim doğrularıma yakışmıyor. Hiçbiriniz durduramayacak beni, hiçbiriniz!”

Bir süre sonra hiçbir şey duymadım. Kulaklarım sağır olmuş gibiydi. Ağır ağısak adımlarım beni yolun karşı tarafına ulaştırdığında, bir kaldırım taşına çöküp ellerimi kulaklarıma bastırdım. Gözlerim hâlâ kapalıydı, yüzümse sırlıklam... Bundan sonra neler olacağını bilmiyordum.

Tek hildiğim şeydu: Yiğit asla durmayacaktı.

Bir müddet sonra sesler tamamen kesildiğinde Bora soluğu yanımda aldı. Kafamı yerden kaldırabilecek, gözlerine bakabilecek cesaretim yoktu. Bu gece yaşanan her şeyin sorumlusu ben olduğum için benden nefret ediyor olmalıydı. Hatta çok daha fazlası... Yiğit’in her şeyi anlamasına vesile olduğum için bana her zamankinden daha çok öfkeliydi.

“Ayağa kalk.” Lakin sesinde ne bir öfke sezdim ne de bir nefret kırıntısı. Her zamanki gibi bomboştı. İstedini yapıp ayağa kalktığımda hâlâ yüzüne bakamıyordum. Bora elimi usulca tuttu ve birlikte yürümeye başladık. O önden yürüyordu, bense arkasından sürükleniyor gibiydim. Bu kadar sessiz, yenik ve bitkin olma sebebim ondan ya da başıma geleceklerden korkmam değildi. Artık sol yanımdaki ağııyla baş edemiyordum, felç olmuş gibiydim.

Bora arabasının sağ kapısını açıp beni içeri oturttuğunda ne kadar üşümüş olduğumu fark ettim. Parmaklarım buz tutmuştu. Az sonra diğer kapı açıldı ve Bora arabaya girip kapıyı örttü. Ben dalgın bir vaziyette, sadece önümüzdeki kamyonetin plakasına bakarken onun gözleri benim üzerimdeydi.

“Her şeyi bok ettin,” dedi beni suçlarcasına. İnkâr edemedim. Her şeyi ben mahvetmişim. Yiğit suçun Bora’ya ait olduğunu ispatlayabilirse, kendi mahvoluşuma üzölmek yerine adaletin yerini bulmasına sevinecektim sadece. Ama Bora öyle rahatı

ki bunun gerçekleşmeyeceğine adım gibi emindim. Ben sadece işleri zorlaştırıyordum.

“Zaten senin istediğin de buydu, değil mi?” diye sordu. “Şüpheli davranışlarınla ilgiyi üzerine çekmek ve o korkak bakışlarınla esas suçlunun ben olduğumu ima etmek!” Bora gittikçe hiddetleniyordu. “Ne sanıyorsun? Sen ağzını açmana gerek bile kalmadan o polis bozuntusu tüm meseleyi çözecek ve sen de benden kurtulacaksın, öyle mi?”

Dudaklarıma mühür vurulmuş gibi sessizdim. Bora ya ondan korktuğum söylediklerini kabullendiğim için sustuğumu sanabiliirdi ama ben hâlâ kalbimi deşen o cümleye esirdim.

‘Senin o ev dediğin cehenneme beş gündür giremiyorum ben!’

İçimden geldiği gibi ağlamama bile izin vermiyordu. Hâlâ dalgınca aynı noktaya bakarken, “Onunla gecenin bir vakti karşılaşmak benim suçum değildi,” dedim donuk bir sesle. “Yalan söylemeyi becerememek de benim suçum değil.”

Bora, onun elinde durduğunun farkında bile olmadığım telefonumu kucağıma fırlattı. Telefonumu en son kapının önünde düşürmüştüm. Şimdi hatırlıyordum. Berat denen polis almıştı, Bora’ya teslim eden de o olmalıydı. “Evden çıkmadan önce beni arayıp haber verme zahmetinde bulunsaydın bunların hiçbirisi olmayacaktı.” Bağırımıyordu ama sesi öyle dehşetliydi ki kulaklarımı kapatma isteği duyuyordum. “Annen aramasa ne olacaktı?” diye sordu bu sefer de öfkeyle. “Tam zamanında yetişmeseydim her şeyi anlatmayacak mıydın?”

“Kusura bakma,” diyebilirdim dalga geçer gibi. “Olacakları önceden kestiremiyorum. Ben senin gibi planlı programlı değilim.”

“Soruma cevap ver,” dedi Bora dişlerini sıkı sıkı. “Her şeyi anlatacak mıydın?”

“Keşke anlatabilseydim!” diye haykırdım. Sonunda bağırان, öfkenin kefenini yırtarı ben olmuşum. Gözlerimi kamyonetin plakasından ayırıp Bora’nın yüzüne baktığımda, bizi birbirimize bağlayan tüm sebepler yok olmanın eşiğinde kıvranıyordu. “O adam gözlerime bakıp sorular sorarken susmak, senin varlığından bile daha azap vericiydi!”

Bora atallar gibi oldu. Bir anlığına da olsa gözlerinde o hissi yakalayabilmişim. Hiçbir şey, hatta Yiğit'in gerçeklere bu denli yaklaşması bile, benim sarf ettiğim veryansın kokan birkaç söz kadar onu darmadağın etmiyordu. Bakışları gözlerimden çekildi ve arkamda kalan cama doğru baktı. Dalgınlaşmıştı.

"Amacına ulaşamayacaksın," dedi birkaç saniye sonra. "O herif ne düşünürse düşünsün, elinde beni suçlamaya yetecek kadar delil yok. Olmayacak da." Gecenin karanlığında bile içimi deşen gözleri tekrar gözlerime değdi. "Tek delil senin iki dudağının arasında," dediğinde sol eliyle yüzümün yarısını kavradı. Geri çekilmeye çalışsam da nafleydi, parmaklarını enseme saplamıştı. Aramızdaki bir nefeslik uzaklığı yok ederken bakışları dudaklarıma düştü. "Konuşursan sadece beni değil, kendini de bitirirsin."

"Çek elini," dedim kısık bir sesle. Nefesi dudaklarıma vuruyordu. "Bana dokunmandan nefret ediyorum."

"Sen benimsin Hande," dedi tehdit kokan harfleri tenime kazır gibi. "Aramıza sokmaya çalıştığın ihanet bile değiştiremez bu gerçeği."

"Ne saçmalıyorsun?" diye sordum. O bana bu denli yakinken aklımı toparlayamıyordum. Bazen söylemeye çalıştığı hiçbir şeyi anlayamıyordum. Bu benim salaklığımdan değil, onun dengesizliğinden kaynaklanıyordu. "Ne kadar dengesiz olduğunun farkında mısın?"

"Dengesiz bir insan olmak benim tercihimdi zaten." Bora elini yanağımdan istemsizce çekti çünkü telefonu çalıyordu.

Koltuğunda geriye yaslanıp telefonuna baktığında benim de bakışlarım ekranına kaydı. *Avukat Semih* arıyordu. Bora telefonu hoparlöre verip yüzüme bakarken, "Hallettin mi?" diye sordu direkt.

"Evet," dedi avukat. Annemle babamın konuşma sesleri arkadan bir uğultu şeklinde duyuluyordu. "Sıradan bir kavga büyümüş ve karşı taraftan birisi yaralanmış. İlk başta kimin yaptığını söylememişler ama iş ciddiyete binince içlerinden birisi itiraf etmiş. Cenk Bey'i ilgilendiren bir durum yok ortada. Normalde sabaha salacaklardı ama devreye Enver Bey'i soktum. Cenk Bey'i birazdan serbest bırakacaklar."

Abimin kimseye bir zarar veremeyeceğini biliyordum. Bu geceki kargaşanın üzerine bir de Cenk'in suçlu oluşunu kaldıramazdım. Üstümden büyük bir yük kalkmış gibi derin bir nefes aldım. Avukatın Enver Bey diye bahsettiği kışı Bora'nın amcasıydı. Haldun Bey'in ve Hale Hanım'ın büyüğüydü. Eski bir milletvekili olduğu için bu tür meseleleri çözmede tek bir telefonu yetebiliyordu.

"Tamam," dedi Bora sadece. Telefonu kapatıp kolçağın üzerine bıraktığında sağa dönüp kapıyı açmaya yeltendim ama Bora benden önce davranarak kapıları kilitledi. Gitmeme izin vermeyeceğini biliyordum ama benim abimin gelmesini bekleyecek sabrım yoktu. Üstelik onun arabasında oturmak beni zaten geriordu. Bora'yla konuşabilecek hiçbir şeyim yoktu.

"Aç şu kapıyı," dedim bıkkınca solurken. "Gidip abimi göreceğim."

"Gerek yok," derken arabayı çalıştırdı Bora. Sesi buz gibiydi. Elimi kapının kulpundan çekerken kaşlarım çatıldı. "Burada kalmamız için bir neden kalmadı. Abin artık serbest olduğuna göre gidiyoruz."

"Nereye?" diye sordum telefonumu parmaklarımla sıkarken.

Bora beni duymuyormuş gibi arabayı park ettiği yerden tek hamlede çıkardı ve gaza basıp yola koyuldu. Annemle babam hâlâ Emniyet'teyken gecenin bir vakti beni nereye götürüyordu?

"Nereye dedim sana! Durdur şu arabayı, ben seninle bir yere gelmiyorum!"

"Kes sesini!" diye bağırdı Bora, sakinliğini tamamen yitirmişti. Tek elini sertçe direksiyona geçirdiğinde irkilerek gözlerimi kapattım. "Her şeyi mahvettiğin yetmiyormuş gibi, tekrar oraya gidip o herifle karşılaşmak mı istiyorsun?"

"Sen peki? Korkak gibi kaçacak mısın?" Neden böyle bir şey sorduğumu bilmiyordum, Bora'yı gaza getirmeye çalışmam saçmalıktı. Onun her zaman bir B planı vardı, hatta C planı bile. Ben konuşacak olsam bile mutlaka kendisini kurtarırdı, bu rahatlığı ondandı. Sadece beni cezalandırıyordu.

“Beni gaza getirmeye mi çalışıyorsun sen?” diye sordu alayla. Her seferinde aklımı okuyormuş gibi ne düşündüğümü biliyor olması canımı fena halde sıkıyordu. “Daha fazla konuşma istersen.”

Ardımızda bıraktığımız yola telaşla göz süzerken yüzümden düşen bin parçaydı. Birazdan annem arayacak ve nerede olduğumu soracaktı. Olanları nasıl izah edecektim? Bir anda dilime keşkeler düşmüştü. Uykumdan uyandığıma da annem ve habamla birlikte buralara kadar geldiğime de bin pişman olmuştum. Evden çıkmasaydım bunların hiçbirisi gerçekleşmeyecekti. Saatleri geriye sarmak istiyordum. Burnumdan soluyarak arkama yaslandığımda sağ elimi alnıma yasladım ve şakaklarımı sıvazladım.

“Parmağında neden yüzük yok?” diye sordu Bora o an.

Sınır krizi geçirmeme ramak kalmıştı. Böyle bir gecede, içine düştüğümüz şu duruma rağmen dert ettiği tek şey bu muydu? Bakışlarım boş parmağıma iliştiğinde gergin bir nefes aldım. Eve girer girmez parmağımdan yüzüğü sökercesine çıkarıp bir köşeye atmıştım. Onun yanında olduğum zamanların dışında takmayı da düşünmüyordum.

“Çünkü takmak istemiyorum,” dedim telefonuma bakarak. Saat üç buçuk olmuştu. Bir an önce eve gidip yatağıma girmek ve saatlerce çıkmak istemiyordum.

“Senin öyle bir seçeneğin yok,” dedi onun kafesinde tutsak olduğumu hatırlatırcasına. “Sana benimle ilgili hiçbir ayrıntıyı unutmamayı öğreteceğim. Yoksa sen akıllanmayacaksın.”

Sözleri içimdeki öfkeyi delicesine körüklediğinde, “Benimle uğraşmayı kes, sen kendi derdine yan,” diye çıktım. “Bu işten nasıl sıyrılabileceğini düşün mesela. O adam sana ve bana bile bu denli kafayı takmışsa Serhat denilen herifi de rahat bırakmamacaktır. Bir bakarsın o herif her şeyi ötmüş!”

Bora gözlerini yoldan ayırıp bana bakarken, “Seni son kez uyarıyorum, bir daha bu konuyla ilgili yorum yapma,” diye bağırdı. “Sadece o çeneni kapalı tut yeter. Gerisine de karışma!”

Titreyen telefonum ona vereceğim yanıtı mani oldu ve bir süre ekrana bakakaldım. Annem ya da babam değil, abim arıyordu. Yokluğumu fark etmiş olmalıydılar. Telefonu açtığımda

nerede olduğumu soracaktı ve ben nasıl açıklayacağımı bilmiyordum. “Abim arıyor,” dedim telaşlı bir sesle.

“Aç ve abine geçmiş olsun dileklerini ilet,” dedi Bora umursamaz bir tavırla. “Ve birkaç gün boyunca, benimle birlikte şehir dışında olacağını söylemeyi de unutma.”

Hâlâ titremeyi sürdüren telefonumu dizlerimin üzerine bırakarak Bora’ya döndüm. O ise bana değil, yola bakıyordu. “Saçmalama! Eve gitmek istiyorum ben!”

“Ama ben istemiyorum,” diye konuştu dalga geçer gibi. Bu yaptığı delilikti.

“Babam çok kızar!” dedim öfkeyle. Umursamayacağını bilsem de şansımı denemek istedim. Ne babamdan ne de abimden bir korkusu ya da çekincesi vardı. O kural tanımaz, arsız ve korkusuz bir adamdı.

“Sence bu benim ne kadar umurumda?” diye sordu gözlerini yoldan ayırmadan. Kelimeler iki dudağının arasında şiddete maruz kalıyordu. “Aptal Hande... O herif senin peşine düşecek.” Sesi öfkeliydi. “Ama ben yollarınızın kesişmesine asla izin vermeyeceğim!”

Aldığı bu tedbire şaşırmıyordum. Bora’ydı o. Hayatı kendi istediği şekilde yaşar, kuralları keyfine göre koyardı. Ben onun hayatında zavallı bir oyuncak, kullanılıp atılacak bir mendil, şanssız bir piyondum. Beni ne zaman harcayacağını, ne zaman altüst edeceğini, kalles bir darbeye ne zaman yok edeceğini bilmiyordum.

“Gitmek istemiyorum,” dedim çaresizce. Korkusuzluğun titrettiği gözbebekleri karanlık yollara dikilmiş, kıpırdamaksızın duruyordu. “Beni duyuyor musun?” Sesim bu defa bir hayli öfkeli ve yüksek çıkmıştı. Bora dalmış olduğu yoldan gözlerini çekip bana diktiğinde hiçbir şey söylemeden öylece baktı. *Sus, kes sesini dercesine.*

Pes etmeyecektim. Ellerimde duran telefonumun kilidini açıp rehberden babamın adını bulduğumda aniden telefonum ellerimden çekildi. Hiçbir şey söylemeden arka koltuğa telefonu fırlattıktan sonra yüzüme bile bakmadan gözlerini yola dikti.

Anlaşılan konuşmıyacaktı. Ve ben ne yaparsam yapayım Bora'yı durduramıyacaktım. Bu gece için, ona haber vermediğim için ve her şey için hiç şüphesiz yine cezalandırılacaktım.

Derin bir nefes alıp arkama yaslandım. Savunmasız bedenimi, uzun olacağına kanaat getirdiğim bir gecenin güvensiz kollarına teslim ettim. Gözlerim ağır ağır kapanırken odağında tehlike vadeden yeşil gözler vardı. Bir girdap gibi beni içine çeken korkunç, koyu yeşil gözler...

VIII

HİKÂYENİN SONU

Doğduğumuz günden öleceğimiz güne dek mütemadiyen kandırıyor ve kandırılıyorduk. Şu meşhur, *yarınların güzel olacağı* yalanıyla. Çocukluğumu bu yalanla avutup hiçbir zaman tam anlamıyla mutluluğun tadına varmamış ve en içten gülüşlerimi bile güzel olacağına inandırıldığım yarınlarım için saklamıştım. Şimdi ise her şeyinden şikâyet ettiğim yıllarımı özlemekten bitap düşüyordum. Her geçen gün biraz daha eksiliyordum. Umudum tükenmekte olan bir mumun cılız ışığına benziyordu, söndüğünde ve karanlık çöktüğünde her şey bitecekti. Yüksekçe bir binanın tepesinden, avazım çıktığı kadar haykırmak istiyordum geride kalan yıllarıma ve kıymetini bilemediğim çocukluğuma. *Gökyüzündeki son uçurtmanı vursalar da ağlama. Zira büyüdüğünde uçurtma uçurabilecek bir gökyüzün bile olmayacak.*

“Zavallı gelecek,” diyordu Maksim Gorki benim durumumu özetler gibi. “İnsanlar ona öyle çok umut besliyorlar ki, gerçekleştğinde bütün çekiciliğini yitiriyor!”

Saatlerimiz yolda geçmişti. Bora şehir dışına çıkacağımızı söylediğinden beri dilimden onlarca itiraz uçup gitmişti ama hükmüm geçersizdi. Üstelik nereye gideceğimizi bile söylemiyordu. Şarjım tamamen bitmişti. Onun telefonundan anneme

kısa bir mesaj atıp birkaç gün boyunca eve gelmeyeceğimi haber etmişim. Birkaç günlük yokluğumu nasıl karşılayacaklarını merak ediyordum. Babam en fazla kızar ama onun dışında bir şey yapmazdı, nitekim eli kolu bağlıydı. Sadece abımdan yana tedirgindim. O biraz daha tersti. Annemin tek korkusu, Bora'nın benden sıkılıp ayrılacak olmasıydı. Bunu çok kez ima etmişti. Bu nedenle hep kendimi korumam gerektiğini söyleyip dururdu.

Saat dördü geçtiğinde uykuya daha fazla dayanamayarak, kolruğu geri yaslayıp gözlerimi kapatmışım. Arabada ısıtıcı çalıştığı için fazlasıyla gevşemişti vücudum. Bir saat kadar deliksiz uyumuş, sonrasında yolun gürültüsüne uyanmışım. Arada bir kafamı kaldırıp nerede olduğumuza bakıyor, nereye gittiğimizi çözmeye çalışıyordum. Bolu'yu ve Düzce'yi geride bıraktığımızda Sakarya il sınırları içerisindeydik, saat sabahın beşini geçiyordu. Muhremelen İstanbul'a doğru gidiyorduk.

Bölük pörçük uyumaya çalışmaktan vazgeçip gözlerimi yola diktim ve bir saat boyunca havanın aydınlanışını seyrettim. İkimiz de sessizdik, neredeyse iki buçuk saattir yoldaydık ama tek kelime etmemiştik. Tanyeri neredeyse ağardığında, İzmit otoyolunda bir dinlenme tesisinde arabayı uygun bir yere park etti Bora. Sadece lavabo ihtiyacımız için duracağımızı düşünmüştüm ama belli ki işi uzun sürecekti. Emniyet kemerlerimizi çıkarırken, "Lavaboya gideceğim," dedi sessizce. "Sen de gelecek misin?"

Evet dercesine kafamı sallayıp arabadan çıktığımda kendimi dimdizlak ortada kalmış gibi hissediyordum. Yanımda bir çantam bile yoktu. Üstümde dar beyaz bir tişört, altımda açık mavi kot pantolonum vardı. Tek yaptığım üzerimdeki ince hırkaya sıkı sıkı sarılmaktı. Bu kadar hazırlıksız bir halde Ankara'dan kilometrelerce uzaklaşmış olduğuma inanamıyordum. Kimbilir ne kadar berbat görünüyordum.

Bora önümden yürüyordu, ben birkaç adım arkasından ilerlerken fark ettirmeden onu izliyordum. Açık mavi, kot tarzındaki gömleğinin tek bir yerinde kırıklılık yoktu. Siyah ve gür saçları dağınıktı ama asla benimkiler gibi karmaşık görünmüyordu. Benim aksime o kadar göz alıcı bir duruşu vardı ki kendimi ister istemez kötü hissediyordum.

Bu büyük dinlenme tesisinden içeriye girdiğimizde Bora erkekler tuvaletine, bense kadınlar tuvaletine yürüdüm. İkimiz bittiginde orta noktada buluşacaktık. Sabahın erken bir saati olduğundan tesis neredeyse boştu, etrafta tek tük insanlar vardı ve annesinin eteklerini çekiştire çekiştire ağlayan bir çocuk dışında neredeyse hiç gürültü yoktu.

Lavaboya girip işimi hallettikten sonra ellerimi yıkadım ve aynadaki solgun yüzüme memnuniyetsiz gözlerle baktım. Saçlarım gecedan kalma topuzumun dağınıkliğini taşıyordu, gözaltlarına uykusuzluğun koyu halkaları yer etmişti. Kısacası berbat görünüyordum.

Yanımda genç bir kız belirip ellerini yıkamaya başladığında saçlarımdaki tokayı çekip çıkardım ve bileğime taktım. Parmaklarımla düzelttiğim saçlarımı düzgün bir şekilde ayırıp açık bıraktığımda bir nebze olsun iyi görünüyordum. Yüzümü yıkadıktan sonra kurulayabileceğim herhangi bir peçete bulma umuduyla ceplerimi karıştırırken genç kız gülümseyerek çantasından çıkardığı paketten bir mendil uzattı bana. Teşekkür edip yüzümü kuruladığımda daha fazla oyalanmadan çıktım lavabodan.

Bora köşedeki duvara tek omzunu yaslamış, telefonuna bakıyordu. Sanki buradan kaçıp gitme şansım varmış gibi beni buluşma noktamızda değil, kapının önünde bekliyordu. Yanına kadar yaklaştığım halde kafasını kaldırıp bana bakmamıştı ama geldiğimi görmüş gibi doğrulup yanımda yürümeye başlamıştı.

“Çok uykum geldi,” derken etrafa bakıyordu. Uykusuzluğu sesinden belliydi. “Bir kahve içip öyle devam edeceğim.”

Sessiz kalıp sadece kafamı salladığımda, “Dilini mi yuttun?” diye sordu bu kez. “Konuşsana. Aç mısın?”

“Değilim,” dediğim an karnım bana itiraz edercesine gurdadı. Bu sesi Bora’nın duymasını istemediğim için ellerimi karnıma bastırdım. Tesisin girişindeki kafelerden birine geçip masaya oturduğumda Bora kahve almak için büfeye doğru gitti. Telefonu alıp onu karıştırmamı istercesine, ekran kilidi açık bir vaziyette masanın üzerinde duruyordu. Bora’nın arkası bana dönük olsa da şans bu ya, ben telefonunu elime aldığım an dö-

nup bana bakardı. Şimdi değilse bile, fırsat bulduğum ilk an telefonunu karıştırmayı aklıma koymuştum.

Yaren'in ona atmuş olduğu mesajları merak ediyordum, tabii eğer atmuşsa ve Bora onları silmemişse...

Bora uzunca bir süre büfeden ayrılmadı ve bir kez bile arkasını dönüp bana bakmadı. Alt tarafı bir kahve alacaktı, neden bu kadar çok oyalanmıştı ki? Büfenin ardındaki satış görevlisi kızla sohbet mi ediyordu? Gözlerimi kısarak onu izlemeye başladım. Hakikaten de öyle olmalıydı, zira kızın konuşurken ağzı kulaklarına varıyordu. Bu durum sinirlerimi bozduğunda bir daha ona bakmamak üzere kafanı çevirdim ve dışarıyı seyretmeye koyuldum.

Güneş tamamen doğmuştu.

Aradan birkaç dakika geçtiğinde Bora bir elinde kahveyle, diğer elinde tost tabağı ve soğuk çayla dönmüştü. Tostun kokusunu alır almaz midem bir kez daha guruldadı ancak göz ucuyla bakmaya bile yeltenmedim. Ta ki Bora tabağı ve soğuk çayı önüme itene kadar. "Korkarım ki sırf benimle zıtlaşmak için bir gün açlıktan öleceksin."

"Aç değilim," diye itiraz ettim gözlerimi dışarıdan ayırmadan.

"Karnın öyle demiyor ama." Bora yine dalga geçiyordu.

Bir an için utanarak bakışlarımı önümdeki tabağa düşürdümde, "Ye şunu," dedi emreder gibi. Akşam yemeğinde çok fazla bir şey yemediğim için deli gibi açtım. "Bir saatten fazla yolumuz var. Açlıktan ölmüş bir Hande işime yaramaz."

Soğuk çayı önüme çekerken, "İki saat boyunca tost mu bekledin yoksa o kızla mı sohbet ettin?" diye sordum. Bu anı ve fevri çıkışı kendimden beklemiyordum. Sorguya çeker gibi olmuştu ve Bora bile şaşırmıştı. Dumanı üstünde tüten kahveyi dudaklarına götürürken durdu ve gözlerime ciddiyetle baktı.

"Sana ne?"

Suratım birdenbire asıldı. Yine ona değil sadece kendime kızdım. Neden soruyordum ki? Ne denli bozulduğumu belli etmemek için bakışlarımı yere indirip tosttan bir parça böldüm ve asık bir suratla yemeye başladım.

“Kızla sohbet etmedim,” dedi Bora bir süre sonra. “() benimle sohbet etmeye çalıştı.”

Ağzım dolu bir vaziyette ona çıkıştım. “Bana ne?”

Ne aptaldım ben? Durduk yere onu kıskandığımı düşünmesini sağlayıp zaten havalarda olan burnunu iyice havaya kaldırmıştım. Bir süre sessizce tostumu yedim, Bora ise kahvesini içti. O sırada telefonu çaldı ve Bora yanımdan uzaklaşma gereği duymadan telefonu yanıtladı. Sadece karşı tarafı dinlediği için ilk başta kiminle konuştuğunu anlayamasam da bir süre sonra, “Emin misin Semih?” diye sordu. Gece gördüğüm avukatla konuşuyordu.

Bora’yı dinlemiyormuş gibi tost yemeye devam etsem de tüm dikkatimi ona vermiştim. “Yani Yiğit Mirzanlı’nın benden esas şüphelenme sebebi bu, öyle mi?” diye sordu. Dudakları şaşkınca kıvrıldı. Konuştuğu konu her neyse şu an benim de tüm ilgimi çekmişti. Bora bir müddet daha ciddi bir yüz ifadesiyle konuşup telefonu kapattığında, “Sorun ne?” diye sordum. “Lütfen benden saklama. Ben de bu işin içindeyim ve bilmek istiyorum. Sonra o adam beni sorguya çektiğinde ne diyeceğimi bilmeyerek afallayıp kalıyorum.”

“Mühim bir şey değil zaten,” dedi Bora arkasına yaslanırken. Sonra durdu, gözlerime baktı ve canı sıkılmış gibi, “Aslında mühim,” diye konuştu. “Polisler babamın kışlık evini aramışlar dün gece. Ve Elif Mirzanlı’ya ait bir bileklik, yatak odasında bulunmuş.”

Duyduğum şeyle dehşete düşerken o eve ilk girdiğimizde gözümü çarpan detayları anımsadım. Evin tertemiz, sanki bir kadın eli değmişçesine tertipli ve düzenli oluşu... O an aklıma gelen ihtimal dudaklarımı uçuklatırken, “Yoksa?” diye sordum. Ama dile getiremedim, sustum.

Söylemeye cüret edemediğim cümlemi Bora tamamladı. “Babam ve onun genç kadınları...”

“Bu çok acı, çok mide bulandırıcı...” Yüzüme tiksindiğimi belli eden bir ifade yerleşti. Bir an için Yiğit adına daha çok üzülecek gibi oldum ama sonra kendime kızdım. İşin aslını bilip

bilmeden bir kadının günahını almak doğru değildi. “Onca kadının varken babam neden evli bir kadınla birliktelik yaşasın ki?”

“Ashuda yaşamaz, babamı savunmuyorum ama bu kadar ucuz bir ilişkiye yanaşmaz.” Bora’nın da kafası karışmış görünüyordu. Kaşlarını hafifçe çatarken iki kaşının ortasında inkâr dolu bir çukur oluştu. Gözleri bir noktaya sabitlenmişti ve uzun kirpikleri çıkık elmacık kemiklerinin üzerine uzun gölgeler çiziyordu. “Ama tüm bu deliller bana başka bir şey düşündürmüyor,” dedi, o an aynı şeyi düşünüyorduk. “O gece orada bizden başka kimse olmadığına emindim. Belki de o kadın biz geldiğimizde o evdeydi ve bizi görünce korkup saklandı.”

“Bu sadece bir ihtimal,” dedim doğru olmasını istemeyerek. Şu ana dek Elif Mirzanalı’nın gecenin bir vakti neden orada olduğuna dair mantıklı bir sebep bulamamıştım. Şimdi Bora’nın sözleri oldukça mantıklı geliyordu ama hâlâ emin değildim. Bu saatten sonra başka bir ihtimal söz konusu olmazdı ama belki Elif’i öldüren Bora olmayabilir, diye düşünmüşlüğüm bile olmuştu. Bora bana balistik inceleme sonuçlarından bahsetmemiştii ama aksini de iddia etmemiştii. Elif’i öldüren oydu. Öyle olmasa zaten Serhat denilen adam şu an içeride, Yiğit ise peşimizde olmazdı.

Kafam karman çorman haldeydi. Eğer Elif’in Haldun Bey’le gizli saklı bir ilişkisi varsa Haldun Bey’in genç sevgilisinin ölümünden haberi olması gerekmez miydi? “Elif’in ölümünden babamın haberi oldu mu?” diye sordum. O karanlık gecenin ertesi akşamı bizim evde yemek yemiştik. Adam her şeyden habersiz görünüyordu. Öyle olsa biraz bile üzgün olması gerekmez miydi? Gerçi neyi sorguluyordum ki ben? Böyle bir oğul yetiştiren adamın vicdanlı olup olmadığını mı?

“Hayır olmadı. Çünkü polisler sadece benimle irtibata geçti. Ama dün geceden sonra babama ulaşacaklarına eminim. Belki de ulaşmışlardır.”

“Yine de çok tuhat,” dedim. Anlam veremiyordum. “Eğer bir ilişkileri olduysa ölümünden de muhakkak haberi olmalıydı.” Bora’ya dikkatle baktım. Belki de babasıyla işbirliği içindeydi. Öyle bile olsa bunu bana asla söylemezdi. Yine de bir an bocala-

masını ve bir açık vermesini bekledim ama o bir şeyleri gizleme hususunda o kadar becerikliydı ki hiçbir şey çözemedim.

“Onun hayatında kaç kadın var, biliyor musun sen?” diye sordu. “Bir geceliğine görüştüğü bir kadının peşine neden düşsun ki?” Kurduğu cümle sinirlerimi altüst etmişti. Yiğit’in dediği gibi, her şeyi nasıl da basit görüyordu.

“Baba oğul iğrençsiniz,” diye çıktığımda Bora’nın kaşları çatıldı. “Ben ne yaptım şimdi?”

“Onu öldürdün,” dedim sadece ikimizin duyabileceği bir sesle. Masaya doğru eğilmiştim. “Yetmez mi?”

“Kazaydı,” dedi Bora her zamanki gibi. O da masaya doğru eğilmişti. “Delirtme beni. Kazaydı!”

“Yiğit senden neden şüpheleniyormuş?” diye sordum. Telefonu kapatmadan önce Bora’nın böyle bir cümle kurduğunu hatırlıyordum. Bora beni duymazdan gelerek ters ters baktığında, “Söyle,” dedim. “Her şeyi bilmek istiyorum.”

“Ne bileyim?” diye sordu soğuk bir sesle. “Belki de karısının ilişkisi olduğu adamın ben olduğumu düşünüyordur.” Bunu söylerken dalga geçmişti.

“Belki de sensindir,” dedim korkusuzca. Amacım sadece Bora’nın tepkisini ölçmektir. Ama bu onu epey kızdırmış görünüyordu. Elindeki kahveyi sertçe masaya bırakırken bakışları öfke doluydu. “En yakın arkadaşının sevgilisiyle tuhaf bir ilişkin var,” diye devam ettirdim sözlerimi. “Senden her şeyi beklerim.”

Ona haksızlık ettiğimi düşünmüyordum. İyilikten, merhametten ve sevgiden bihaber olan, ellerine kan bulaştığında bundan zerre gocunmayan ve dilinden tehdit eksik olmayan bir adamdan her şeyi beklerdim. Henüz yirmi altı yaşındaydı ama elli yaşında bir adam gibi görmüş geçirmişliğe, onlarca üniversite bitirmiş gibi keskin bir zekâyâ sahipti. Hiçbir şey söylemeden doğruca gözlerime bakmayı sürdürmesi içimi ürperttiğinde bakışlarımı kaçırdım ve karşı tarafa doğru baktım.

O an kırklarının başında olduğunu tahmin ettiğim pos bıyıklı, kel bir adama takıldı gözlerim. Beni öyle büyük bir dikkatle ve beğeniyle süzüyordu ki yüzümü buruşturmadan edemedim. Böy-

le erkekleri anlayamıyordum. Yalnız olmadığını gördüğü halde, bir kadını nasıl hiç utanmadan gözleriyle taciz edebiliyordu?

Bora birden arkasını döndü ve benim baktığımı noktaya baktı, telaşla gözlerimi kaçırmaya çalışsam da adamın beni izlediğini çoktan fark etmişti. O ana kadar gözlerini üzerimden çekmeyen adam bakışlarını usulca kaçırdı, Bora sessizce önüne döndü ve hiçbir şey olmamış gibi derin bir nefes aldı.

“Ne Yaren’le ne de, o kadınla bir alakam var,” dedi ciddiyetle. Bana doğru salladığı parmağı öfkeden titriyordu. “Bunu sana ilk ve son kez söylüyorum. Eğer bununla ilgili başka bir imada bulunursan...”

Sustu ve tekrar arkasını dönüp o adama baktı. Adam yine bana bakıyordu ve yine Bora’ya yakalanmıştı. Tüm iştahım kaçmıştı, tostumun son lokmasını bile ağzıma atamayacak kadar doluydum. Bora fevri bir şekilde ayağa kalktığında kendi oturduğu sandalyesini gürültüyle düşürdü ve adamın üzerine doğru yürüdü. O an diğer masalarda sessizce oturup uykusuzluğun verdiği sersemlikle kahvaltı etmeye çalışan herkes kafasını kaldırıp Bora’ya baktı.

Bora’nın nasıl biri olduğunu bildiğimden ne yerimden kalkmaya çalıştım ne de onu engellemeye çalışan tek bir söz ettim. Ellerimi yüzüme bastırarak herkesten gizlenmeye çalışırken, Bora adamın oturduğu masaya vardı ve ensesinden tutarak adamın yüzünü önündeki masaya sertçe çarptı. İnsanların dudaklarından fırlayan havret ve şaşkınlama nidaları giderek artarken, büfedeki bir adam koşarak o tarafa koşarak gitti.

Bora ise tekrar yanıma geldi ama tek kelime etmedi.

Adam kafasını masadan kaldıramıyordu bile, yüzü kan revan içindeydi.

Bora’nın birazdan bileğimden tutarak beni bu masadan kaldıracığını ve hatta kimseyi umursamayacağını bildiğimden, kendi isteğimle ayağa kalktım ve o henüz bana uzanmadan elimi ona uzattım. Hiç değilse bu sefer daha az rezil oluyordum. Birlikte tesisten çıkıp park yerine yürürken arkasından sürüklenmemek için adımlarına ayak uydurmaya çalışsam da yetişemiyordum.

Bizde durumlar her zaman böyleydi. Artık ilk zamanlarımızda olduğu gibi şaşırmıyor ve ciddi tepkiler vermiyordum. Ona ve deliliklerine alışmıştım. Aslında hissizleşmiştim.

Gözlerimi açmama konusunda diretiyordum, çünkü onunla geçirdiğim günlerde yapabileceğim başka bir şey yoktu. Dışarıdaki fırtınanın huzursuz eden uğultusunu sızdıran pencereler uyumama izin vermiyordu. Günlerdir hapsoldüğüm bu ev sanki yıllardır buradaymışım gibi hissettiriyordu bana. Bir müddet daha inatla gözlerimi kapalı tutsam da fırtına kazandı ve uyku gözkapaklarımı ansızın terk etti.

Bugün 27 Eylül'dü.

Abimin nezarete düştüğü, benimse Yiğit Mirzanlı'yla karşılaşp o dehşet dolu dakikaları yaşadığım gecenin üzerinden tam dört gün geçmişti. O gece Ankara'dan ayrıldığımızda İstanbul'a gideceğimizi sanmıştım ama Ağva'ya gelmiştik. Burada bir tatil köyünde, denizin hemen karşısında küçük bir ev kiralamıştı Bora. Yaz sezonu tamamen bittiği için etraf sessizdi. Gündüzleri güneş tam tepedeyken birkaç saatliğine denize girenler oluyordu. Yine de havalar artık serin olduğu için insanların terk ettiği bir kasabaya benziyordu burası. Özellikle akşamları dalgalar coşku- lu bir şekilde kıyıya vurduğunda çok korkuyordum. Denizi olan bir şehirde büyümediğimden, deniz görmeye alışkın değildim. Geceleri dalgaların sesine çok kez uyanmış ve endişeyle pencereden dışarı bakmıştım. Bugünse hava kapalı ve rüzgârlıydı, gökyüzü yağmuru davet ediyordu.

Dört gün boyunca neden Ankara'dan uzak olduğumuza bir anlam verememiştım. Olaylar bu denli kızıışmışken Bora neden korkup kaçıyormuş gibi bir izlenim veriyordu? Tüm bu hareketleri Yiğit'in ilgisini daha çok çekecekti üzerimize. Farkında değil miydi?

Bora belki kendisini, belki de beni cezalandırıyordu. Defalarca uyarmasına rağmen onu dinlemediğim için, tehditlerini göz ardı ettiğim için, her defasından başını daha fazla derde

soktuğum için... Elimde olmadığı halde, o gün Emniyet Müdürlüğü'nde o adamla karşılaştığım ve yalan söylemeyi beceremediğim için. Oysa bilmeliydi, onun varlığı zaten benim en büyük cezamdı.

Yattığım yataktan kalkıp usulca pencereye vardım ve dışarıya ürkek gözlerle baktım. Sanki fırtına, denizi daha fazla coşturacak ve tsunami dalgalarının altında kalacakmışız gibi hissediyordum. Beynimi korktuğu şeyleri abartmayı severdi.

Dört gündür bu odaya tıkalıp kalmış olduğum için mutsuz ama hiç değilse Bora'yla aynı odayı paylaşmak zorunda kalmadığım için mutluydum. Bora'nın dışarı çıkıp dolaşma tekliflerini reddediyordum. Üstelemiyordu, halinden fazlasıyla memnun görünüyordu. Günlerdir bu ıssız çatının altında, benimle birlikte derin bir sessizliği paylaşmak onu sıkıyor gibiydi. Benimle konuşmuyor, onunla konuşmama da izin vermiyordu. Çünkü konuşmalarımız Elif ve Yiğit Mirzanlı ekseninden öteye geçemiyordu.

Bulunduğum odanın kapısını aralayıp sessiz adımlarla mutfığa doğru gittim. Karnım açtı. Bugün kahvaltı etmek için dışarı çıkmamıştık, Bora yiyecek bir şeyler almıştı. Mutfığa geçip kendime küçük bir sandviç hazırladım ve buzdolabından çıkardığım portakal suyunu bir bardağa doldurdum. O sırada Bora'nın sesini duydum, telefonla konuşuyor olmalıydı. Sandviçi ve portakal suyunu masanın üzerine bırakarak mutfağın kapısına sessizce yaklaştım. Sesi kaldığı odadan buraya kadar geliyordu. Birisiyle tartışıyor gibiydi.

Karşısındaki her kimse ona, "Hayır, gelmeyeceğim," diyordu. "Evet, birkaç gün daha burada kalacağım ve o polis bozuntusu beni zerre alakadar etmiyor."

Yiğit'e sürekli polis bozuntusu diye hitap etmesi beni öfkeliendiriyordu. Adamın karısını öldürdüğü yetmiyor muydu? Kendisinden ne istiyordu? Bir süre sessiz kaldıktan sonra bağırarcasına konuştuğunda ırkılmıştım. "Hiçbir şey benimle alakalı değil baba. Esas sana sormalı, ne zamandan beri evli kadınlarla düşüp kalkar oldun?"

Babasıyla konuşuyordu, bu sözleri üzerine babası telefonda öyle bir bağırıyordu ki telefondan yükselen cızırtılı sesi ben buradan bile duymuştum.

“Öyleyse ispatla,” dedi Bora öfkeyle. “Bu sadece benim meselem değil, seni de ilgilendiriyor, çünkü o ev senin evin!”

Bir müddet daha sustu, sonra asla yadırgamayacağım o sözleri sarf etti. “Her zaman ne yapıyorsan yine onu yap. Meseleyi kökünden hallet. Döndüğümde o herifle yüz yüze geleceğim bir durum yaşamak istemiyorum. Aksi halde işler hoka saracak ve istemediğim yollara başvurmak zorunda kalacağım. Ben elimden geleni yaptım, gerisi seni ilgilendiriyor.”

Bora telefonu kapattığında sessizce masaya geri döndüm ve sandalyeye oturup yüzümü cama dönerek sandviçi yemeye başladım. Henüz Yiğit’in elinde onu suçlayacağı tek bir delil bile olmamasına karşın Bora gereken her tedbiri alıyordu. Tıpkı telefonlarının dinlenme ihtimaline karşın iki telefon kullanmaya başlaması gibi... Kendi adına kayıtlı olan hat üzerinden, o geceyi ilgilendiren hiçbir konuyu konuşmuyordu.

Mutfağın önünden geçip gittiğini adım seslerinden anlamıştım. Kapıyı aralayıp evin dışına çıktığında duymamı istemediği bir telefon görüşmesi yapacağını da anlamıştım. Meraklısı da degildim zaten. Ne kadar az bilirim o kadar iyi olacağı düşüncesindeydim. Günlerdir düşünsem de işin içinden çıkamıyordum çünkü. Ortada görünenden daha büyük bir suç vardı ama suçun kime ait olduğu belli değildi. Tek bildiğim Bora’nın babasından, babasının da Bora’dan bihaber olduğuydu. Çünkü günlerdir ikisi de sadece birbirini suçluyordu.

Karnımı doyurup odaya tekrar döndüğümde üzerimi değiştirdim. Bora buraya gelmeden önce ihtiyacımız olabilecek şeyleri almak için bir alışveriş merkezine uğramıştı. O sırada ben de kendime birkaç kıyafet alabilmişim. Makyaj sıradan günlerde aradığım bir ihtiyaç değildi, özellikle Bora’nın yanındayken hiç değildi.

Üzerime kısa kollu, kiremit renk bir tulum giyip dişlerimi fırçaladıktan sonra, kaldığım odadan çıkıp oturma odasına yürüdüm. Hiç değilse orada televizyon vardı ve belki bir şeyler izle-

vebilirdim. Odaya girdiğimde Bora'yı televizyonun karşısındaki koltukta otururken bulduğumda planlarım suya düştü. Kafasını koltuğun başlığına yaslamıştı, gözleri kapalıydı ama uyumuyordu. Kaşları çatık bir vaziyetteydi, düşünüyor gibiydi ve emindim ki o düşünceler hiç tekim değildi. Yutkundukça hareketlenen âdemelmasına kayan bakışlarım yüzünden kendimi arsız bir kız gibi hissediyordum. Bazen kendimi onu seyrederken ve hatta beğeniyle süzerken buluyordum. Fazlasıyla ilgi çekiciydi. Ama neyse ki ben tüm bunlara kanabilecek kadar aptal biri değildim. Dış görünüşü hiçbir zaman ruhundan daha çok dikkatimi çekmemişti. Ne denli vasat bir ruha sahip olduğunu bildiğimden beri onunla ilgili bir gelecek hayalim yoktu.

Sessiz olmaya çalışarak yanından geçip gittim. Koltuklardan birine oturmak yerine, camın önüne geçip kâh şahlanan kâh uslanan denizi seyretmeye koyuldum. Burası küçük bir evdi. İki oda, bir mutfak ve şu anda bulunduğumuz orta halli bir salondan ibaretti. Kollarımı göğsümde birleştirip gözlerimi pencereden dışarıya diktim. Bora'yı görmektense dışarıyı izlemek daha iyi bir fikirdi.

Dışarıdaki fırtına daha da şiddetlenmiş gibiydi. Aslında yağmur yağmaya başlasa fırtına dinecekti ama yağmıyordu. Böyle havalardan korkardım. Özellikle de şiddetli gök gürültülerinden. Tam bunu düşünürken dışarısı birden mavi bir ışıkla aydınlandı, gök haykırırcasına gürledi ve ben çılgık atarak yere diz çöktüm. Kalbim yerinden çıkacakmış gibi çarpıyor, Bora ise sessiz sessiz gülüyordu.

Gözlerimi hafifçe aralayıp ona baktığımda beni izlediğini gördüm. "Ne korkak bir kızsın," dedi alaycı bir sesle. "Gök gürültüsünden korktuğunu da öğrenmiş oldum."

"Korkmuyorum," diye inkâr ettim ama inandırıcı olabildiğimden emin değildim.

Bora, eminim öyledir dercesine kaşlarını kaldırırken kısa bir anlığına pencereden dışarıya, gittikçe kararan havaya baktı. "Bu gece fırtına çok şiddetli olacak sanırım. Yalnız uyuyabilecek misin?"

Büzüştüğüm yerden doğrulup pencereden uzaklaştım ve Bora'nın karşısındaki koltuğun epey geniş olan kenarına oturdum. "Sence gök gürültüsünden korkup annesiyle babasının ortasında yatan küçük bir kıza mı benziyorum?"

"Aynen o küçük kızlara benziyorsun," dedi Bora az önceki halimden dem vurarak. Benim aksime keyifli görünüyordu.

Bozuntuya vermedim. "Bir anlık refleksle öyle oldu," dedim ciddi bir sesle. "Elbette korkmuyorum." Kendimi her an kopa-
bilecek gök gürültüsüne karşı hazırlıklı hissetmeye çalıştım. Nitekim öyle de oldu, gök bir kez daha hiddetle gürledi ama gözlerimi bile kırpmadım.

"Korkmuyorsan dışarı çıkalım?" Soru sorar gibi sarf ettiği cümleye karşı kaşlarımı çattım. "Canın küçük bir çocuk gibi oyun oynamak mı istiyor?" Bu sefer alayeden bendim. "Çok sıkıldıysan tek başına dışarı çıkabilirsin. Birazdan yağmur başlayacak ve ben ıslanmaya meraklı değilim."

"Tek başına kalınca korkmaz mısın?" diye sordu bu sefer de. Bakışlarıyla pencerenin ardını işaret etti. "Baksana hava nasıl da karardı. Sanki akşam olmuş gibi."

"Korkmam," diyerek kestirip attım. Onunla konuşasım yoktu ama Bora susacağa da benzemiyordu.

"Burası korkulmayacak bir yer değil," diye mırıldandı eliyle dışarıyı gösterirken. "Baksana etraf ne kadar ıssız. Deniz ne kadar dalgalı..."

"Burası korkunç ise sebebi sensin," dedim kızgınca. Ve hemen inkâr ettim. "Ayrıca korkmuyorum, adım attığın her yere karanlığını da getiriyorsun. Canavar gibisin."

Yine alaycı bir şekilde sırtıttı. Yaslandığı koltuktan doğrulurken üzerindeki siyah rişörtün yakasını düzeltti. "Senin aksine başka kadınlar mükemmel göründüğümü söylüyor." Aksini iddia edemezdim. Bahsettiği kadınlara az çok denk gelmiştim. "Neden hiçbirisi umurumda değil?" diye sordu. "Sanırım bana her zaman *neden ben* diye sorduğun sorunun cevabı bu."

"Neymiş cevabı?" Kalbim birden hızlandı, anlam veremedim.

“Başka kadınlar sahip olduklarımla ve dış görünüşümle ilgilenmekten ruhumu göremiyorlar. Görebilselerdi hâlâ benimle ilgilenirler miydi muamma.”

Bora’nın ilk defa kendisinin farkında olarak konuştuğuna şahit oluyordum. “İlgilenmezlerdi,” dedim acı bir gerçeği itiraf edercesine. “Tabii ruhları seninki kadar kararmamışsa.”

Bora sanki ona iltifat etmişim gibi gülümsedi. “Herkesi kendin gibi sanıyorsun, değil mi? O gece yanımda sen değil de başka bir kadın olsaydı, emin ol bu meseleyle senin kadar ilgilenmezdi. Hatta belki de hiç umursamazdı.”

“Belki de umursardı.” Herkesi kendim gibi sandığımı iddia ederken, aslında herkesi kendisi gibi sandığının farkında bile değildi. “Dünyada sadece senin gibi kalbi kararmış insanlar yok,” dedim küçümsercesine. “Hayat bizi tam bu noktada farklı kıyıyor. İyiler ve kötüler... Sen kesinlikle Kabil’in soyunu devam ettiriyorsun.”

“Sen de Habil’inkini,” dedi Bora sırtarak. “Ah, benim iyilik meleğim.”

Yağmur damlaları cama sert bir şekilde vurmaya başladığında kafamı pencereye çevirdim. Hava iyiden iyiye kararmıştı. Gün ortasında bu denli karanlık bir gökyüzü insana ürpertiden ziyade huzursuzluk veriyordu. Sanki her an kıyamet kopacak gibiydi. “Daha ne kadar burada kalacağız?” diye sordum sıkıldığımı belli edercesine.

“Bilmem.” Bora her zamanki gibi umursamaz bir cevap vermişti.

“Burada olmaktan mutlu değilim.”

“Ama ben burada olmaktan mutluyum güzelim,” dedi koltuğun kenarında duran sigara paketine uzanırken. “Ayrıca ben telefonla konuşurken beni dinlediğini sanıyorum. Cevabı o sırada vermiştim.”

Evet dinlemiştim. Dinlemesem de duyardım çünkü ev zaten küçüçüktü. Birkaç gün daha burada onunla kalmaya niyetim yoktu. “Senin yüzünü birkaç gün daha görmeye dayanabileceğimden emin değilim,” dedim öfkeyle. “Beni özel eşyan gibi

gittiğin her yerde yanında taşıyamazsın. Yarın sabah ilk ışın Ankara'ya dönmek olacak.”

Az evvel ateşlediği sigaradan derin bir nefes çekerken bakışları ansızın sertleşmişti. Oysa az önce gülüyordu. Bora tuhaf bir adamdı, neye güleceğini ya da neye sinirleneceğini kestirmek mümkün değildi. “Benim yüzümü bir ömür görmek zorundasın.” İşte yine başlamıştı. “Ben de sana daha fazla zaman tanıyabileceğimden emin değilim. Ne zamana kadar kaçacaksın?”

Dirseğini koltuğun kenarına yaslamış vaziyette rahatça oturuyordu. Tek eliyle tuttuğu sigarayı dudaklarından, gözlerini ise üzerimden ayırmazken, “Bunu bize neden yapıyorsun?” diye sordum.

“Neyi?”

“Bu işkenceyi. Neden bir ömür görmek zorundaymışım seni?”

Sustu. Yine tartışmamızın en can alıcı noktasında sorumu yanıtsız bırakıyordu. Bakışlarını üzerimden çekip parmaklarının arasında duran sigaraya diktiğinde, öfke kanımda bir zehir misali kaynadı. Bir hışımla ayağa kalktığımda bakışları üzerime yeniden tırmandı ama bu sefer onu görmezden gelen bendim. “Sorularıma cevap vermediğin müddetçe sonuna kadar senden kaçacağım,” dedim yorgun bir sesle.

Hızlı adımlarla yürüyüp onun önünden geçtiğim sırada, oturduğu yerden kalkmadan bileğimden tutarak durdurdu beni. Sırtım ona dönüktü ve asırlık bir yorgunluğun izlerini taşıyan bakışlarım boş duvara sabitlenmişti. “Sana bir cevap versem ne olacak?” diye sordu. O da yorgundu. Sesinde hiçbir duygunun izi yoktu ama hissediyordum. “Yine kaçmayacak mısın?”

Parmaklarımı bileğimi tutan eline geçirdim ve usulca kendimi onun kışkacından kurtardım. Birkaç adım ileriye giderek aramızdaki mesafeyi büyüttüm. Sırtım hâlâ ona dönüktü. Cevabım onu tanıdığım ilk günden beri belliydi aslında. Hep kaçacaktım ve bunun bir sonu yoktu. Az önce kurduğum o saçma cümleyle kendi topuklarıma sıktığımın farkında değildim.

“Söyle!” dedi Bora hissiz bir şekilde. Ama birazdan kıyameti koparacak gibiydi; bu, fırtına öncesi son sessizliği idi. “Sana iş-

istediğini yanıta versen sen de bana istediklerimi verecek mısın?"
Avaga kalktığını hissettiğinde içine bir ateş düştü. Olduğunu
verden kıpırdamadım. Bana doğru attığı her adımda kalbimi
kaburgalarımı kırıp dışarı çıkacakmış gibi hızla çarpıyordu. Bu-
nun nedem aşk ya da sevgi değil, nefretti. Neden ona duyduğum
nefret kalp atışlarımı bu kadar hızlandırıyordu?

"Söyle," dedi bir kez daha. Bu sefer hırçındı.

Parmaklarının kollarıma arkadan dokunduğunu hissettiğim-
de yavaşça yutkundum. Bora'nın tehlike vadeden soğuk parmak
uçları tenimde gezinirken içimdeki ateş büyüdü, yangına dö-
nüştü. "Sana istediğin hiçbir şeyi vermeyeceğim," dedim fısıltılı
bir sesle. "Çünkü ben sana hiçbir şey vadetmedim. Sen benim
hayatıma zorla girdin."

"Bunun haksızlık olduğunu düşünüyorsun, değil mi?" diye
sordu. Elleri şimdi de saçlarımın üzerindeydi. O an ne anlama
geldiğini asla çözemeyeceğim bir cümle kurdu. "Sen de benim
hayatıma zorla girdin. Ben de seni istemedim."

Neden böyle bir şey söylediğini anlamasam da kurcalama-
dım. "Bırak o zaman," dedim yakarırcasına. "Neden bu kadar
ısrarcısın ki?"

"Olmazlara meyilim var," dediğinde sesi titriyordu. Sanki
devamında başka bir şey söyleyecekmiş gibi oldu ama sustu.
"Boş versene. Aşağılık herifin tekiyim ben."

"Öylesin," dedim korkusuzca. Bana yaptığı hiçbir şeyi unu-
tamazdım. Sadece bana değildi üstelik...

"Benden nefret ediyorsun." Sanki duygularımı teyit etmek
ister gibiydi.

"Her gün daha fazla," dediğimde susmak zorunda kaldım.
Arkamda durmayı kesip iki adımda önüme geçmişti. Şimdi tam
karşımdaydı, gözlerini gözlerime dikmiş sözlerimin devamını
beklercesine yüzüme bakıyordu. Tuhaf olan şuydu ki, ondan
korkmasam bile gözlerine bu kadar yakından bakarken konu-
şmayı unutuyordum.

"Evet, Hande," diye mırıldandı sorar gibi. "Her gün daha
fazla?"

Konuşamıyordum. Bakışlarımı kaçınırcasına kafamı yere eğdim. Fakat Bora, ağzıma muburlenen kelimelerin kıldım kama konusunda benden daha inatçıydı. Parmaklarını çenemim altına yerleştirip yüzümü yüzüne doğru kaldırdığında, gözlerindeki merakı bizzat hissettim.

“Daha fazla nefret ediyorum senden,” dedim bir anlık cesaretle.

Bağırıp çağırmasını ve hatta tehditler savurmasını bekledim fakat o gülümsedi. Ondan nefret ediyordum olmam neden bu kadar hoşuna gidiyordu ki? Oysa sıradan bir insan gibi bu sözler karşısında kırılmasını beklerdim. Bazen gözlerinde ufacık da olsa bir kırgınlığa denk geldiğim oluyordu. *Sadece bir anlık.* Sonra, tıpkı şimdi olduğu gibi, çıldırtıcı bir şekilde tebessüm ediyordu. Beklentilerimin her seferinde boşa çıkacağını bir türlü öğrenememiştim. Çenemde duran parmaklarını hafifçe iterek ondan kurtuldum ve bir adım geriye gittim. Bora ise aramızdaki mesafeyi tekrar yok etti.

“Ne yapıyorsun?” diye sordum. O dev cüssesiyle sürekli üzerine yürüyor olması beni ürkütüyordu. Dışarıda bir kez daha gök gürlediğinde camlar parçalanacakmış gibi sarsıldı ve ben o anlık refleksle Bora’ya doğru atılıp parmaklarımı tişörtünün kumaşına geçirdim. Saniyeler sonra ne yaptığımın farkında olarak geri çekilmeye çalıştım ama geç kalmıştım. Bora beni sarıp sarmalamıştı.

Tek eli belime yerleşerek beni kendisine hapsetti. “Bırak,” diye fısıldarken yüzümü neredeyse gövdesine gömmüştüm, çünkü kafamı kaldırıp ona bakamazdım. Sakallı çenesi başımın üstüne sürtündüğünde, kalbim korkudan parçalanacak gibiydi. Beni hiçbir zaman istemediğim bir şeye zorlamamıştı ama yine de ona güvenmiyordum. Onun sağı solu belli olmazdı ve bana bir zarar verecek olsa ona karşı koyamazdım. Tek eliyle ensemden tuttuğunda kulağıma doğru eğildi ve dudaklarından çıkan alevli sözleri ruhuma üfledi.

“Bana gelen sendin.” Ses tonunda bariz bir kızgınlık vardı. “Kokunu hissettiğimde aç bir hayvana dönüşüyorum, bilmiyor musun?”

Tırnaklarımı avuçlarıma geçirip kanatırcasına bastırdım. Genzim yanıyordu, biraz daha üstelerse çığlık çığlığa bağırıp kaçacaktım. “Dokunma bana,” dedim korku dolu bir sesle. “Böyle yaptığın zaman sadece senden daha fazla nefret etmeme sebep oluyorsun.”

Bir kez daha, “Ne zamana kadar kaçacaksın?” diye sordu öfkeli bir sesle. Benim ona sorduğum *benden ne istiyorsun* sorusuyla, onun bana sorduğu bu soru ölümüne kapıştı. Zira ikisinin de bir cevabı yoktu.

Tek eliyle bedenimi bedenine bastırırken, diğer eliyle kafamı göğsüne yasladı. Sakalları hâlâ saç diplerime batıyordu. “Yapma,” diye söylendim hırçınca. Bu temas hoşuma gitmiyordu. Ateşler içinde ellerimin buz tutması gibi bir şeydi bu. Yakıcı bir adamın dokunuşları, aynı zamanda donduruyordu. Kaçacak bir yerim de yoktu. Her yanımda dört duvar, her uçuşumun sonu *oydu*.

“Hande,” dedi Bora sessizce. Ellerini saçlarımdan çekip yeniden çenemin altına dokunduğunda belimdeki eli de gevşedi. Yüzümü yüzüne doğru kaldırdı, şimdi doğruca gözlerime bakıyordu. Tuhaftı ki gözlerinde ilk defa gördüğüm bir duygu vardı. Şefkat... Öyle şefkatli bakıyordu ki bir an vücudumu etkisi altına alan tüm negatif enerjinin kaybolduğunu hissettim. Ama kısa sürdü. Ona olan nefretim her şeyin önüne geçiyordu.

“Seni bir kere öpmeme izin ver.”

Gözlerim korkuyla büyürken, “Hayır,” diye bağırdım çıldırmış gibi. “Aklından bile geçirme!”

Sözlerim onun tüm takatini kesmiş gibi elleri güçsüzleşerek üzerimden ayrıldığında kaçarcasına uzaklaştım. Gözlerine son bir kez daha bakamadım. Ellerim, dizlerim, her yerim titriyordu. En çok da içim yanıyordu. Onun yanından nasıl kaçtığımı, o odadan nasıl çıkıp gittiğimi bilemedim. Kaldığım odaya geri dönüp kapıyı iki kere kilitledim ve yatağa oturarak dizlerimi karnıma çektim. Boğazım düğüm düğümdü. İlk defa ağlamak istiyor ama başaramıyordum.

Benden ne istediğini bilirken, kaçınılmaz sona gunbegün yaklaşırken, bileklerimde hâlâ onun taktığı kelepçeler varken nefes

almaya nasıl devam edeceğimi bilmiyordum. Ona olan nefretim de öfkem de katlanarak çoğalıyordu. Az önce bana sarıldığında, elleri bedenime dokunduğunda öleceğimi sanmıştım. Buna katlanamazdım. Eğer ondan kurtulmayı başaramazsam, onunla bu şekilde ıstırap verici bir evlilik sürdürmeye katlanamazdım.

Yaradan benim gözlerimdeki perdeyi kaldırmıştı sanki ve ben kimsenin göremediği o ruhunu görüyor, gördüğüm an da karanlığın boğazıma yapışan elleriyle boğuluyordum. Güzel gözleri, güzel elleri, güzel bir kokusu vardı. İçinde bu denli karanlık bir ruhu besleyen beden, nasıl oluyordu da çirkinleşmiyordu?

Uzunca bir süre dinmeyen yağmuru, pencerenin ardında görünen kasvetli gökyüzünü izledim. Ve saatlerimi bu şekilde, zihnimin içindeki düşünce savaşına yenilerek geçirdim. Gökyüzü bulutlu olduğu için henüz erken bir saatte hava tamamen kararmıştı.

Akşam olduğunda yağmurun dinmesini beklemeden evden çıkıp yakınlarda bir restorana gittik. Yol boyunca yine sükûta boyun eğdik. Loş ışıklar altında, orantik bir mekândı burası. Havanın serin oluşuna aldırmadan açık alana oturduk. Neredeyse yok denecek kadar az müşteri vardı. Hatta bir süre sonra hepsi kalkmıştı, sadece Bora ve ben kalmıştık. Sanki geldiğimiz yere negatif enerji taşıyormuşuz gibi insanlar bizim olduğumuz yerden kaçıyordu.

Doyduğumu hissedip tabağımdakilerle oynamaya başladım. Bora'nın sürekli beni izlediğini bilirken yemek yemek azap verici olmuştu. Bir süre daha, hatta uzunca bir süre daha tek kelime etmeden oturduk. Aramızdaki sessizliğin gittikçe büyüyor olması beni geriyordu. Onu reddettiğim için bana kızgın olmalıydı. Kimbilir kafasının içinde neler dönüyordu? Bu sessizliğe daha fazla katlanamayacağımı fark ettiğimde, "Kaçmak çözüm değil," dedim sessizce. Ankara'ya dönmek istiyordum. Bizim burada ne işimiz vardı ki?

Bora hemen cevap vermedi. Birkaç dakika sonra, "Saçma sapan konuşma," dedi yüzüme bile bakmadan.

“Niçin buradayız o zaman?” diye sordum ağaçların çevrelediği alana bakarak. “Kaçmasaydın şu an burada olmazdık.”

“Kaçmıyorum Hande,” dedi Bora gergin bir sesle.

“O adamdan, o kadından, o geceden ve her şeyden kaçıyorsun.”

“Benimle konuşabileceğin başka bir konu yok mu?” diye sordu gergince. “Varsa yoksa o adam, o gece, o kadın. Çok sıkıcısın.”

Tam bir şey söyleyecektim ki yanımızda bir yabancının sesi işiterek sustum. Oturduğumuz masanın başında, saç sakalı tamamen beyaz, yaşlı bir adam duruyordu. “Hayırlı akşamlar çocuklar,” dedi görünüşünün aksine kadife gibi bir sesle. “Daha oturacak mısınız?”

Saatın kaç olduğundan bihaberdim. Belli ki epey geç olmuştu. Zaten mekânda bızden başka kimseler yoktu ve belli ki adam restoranı kapatıp gidecekti. Bora ihtiyar adamın aksine doğrudan gözlerime bakarak yanıt verdi. “Kalkacak gibi görünmüyoruz.”

Sesi o kadar sertti ki Bora adına utanarak baktım adama. “Sanırım kapatacaksınız,” dedim kendimi gülümsemeye zorlayarak. Sonra Bora’ya ters ters baktım. Biraz olsun kibar olamaz mıydı? “Kalkalım mı artık?”

“Hayır.” Bora’nın sesi hâlâ sertti ve hâlâ gözlerime bakıyordu. “Kalkmıyoruz,” dedi sanki burası babasının mekânıymış gibi. “Sabaha kadar açık dursun parası neyse veririm.”

Bir an ihtiyarın huysuzlaşıp sorun çıkaracağını düşünerek gerildim ama adam ihtiyatla gülümsedi. “Ooo, ne yaptın sen evladım?” diye sordu alaycı fakat sevecen bir ses tonuyla. “Sen önüme milyonlar sersen de hanımımınla geçireceğim tek bir gecemi feda etmem.”

Bora nihayet gözlerini üzerimden çekti ve başımızda dikilen ihtiyar adama baktı. Bir an gülümseyecek gibi olmuştu ama sert ifadesinden ödün vermedi. İhtiyar karşı masadaki sandalyeyi çekip bizim masaya oturduğunda, “Söyleyin bakalım gençler,” dedi yatıştırıcı bir sesle. “Neyi bölüşemiyorsunuz siz?”

Bora bakışlarını yere indirmişti. “Bilmem,” dedi yaşlı adama bakmadan önce. “Neyi bölüşemediğimizi henüz biz de bilmiyoruz.”

İhtiyar içimizi okuyan gözlerle bakışlarını üzerimizde gezdirirken yılların yaşanmışlığını taşıyan sararmış gözbebeklerine ve kırışmış göz çevresine bakakaldım. Yıllar sonra bu hale geldiğimde, ardında acıyarak bakacağını bir hayatım olsun istemiyordum. Bölüşemediğimiz tek şey benim hayatımdı. Ben ondan hiçbir şey istemezken, Bora benden bana ait olan her şeyi istiyordu. Haksızca olan buydu.

“Gençliğinizin ve birbirinizin kıymetini bileceğiniz şu güzel zamanlarınıza yazık etmeyin,” derken derin bir iç çekti ihtiyar. Benim karşımda oturan adamdan ne denli nefret ettiğimi bilmediği için kafasına göre konuşuyordu işte. “Benim şu acız dilimden dökülenlerin sizin gözünüzde hiçbir ehemmiyeti yok, biliyorum. Ben de gençliğimde sevdiğim kadını hiç anlamamıştım. Ona acıdan başka bir şey vermesem de bir gün olsun ah etmedi bana. Gün gelir her şey için pişman olursunuz ama bugünler bir daha gelmez.” Bora’ya dönüp titreyen eliyle omzunu sıvazladı. Gözlerine ciddiyetle baktı. “Evladım, hanımını üzme.”

Bir an gülecek gibi oldum ama kendimi tuttum. Hayır, komik olduğundan değildi. Yarama dokunmuştu sözleri.

“Ben onu değil, o beni üzüyor.” Sözlerinin ardından alay edercesine hafifçe güldü Bora. Gülüşündeki alay tüm hislerimi ezip geçmişti.

“Hayır,” dedi yaşlı adam, birdenbire sert çıkmıştı. “Sevmeyi bilen adamın eline diken batmaz.” Titreyen elini Bora’nın heybetli omzundan çekti ve parmağını yüzüne doğru salladı. “Bakışlarındaki fırtınadan anladım. Sen gülü yerinde sevmiyorsun. Dalından koparmaya çalışırken tenine batan dikenlere öfkelenip zulme meylediyorsun.”

Bora ciddi bir ifadeyle dinlemişti adamı. “Daldaki gülü herkes sever ihtiyar,” dedi adamı alt etmek istercesine. “Koparmasam bana ait olduğunu nasıl anlayacağım?”

“Sana ait değil zaten,” dedi adam inatçı bir sesle. “Güle canını sen mi verdin? Nereden senin oluyormuş?” Susup derin derin nefeslendiğinde bakışları ağaçlık alana takılmıştı.

“Yine de benim olmasını istiyorsan?” Bora, yaşlı adamdan daha matçıydı.

“Üç gün sonra solup gidecek bir gülün sana ne faydası olacak?” diye sordu adam bu sefer de. İkisi arasında geçen bu ruhaf sohbeti sessizce dinliyordum. Anamlı mı anlamsız mı olduğuna henüz karar veremesem de ilgini çekmişti. Ağva’da geçirdiğimiz günler boyunca ilk kez nefes alabildiğimi hissetmiştim. “Sevmek soldurmak değildir. Başkaları sevdiğin güle zarar vermesin diye dalın başında beklemeye tüm ömrünü feda etmektir.”

Bora adamın yüzünden kaçırdığı bakışlarını boşluğa dikmişti. Sanırım bu sefer verecek bir yanıtı yoktu. İhtiyar ise manidar bir gülümsemeyle hâlâ Bora’ya bakıyordu. İlginç bir adamdı, her şeyi bildiğini sanıyordu ama benim ne hissettiğimi bilmediği için bana vereceği bir öğüdü olamazdı. Ben bir gül değildim, ne koparılmak istiyordum ne de yanı başımda ömür boyu bekleyen bir adam... Üstelik kadınların çiçeğe benzetilmesi hoşuma gitmezdi ama adamın bakış açısı hoşuma gitmişti.

Oluşan kısa süreli sessizlik ortamı yeniden kasvetlendirirken, yaşlı adam bir anda bana döndü ve gözlerimin içine, ruhumu görüyormuş gibi baktı. “Sen meşakkatli bir yolda kaybolmuşsun kızım,” dedi sözlerinden sıkıntı duyar gibi. “Ne sabır kalmış sende ne huzur. Kalbin de aklın da yolunu şaşırmış.”

Yaşlı adamın gözlerinde dehşet verici bir ifade vardı. Az sonra üç günlük ömrümün kaldığını söyleyecekmiş gibi tedirgin duruyordu. “Gideceğin yönü bulmak yerine yolunu tamamen değiştirmek istiyorsun,” dedi kafasını sallayarak. “Ama söyle bakalım. Varacağın yolun sonu, sana istediğini verecek mi?”

Bora’yla göz göze geldik ve öylece kaldık. İhtiyarın bir tokat gibi yüzümüze patlattığı sözler bizi afallatmıştı. O an ihtiyar ayağa kalktı ve sandalyesini masanın altına iterken bana bakarak sessizce sordu.

“Ya daha beter kaybolursan?”

Restorandan kalktığımızda eve dönene kadar konuşmamıştık. İhtiyarın sözleri düşüncelerimi altüst etmişti etmesine ama biz Bora’yla aynı hikâyenin kahramanları değildik. Ben onun

seveceği bir gl değildim, o ise benim kaybolduğum karanlık yolum değildi. Bunu bilmesi gerekiyordu. Eve girdiğimizde farklı odalara dağılmadan evvel durdum ve “zgunum,” diye fısıldadım. “O adamın söylediği hiçbir Şey umurumda değil.” Bora gözlerime aklımı kaybettirecekmiŐ gibi bakıyorken, dilime serpiŐtirilen cesaret tohumları fütursuzca hünerini sergiledi.

“nk sen benim hikyemin, esas adamı değilsin.”

Bora gülümsedi. Gülümsemek yerine beni oracıkta öldürmesini tercih ederdim. Ya da okkalı bir tokat savurmasını... Zira hiçbir gülüşü beni bu denli afallatmamıŐtı. nce kaşlarını çattı. Sonra dudaklarını ezdi. “O adamın söylediği hiçbir Şey umurumda değil,” dedi benim gibi.

Kelimeler saniyelerin Şakağına namlusunu dayadığında, zaman ikimiz için de durdu. Onun kirli yüreğinden dökülen o cümle, bir ömür göreceğim kbusların teminatı oldu. Görünmez ateşten kanatları beni sarıp sarmaladı. Yaktı, yaktı ve yaktı...

“Ama benim hikyemin esas kadını sensin.”

IX

DELİ CESARETİ

Ait olduğumuz şehrin, bizi saran kurşuni renkteki kollarındaydık.

Bora'yı kararından döndüren şeyin ne olduğunu bilmiyordum. Düne ait o saçma anlarımızdan, geçirdiğimiz o tuhaf akşamdan ve yaşlı adamın akıl karıştıran sözlerinden sonra orada daha fazla kalmak istememiş olmalıydı. Ağva'dan öğle saatlerinde ayrıldıktan sonra yola çıkıp yaklaşık dört buçuk saat içinde Ankara'ya varmıştık. Şimdi şehrin ortasında, karanlığı sırtına bir çarşaf gibi dolamaya çalışan gökyüzünün altında ilerliyorduk.

Saat akşamın altısıydı.

Yol boyu paylaştığımız kasvetli sessizlikten sıyrıldım ve bakışlarımı onun yan profiline diktim. "Artık eve gitmek istiyorum," dedim konuşmaya oldukça hevesli bir sesle. Saatlerdir araba kullanıyor olmak Bora'yı yormuşa benziyordu, zira onun da gözleri benim gibi yarı baygın bakıyordu. Ben dün gece neredeyse hiç uyuyamamıştım, o nedenle yol boyunca yarı uyur vaziyetteydim. Ama onun bazı şeyleri uykularını kaçırarak ka-
dar dert ettiğini düşünmüyordum.

Bora göz ucuyla bana kötü bir bakış attı. Oysa ses tonum ne asabiydi ne de şu an ona kafa tutuyordum. Sadece artık gerçekten eve gitmek istiyordum. İlk defa bu kadar uzun bir süreyi

Bora'yla birlikte geçirmiştım. Hayatımın beş günü daha benden zorla alınıp çöpe atılmış gibi hissediyordum. Ben böyle isyan ettikçe, kendimi onunla daha fazla vakit geçirirken bulduğum için artık günlerin hesabını yapmayı da bırakacaktım.

Bora'nın kaşları düz bir biçimde çatıldı, gür kirpiklerin çevrelediği yeşil gözleri yolu izliyordu. "Bir iki saate kurtulacaksın benden," dedi aksi bir sesle. "Şimdi Tekin'in mekânına uğramam gerekiyor."

Ne işi olduğunu elbette sorgulamıyordum ama beni yanında bir çanta gibi taşımasına anlam veremiyordum. "Önce beni eve bırakabilirsin," dedim uysal bir tavır takınarak. O kadar yorgundum ki onunla zıtlaşamayacaktım. Çünkü ne söylersem tersini yapardı. "Ya da müsait bir yerde indirebilirsin. Kendim giderim."

"Seni eve ben bırakacağım," dedi Bora itiraz kabul etmeyecek. "Sizin ev şu an yoluma ters düşüyor. Ayrıca size de uğramak istiyorum. Seni izinsizce götürdüğüm için baban kızmış olabilir. Canını sıksın istemem."

Bakışlarımı onun yüzünden çekerek yolu seyretmeye başladım, bu gereksiz düşünceli halî gözlerimi yaşartmıştı doğrusu. "Merak etme. Canımı senden âlâ sıkın yok."

Bora hiçbir şey söylemedi ve sıkışan trafiği bahane ederek bir sigara yaktı. İş çıkış saatine denk geldiğimiz için yollar epey tıkalıydı. Bir süre sonra açılan yollarda hızlı bir şekilde Kupa Kızı'na vardığımızda Bora benden önce arabadan indi. Bense yerimden kıpırdamıyordum hile. Bora sağ tarafa dolanıp camıma vurduğunda arabadan isteksizce çıktım ve onun asık suratıyla karşılaştım.

"Davetiye mi bekliyorsun?"

"Burayı sevmediğimi biliyorsun," dedim mekânı işaret ederek. "Umarım içerde o sümsük Yaren yoktur."

Bora cevap vermek yerine elimi tutarak beni içeriye doğru sürüklerken, arkasından isteksiz adımlarla yürüdüm. Kupa Kızı bugün diğer günlere nazaran daha sakindi. Ve görmeyi asla istemediğim Serdar ve Yaren ikilisi başköşede oturuyordu. Bun-

lar bu mekândan hiç ayrılmıyor muydu? Serdar telefonundan bir şey gösteriyor, kolunun altına aldığı Yaren ise başını onun omzuna yaslamış halde gösterdiği şeye bakıyordu. Yaren'in aslında nasıl bir kız olduğunu bilmesem Serdar'a âşık olduğumu düşünebilirdim. Çünkü âşık kız numarasını çok iyi yapıyordu.

Geldiğimizi fark ettiklerinde Serdar gülümsedi, Yaren'in yüzünden düşense bin parçaydı artık. Ben de onu görmekten memnun olmadığımı belli eden bir bakış atarak masaya oturduğumda Bora Serdar'la ayaküstü konuşup Tekin'i bulmaya gitti. Sanırım Yaren hâlâ Serdar'a bir şey söyleyecek olmamdan endişe ediyordu. Zira normalde gözleri sürekli Bora'nın üzerinde olurken geldiğimizden heri başını yerden kaldırmamıştı bile. Bora'ya göz ucuyla dahi bakmamıştı. Fark ettirmeden onları izlemiştim. Bora'nın zaten Yaren'e baktığı bile yoktu.

Masada sadece Serdar, Yaren ve ben vardık. Biz geldiğimizde neden heyecanlı bir şekilde telefona bakıyor olduklarını şimdi anlıyordum. Haftaya nişanları olacaktı ve doludizgin hazırlık yapıyorlardı. Serdar'ın ne kadar heyecanlı olduğunu gördüğümde içim acıdı. Yaren'in bir daha öyle bir hataya düşmeyeceğini bilsem bile Serdar'a üzülmekten kendimi alamıyordum. İhanete uğramıştı fakat bundan haberi bile yoktu.

Melisa elinde not defteriyle birlikte, şahsına münhasır sevimli tebessümüyle tepemde dikildiğinde gün içinde ilk defa içimden gelerek gülümsediğimi fark ettim. Bu kızı seviyordum. Çok içten ve samimiydi. Nasıl başarıyordu bilmiyordum ancak neşesini hiç kaybetmiyordu. Bazen ona öyle çok özeniyordum ki... Bir zamanlar benim de sadece kendi istediğim hayatı yaşayıp gönümce gülebildiğim anları hatırladığımda kalbim burkuluyordu.

"Aç mısın Hande?" diye sordu Melisa. Not defterinin kirlî sayfasını kopararak pantolonun cebine sıkıştırdı. Sarımsı kıvrıcık saçlarını bugün iki yandan örmüştü, yüzünde hafif bir makyaj vardı ve çok güzel görünüyordu. Melisa'ya tam hiçbir şey istemediğimi söyleyecektim ki Yaren araya girdi. "Daha iyi misin Melisa?" diye sordu yüzünde endişeli bir ifadeyle. Melisa iyiyim dercesine kafasını salladı.

“Ne oldu ki?”

“Sorma,” dedi Yaren gergin bir tavırla. Sanki sırf konuşmak için konuşuyormuş gibi bir hali vardı. “Az önce karşı masada oturan ayının teki Melisa’ya askıntılık etti. Tabii Tekin durumu fark ettiğinde adamı mekândan kapı dışarı etti. Etmeden önce bir güzel de dövdü.”

Melisa her an ellerini yüzüne kapatacakmış gibi kıvranıyordu. “Buna sebep olmak istemezdim, üzgünüm.”

“Dert etme. Az bile yaptı,” dedi Serdar. “Tekin bu mekânda bir kadına zarar gelmesine asla izin vermez. Sen onun çalışanısın üstelik. Elbette koruyacak seni.”

Kaşlarını şaşkınlıkla kaldırarak Melisa’ya baktığımda yanakları hepten kıpkırmızı olmuştu. Tek elimi bileğinin üstüne bırakıp, “Dikkat et kendine,” dediğimde Melisa bakışlarını utanç içinde kaçırdı. Tekin’in onu sahiplenip koruması hoşuna gitmiş fakat öte yandan utanıyor gibiydi.

“Dikkat ederim,” dedi kısık bir sesle. Ardından konuyu kapatmak istercesine, “Aç değil misin Hande?” diye sordu. “Ne yemek istersin?”

“Aç değilim,” diyerek reddettim Melisa’yı. Sabah kahvaltısıyla duruyordum, üzerinden saatler geçmişti ama yemeğimi kendi evimde yemek istiyordum.

“Sen ona bakma, onun karnı aç,” diyen Bora yanımdaki sandalyeyi çekip oturduğunda Melisa’ya göz ucuyla baktı. “Getir bir şeyler.”

Melisa hızlı bir şekilde masamızdan uzaklaştığında Bora’ya dönüp, “Aç değildim,” dedim sessizce. Bana kısa bir işi olduğunu söylemişti ama buradan ha deyince kalkacağı benzemiyorduk.

“Sabahtan beri bir şey yemedin,” dedi Bora kızar gibi. Anem miydi sanki? Neden beni benden daha çok düşünüyormuş gibi numara yapıyordu ki?

“Bora?” Serdar, Bora’ya seslendiğinde bakışlarımı ona çevirdim. İçi içine sığmıyormuş gibi yerinde duramayan bir hali vardı. “Haftaya nişanımız var lan,” dedi heyecanını sakınmayan bir sesle. Gözlerinin içi gülüyordu. *Zavallı adam*. Ellerini Yaren’e

uzatıp tek elini avuçlarının arasına hapsettikten sonra dudaklarına götürüp naif bir buse kondurdu. Yaren ise onun bu hareketi karşısında yalandan bir tebessüm etti. *Evet, bu gülümsemenin rivakar olduğunu anlamayacak kadar aptal bir adam.* Yaren'in dudakları hemen eski haline döndüğünde bakışlarını Serdar'dan çekti ve gözlerine baktı.

Bense gözlerimi kaçırdım. Artık Yaren'le göz göze gelmeyi bile istemeyecek kadar tiksiniyordum ondan. *Keşke Yaren Serdar la değil de Bora yla birlikte olsaydı,* diye geçirdim içimden. Çünkü tam anlamıyla birbirlerine layıktılar. Ne Serdar Yaren gibi bir kadını hak ediyordu ne de ben Bora gibi bir adamı. Neden dünyada her şey bu kadar ters olmak zorundaydı? Yaşamak istediğim hayatla yaşadığım hayat arasında dağlar kadar fark vardı.

Yaren elini Serdar'ın avuçlarından çekti. Masaya gelen yemeklerimizle birlikte Tekin'de yanımıza gelip oturduğunda, muhabbet bir süre mekânın genişletilecek olması üzerine döndü. Tekin bahsettiği adamı yenmiş olmalıydı, zira bugün ustalar çalışmalara başlamıştı.

Aradan geçen dakikalar boyunca yemek zorunda hissettiğim yemeğe odaklandım ve sessiz kaldım. Gözlerim duvarda asılı duran büyük saate takıldı. Yediyi epey geçmişti. Hâlâ eve gide-memiştim ve bunun için Bora'ya çok öfkeliydim. O ise halinden gayet memnun görünüyordu.

Genç bir garson boş tabakları almak için masamıza yaklaştığında gözüm istemsizce kapıya kaydı ve kapıdan içeriye girmekte olan abimi fark ederek gözlerimi kısıtım. Cenk'in burada ne işi vardı şimdi? Bu bir tesadüf müydü yoksa abim burada olduğumuzu biliyor muydu bir fikrim yoktu. Etrafa öylesine bakınırken beni fark etti ve hızlı adımlarla oturduğumuz masaya doğru yürümeye başladı. Abimi hiç bu kadar sert ve öfkeli bakarken görmediğim için bir şeylerin ters gittiğini anladım ve içim huzursuzlukla doldu.

Bora, Cenk'in burada olduğunu fark ettiğinde bana döndü. "Cenk'i sen mi çağırdın?"

Cevap verimeye fırsat bile kalmadan abimin soluğu tepemde aldı ve bileğimin biraz üstünden tutarak tek hamlede beni oturduğum sandalyeden kaldırdı. “Yürü, gidiyoruz.”

Kimse ne olduğunu anlayamamıştı. Bora ayağa kalkıp abimin önüne dikildiğinde, “Hayırdır?” diye sordu. Kaşları hemen çatılmıştı. “Ne oluyor? Ne bu tavır?”

Abim Bora’ya o kadar kötü bakıyordu ki sorun her neyse benden yana olmadığı kesindi. O gece bir haber bile vermeden çıkıp gittiğimiz için Bora’ya kızmış olsa bile bu tepkisi çok fazlaydı. Onu Bora’ya karşı ilk defa bu şekilde diklenirken görüyordum. Serdar, Yaren ve Tekin afallamış bir halde üçümüzü izliyordu. Keza diğer masaların müşterilerinin gözleri de üzerimizdeydi. Melisa bile elindeki siparişiyle öylece durmuş bizi seyrediyordu.

Abim ileriye doğru bir adım attığında ben de atmak zorunda kaldım. Abimin önünde aşılmaz bir engel gibi duran Bora’nın omzuna tek elini sertçe geçirip onu itekledi. “Karışma!” diye bağırdı, zıvanadan çıkmış bir haldeydi. “Seninle sonra hesaplaşacağız!”

“Abi, sorun ne?” diye sordum kalbim ağzımda atarken. Abim tırnaklarını tenime saplıyordu, gözü öylesine dönmüştü ki bana zarar verdiğinin farkında bile değildi. Bana dönüp yüzüme baktığında gözlerinden ateş fışkırıyordu. “Bu şerefsizin seni aldattığını bana neden söylemedin?”

Bir şey söylememe müsaade etmeden, “Ne saçmalıyorsun lan sen?” diye bağırdı Bora. Birden abimin üzerine yürüdüğünde hızla öne atılıp ikisinin arasına girdim. “Lütfen sakın olun!” diye bağırdım korku dolu bir sesle. Abimin neyden bahsettiğini bile bilmiyordum. İnternete kadar düşmesine sebep olduğum fakat bana hiçbir fayda sağlamayan o saçma planımdan mı bahsediyordu? Yoksa Bora bu sefer beni gerçekten mi aldatıyordu?

Bora’nın alttan almaya hiç niyeti yok gibi görünüyordu. Abimin ona böyle sert çıkması içinde uyuyan canavarı uyandırmış gibiydi. Tekin ayağa fırlayıp Bora’yı omuzlarından tuttuğunda Serdar’da abimin önüne geçip onu sakinleştirmeye çalıştı.

“O haberi daha yeni gördüm!” diye bağırdı abim. Kolumu kangrene çevirecek kadar sert sıkarken diğer elinin parmağını havaya kaldırıp Bora’ya doğru tehditkârca salladı. “Bitti lan! Duydun mu beni? Hande o yüzüğü atacak, düğün falan yok!”

Bora duyduğu sözler üzerine aklını kaybetmiş gibi abime doğru atıldığında, Tekin dahil olmak üzere iki adam daha zor zapt ediyordu onu. Abimi hâlâ boğazı yırtılırcasına bağırıyor ve kolumu koparacakmış gibi sıkıyordu. Bir kez daha kendi topuğuma sıkmanın acısıyla kıvranırken başım feci şekilde döndü ve kulaklarımın uğuldadığını hissettim.

Bir kavgayı sonlandırmanın en iyi yolu taraflardan birini uzaklaştırmaktı ve Serdar, abimle beni mekândan çıkararak kavgaya bu yöntemle son vermeye çalışmıştı. Zaten abimin esas derdi şu an kavga etmek değil, beni buradan uzaklaştırmaktı. Bora’ya seninle sonra görüşeceğim dediği için içim rahattı. Yoksa burada kan gövdeyi götürür ve buna kimseler mani olamazdı. Hiç değilse abim sakinleştğinde ona durumu izah eder, aldatma gibi bir durumun olmadığına onu ikna edebilirdim.

“Bir an önce gidin buradan,” dedi Serdar telaş dolu bir sesle. “Yoksa iyi şeyler olmayacak. Hadi!”

Hiç fırsatı değilken bile, krizi bir nebze olsun önleyebilmek için abime seslendim. “O haber doğru değil!”

“Yalan söyleme!” diye bağırdı abim o an. Yola inen basamakları hızla katettiğimiz sırada durdu ve gözlerime baktı. “Günlerdir bu kadar kötü olmanın sebebi buydu, değil mi? Ama sen bize söylemedin, sadece sustun!”

Abimin arabası kapının hemen önünde duruyordu. “Bunları sonra konuşalım,” dedim korku içimde şiddetlenirken. Olay daha fazla büyümeden buradan bir an evvel uzaklaşmak istiyordum. Abim bileğimi serbest bırakıp arabasına doğru yürürken, “Arabaya geç,” dedi öfkeyle. “Bu meseleyi evde konuşacağız!”

Hızlı adımlarla arabaya yürüdüğüm sırada arkamızda Bora’nın kan donduran sesini duydum. Öylece gitmeme izin vermeyeceğini biliyordum fakat onu tutan onca adamı alt edip o mekândan nasıl çıktığını anlayamamıştım.

“Hande!” diye bağırdı yeri göğü inleten sesiyle. “Bir yere gidemezsin!”

Arabaya doğru yürümeyi bıraktım çünkü abim de arkasını dönmüş koşar adımlarla Bora'ya yürüyordu. Korkudan bayılmama ramak kalmıştı. Serdar ve Tekin, Bora'yı durdurmak için arkasından geliyordu ama onu şu anda kimsenin durdurabileceğini sanmıyordum.

“Bora, dur!” diye bağırdı Serdar. “Sakin yanlış bir şey yapma!”

Abim hızlı adımlarla Bora'ya doğru, Bora ise bana doğru yürüyordu. O kadar ürkütücü görünüyordu ki bir an varlığımın dünya üzerinden silinmesini istedim. Ne kadar da çaresizdim, tüm bu kargaşayı bitirmeye biraz olsun gücüm yetmiyordu.

Sadece avazımın yettiği kadar bağırabildim. “Kesin şunu!”

Kimsenin beni duyduğu ya da umursadığı yoktu.

“Kime yürüyorsun lan sen?” Abim, Bora'nın önünde bir kapı gibi durduğunda, Bora onu öyle bir itekledi ki Cenk bir anlığına dengesini kaybederek birkaç adım geriye savruldu. Şimdi Bora'yla aramda hiç mesafe yoktu ve ben korkudan ölecek gibiydim. Mekân arabaların aktığı işlek bir caddeye bakıyordu ve biz şu an trafiği tıkamış bir vaziyette yeri göğü inletiyorduk. Art arda dizilmiş arabalar peş peşe korna çalarak gürültüye gürültü katarken iyice halsizleştim. Artık ağzımı açıp bağıracak kadar bile gücüm yoktu.

Bora soluğu dibimde aldı ve iki eliyle birden kollarımdan tutarak beni sertçe sarstı. “Seni aldatmadığımı ve asla aldatmayacağımı herkesten iyi biliyorsun.” Ağzından çıkan her kelime şiddet ve öfke kokuyordu. “Gidemezsin, duydun mu beni?” Abim çoktan toparlanmıştı, beni Bora'nın zalim ellerinden kurtarmaya çalışıyordu ama nafile bir çabaydı bu. Tekin bile onun kollarımı saran ellerini üzerimden ayıramıyordu. Serdar desen, çaresizce abimi geri çekmeye çalışıyordu.

Artık kollarımı hissetmiyordum. Şayet tüm bu kargaşa sonsuzca sona erer ve ben kangren olmazsam büyük bir sadaka verecektim.

“Bıraksana lan kız!” diye bağırdı Tekin, o da öfkeden deliye dönmüştü. “Delirdiniz mi siz? Akşam akşam derdiniz ne?”

Abim ağız dolusu küfürler savururken Serdar’la yoğun bir mücadele veriyordu. Bense Bora’nın elleri arasında nefes dahi alamıyordum. “Bırak beni,” dedim güçsüzce. Ama beni duymuyordu. Tuhaf bir ruh haline girmişti. Sadece kendi söylediklerini duyuyordu. “Gidemezsin!”

Abim nihayetinde Serdar’a bir yumruk atıp afallamasını sağlamış ve Tekin’in Bora’yı çekiştirmesinden faydalanarak dirseğini Bora’nın sırtına sertçe geçirerek ona dengesini kaybettirmişti.

“Sıktır git!” diye bağırdı Bora’ya beni arkasına alırken. “Ona sakın bir daha dokunma, Hande senin oyuncağın değil!”

Bir kolunu Serdar, diğer kolunu Tekin tutuyorken bile zor zapt ediliyordu Bora. Abime onu öldürecekmiş gibi bakarken, “Oyuncağın ta kendisi!” diye bağırdı. Artık kendisini tamamen kaybetmişti. “Öyle olmasa baban onu bana üç kuruşa satmazdı!”

O andan itibaren derin bir sessizlik oldu, içimde deli bir fırtına koptu. Hayatım boyunca hiçbir zaman bu kadar aşağılanmamış ya da bu kadar küçük düşürülmemiştim. Şu an burada olmamak, bu sözleri duymamak için neler feda etmezdim. Ama aşağılanmıştım, yerin yedi kat dibine de girmiştim. Sonunda bunu da yapmıştı.

Melisa ve Yaren olan biteni kapının önünden izliyordu. Kimbilir bana nasıl acıyan gözlerle bakıyorlardı. Bora böyle iğrenç bir adamdı işte. Herkesin içinde, abimin gözü önünde bana sıradan bir eşyaymışım gibi değer biçmişti. Susuyordum. Hareketsizdim. Az önce duyduğum sözlerle birlikte bedenim kaskatı kesilmişti. Bir şeyler oluyordu ama zaman kendisini ağır çekime almış gibi sesler kulaklarıma ulaşmıyordu. Abim, Bora’ya neler söylüyordu bilmiyordum. Duymuyordum.

Abim, Bora’nın yüzüne sert bir yumruk savurdu. Bora onu tutan kuvvetli kollardan kurtulup abimin ona attığı yumruğu fazlasıyla geri iade etti. Bense sadece seyrettim... Zamanı geriye sarmayı, bu anın yaşanmamış olmasını ne çok dilerdim. Ama hiçbir şey yapamıyordum.

“Ne diyorsun lan sen, şerefsiz? Kim kime neyi satmış?” Abimin sesi tüm caddeyi inletiyordu. Sözde nişanlım olan ama düşmanımından farkı olmayan Bora’yla öğrendiği yakıcı gerçekle sarsılan abimin birbirine nasıl saldırdıklarını homboş gözlerle izliyordum.

“Onu git de babana sor!” diye hırladı Bora. Şu anda gözünün beni veya başka bir şeyi gördüğü yoktu.

Abim, Tekin’in çalışanlarının zoruyla arabasına bindirilirken, “Yürü Hande!” diye bağırdı bana. “Ne duruyorsun!”

Bora hâlâ aynı şeyi tekrar ediyordu. “O hiçbir yere gitmeyecek!”

Hızla dönüp abimin arabasına yürüdüğümde, son bir kez geriye dönüp tiksintiyle baktım Bora’nın yüzüne. *Bu günü sakın unutma Şahsuvar*, diye haykırdım içimden. *Bu sözleri sana misliyle ödeteceğim.*

Ve arkamı döndüm. Gitmek için ayaklarıma yalvaran ruhu-
ma özgürlüğünü verdim. Kan ağlayan duygularıma zincir vurarak tek bir damla daha gözyaşı dökmeden, hızlıca yürüyüp arabaya atladım. Soğuk bir sonbahar rüzgârı kesti gidişimin biletlerini. Ve ben aklıma gelen deliliğe, denize düşenin yılana sarıldığı gibi sımsıkı sarıldım.

Abim arabayı çalıştırdı ve bir yerlere toslamasına ramak kala yolun ortasında arabanın yönünü değiştirdi. Şu an çok öfkeliydi, doğru düşünemiyordu ve her an bir kazaya sebebiyet verebilirdi. Kuralları göz ardı ederek gaza deli gibi yüklendiğinde, bir kum torbasına dönen hissiz bedenim sağa sola savruldu. Ruhum şu an benimle değildi. İçimdeki kız çocuğu dizlerinin üzerine çökmüş, içi içinden çıkıyormuş gibi ağlıyordu.

Cenk az önce yaşanan şeylerin şokunu atlatabilmiş değildi. Bedenini ele geçiren taze öfkesi katlanarak büyürken, dudaklarından saçılan zehir misali sözlerin beni ne denli üşüttüğünün farkında değildi. “Ne saçmalıyor lan o it!” diye bağırdı arabayı inleyen sesiyle. “Siz benden neler saklıyorsunuz?”

Ellerini yumruk haline getirip defalarca vurdu direksiyona. Eve gittiğimizde kopacak olan kızılca kıyameti düşündükçe kalbim

sıkışıyordu. Artık takatim kalmamıştı. Şu an omuzlarımda taşıyabileceğimden daha ağır bir yük vardı ve ben nefes alamıyordum.

“Cevap ver Hande!” diye bağırdı. Öfkesi o kadar hiddetliydi ki farkında olmadan sürekli şerit değiştiriyor ve başka araç sürücülerinin de canını tehlikeye atıyordu. Ben artık ne cevap vereceğimi bilememekten yorulmuştum. Gözümün önünde Bora’nın öfkeden gözü dönmüş hali, kulaklarımda satılık olduğumu iddia eden iğrenç sesi vardı.

Birden göğsümün ortasına bir veca saplandı ve boğazıma taş oturmuş gibi nefesim kesildi. Nefes alabilmek için yüzümü yukarı kaldırırsam da nafleydi. Abim durmadan bağırarak sorular soruyor ve ona cevap vermemi istiyordu. Bense ciğerlerimden gittikçe eksilen oksijenin yokluğuyla savaşıyordum. Parmaklarımın uyuştüğünü, dizlerimden aşağısının tutmadığını ve ayaklarımın buz kestiğini hissettiğimde dudaklarımdan hırıltılı bir soluk firar etti.

Şu an yaşadığım şeyin adı neydi bilmiyordum. Ölüm düşüncesi heybetli bir yılan misali zihnimi sarıp sarmaladığında, nefes alamadığım her saniye ölüme biraz daha yaklaştığımı düşündüm. Gözlerimin önünde Elif’in cansız bedeni belirlediğinde iri gözyaşı damlaları çeneme doğru süzüldü.

Abim kendi öfkesinden çektiğim işkenceyi göremeyecek kadar kör olmuştu. Bakışları üzerime çevrildiğinde iyi olmadığımı fark etmiş gibi birden sustu ve telaşla seslendi. “Hande? Ne oluyor? İyi misin?”

İki elimle birden alacaklı gibi sarıldığım boğazımı sıkarken iyi olmadığımı anlatmaya çalışmıştım. Kesinlikle ölüyordum. Artık hiç nefes alamıyor ve her saniye ölüm beni kucaklıymuş gibi panikliyordum. Abim arabayı sağa çekip ani bir frenle durdurdu. Arabanın kapısını açtı ve kapıyı dahi örtmeden koşar adımlarla sağa dolanıp benim kapımı açtı.

Telaştan deliye dönmüştü. Koltuk altlarımdan kavrayarak beni arabadan çıkardığında yolun kenarına diz çöktü. Kollarının arasına halsizce yığılıp kaldım çünkü bedenim beni taşımıyordu. Abim başımı dizlerine yatırıp tek eliyle yüzüme dokunurken,

diğer eliyle saçlarımı geriye doğru itti. "Nefes al güzelim," dedi titreyen bir sesle. Onu ilk defa bu denli telaşlı ve gözleri dolu dolu görüyordum. Gözlerimden yaşlar art arda düştü ama yüzümde tek bir mimik bile oynamadı.

Konuşamıyor, hareket edemiyordum. Islak gözlerim abimin yüzüne takılı kalmışken aralık dudaklarımdan inlemeler şeklinde kesik nefesler döküldü. "Nefes al," dedi abım. Sesi sakindi, beni yatıştırmak ister gibi bir hali vardı ama aslında korkudan ölüyordu.

Bense tepki veremiyordum.

"Kendine gel, yalvarırım," dediğinde sesi ağlamaklıydı. Vücudumu yoğun bir titreme esir aldı. "Sana bir şey olursa annemle babama ne derim ben?"

Duyabildiğim son cümle bu olmuştu. Bir an sonra abimin sesi kulaklarımdan, yüzü gözlerimin önünden silindi ve ben simsiyah bir boşluğun dibini boyladım.

Bir hastane yatağında dakikalardır hareketsizce yatıyor, boş gözlerle tavandaki floresanın çıkardığı uğultulu cızırtıyı dinliyordum. Abim karşımdaki yatağın kenarında, iki elini çenesine yaslamış bir vaziyette sessizce oturuyor ve sebep olduğu her şey için suçluluk duyuyormuş gibi tek kelime etmiyordu.

Kendimden geçtikten sonrasını hatırlamıyordum. O an nefes alamamanın verdiği ıstırapla öldüğümü sanmıştım ama yaşıyordum işte. Abim beni ne ara hastaneye getirmişti, ben ne zaman kendime gelmiştim hatırlamıyordum. Gözlerimi araladığımda yanı başımdaki doktor endişe etmemem gerektiğini, sadece panik atak krizi geçirdiğimi söyleyerek gitmişti.

Endişe ettiğim yoktu zaten. Bakışlarımı sağa çevirip abimin suçluluk hissiyle dolu yüzüne baktım. "İyiyim, gidelim mi artık?"

Olur dercesine ayağa kalkıp yanıma geldi ve kollarımdan tutarak ayağa kalkmama yardımcı oldu. Gerçekten de iyiydim, dakikalar önce hissettiğim fiziksel acının şimdi zerresi yoktu. Acı

yüreğimde, acı zihnimdeydi. Kulaklarım halâ Bora'nın söylediği sözlerin etkisiyle uğulduyordu.

Yattığım odadan abimin desteğiyle çıkarken, "Annemle babama hiçbir şey söylemem istemiyorum," dedim sessizce.

Abim tek elim omzuma sararak beni kendisine çekti. Koridordan gelip geçen hastaların bana çarpmasını önlemeye çalışıyordu. "Annem, babam, sen, hepiniz beni aylardır aptal yerine koymuşsunuz," dedi, sesi sakindi ama bu sadece beni ürkütmemek içindi. "Eve gittiğimizde bu mesele konuşulacak. Hepinizin bana vereceği çetin bir hesabı var ve bundan kaçışınız yok."

"Hayır," dedim aksi bir sesle. "Senin neler yaşadığımdan zerre haberim yok!" Sesim farkında olmadan yüksek çıkmıştı, insanlar donup bize baktı.

"Anlatacaksın ve haberim olacak," dedi abim kulağıma doğru eğilirken. Şimdilik üstelemiyordu ama eve gittiğimizde ortalığı birbirine katacağından emindim.

"Bora beni aldatmıyordu, bilip bilmeden ortalığı ayağa kaldırdın..."

"Ne fark eder?" diyerek kesti sözlerimi. Sesi sertti. "Senin satılık olduğunu iddia eden o iti bana savunma!" Şimdi de sesini yükselten oydu.

Perişan hislerle çırpınan kalbim sürekli bir şeyler gizlememden yorulmuştu. Abime her şeyi anlatabilmeyi deliler gibi istiyordum ama yapamazdım. "Savunmuyorum," dedim ağlamaklı bir sesle. "Savunmuyorum!" *Ama ona katlanmaya mecburum abi, hiçbir şey bildiğin yok.*

"Eve gidince konuşacağız," dedi abim parmağını bana doğru sallayarak. Beni kapının önünde bırakıp çıkış işlemlerini halletmeye giderken, "İki dakika bekle," dedi. Burası özel bir hastaneydi. Abimi dinlemeyip kapının önüne çıktım ve arabasına doğru yürüdüm. İçim içimi yiyordu, o eve gitmeyi ve babamla abimin yüzleşmesini seyretmeyi istemiyordum.

Abimin arabasının önünde beklerken bakışlarım kontağın üzerinde duran anahtara takıldı. Beni hastaneye getirdiğinde telaştan anahtarı üstünde unutmuş olmalıydı. O an hiç düşün-

meden yurudum ve arabanın sürücü kapısını açtım. Abim ise hastane kapısının önünde belirmişti.

“Hande?” diye seslendi.

“Sakin peşimden gelme!” diye bağırdım arabaya binmeden evvel. “Doğruca eve git ve beni merak etme. Sadece kafa dinlemeye ihtiyacım var!”

Abim ne yapacağımı anlamış gibi bana doğru hızla koştuğunda arabaya atladım ve kapısını bile örtmeden arabayı çalıştırıp gaza bastım. Cenk saniye farkıyla kaçırmıştı beni. Yola çıkıp kapıyı çektiğimde dakikalardır aklımda olan düşünceyi gerçekleştirmeye karar verdim.

“Öleceğimi bilsem dahi, bu gece senin kaderini değiştireceğim!” diye bağırdım gözyaşları içinde. Öfkem içimde patlayan bir yanardağ misali her zerreme saçılmıştı. Kanıma zehirli bir cesaret yayılmıştı. Kararlıydım. Bu gece ne pahasına olursa olsun her şeyi bitirecek, Bora’ya bana yaptığı her şeyi bir bir ödetecektim. Deli cesareti diyorlardı buna. Ve ben uzun bir zaman sonra ilk defa bu kadar delirmişken, verdiğim karardan asla geri dönmeyecektim. “Bu gece sessizliğimin kilidini kıracağım,” diye mırıldandım. “Bu gece, bu şehri sana mezar edeceğim!”

Hangi yolu kullanarak Emniyet Müdürlüğü’ne varacağımı bile bilmeden gidiyordum. Üstelik acemi bir sürücüydüm, uzun zamandır araba da kullanmıyordum. Kırmızı ışıktaki durduğumda aracın navigasyon sistemini açıp bir yol haritası belirledim ve kendimi sakin olmaya zorladım.

Her şeyi bitirecektim ve bu gece, uzun zaman sonra rahat bir uyku uyuyacaktım. Artık kâbuslarımda masum bir kadının çığlığını duymayacak, suçsuz bir adamın gözlerindeki çukura düşmeyecektim. Bora durmayacaktı, onu ele verdiğim için o da Hilal’le beni gammazlayacaktı. Korkmuyordum, tüm bu yaşananlarda bir suçum varsa cezamı seve seve çekerdim. Artık Hilal’i ve sürekli bahane ettiği hasta annesini de düşünmek istemiyordum. Yoksa kendi canımdan olmam an meselesiydi. Başkaları için kendimi feda etmekten yorulmuştum.

Aradan dakikalar geçtiğinde, günler öncesinde kapısında titredığım binaya korkusuz gözlerle bakarak arabadan indim. Gerçeği Yiğit Mirzanlı'ya itiraf ettiğimi andan sonra başıma neler geleceğini düşünmüyordum. Çünkü düşünecek olursam vazgeçerdim, vazgeçmeye niyetim yoktu.

Günler sonra pişmanlıktan öleceğimi bilsem dahi bunu yapardım. Hızlı ve korkusuz adımlarla binaya doğru yürüdüm. Serin hava tenimi kesip geçerken üzerime geçirdiğim cesaret hırkası ise tenimi yakıp geçiyordu. Emniyet Müdürlüğü binasından içeriye adım attığımda dilim suskunluğun kefenini paramparça etti.

“Buraya kadar Bora, seninle yollarımız bugünden sonra ayrılıyor...”

X

PARAMPARÇA

O geceki kalabalığın ve gürültünün aksine Emniyet binası bugün fazlasıyla sessizdi.

Uzun zamandır tehlikeli bir savaşın içinde olan düşüncelerim ablukayı kırmıştı, artık zihnimde onun tehditlerinin bir hükmü yoktu. Yine de korkuyordum. Bir yanımda bu sonu görünmeyen yolda yürümemem gerektiğini söylerken diğer yanımda asla vazgeçmemem için yalvarıyordu. İyi veya kötü. Yolun sonunda bana neler olacağını bilmiyordum. Emin olduğum tek şey, her şey bittiğinde hayatım onun yanında heba edeceğim bir ömür kadar hazin olmayacaktı.

Onun bana armağanı olan tüm acı hatıralarıma yüz çevirircesine attığım her adımda, geleceğimin dipsiz bir uçurum kıyasına sürükleneceği ihtimalini göz ardı etmişim. Biliyordum, bu saatten sonra iyi şeyler olmayacaktı. Hatta belki de bu saatten sonra bu geçmişi mumla arayacaktım. *Ama doğru ama yanlış.* Ben bir karar vermişim ve benim kitabımda vazgeçmek yoktu.

Bu gece uzun olacaktı. Çetin ve oldukça çetrefilli.

Yanmak pahasına ateşe uçar gibi hızlandırdım adımlarımı. İlk defa bu kadar korkusuz, bu kadar cesaret doluydum. Şüphesiz bu saniyeleri zihnimde saklayacak ve bir ömür boyu hiç

unutmuyacaktım. Her şeye rağmen bu gece verdiğim karardan pişmanlık duymak istemiyordum. Gerçi attığımı hiçbir adım artık bana zarar veremezdi çünkü ben zaten dibine kadar batmıştım.

Avaklarım beni sanki bildiğim, uzun zamandır aşınası olduğum bir yere götürüyormuşçasına uzun koridorları hızlıca adımladı. Esasen nereye gittiğimi bilmiyordum. Aslında ben aradığım adamı bulduğumda, aklımı kemiren o sırrı kelimelere nasıl dökeceğimi hiç bilmiyordum.

Her şey o kadar zamansızdı ki... Bu ânın provasını daha önce zihnimde bile yapmamıştım. Camlı bir bölmenin önünde durduğumda içeride çalışan polisler baktım. İçeriye girip girmeme konusunda yoğun bir kararsızlık yaşarken içeriden üniformalı genç bir kadın polis çıktı. Karşı karşıya geldiğimiz an kıstığı gözleri üzerimde gezindi ve bir derdim olduğunu anlamış gibi sordu.

“Birine mi bakmıştınız?”

Bu kadın bana yardımcı olabilirdi. “Ben şeye bakmıştım,” dediğim an saçmaladığının farkına vararak ellerimle saçlarımı karıştırdım. Telaşlıydım. Karşımdaki kadın polis ise kime dercesine bakarak kafasını salladı.

“Bir komişere,” diye devam ettim. Panik zihnimin içinde adeta raks ediyordu. Aslında o adamın adını söylemeye bile çekiniyordum. Adı dilimi yakıyordu. “Yiğit... Yiğit Mirzanlı’yla görüşmek istiyorum.”

İsmi dudaklarımdan dökülür dökülmez aldığım nefes içimde parçalandı. Artık geriye dönüş yoktu. Bu andan itibaren pişman olsam dahi çok geçti, o adam bu işin peşini bırakmazdı.

“Yiğit Başkomiser mi?” diye sordu kadın şaşırmış gibi.

“Evet,” diyerek onayladım. “Tam olarak o.” Heyecanımdan vahut korkumdan şu an epey saçmalıyordum.

“Niçin arıyorsunuz?” Gereksiz merak içeren sorusu ince bir öfkenin beni ele geçirmesine neden olduğunda, “Özel bir konu,” diyerek geçiştirdim kadını. “Söyleyemem, onunla hemen görüşmem gerekiyor.”

Genç kadın kafasını olumsuzca salladı ve ardından, “Mümkün değil,” dedi soğuk bir sesle. “Yiğit Başkomiser şu an burada değil ve en az bir hafta daha olmayacak.”

Ben tam olarak bu hayatta şanssızlık kelimesinin vücut bulduğu insandım. Kaşlarım duyduğum kelimelerin hoşnutsuzluğuyla çatılırken umutlarımı bana sırtını dondu. Eğer bu gece o sırtı özgürlüğüne kavuşturamazsam uykular bana yine haram olacaktı. Her şeyi goze alarak buraya kadar gelmişken şimdi bu adam neden ortalıkta yoktu?

“Nasıl?” diye sordum. “Neden burada değil?” Hayal kırıklığı sesime dalga dalga yayılmıştı.

Genç kadın kollarını birbirine kenetleyip kaşlarını çatarak konuştu. “Özel bir konu,” dedi bilmiş bir tavır takınarak. “İzinde kendisi.”

Pes etmeye hiç mi hiç niyetim yoktu. Ya bu gece o adamı bulacak ve her şeyi itiraf edecektim ya da geriye dönecek ve ıstırap çektiğim gün sayısı kadar Bora'nın yüzüne yumruk atacaktım. Bu öfkenin beni daha fazla zehirlemesine izin veremezdim.

“Bakın,” dedim telaşla. “Benim bir şekilde onu görmem gerek. Çok önemli bir konu!”

“Ben ne yapabilirim ki?” Kadın kaşlarını çattı. “Burada bile değil.”

“Arayamaz mısınız?” diye sordum kapana kısılmış gibi. Bu kadını ikna etmem gerekiyordu. “Emin olun, kendisi de onu aradığımı duyunca benimle görüşmek isteyecektir.”

Genç kadın oflar gibi nefes aldı, belki de tam beni reddetmeye hazırlanıyordu ki elini havaya kaldırdı ve koridorun sonuna doğru salladı. “Berat, buraya bakar mısın?”

Berat o gece Yiğit'in yanındaki gördüğüm polis değil miydi? Arkamı dönüp baktığımda onu bir kapıdan çıkarken gördüm. Evet, o polisti. Bu sefer üzerinde üniforması yoktu. Bu tarafa doğru bakıyordu ve yüzünde şaşkın bir ifade vardı. Beni gördüğüne şaşırmış olsa gerekti. Adım adım bana yaklaşıırken sorgulayıcı bakışları yüzümde tekinsizce gezindi.

“Burada ne işin var?” diye sordu tam karşımda durduğunda. Bana sanki ilginç bir şey görmüş gibi bakıyordu. “Ters bir durum mu var?”

“Var,” dedim telaşla. Kaybedecek zamanım yoktu. Şu an gereksiz yere kaybettiğim bir saniye bile benim için hayati önem

taşıyordu. Abımın peşime takılıp beni bulma ihtimali de oldukça yüksekti. "Benim Yiğit Mirzanlı'yı acilen görmemi gerekiyor," dediğimde karşımdaki adamın kaşları birbirine geçti. Fakat buna aldırmış bile etmeden sözlerime devam ettim. "Ne yapıp edip onu buraya getirmeniz gerek. Önemli bir mesele, anlıyor musunuz?"

Yanımdaki kadın polis çoktan gitmişti. Berat denen polis ile ben yalnız kalmıştık. Berat ellerini kafasına atıp, seyrek saçlarını sıvazlarken oldukça düşünceli ve bir hayli de tereddütlü görünüyordu.

"Lütfen," diye mırıldandım. "Arayın onu, gelsin buraya."

"Gelemez," dedi Berat beni tersleyerek. "Yiğit Komiser'im sizin yüzünüzden uzaklaştırma aldı." Küçük gözlerini üzerimde gezdirirken bakışlarındaki sorgulayıcılık bir kat daha artmıştı. "O geceyle mi ilgili?"

Kafamı salladım. Berat gergin görünüyordu. Pantolonunun cebinden çıkardığı telefonla Yiğit'i aradığında kalbim yerinden çıkacakmış gibi çarpmaya başladı. *Lütfen her şey yolunda gitsin*, diye yakardım içimden. *Allah'ım lütfen*. Telefon uzun bir süre çalmıştı ama açan olmadı. Ben gerçekten de şanssızdım.

"Gördüğün gibi," diye mırıldandı Berat. "Aradım fakat açmadı. Onu evinde bulacağımı bilseydim şu an gider getirirdim."

Hayat benimle alay etmeye, şanssızlığımı yüzüme vurmaya bayılıyordu. Sanırım, geceye ne kadar direnirsem direneyim kazanamayacaktım.

"Yiğit Komiser'imi gördüğüm ilk an senin onu görmek istediğini ileteceğim." Berat beni kuşkuyla süzdü. "Umarım gerçekten kayda değer bir şey söyleyeceksindir."

"Numaramı ona iletebilir misin?" diye sordum. Telefonum pantolonumun cebindeydi. Günlerdir elime aldığım yoktu ama artık elimden düşürmeyecektim. Berat telefonunu bana uzattı ve ben numaramı telefonuna hızlıca kaydettim.

"Ona ne zaman ulaşırsan muhakkak beni aramasını söyle," dedim ciddiyetle. "Emin ol söyleyeceklerim çok mühim."

Berat'ı ardımda bıraktım ve geldiğim gibi hızlı adımlarla kapiya ulaşıp binadan çıktım. Anlaşılan bu gece Yiğit'i göreme-

yecektim. Fakat kararım hâla baki, cesaretim dimdikti. Artık benim karanlık gecelerimin de bir sabahı olacaktı. Biliyordum. *Yiğit beni arayacaktı.*

Emniyet Müdürlüğü'nden dışarı çıkar çıkmaz serin hava bedenimi sarıp sarmaladı. Cenk'in arabasını bıraktığım yere gıdip araca bindim ve evimin yolunu tuttum. O anki cesaretin verdiği korkusuzlukla abimi ve evin durumunu hiç düşünmemiştim. Dakikalar sonra evde olacaktım ve neyle karşılaşacağımı hiç bilmiyordum. Belki kopmaya hazırlanan bir fırtınada savrulacak, belki de çoktan kopmuş olan bir fırtınanın savurduklarını toparlayacaktım.

Karanlığın esir aldığı yollarda giderken aklımın bir tarafında Yiğit, diğer tarafında Bora vardı. Berat numaramı Yiğit'e ulaştırdığında neler düşüneceğini merak ediyordum. Tek temennim beni bir an önce araması ve bu azaptan kurtarmasıydı. Öte yandan Bora'yı düşünüyordum. Onu Tekin'in mekânında öfkeden deliye dönmüş bir halde bırakıp gitmiştik. Onu sakinleştirebilmişler miydi yoksa ardımızdan peşimize mi düşmüştü, bir fikrim yoktu. Şayet peşimize düştüyse ilk bakacağı yer bizim ev olurdu. Şu an neler yaptığını, neleri göze aldığını bir bilse aklını kaçırdı.

Öğrenmemeliydi. Ne pahasına olursa olsun, bu gece nereye gittiğimi asla bilmemeliydi.

Arabayı bahçe kapımızın önüne park ettiğimde, arabadan inmeden kafamı çevirip evimize baktım. Salon perdeleri aralanmıştı, birisi bana bakıyordu. Muhtemelen annemdi çünkü saniyeler içinde kapı açılmış ve annem kapının önünde belirmişti.

Arabadan indim, kapıları kilitledim ve başım yere eğik bir vaziyette kapıya yürüdüm. *Oysa utanacağım hiçbir suçum yoktu.* Annemin yüzüne bakmak, veryansınlarını duymak istemedim. Annem geriye çekildiğinde içeriye adım atan sadece ayaklarımdı, bu eve sürüklenen bedenim ise sadece etten ve kemikten bir yığındı... Ben bundan ibarettim. Ruhum benden kilometrelerce uzaktaydı. Nerede olduğunu bilemeyeceğim kadar kaybolmuş ve bir o kadar da yabancı.

“Hande sen neredesin?” Annemin telaşlı ve ağlamaklı sesini umursamaksızın salona yürüdüm ve kapıdan içeriye girdiğim an abimle babamı karşılıklı otururken buldum. Ortalık dağınıktı. Belli ki kırıp dökmüşler, yakıp yıkmışlardı. Ve kopan bir fırtınanın savurduklarını toparlamak yine bana kalmıştı.

“Boşa tüketmişsiniz kendinizi,” dedim sessizce. Ortada öylece dikilirken bakışlarım abimin ve babamın üzerindeydi. “Her ailede bu tür kavgalar olur. Her ailenin birbirlerinden gizledikleri ufak sırları olur...” Derin bir nefes aldım ve kendimi konuşmaya zorladım. Annem hemen arkamda dikiliyor, sarf edeceğim herhangi bir olumsuz cümleye karşın itiraz etmeye hazırlanıyordu. Çünkü Bora’yla ayrılacak olmam onu ölesiye korkutuyordu. Babamın ne hissettiğini bilmiyordum. Her zamanki gibi gözlerime suçlu gibi bakması dışında... Yine de Bora’dan ayrılmamı o da istemez diye tahmin ediyordum. Yıllarca çalışsa bile ödeyemeyeceği borçlarından Bora’yla evliliğim sayesinde kurtulacağını sanıyordu.

“Beni merak ettiniz mi bilmiyorum.” Kafamı sallayarak gülümsedim. “Ama etmeyin, gerek yok.”

Babam susuyordu.

Babam kızının yüzüne bakamıyordu.

Ama abim doğrudan gözlerime bakıyor ve bakışlarında hâlâ dinmemiş olan bir öfkenin küllerini taşıyordu.

“Çünkü Bora’dan ayrılmayacağım,” dedim kararlı bir sesle. *Şimdilik*. Henüz zamanı değildi, zamanı geldiğinde zaten sadece ailem değil, dünya âlem bilecekti. “Onu seviyorum,” derken dilim yandı, kalbim ona ihanet ettiğimi hissederek parçalara ayrıldı. “Bu konu burada kapandı.”

Arkamı döndüğüm an abim hiddetle bağırdı. Yüksek sesi salonun duvarlarında yankılanıyordu. “Babam o şerefsizin babasına borçlu diye yalan söylüyorsun!”

Şu an annemle yüz yüzeydim ve annem, abimin bu sözünü inkâr etmemi istercesine kaşlarını kaldırıyordu. Omzumun üzerinden abimin öfke dolu suretine baktım ve “Hayır,” dedim gülümseyerek. “Neden Bora’yı sevdiğime inanmıyorsunuz ki? O sevilmecek bir adam mı?”

İç sesimin kahkahalar attığını işittim. Sonra sustuğunu ve ağlamaya başladığını...

Babam hâlâ susuyordu.

“Karışma artık Cenk,” dedi annem ortalığı yumuşatmak istercesine. “Ben Bora’yla konuşacağım.” Kulaklarım duyduklarına inanmak istemedi. Tüm bu olanların üzerine, kızının satılık bir mal olduğunu iddia eden birini mi arayacaktı? “Bora öyle söylemek istememiştir. Yalan bir haber üzerine çocuğun üzerine o kadar gitmişsin ki...”

“Anne beni çıldırtma!” diye haykırdı abim ayağa kalkarken. “Hâlâ ne söylüyorsun sen? Bana o piçi savunma!”

“Seni mi savunayım?” diye bağırdı annem omzuma çarpıp yanımdan geçtiğinde. “Bir tane akıllı çocuk doğurmamışım. Bir çuval inciri berbat etmeye çalışıyorsun!”

Abim karşılık olarak anneme daha çok bağırdı. Annem giderek hiddetleniyordu ve evin içindeki sesler şiddetle çoğalıyordu. Şu an annemle abimin birbirine girmiş olması, babamın hâlâ susuyor olması umurumda bile değildi. Sanırım yeni yeni kendime geliyordum. *Ben bugün sadece Bora’yı değil, kendi ellerimle kendimi de ateşe atmıştım.*

Babam ayağa kalktı ve annemle abimin sesini bastıracak kuvvetle bağırdı. Hiçbir bağıriş bir babanınkinden daha hiddetli, hiçbir öfke bir babanınki kadar çetin olamazdı. Babamın üzerine abim ve annem seslerini kesti. Daha fazla dayanamayacaktım. Salondan çıkıp odama gitmek üzereyken, “Anne,” diye seslendim. Uçunun de bakışları üzerime çevrilmişti.

“Bora’yı aradığında özür dilemeyi de unutma.” Annem yüzüne şaşkınca bakarken ağlayamadığım için gülümsedim. “Özrünü kabul etmezse ayaklarına bile kapanabilirsin.”

Hızlı adımlarla oradan ayrılıp odama vardığımda kapıyı kilitledim ve olduğum yere diz çöküp sırtımı kapıya yasladım. İçeride tüm şiddetiyle devam eden kavga seslerini duymamak için ellerimi kulaklarıma kapatmıştım. Hiçkırıklarım ciğerlerimi yerinden sökecek gibiydi.

“Hande, kalk!”

Omzumda hissettiğim parmakların dokunuşuyla irkilerek gözlerimi araladım, annem başucumda dikilmiş bana bakıyordu. Henüz uyku bedenimi terk etmemişti, başım gerisin geri yastığa düşerken gözlerim kendiliğinden kapandı ama annem uyumama izin vermedi. “Uyan,” dedi kısık bir sesle. “Bora salonda oturuyor.”

Üzerime sanki bir kova buzlu su dökülmüşçesine hızla doğruldum ve bacaklarımı yataktan sarkıttım. Dünün öfkesi beni yeniden ele geçirirken, zihnimde hâlâ Bora’nın satılık bir oyuncaktan farksız olmadığımı haykıran sözleri yankılanıyordu. Ve ben her şeye rağmen Bora’ya değil, beni ona mecbur bırakan bu hayata öfkeliydim.

“Ne işi var burada?” diye bağırdım. Sanki dün, *Bora’yı seviyorum, ondan ayrılmayacağım* diyen ben değilmişim gibi... Belki de bu rahatlığım abimin ya da babamın evde olmadığını bildiğimden ötürüydü. Bora beni dün gece defalarca aramıştı. Hiçbirine yanıt vermediğim için sabah erkenden buraya geleceğini söyleyen bir mesaj atmıştı. Gelemeyeceğini, buna yüzü olmayacağını düşünmüştüm ama içerideydi işte. Kızaracak bir yüzü bile yoktu.

Annem omuz silkti. “Onu kendin sor istersen,” dediğinde keyfi oldukça yerindeydi. Kavganın ertesi günü Bora’nın kapıma dayanmış olması onu nasıl da mutlu etmişti. “Salonda seni bekliyor.” Üzerindeki şifon gömleğin yakalarını düzeltirken, “Kalk hadi üstünü değiştir,” dedi kaşlarını kaldırarak. “Çıkmayacak mısın karşısına?”

“Asla!” dedim dış bilercesine. “Defolsun gitsin! Benim onunla konuşacak hiçbir şeyim yok!”

Annemin hiddetle açılan gözlerine karşın bağırmak üzereydim ki sustum. Odanın kapısı yavaşça açıldı ve içeriye Bora girdi. Az önce söylediklerimi duymuş olsa gerek, annemin bir

şey söylemesine fırsat vermeden odanın ortasına doğru yürürken bakışlarında sert bir ifade vardı.

“Biz biraz yalnız konuşsak daha iyi olacak,” dedi huz gibi bir sesle. Bakışları da huz kadar soğuktu.

“Pekâlâ,” dedi annem avuçlarını birbirine bastırırken. “Bahçede çiçeklerimle uğraşıyor olacağım. Bir şeye ihtiyacınız olursa seslenin.”

Annem odamdan çıkıp kapıyı üzerimize örttüğünde hâlâ yatağımın kenarında oturuyor fakat her an Bora'ya saldıracakmış gibi tetikte bekliyordum. Şimdi yalnızdık. Ya da annem yalan söylemiş, bizi dinliyor da olabilirdi. Aldırmadım. İçimde fırtınalar estiren yeşil gözleri gözlerimdeydi. Ve ben etrafıma aşılmaz duvarlar ören bu tehlikeli adamın karşısında savunmasızdım. Üzerimdeki geceliğin uygunsuzluğu bir yana, saçlarım birbirine karışmıştı ve ayağımın birinde çorap varken diğerinde yoktu.

“Sen az önce bana defol mu dedin?” Bora zaten büyük olan gözlerini hepten açarak bana doğru bir adım attı. Dün akşamdan sonra dert ettiği şey bu mu olmuştu? Hayret edilesi bir varlıktı.

“Ne duyduysan o!”

Oturduğum yataktan hızla kalkıp kapıya doğru yürüdüm ve sertçe açtığım kapıyı sonuna kadar dayadıktan sonra parmağım-la koridoru gösterdim. Sadece söylemekle kalmıyor, şu an Bora'yı bizzat kovuyordum. “Her şeye rağmen oldukça naziğim,” dedim ıgneleyici bir ses tonuyla. “Şimdi gider misin?”

Bora dalga geçer gibi belli belirsiz gülümsedikten sonra odanın ortasında dikilmeyi bırakıp bana doğru yürüdü. Ona bu şekilde kafa tutarken aslında geriliyordum çünkü Bora zır deliydi, manyaktı. Her an ne yapacağı hiç belli olmazdı. Gözlerimi gözlerinden kaçırıp pencereye doğru bakarken tek beklediğim bir an önce defolup gitmesiydi.

Fakat Bora gitmedi, gitmeyeceğini de biliyordum. Sadece şansı deniyordum. Bileğimden tutup beni hızla içeriye çektiğinde ayağını sertçe kapıya geçirdi ve kapının gürültüyle kapanmasına sebep oldu. Hemen ardından kapıyı da kilitledi ve arkasını döndüğü gibi üzerime yürüdü.

Bakışları normal değildi. Kesinlikle her zamankinden daha korkunçtu.

“Eceline mi susadın Hande?” diye sordu, bu sefer gerçekten şaşkıncı zira benden böyle bir atak beklemiyordu. Ondan kaçmak yerine büyük bir cesaretle üzerine yürüdüm ve burun buruna geldiğimiz an durup gözlerine öfkeyle baktım. Dün akşam Yiğit’e ulaşmaya çalışarak tüm gemileri yakmıştım ben. Ondan daha fazla korkmamı gerektirecek bir durum yoktu. Zaten her şeyi göze almamış mıydım?

Bora ona meydan okuyor olmamdan hoşlanmıyordu. Tek elini belime yerleştirerek beni kendisine hapsettiğinde, “Biliyor musun?” diye sordu. “Her hareketin biraz daha delirmeme sebep oluyor.” İki elimle birden kollarından tutup kendimi ondan kurtarmaya çalıştım. Yararsız bir çabaydı bu. Bora bedenimi kendisine daha çok bastırduğunda kalp atışları göğsümün sağ tarafındaki boşluğa dökülüyor gibi hissettim.

“İnşallah bir gün tımarhaneye düşersin de kurtulurum senden,” diye fısıldadım. Öyle nefessiz kalmıştım ki sesim çıkmıyordu. “Bırak beni!”

“Bırakayım mı?” diye sordu alayla. Kollarından kurtulmak için çaba sarf ettiğim her saniye bedenimi daha da sıkı sarıyordu. “Bırak yoksa çılgık atarım,” dediğimde dudakları saçlarımın arasına karıştı. “Çocuklaşma Hande,” diye mırıldandı. “Ağzını kapatmak zorunda kalırım.”

Debelenmemin sonuçsuz kalacağını bildiğim için ellerimi serbest bıraktım. Pes edişim Bora’yı memnun etmiş olacak ki sessizce güldü. Şu an yüzünü göremiyor olsam da yüzünün nasıl bir şekil aldığını tahmin edebiliyordum. Nefret ettiğim bir adamın kollarındaydım. Daha dün bana, satılık olduğumu iddia eden adamın kollarında... Sanırım bu bana hayatın, *sana benden hayır yok*, deme şekliydi.

“Aferin...” Sesi sinirlerimi harap etse de sustum. Çünkü yorgundum. Tek istediğim belimi kıracakmış gibi yerleştirdiği kolunu geri çekmesi ve beni serbest bırakmasıydı ama yapmıyordu.

“Ne istiyorsun?” diye sordum hitap bir halde. Ben ınat etmeye devam ettikçe Bora pes etmiyordu. Etmeyecekti. Boşta kalan eliyle saçlarıma dokunduğunda dudaklarından dokulen her kelime beni bir çıkmaza sürükledi. “Ne istediğimi biliyorsun.”

O an kafamı kaldırıp yüzüne bakma isteğiyle yanıp tutuştum. Gözlerimdeki öfkeyi görmesini diliyordum. Asla ona ait olmayacağımı, satın alınacak bir obje değil de bir insan olduğumu bakışlarımla haykırmak istiyordum. Ama yapmadım, durdum ve şeytani bir fikre sürüklendim. Zaten her şeyi bitirerek ona en büyük darbeyi vurmayacak mıydım? *Neden ben de onunla oynamıyordum?*

Az kalsın dün akşamdan ve dün akşam olanlardan bahsedip, ona ağır bir bedel ödeteceğimi söyleyecektim. Ne kadar da aptaldım. Öfkemi yüzüne kustuğum vakit değişen hiçbir şey olmuyordu. Bora benim hislerimle sadece alay ediyordu.

Benim serzenişlerim ona göre sırtı dönük yakarışlardan ibaretti. Umursamazdı o. Üzerimizde dolaşan kara bulutların yağdırdığı ölüm yağmurlarının altında ıslanan sadece bendim. Ona hiç bir şey olmuyordu. Bora’nın merhameti yoktu. Ne yazık... Oysa merhamet bir adama yakışan en güzel şeydi.

Kollarının arasından kurtulmak için hiçbir çaba göstermediğim gibi başımı onun omzuna yasladım. Kısa bir süreliğine kendimden vazgeçiyor ve kirli bir oyun oynamaya hazırlanıyordum. Ona teslim olmak hayatımın en büyük yıkımıydı. *Kendimden bir kez daha nefret ettim.* Bora’ya karşı birdenbire yumuşayacak olmam onu şüphelendirirdi. Zaman içinde kıvam kazanacak ve ona istediğini veriyormuşum gibi davranarak bana güvenmesini sağlayacaktım. Bunu başardığım ilk an da hançeri sırtına saplayacaktım.

Ve o gün beni hapsettiği kafesin kapakları aralanacaktı.

Bora şu an ona herhangi bir tepki göstermiyor oluşundan işkillenmiş gibi kolunu hafifçe gevşetti ve geriye çekildi. Kafamı kaldırıp onun yüzüne baktığım sırada bakışlarım bomboştu. İki eliyle birden yüzümü avuçları arasına aldığı anda gözlerinde andıramayacağım kadar değişik bir ifade belirdi.

“Hande,” diyerek sessizce andı adımı. “Dün akşam...”

Düne dair konuşmaya gerek olmadığını, hiçbir şeyi umursamadığını söyleyerek onu susturacakken çalan telefonum benden önce davrandı. Bora sustu. Gözlerini yüzümden kaçırıp komodinin üzerinde acı acı çalan telefonuma diktiğinde kalbime bir bıçak saplandı.

Her zaman sessizde duran telefonumu Yiğit’in aramasını beklediğim için sesliye almıştım. Arayan Yiğit olmalıydı, keza ondan başka telefon beklediğim kimse yoktu. Aklımı zehirleyen ihtimal, kurduğum gelecek hayalimin üzerine gürültüyle devrildi. İlk defa... İlk defa, gerçek anlamda korkuyu her zerremde hissettim. Bu kadar tedbirsiz olmayı nasıl başarmıştım?

Bora ellerini yüzümden çekerek yanımdan uzaklaştığında sırtımı soğuk duvara yasladım. Hayat beni her seferinde paramparça ederken zerre gocunmuyordu. Sırtım duvarla bütünleşti. Telefonum hâlâ çalıyordu ve bu bana hayatın, *seni her zaman alt edeceğim*, deme şekliydi. Bora komodine doğru yürürken sanki canım ruhumdan çekiliyor, ruhum bedenimi usul usul terk ediyordu.

Başlayamadan bitirmiştim bu işi. Sözde Bora’nın sonunu getirecek, onu sırtından vururken zaferle gülümseyecektim. Her seferinde sırtından vurulan yine ben oluyordum. Bora o telefonda Yiğit’in sesini duyduktan sonra bana neler yapabileceğini düşünmek dahi istemedim. Uzun, kemikli parmaklarıyla kavradığı telefonumu kulağına götürdüğünde kalbim korkudan atmayı durdurdu. Bora’nın telefonuma vereceği yanıtı bekliyordum ama o susuyordu. İki seçenek vardı. Ya telefon kapanmıştı ya da Bora, Yiğit’in sesini duyduğu için şoka girmişti. Gözleri öyle tuhaf bakıyordu ki...

“Kim?” diye sordum titreyen sesimle. Yiğit olmamasını umuyordum. Gerçi o olsaydı, Bora şu an sakın bir şekilde karşımda duruyor olmazdı. Sadece bir kere, bir kere bile olsa şansın benden yana olmasını diledim. Yoksa bu bataklıktan nasıl kurtulabilirdim?

“Yurtdışı numarası. Kayıtlı değil.”

Şansımın ilk defa yüzüme güldüğü şu saniyelerde derin bir nefes alırken sessizce mırıldandım. “Rana...”

“Şu İtalya’ya giden arkadaşın değil mi?”

Kafamı salladım. Sırtımı yasladığım duvardan ayırıp Bora’ya doğru adım attığımda panik bedenimi terk etmişti. Arayan Rana olsa gerekti. Rana, Hilal’den sonraki en yakın arkadaşım. Üniversite bittiğinde ben Bora’nın hayatına sürüklenmişim, o ise yüksek lisans yapmak üzere İtalya’ya gitmişti. Rana’yla konuşmayı erteleyecektim. Şimdilik düşünmem gereken daha büyük bir derdim vardı. Telefonum hâlâ Bora’nın ellerinde duruyordu, her an Yiğit arayabilirdi ve ben az önceki kadar şanslı olmaya bilirdim. Bora’yı bir an önce odamdan uzaklaştırmam şarttı.

Yanına varıp parmakları arasında duran telefonu hızla çektiğimde Bora kaşlarını çatı.

“Benim telefonumu neden sen yanıtlıyorsun?”

Bora gözlerini hafifçe kıstı, kafasını yavaşça sallarken hızlıca göz kırptı. Bu onun geleneksel soru sorma hareketiydi. Ortada şüpheli bir durum olduğunda aynen bunu yapıyordu.

“Ne oldu?” diye sordu. “Az önce bir panikledin?”

Gözünden hiçbir şeyin kaçmıyor olması çok sinir bozucuydu. Fark ettirmeden telefonumu sessize aldım ve komodine ters çevirerek bıraktım. Bora’nın gözleri üzerimdeydi. “Arkadaşını aramayacak mısın?”

“Senin yanında neden arkadaşım ile konuşayım?” diyerek sorusuna soruyla karşılık verdiğimde Bora hafifçe sırtıttı. Yeniden bana doğru bir adım attığında geriye gittim. Sonra aklıma oyun oynuyor olduğum geldi ve olduğum yerde duraksadım.

Bora aramızdaki mesafeyi yeniden katettiğinde elini dağılmış saçlarıma attı ve düzeltmeye başladı. Ne tuhaf adamdı. Her şey oyun olsa bile bana dokunmasına izin vermem zoruma gidiyordu. Üstelik sonunda kazananın kim olacağı belirsizdi. Ben onun canını acıtamazdım, benim ağzımdan çıkan hiçbir söz onu yaralayamazdı ama sadece içim soğurdu.

“Ne o?” Durup dikkatle yüzüme baktı. “Bugün fazla mı uysalsın?”

“Abımı düşünüyorum,” dedim gözlerimi ondan kaçırarak. “Dün gece evde büyük bir kıyamet koptu senin yüzünden.”

“Bana abinden bahsetme,” dedi Bora. Tavrı bir anda değişmiş, ofkelenmişti.

Saçlarımı onun ellerinden kurtarıp geriye çekilirken, “O benim abımı!” diye bağırdım. Dün akşama dair hiçbir şey konuşmak istemiyordum ancak bu meselenin halledilmesi gerekiyordu. “Senin yüzünden abimle aramı bozamam.”

“Aramızdaki tek engel abin olsun,” dedi imalı bir şekilde. “Dert etme bunu.”

Aklım sadece Yiğit’in arayacağı telefonumdaydı. “Seni artık görmek istemiyorum,” dedim yine kovarcasına. “Sabahın köründe gelip odama kadar girdin. Ne zaman gideceksin?”

Sıradan, küçük ve şu an oldukça dağınık olan odamın ortasında, farklı bir evrenden gelmiş kadar yabancı duruyordu. Üstündeki ceket bile odamdaki eşyaları tümüyle satın almaya yeterdi. Annemi Bora’ya bu denli çeken tek neden de buydu.

“Sen bu saçma tavırlarına bir son verince.” Bir şey söylememi beklemeden sözlerine devam ettiğinde, “Hiçbir şey bitemez Hande,” diye uyardı beni. “Hazır Cenk’in konusu açılmışken söyleyeyim. Buna ne senin gücün yeter ne de o bir halt bilmeyen abinin. Onu ikna etsen iyi edersin.”

“Niçin?” diye sordum. “Parayla satın aldığın bir oyuncakın üzerine fazla titremiyor musun?”

Dün hakkında konuşmayacağıma dair kendimi dizginlemeye çalışsam da dayanamamıştım. Sözlerimde kırgınlık değil, kinaye vardı. Onu gerçekten anlayamıyordum.

“Bu kadar içerleyeceğini bilsem sanırım öyle bir şey söylemezdim.”

“Ama söyledin.”

“Sen de kırıldın,” dedi eğlenir bir sesle.

“Hayır,” diye reddettim. Ne kadar sabırlı olma gayreti göstersem de öfkeme yenik düşüyordum. “Sen beni asla kıramazsın çünkü bir insanı sadece sevdikleri kırabilir. Sen o kategorinin kıyısından bile geçmiyorsun.”

O an Bora'nın gözlerinde dalgalanan hayal kırıklığını gördüm. Küçük bir an bile olsa bunu başarabildiğim zamanlar mutlu oluyordum. Bakışları anında normale dönerken gülümsemeye çalıştı. "Ah şu saçma sapan edebiyat sözleri... Öyle olsun."

"Sadece bir şeyi merak ediyorum," dedim, gözlerim tek bir noktaya dalıp gitmişti. "Senin için bu kadar değersizsem... Neden her gece sessizce odama girip üzerimi örtüyordun?"

Ağva'da olduğumuz her gece bunu yapmıştı. İlk başta üzerimi onun örttüğüne emin olamamıştım ama bir gece odamda gezdiğini hissetmiştim. Üçüncü gece yorganı bilerek yere atmıştım. Sabah uyandığımda yorganın üzerimde olması emin olmama yetmişti.

"Hasta olup başıma dert olma diye." Umursamaz bir tavrı vardı. Arkasını dönüp kapıya doğru yürüdüğünde gideceğini anlayarak rahat bir nefes aldım. "Akşama gelip seni alacağım," dediğinde ise ister istemez kaşlarım çatıldı.

"Sabahın köründe yüzünü gördüğüm yetmiyor mu? Bugün evden çıkmayı düşünmüyorum."

Bora kapıdan çıkmak üzereyken durdu ve yere eğildi. Sonra doğruldu ve yeniden bana doğru yürüdü. Parmakları arasında günler önce odaya gelişi güzel fırlattığım yüzüğümü tutuyordu. Bakışları öyle kızgındı ki kedi görmüş fare gibi nereye saklanacağımı bilemedim.

Tam karşımda durup elimi tuttuğunda gözlerini gözlerimden ayırmadan yüzüğü parmağımdan geçirdi. "Bir daha bunu çıkardığını görürsem fena bozuşacağız," dedi tehdit eder gibi. Sesi sertti. Elimi savururcasına bırakıp yeniden kapıya yürüdüğünde tekrar durdu ve dönüp bana baktı. "Ayrıca çok yakında tüm gecelerin benim olacak. Hangi akşamın hesabını yapıyorsun?"

Öyle bir şeyin asla olmayacağını müjdeleyen iç sesimi iyi ki Bora duymuyordu. Bu evlilik olmayacaktı fakat o bunu bilmiyordu. Tarihler 9 Kasım'ı gösterdiğinde, ben beyaz bir gecaktım. Belki de demir parmaklıklar ardında olacak, içerideki mahkûmların tuhaf bakışlarına aldırmadan ne kadar hür olduğumu haykıracaktım.

Bora çekip gittiğinde kendimi tekrar yatağa attım ve odamın tavanını izlerken düşüncelerimi sesli bir şekilde dile getirdim. “Demir parmaklıkların ardında, ne kadar özgür olduğumu haykıracağım...”

Gökyüzü bu akşam her zamankinden daha siyahtı. Ne yıldızlar ne de ay bekçilik ediyordu geceye. Çankaya’da hüyük bir restorandaydık. Bora akşam olduğunda beni alacağını söylemişti ama babası ve halasıyla birlikte yemek yiyeceğimizi söylememişti. Her zaman böyle yapıyordu, bana hiçbir şeyi tamamen söylemiyordu. Şimdi tam karşımda Bora vardı, yanındaysa babası. Benim yanımda ise Hale Hanım oturuyordu. Samimiyetsiz bir sohbet eşliğinde yemek yerken pek yakında gerçekleşemeyecek olan düğünümüzden bahsediyorduk.

Belli ki bu akşam yemeği için Hale Hanım ısrarcı olmuştu. Zira Haldun Bey’in yüzünden düşen bin parçaydı. Bora desen her zamanki gibi umursamaz takılıyordu. Babayla oğlun arası ise hâlâ bozuk gibiydi. Aralarında hissedilir bir gerginlik vardı.

Hale Hanım düğün için seçebileceğimiz mekânlardan hevesle bahsederken benim aklımda Haldun Bey’in Elif Mirzanlı’yla bir ilişkisi olup olmadığı sorusu dönüyordu. Sürekli kendimi fark ettirmeden Haldun Bey’i izlerken buluyordum. Oğluyla yaşıt kadınlarla takılmasını geçmiştım, gerçekten de evli bir kadınla ilişki yaşayacak kadar iğrenç bir adam mıydı?

Bora babasının bu kadar düşmeyeceğini iddia etmişti. Ama Elif’e ait bilekliğin o kışlık evin yatak odasından çıkmış olması bana başka bir şey düşündürmüyordu. Kısmen de olsa Bora’nın babasını tanıyordum. Bekâr ve gösterişli bir adam olduğu için ahmak kadınları kolayca tavlayabiliyordu. Hayatı kadınlardan ibaretti. Ama Elif’i tanımıyor, onun nasıl biri olduğunu hiç bilmiyordum. Kocasını aldatabilecek bir kadın mıydı? O an gözlerimin önünde Yiğit’in yüzü belirdi. Eğer bu ihtimal doğruysa... Öyle bir adamı nasıl aldatabilmişti?

“Keşke düğünü İstanbul’da yapabilsek,” dedi Hale Hanım. “Ankara’da deniz manzaralı bir mekân olmadığı için her yeri altınlarla süsleseler bile boş.”

Haldun Bey kafasını tabağından kaldırıp ona sert bir ifadeyle baktı. “Saçmalama Hale,” diye çıkıştı. Sonunda birine patlamıştı. “Bora’yla Hande’nin bile böyle bir isteği yok. Evlenen sen değilsin, biraz alçaktan uç.”

Hale Hanım’ın gözlerinde kırgın bir ifade belirdi o an. “Ben sadece her şey mükemmel olsun istiyorum abi.” Sesindeki neşe kaybolmuştu. “Haklısın, evlenen ben değilim.”

Haldun Bey, kız kardeşini kırmış olmasına rağmen umursamaz bir tavırla gözlerini şehir manzarasına dikti. Her zamanki adam değildi bugün, eminim canını sıkan bir şeyler vardı. Belki de konu bizzat Elif ve Yiğit’le ilgiliydi.

Bora halasının kırıldığını anladığı an uzanıp eline dokundu. Babasından ziyade halasını seviyordu Bora. Onun değer verdiği tek insan halası olsa gerekti. “Düğünü Ankara’da yapacağız,” dedi tebessüm ederek. “Ama eğer bir gün evlenirsen senin düğününü Çırağan Sarayı’nda yaparız halacığım.”

Hale Hanım naif bir şekilde gülümsedi. “Neyse boş ver Bora. Şu saatten sonra evlenebilecek gibi durmuyorum zaten. Benden geçti.”

Tabağındaki tatsız tuzsuz et parçasını çatalıyla didiklerken muhabbetlerine ortak olmadan sadece dinliyordum. Hale Hanım salatasını bitirdiğinde arkasına yaslandı ve kafasını çevirip yüzüme baktı. “Gelinliği halletsek mi artık?” diye sorduğunda Bora’yla göz göze geldim. Vereceğim cevabı merak ediyor gibiydi. Ama bilmiyordu ki o düğün gerçekleşmeyeceği için kılımı kıpırdatmayacaktım. Hiçbir cevap vermeden öylece sustuğum için Bora araya girdi.

“Hande gelinlik konusunda biraz hassas,” dedi doğrudan gözlerime bakarak. “Henüz istediği gelinliği bulamadı. O yüzden sürekli huysuzluk yapıyor.”

Kaşlarımı kaldırarak Bora’ya baktım. Yalan söylemeye bayılıyordu.

“Gelinlik dedigin arayip bulunacak sıradan bir kıyafet değil ki hayatım,” dedi Hale Hanım. Ses tonu azarlar gibiydi. O an çok meraklıysan o gelinliği sen giy, diye hağırasım geldi. Hale Hanım kötü bir kadın değildi ama çok üzerime geliyordu. “Madem İstanbul’a gidesin yok, en kısa zamanda Pelin Hanım’a gidelim. Emin ol sana hayal ettiğinden daha güzel bir gelinlik diyecektir.”

Sorun da buradaydı işte. Benim hayalimde bir gelinlik yoktu.

“Olur gidelim,” diye mırıldandım çünkü bundan kaçışım yoktu. Tekrar kafamı tabağıma gömdüm ve lezzetsiz yemeği me odaklandım. Yiğit beni hâlâ aramamış olsa da aklım fikrim telefonumdaydı. Her an arayabileceğinin gerginliğini üzerimde taşıdığım için tek isteğimi bu gecenin bir an evvel bitmesiydi. Telefonum sessizdeydi ama yine de çantamdan çıkarmıyordum. Birisi aradığı zaman ekran ışığı yanıp sönererek dikkat çekiyordu.

“Ben düğün için acele edildiğini düşünüyordum.” Hale Hanım’ın bizim düğünümüzden başka düşündüğü bir şey yok muydu Allah aşkına? “Ortada ne bir gelinlik var ne mekân seçtiniz. Yılın en vasat düğünü sizinki olacak diye korkuyorum.”

Hale Hanım’ın endişeli sözlerinin ardından Bora’yla baktık. Haldun Bey kendisini tamamen yemeğe vermiş gibiydi. Bu konularla zerre ilgilenmiyordu. Yine sessiz kalıp topu Bora’yı attığımda arsızca sırtıttı ve gözlerini halasına çevirdi.

“Ben de erken olduğunu düşünüyordum,” dediğinde ona şaşkınca bakakaldım. Düğün tarihini belirleyen Bora değil miydi? Ne saçmalıyordu şimdi? “Ama Hande erken olması konusunda çok ısrar ettiği için o tarihte karar kıldım.”

Hale Hanım dönüp kızarcasına bana baktı. “Ben her zaman yaz düğünlerini sevmişimdir. Böyle havuz başında açık bir düğün daha güzel olmaz mıydı?”

Bora’ya öfkeli bir bakış atarak Hale Hanım’a döndüm. “Ben de yaz düğünlerini severdim ama Bora’yla evlenmek için can attığımdan bekleyemedim.” Sadece Bora’nın anlayabileceği bir imada bulunmuştum. Fakat belli ki sözlerim yanlış anlaşılmıştı. Haldun Bey beni ayıplar gibi yüzüme baktı, Hale Hanım sessizce güldü. Bora ise keyifliydi. Sözlerimi ne tarafa çekmişlerdi?

Lavaboya gitmek için izin isteyip oturduğum sandalyeden kalktığımda Bora'nın dikkatli bakışları üzerimdeydi. Çantamı da yanıma alarak oldukça geniş restoranın diğer ucuna ilerledim. Yürürken ayağımın yamulmamasına dikkat ederek ölçülü adımlar atsam da ne yazık ki topuklu ayakkabılarım bana hiç yardımcı olmuyordu.

Biz restoranın son kısmında oturuyorduk, lavabo ise kapının girişindeydi. Fazlasıyla büyük olan lavaboya girdiğimde içeride sadece bir kadın vardı ve ellerini yıkıyordu. Telefonumu çantamdan çıkarıp kontrol ettim, Yiğit hâlâ aramamıştı. Vakit kaybetmeden boş tuvalet kabinlerinden birine girdikten bir süre sonra kapının açılıp kapanma sesi duyuldu. Sanırım ellerini yıkayan kadın çıkıp gitmişti. İşimi bitirip kabinde hızlıca çıktım ve ellerimi yıkadım. Ellerimi kuruladığım peçeteyi çöp kutusuna attıktan sonra aynaya öylesine bakarak kapıya doğru yürüdüm.

Kapıyı açmak için demir kulpu aşağı indirdiğimde bedenime dalga dalga panik duygusu yayıldı. Kapı açılmıyordu. Birkaç kez aynı şeyi tekrar etsem de durum aynıydı. Kapı açılmıyordu. Kilitli bir kapının ardında kalmaktan küçüklüğümden beri korktuğum için durumu telaşla karşılamıştım. Sakin kalabilmek adına derin derin nefes aldım. Böylesi bir durum her insanın başına gelebilirdi. Belli ki kapı bozulmuştu. Şimdi dışarı seslenecektim ve herhangi bir çalışan gelip beni buradan çıkaracaktı.

Yine de içimin ürpermesine, soluduğum havanın git gide yetersiz gelmesine ve ellerimin titremesine engel olamıyordum. Eli mi yumruk haline getirip kapıya birkaç kez vurdum ama sesimi dışarıya duyuramadığımdan yüzde yüz emindim.

O an arkamdaki kabin kapılarından birinin gıcırtılı bir sesle aralandığını işittim, kalbim yerinden çıkacakmış gibi atmaya başladı. Gözlerim korkuyla büyürken arkamda adım sesleri yükseldi. Tek başıma olduğumu sanıp ürperdiğim lavaboda yalnız degildim. Şu an burada yalnız olmadığımı bilmek, kapalı bir alanda kalma fobisinden çok daha korkutucuydu. Arkama bile bakmadan, çığlıklar atarak kapıyı yumruklayacaktım ki onun sesini duydum.

“Kıyıyı kilitledim,” dedi ifadesiz bir sesle. “Boşuna uğraşma.”
Bu ses ona aitti. *Nasıl unutturdum ki?*

Yüzüne bakabilmek için usulca arkamı döndüğümde aramızdaki tek gürültü topuklu ayakkabılarımın sesiydi. Sırtımı kapaıya yaslayarak öylece bekledim, adım adım bana yaklaşıyordu. Buraya nasıl girmişti ve benim lavaboda olduğumu nereden bilmişti? Korkuyordum. Dün akşam onunla görüşmek için Emniyet Müdürlüğü'ne gittiğim halde, onu buraya getiren sebep ben olduğum halde korkuyordum.

Oysa sadece beni aramasını istemiştim. Neden olmadık bir yerde, zamansızca ve tehlike vadedercesine karşıma çıkmayı tercih etmişti ki?

“Burada ne işin var?” diye sorduğumda sesim pürüzlüydü. Korkuyor olduğumu fark etmiş gibi olduğu yerde kaldı, sakın olmamı istercesine ellerini havaya kaldırdı.

“Benimle görüşmek istememiş miydin?” diye sordu şüpheli bir sesle. Delici bakışları yüzümden bir saniye olsun ayrılmazken parmağını bana doğrulttu. “Seni aramamı istememiş miydin?”

“Bu şekilde değil,” diyerek sert çıktığımda elimi kalbime bastırdım. Hâlâ deli gibi çarpıyordu.

“Ne fark eder?” Sesi dümdüzdü. “Ha telefonda, ha yüz yüze. Benimle görüşmek istediğini söyledin ve geldim.”

“Haber verebilirdin,” dedim savunmaya geçerek.

Bir süre sadece yüzüme baktı. “Korkmanı gerektirecek bir durum yok.”

Cevap vermeksizin gümbür gümbür atan kalbimi dinleyerek ona korku dolu gözlerle bakmaya devam ettim. Yiğit o an, “Sen bir şeyler gizliyorsun,” diyerek bana doğru bir adım daha yaklaştığında kalbimin ağzımda atmaya başladığını hissettim. “Bunu zaten biliyorum. Seni gördüğüm ilk andan beri bundan eminim.”

Böyle durumlarda her zaman soğukkanlı olabilmeyi dilerdim ama kahretsin ki korkağın tekiydim. Onun yüzüne bakamıyordum, gözlerini gördüğüm an vicdan azabı yüreğime bir mızrak gibi saplanıyordu. “Ve gizlediğin şey her neyse onu öğrenmeden gitmeyeceğim.”

Ayakkahıları ayakkabılarımın dibinde durduğunda sakınce. "Söyle," dedi. "Seni dinliyorum Hande Aksoy."

Gözlerimi yüzüne zorlukla tırmandırdığımda neler söyleyebileceğimi düşündüm. Fakat gözlerim karanlık gözlerine dokunduğunda yutkunmayı bile beceremedim. Dilimin ucuna sabırsız kelimeler tünemişti. Her an kendisini azat edebilecek kadar korkusuz, bir o kadar da şuursuz kelimeler...

"Susacak mısın?" diye sordu parmaklarıyla çenesinin altını kaşırken. Onu gördüğüm gecedен sonra sakallarını hiç kesmemiş olmalıydı. Epeyce uzamışlardı ve yüzüne daha sert bir ifade katmışlardı. "Ben çok sabırlı bir adam değilimdir, ayrıca konuşmanı bekleyecek kadar vakit yok." Parmaklarını kolundaki saatın camına iki kere vurdu. "Vakit ikimizin de aleyhine işliyor."

Haklıydı. Her an kapı içeriye birinin girmek istemesiyle zorlanabilirdi. Ama onun içeriye nasıl girdiğini çok merak ediyordum. Ve nasıl çıkıp gideceğini de... Ayrıca Bora'ya yakalanacak olmanın korkusu her zerremi sarmıştı. "İçeri nasıl girdin?"

Kaşları düz bir biçimde çatılırken simsiyah görünen gözlerinde kızgınlık belirdi. "Sence sohbet edecek vaktimiz var mı?"

"Ben böyle bir yerde konuşamam," dedim yaslandığım kapıdan doğrulurken. Şayet kapı kilitli olmasaydı açar ve arkama bile bakmadan kaçırdım. Sadece beni aramasını istemiştim. Bir lavabo köşesinde sıkıştırmasını değil. Ona gerçeği verebilmem için önce ona güvenmem gerekiyordu. Güvenilir bir adam olup olmadığını nasıl anlayacaktım?

Lavabonun ortasına doğru adımlar atarak onu arkamda bıraktığımda aynada kendimi gördüm. Hemen arkamda ise bana bakan Yiğit'i. Tenim sapsarı olmuş, aralık haldeki titreyen dudaklarım morarmıştı. Kahverengi gözlerimdeki korku dolu ifadeyi gördüğüm an kendime acımdan kendimi alamadım. Sahiden her başım sıkıştığında bu kadar ürkek mi bakıyordum? O kadar çaresiz görünüyordum ki... Yiğit aramızdaki mesafeyi yok etmek için bana doğru adım atarken bakışlarımız aynadan ve dolayısıyla birbirimizden ayrılmadı.

“Kendini korumaya çalıştığının farkında değil miyim sanıyorsun?” diye sorduğunda çatık kaşlarının ortasında bir çizgi oluştu. Tam arkamda olmasına karşın, boyum ancak omuzlarına denk geldiği için bakışlarını görebiliyordum. Gözlerini aynadan çekip üzerime diktiğinde arkamı dönüp doğrudan yüzüne baktım.

“Sen neyden bahsediyorsun?” İşte şimdi sesim titriyordu.

“Ben her şeyin farkındayım,” dedi sert bir sesle. “Nişanlın olacak herif sana ne yapıyor bilmiyorum ama ondan korktuğun gün gibi ortada.” Etrafımdaki hiç kimsenin fark edemediği bir ayrıntıyı, sadece günlerdir tanıdığım bir yabancıнын ağzından duymak zoruma gitmişti. Ne diyeceğimi bilemeyerek sustuğumda, “Acınası bir haldesin,” diye sürdürdü konuşmasını. Kelimeleri afili bir tokat gibiydi, canımı yakıyordu. “Kurtarılmayı bekleyen bir zavallı...”

“Sus!” dedim neredeyse bağırarak. “Benimle böyle konuşamazsın!”

“Ses tonuna dikkat et.” Yiğit’in bakışları kontrol etmek için kapıya kaymıştı. Bir an ne yaptığımın farkında olmamıştım. Sesimiz dışarıdan duyulabilirdi. Kalbimdeki korku şahlanırken, “Aksini iddia edebileceğini hiç sanmıyorum,” dedi beni köşeye sıkıştırmak ister gibi. Ne aksini iddia ettim ne de söylediklerinin gerçek olduğunu.

“Konumuz bu değil,” dedim geçirircesine.

Yiğit derin bir nefes aldı ve omuzları dikleşirken gözlerini gözlerimden kaçırdı. “Evet bu değil, ne söyleyeceksen söyle artık,” dedi. Sesi kısıktı, bir hayli kısık. “Çağırdın ve geldim. Belli ki söyleyecek bir şeyin var ve tereddüt ediyorsun. Bana güvenmediğini biliyorum ama bana güvenmen için ne yapacağımı bilmiyorum.” Simsiyah bakışlarının ardında cayır cayır yanan hisler, gerçeği öğrendiğinde onu bu hale düşüreni de yanına çekecek kadar şiddetliydi. Oyleyse şu an ona nasıl güvenecektim?

“Seni tanımıyorum, sana neden güveneyim?” diye sordum ona dikkatle bakarken.

“Benden sana zarar gelmez,” derken kafasını salladı. “Başka bir şey söylememi bekleme. Bir yabancıyla anılarımı ya da acılarımı paylaşacak değilim.”

“O zaman ben neden seninle gerçeği paylaşayım ki?”

Yiğit zeytin dalı uzatıyormuş gibi güven verircesine yüzüme baktı. “Ondan kurtulmak istemiyor musun?”

Gözlerimi kaçıırken sadece sustum. Sanki beni yıllardır tanıyormuş gibi konuşuyordu. Belki de tanıyordu. Ne hissettiğimi bu denli iyi ifade edebilen sözler söylemesinin başka bir açıklaması yoktu. Altıncı hissi kuvvetli olmalıydı, iyi bir gözlemci ve fazlasıyla akıllı biriydi.

“Artık ne söyleyeceksen söyle.”

“Sana gerçeği söyleyebilmem için bana tek bir şey söylemeni istiyorum,” dediğimde kaşları biraz daha çatıldı. “Neyi bilmek istiyorsun?”

“Esas neyin peşinde olduğunu.”

Dakikalardır üzerimdeki kırmızı krep bluzun uçlarını çekiştiriyordum. Öyle tedirgindim ki kumaş parmaklarımın arasında yırtılacak gibi olmuştu. Sabırlı görünüyor olabilirdim ama içimde kendini yiyip bitiren korkak bir kız yaşıyordu.

“Gerçeklerin peşindeyim,” dedi Yiğit sabırsızca.

“Hangi gerçeğin?” diye sordum. Eline içi kurşun dolu bir silah vererek alnıma dayaması için yalvarmış gibiydim o an. Yaralı bir adamın damarına basıyordum. “Karınla alakalı gerçeğin mi yoksa o geceki gerçeğin mi?” Yiğit gözlerini kısarak kafasını eğdiğinde bir şey söylemesine fırsat tanımadan sözlerimi tamamladım. “Karının seni aldattığını düşünmüyor musun?”

Dişlerini sıkıldığını gördüm. Ben daha fazla hiddetleneceğini düşünüp vereceği her türlü tepkiyi göze almıştım ama o karşımda öylece duruyordu. Birden üzerime yürüdüğünde irkilecek gibi oldum ama durdum, kafasını eğerek yüzünü yüzüme yaklaştırdığında, “Benim karım beni aldatmadı,” dedi büyük bir hırsıyla. “Aldatmazdı da. O öyle biri değil anlıyor musun? Bu işin içinde başka bir iş var!”

“Niyetim seni üzme ya da ölmüş karına laf etmek değil,” dedim bana ördüğü duvarlara bir darbe indirircesine. “Zaten haddime de değil. Sadece bir şeyleri anlamaya çalışıyorum.”

“Sakladığın şey her neyse onu söylemekle başlayabilirsin,” dediğinde kaşları imayla havalandı. “Vaktimizden çalışıyorsun,

sakin burada konuşmam deme, çünkü bir daha seni yalnız yakalayabileceğim bir ortamı bulacağımı sanmıyorum.”

“Bu fikre nereden kapıldın?” Bir adım geriye gittiğimde Yiğit sıkıntılı bir nefes aldı ve ellerini saçlarına atarak zaten dağınık olan saçlarını hepten dağıttı.

“Kendini çok akıllı zanneden nişanlının senin peşine taktığı adamdan haberin yok mu?” diye sordu alay eder gibi. “Onun yanında olmadığın zamanlarda senden nasıl haberi oluyor sanıyorsun?” Sesini biraz daha alçaltırken parmağını uyarı mahiyetinde salladı. “Attığın her adıma dikkat et.”

Yiğit’in sözleri beni şaşırtmamıştı. Günler öncesinde Elif’in mezarını ziyaret ettiğimi bildiğini söylediğinden beri beni izleyen birinin ya da birilerinin olduğunu biliyordum. Sadece dün akşam hastaneden çıkıp Emniyet Müdürlüğü’ne giderken peşimde beni izleyen biri yoktu. Çünkü her şey çok ani gelişmişti. Bora nerede olduğumu bilmiyordu ve ben o boşluktan yararlanmışım.

“Hepsinin farkındayım,” dediğimde Yiğit gözlerime medet umar gibi baktı.

Artık söyle. Söyle ve bitsin.

“Sana güvenip güvenemeyeceğimi bilmiyorum,” dedim sessizce. Bu yaptığının kumar oynamaktan bir farkı yoktu. “Ama yine de güvenmek istiyorum.”

“Korkma.” Hiç tanımadığım bir adamın güven veren sesine sarılıp bilmediğim denizlere açılmaktan başka çarem yoktu. “Satmayacağım seni.”

İçimdeki isyan dudaklarıma dayandığında kelimelerin kapısı sertçe yumruklandı. “O gece o kışlık evde Serhat denen adam yoktu,” dedim, sesim delicesine titriyordu. Yiğit tüm dikkatini bana vermiş halde dinliyordu. “Biz vardık. Bile isteye olmadı hiçbir şey ama karını vuran adam Serhat değil, Bora’ydı.”

Artık hiçbir şeyin geri dönüşü yoktu. Bir tufana hatta bir kıyametin kopuşuna neden olacak sözler dudaklarımdan uçup gittiğinde ruhun terk ettiği bir beden gibi cansızca kalakaldım. Daha önce zihnimde sayısını bilmediğim kadar çok tekrarladığım bu kirli itiraf cümlesi hiç beklemediğim bir şekilde kar-

şimdaki adamın duygularını yıkıp geçti. Üzerimden tonlarca ağırlıkta bir yük kalkmış gibi hafiflediğimde Yiğit'in üzerimden çekilen gözleri boşluğu seyrediyordu.

Hiçbir tepki vermemişti. Sanki her şeyi biliyordu.

Sadece ellerini yüzüne kapattı ve bir süre o şekilde kaldı.

"Duydun işte," dedim bir şeyler daha söylemeye mecburmuşum gibi. "Bir şey söylemeyecek misin?"

"Biliyordum," dedi öfke dolu bir sesle. Kendisini öyle çok sıkıyordu ki... "Sadece emin olmama yardımcı oldun."

Sadece birbirimizi duyabileceğimiz kadar kısık bir sesle konuşuyorduk. "Şimdi ne yapacaksın?"

Yiğit ellerini yüzünden çektiğinde göğsümün ortasına bir ağrı oturdu. Yüzünde öyle çaresiz ve öyle acı dolu bir ifade vardı ki bunu kelimelerle izah edebileceğimi sanmıyordum. Bir sağa, bir sola adım attı. Ne yapacağını, nereye gideceğini bilmiyordu. Yolunu kaybetmiş gibiydi. Tek elini ensesine atıp durduğunda gözlerinden alevler fışkırıyordu. "Onu öyle bir bitireceğim ki..."

Tam bir şey söyleyecektim ki lavabo kapısı birkaç kez tıklandı ve kapının ardında endişeli bir ses duyuldu. "Hande, içeride misin?" Bu ses Bora'ya aitti.

Bir an ne yapacağımı bilemeyerek dehşet bir panik duygusuna kapıldım ve yardım istercesine Yiğit'in yüzüne baktım. O an Yiğit bana yaklaştı ve eğilerek kulağıma, "Sakin ol," diye fısıldadı. "Ben kabinlerden birinde saklanıp senin gitmeni bekliyor olacağım. Hemen ona burada kilitli kaldığını söyle."

Başımı hızla salladığımda Yiğit hiç ses çıkarmadan kabinlere doğru yürüdü. Bora bir kez daha kapıya vurdu ama bu sefer sertti. "Hande iyi misin? Beni duyuyor musun?"

Vakit kaybetmemek adına Yiğit'in kabine girmesini bile beklemeden, "Buradayım," dedim yarı sakın bir sesle. Yiğit kabine girip kapıyı kilitlemişti. "İçeride mahsur kaldım. Kapı açılmıyor."

"Bekle orada," dedi Bora ve uzaklaşan adım seslerini işittim. Yiğit hâlâ kabindeydi ve sesini çıkarmadan orada duruyordu. İçimde tuhaf bir his vardı. Ona güvenemiyordum. Sanki Bora kapıyı açtığında kabinden çıkıp ona saldıracakmış gibi bir

tedirginlik taşıyordum. Ama böyle bir şey yapmazdı, benimki sadece bir kuruntuydu. İçinde fırtınalar kopsa da kartlarını açık oynamayacaktı.

Ben lavaboya geleli kaç dakika olmuştu bilmiyordum. Ama çok geçmediğinden emindim. Taş çatlasa on dakika geçmiş ol-
mahydi. Yiğit'le hızlı konuşmuştuk, zaten öncesinde de çok oya-
lanmamıştım. Bora'nın şüphe edeceği kadar vakit kaybetmemiş-
tim ama yine de sırf beni kontrol etmek için arkamdan gelmişti.
Kapı açıldığında, içeride mahsur kaldığımı bile bile neden onu
aramadığımı sorabilirdi.

Çantamdan telefonumu çıkarıp aceleyle kapattığımda bu so-
ruyu sorma ihtimaline karşın şarjımın bittiğini söyleyecektim.
Uzun askılı, küçük beyaz çantamı omzumdan tekrar geçirdiğim-
de telefonumu parmaklarımın arasında tuttum.

"Aç şu kapıyı." Bora'nın sesi tekrar kapının ardında du-
yulduğunda derin bir nefes alıp beklemeye başladım. Kapının
önünde her kim varsa yuvaya anahtarı soktu ve kilitte çevire-
rek kapıyı açtı. Aralanan kapının ardında Bora'nın endişeli yüz
ifadesini gördüm. Doğruca içeriye dalıp lavaboyu kontrol etti.

"Yalnız mıydın?" diye sordu. İşkillenmiş gibi etrafa bakıyor-
du. Yalan söyleme konusunda iyi olmasam da inandırıcı olmak
zorunda olduğumu bildiğimden rolümü en iyi şekilde oynamaya
çalıştım.

"Dakikalardır yalnızım," dedim yapmacık bir öfkeyle. Ka-
pının önünde durup bize şaşkın bakışlar atan temizlik persone-
linden içimden özür diledim, zira az sonra onu harcayacaktım.
Neyse ki adamın yaşı bizden epey büyüktü, Bora sinirlense dahi
ona bir şey yapmazdı. "Ben tuvalet kabinindeyken bu adam ka-
pıyı kilitlemiş olmalı!" Parmağımı kaldırarak suçlarcasına işaret
ettiğimde adam korkuyla sindi.

Bora aksı bakışlarını adamın üzerine çevirdi.

"Hayır beyim, vallahi kilitlemedim!"

"Ama ben kapının kilitlenme sesini duydum," dedim rol kes-
meye devam ederken. "Yaklaşık beş dakikadır sesleniyorum ama
gelip açan yok!" Telefonumu havaya kaldırıp orta tuşuna birkaç

kez bastım. “Telefonumun da şarjının biteceği tuttu, seni arayamadım.” Evet, çok iyi gidiyordum. “Neden gelip bana hakmak için bu kadar bekledin ki?” Son olarak Bora’ya patladığımda kaşlarını iyiden iyiye çattı.

“Sen sırf benimle geçireceğin vakti azaltmak için lavaholarda çok oyalanırsın,” dedi hırsını nasıl çıkaracağını bilemeyerek. Hemen de suçu bana atmıştı. Sonra dönüp adama çıkıştı. “Ne demeye kilitliyorsun kapıyı? Restoranda müşteriler varken kapı kilitlenir mi hiç?”

Adam mahcup bir ifadeyle ellerini havaya kaldırdı. “Yapmadım diyorum beyim, sana yalan borcum mu var?”

“Kendi kendimi kilitlememiş olamam değil mi?” diye sordum üste çıkmak için. “Neyse ne. Dakikalardır tuvalet kokusu solumaktan öleceğim. Çıkalım buradan.”

Bora adama oldukça sert bir bakış attı. Ben önde o arkada yürüyorken Yiğit’i o tuvalet kabiniinde sorunsuzca bırakmanın rahatlığı vardı üzerimde. Yiğit’e her şeyi anlatmış, esas suçlunun Bora olduğunu itiraf etmiştim. Bora’dan kurtulmaya, üzerimdeki baskısına son vermeye bir adım daha yaklaşmışım. Şimdilik her şey istediğim gibi ilerliyordu. Öyleyse neden kalbimin üzerine farklı bir ağırlık binmiş gibi hissediyordum?

Az önce Bora’nın gözlerine bile bakamadığımı fark ettim. Ve o an, Bora’nın bana şu zamana kadar yaptığı tüm kötülükleri gözümün önüne getirdim. Dört ay önce suçumu fırsat bilip beni kendisine zorla hapsetmesini, ondan her kurtulmak istediğimde tehdit etmesini, kaçmak istediğim gece bir kadını canından etmesini ve daha dün akşam herkesin önünde bana satılık muamelesi yapmasını... Bunlar canımı en çok yakanlardı. Derinlere inersem hesap kabarırdı.

Bora Şahsuvar bana yaptıklarının altından asla kalkamazdı. Masaya döndüğümüzde sandalyeme geri oturdum. Bora karşıma geçip oturduğunda kafamı kaldırdım ancak yüzüne bakmadım, bakamadım. O ana kadar masada yalnız olduğumuzun farkına bile varmamıştım. “Babanla halan nerede?” diye sordugunda istemeden de olsa Bora’yla göz göze geldim.

Gözlerinde şuphe vardı. "İyi misin sen?" diye sordu. "Yokluklarını daha yeni mi fark ediyorsun?"

Renk vermemeye çalıştım. "Nereye gittiler ki?"

Bora sandalyesine yaslanarak rahatça oturdu. "Babama bir telefon geldi ve aceleyle kalktı," dedi ifadesiz bir sesle. "Yönetim kurulu üyelerinden İhsan Bey kalp krizi geçirmiş. Halamı da onunla birlikte kalktı. Ben de doğruca sana bakmaya geldim."

Cevap vermek yerine kafamı sallamakla yetindim. Bora'nın ne söylediğini bile anlayamamıştım. Kafam o derece karışık. Bora gözlerini hafifçe kısarken, "İyi görünmüyorsun," dedi.

Az önce yaşadıklarımın sonra iyi değildim ve olamazdım da. Boyumdan büyük bir işe kalkışmıştım. "Midem bulanıyor," diye bir yalan attım ortaya. Masadaki yemekler çoktan alınmış, masa temizlenmişti. "Yemek yemeden önce bir şeyim yoktu oysa."

"Seni hastaneye götüreyim mi?" Bora'nın yüzünde endişeli bir ifade belirmişti. Bir an ne diyeceğimi bilemedim. Ağlamak üzereydim. *Yapma Hande*, dedim içimden. *Sen doğru olanı yaptın, neyin azabını çekiyorsun?*

"Hayır," diyerek gözlerimi kapattım. *Yiğit gitmiş miydi acaba?*

Bora birden ayağa kalktığı anda, "Yürü hastaneye gidiyoruz," dedi. "Çok kötü görünüyorsun."

"Hayır," desem de Bora beni dinlemedi ve yanıma gelip elimden tuttu. Keşke şu an üzerime titremek yerine kalbimi kıracak sözler sarf etseydi, gözlerime bu kadar mahzun bakmak yerine bana bağırıp çağırı saydı... Her zamanki gibi davransaydı da böyle kötü hissetmeseydim. Yine hak etmediğim bir vicdan azabını çekiyordum. Delirmek üzereydim. Neden her seferinde üzülen ben oluyordum?

Hesap falan ödemedem çıkmıştık restorandan. Burası Bora'nın ve ailesinin sıklıkla tercih ettiği bir mekândı. Hesaplar doğruca holdingin muhasebe birimine gönderiliyordu. "Hastaneye değil, eve gitmek istiyorum," dedim güçsüzce. Bora'nın arkasında kalmıştım. "Gerçekten bir şeyim yok, lütfen beni eve götür."

"İçim rahat etmez," diye söylendi Bora. Sanki beni gerçekten önemsiyormuş gibi... "Rengin solmuş, çok kötü görünüyorsun."

Restoranın cadde yoluyla bağlantısını kesen kaldırımın önünde yürürken ansızın durdum. Çünkü daha fazla dayanamıyordum. Bora'nın kan kokan avuçlarına sımsıkı hapsettiği elimi çekip kurtardıktan sonra bir adım geriye gittim ve gözlerimi usulca kapattım. Bunca zaman boyunca, bana nefretten başka bir duygu vermemiş olan adam merhametliymiş gibi davranmamalıydı. Buna hakkı yoktu. Beni düşüren oyken hiçbir şey olmamış gibi ellerimden tutup kaldıramazdı, kaldırmamalıydı.

“Yeter!” diye bağırduğımda artık kalbim hissettiklerini taşıyamaz durumdaydı. Ne restoranın hemen önünde olmamız bir önem arz ediyordu ne de insanların durup bizi seyredecek olması... Hiçbir şey umurumda değildi. “Sürekli beni düşünüyor muşsun gibi, sanki umurundaymışım gibi davranmayı kes!”

Gözlerim kendiliğinden aralandı, karşımdaki adam savaş sonrası kaybetmiş yıkık bir şehir gibi duruyordu. Yeşil gözlerinin ortasında, kalbime saplanmaya hazır bir inkâr cümlesi saklıydı. Kollarını iki yana açtı ve yenilgiyi kabul etmiş gibi sessizce konuştu. “Ben sana nasıl davranmam gerektiğini bilmiyorum.” Dudakları aralık kaldığında, ne söyleyeceğini bilmiyor gibiydi. “Her şeyimden, her halimden öyle nefret ediyorsun ki bazen seni parçalamak istiyorum!”

Kolları güçsüzce iki yana düşerken bana doğru bir adım attı ve işaretparmağını havaya kaldırdı. “Ama sonra ne oluyor, biliyor musun Hande?” diye sordu.

Susuyordum, çünkü yine onun şehrinde çıkışı olmayan bir sokağa hapsolmuştum.

“Her seferinde sadece ben paramparça oluyorum!” diye konuştu çenesini sıkı sıkı. “Sana göre benim bir kalbim yok, sana göre benim bir ruhum bile yok.” Sesi sonlara doğru güçsüzleşip kısılmıştı. Bana doğru bir adım daha atıp elimi sertçe tuttu ve göğsüne, kalbinin tam üstüne bastırdı. “Öyleyse neden bu kadar çok acı çekiyorum?” diye sordu, gözlerime yolunu kaybetmiş gibi bakıyordu. “Sen de beni parçalamayı, sürekli buradan vurmayı kes!”

“Sana inanmamı bekleme!” diye haykırdım nefretimi yüzüne kusarcasına. “Her zamanki gibi yalan söylüyorsun. Yalancının

tekisin!” Belki de her şeyi biliyordu Bora. Az önce Yiğit’le konuştuğumu, ona her şeyi itiraf ettiğimi... Biliyor ve beni yeni bir oyuna sürüklemeye çalışıyordu. Biliyor ve bana vicdan azabı çektirip zamansızca sırtımdan vurmaya hazırlanıyordu. O her şeyi bilirdi çünkü. Ona inanamazdım, benim daha fazla düşmeye takatim yoktu.

“Yalan değildi,” derken kafasını hızla salladı. “Sana hiçbir zaman yalan söylemedim. Sana kendimi hep olduğum gibi gösterdim. Her seferinde sana, ciğeri beş para etmez bir adam olduğumu söyledim...” Veryansın ediyordu. “Yalan bunun neresinde?” Bir cevap bekler gibi yüzüme baktı. “Sana yalan söylesem de bir şey değişmeyecekti...” Gözlerini gözlerimden çekip bana arkasını döndüğünde geceyi inleten bir sesle haykırdı. “Çünkü sen en başında bana inanmamayı seçtin!”

XI

HİÇLİK HİSSİ

O geceden sonra Bora'yı bir daha görmedim. Yiğit'i ve onun avuçlarına teslim ettiğim sırrımızı hiç düşünmedim. O geceden sonraki iki gün boyunca ben, sadece kendimi suçlu hissettim. Ben suçlu hissettikçe omuzlarımdaki yük ağırlaştı, ben suçlu hissettikçe canım daha fazla yandı ve içimde sadece ölü hislerin olduğu, harabe bir mezarlık kaldı.

Ruhumu düşüncelerle cezalandırmaya saatler öncesinde bir son verdim. Zihnimi de, kalbimi de azat ettim. Artık durmadan bir şeyleri sorgulamıyor, geçmişini deşmiyor ve geleceğin neler getireceğini düşünmüyordum. İnsan bir noktadan sonra yoruluyordu ve durup dinlenmek yerine yolu yürümeyi tamamen bırakıyordu. Dışarıda yolunda giden bir hayatım var sanılırken, içimde bir ölüyü taşıdığımı kimseler bilmiyordu. Öyleyse kendim için yürümediğim o uzun yolların hiçbir anlamı yoktu.

Annem mutluydu, sayılı günler kalan düğünüm için hazırlıklar yapıyordu. Babam ne kadar borcu kaldığını hesaplıyor, abim tepkisini göstermek istercesine benimle konuşmuyor ve gece geç saatlere kadar eve gelmiyordu. Yine kimsenin beni umursadığı yoktu. Alınmıyordum çünkü alışmıştım. Bora'dan haberim yoktu, iki gün boyunca sesini bile duymamıştım. Ama her şey yo-

lunda olsa gerekti. Yigit Mirzanlı cephesinden bir ses çıkmadığı için restorandaki hadiseden şimdilik sağ salım yırtmış sayılırdım.

Dün akşam Hilal gelmişti. Birlikte saatlerce oturup sohbet etmiş, eski günlerdeki gibi gülüp eğlenmiştik. Doktorlar annesinin durumunun iyiye gittiğini söyledikleri için neşeliydi. Yüzüne bakıp gülümserken ve her şey geride kalacak derken, *aslında sana ihanet ettim, kötü günler bizi bekliyor*, diyemedim. Belki de çok yakında polisler kapımıza dayanacak ve bileklerimize kelepçeler takarak götürecektik ikimizi. Bora içeri girdiğinde, *seni de beni yakacak*, diyemedim.

Hale Hanım istediğini başarmış ve gelinlik için beni, çok yetenekli diye bahsettiği Pelin Hanım'ın moda evine getirmişti. Pelin Hanım bana birbirinden farklı gelinlik modelleri denettirmiş ve nasıl bir gelinlik giyeceğime karar verildikten sonra vücut ölçülerimi alarak beni serbest bırakmıştı. Gelinliğin hangi model olacağı annemin ve Hale Hanım'ın ortak kararı sonucu belirlenmişti. Ben sadece kafamı sallamakla yetinmiş ve her şeyi çok beğendiğimi söyleyerek işin içinden sıyrılmışım.

Şu an annem ve Hale Hanım karşılıklı kahve içiyordu. Konuştukları tek konu yaklaşık bir ay kalan düğünümüzdü, bense sohbe çoğunlukla katılmıyordum. Neredeyse üç saattir buradaydık ve ben kapıdan içeri giren Yaren'i görene kadar bir nebze olsun keyifliydim. Yaren'in birkaç gün sonra gerçekleşecek olan nişanı için kayınvalidesi Jülide Hanım, Pelin Hanım'a bir abiye diktirmişti. Abiyeyi teslim alıp çıkacaklardı fakat Jülide Hanım, Hale Hanım'ı gördüğü için oturup kalmıştı. Serdar ve Bora'nın arkadaşlıkları nedeniyle mi tanışıyorlardı bilmiyordum ama Jülide Hanım, Bora'nın halasıyla oldukça samimiydi. Şimdi annemle birlikte üçü koyu bir sohbet ediyorlardı.

Ben de iki saattir Yaren'in meymenetsiz suratını izliyordum.

"O akşamki kavgadan sonra Bora'yla ipleri kesin koparacağını düşünmüştüm." Yaren bana sinsi bir yılan gibi sokulduğunda söylediği ilk şey bu oldu. Ben annemlerden uzak bir kısımda oturuyor ve telefonumda oyun oynuyordum.

“Kesin bunu dört gözle beklemişsindir,” dedim soğuk bir sesle. Kafamı kaldırıp Yaren’in yüzüne bile bakmadım. Bora beni herkesin içinde küçük düşürdüğünde Yaren’in bu duruma içten içe sevindiğini biliyordum.

“O kadar da kötü bir kız değilim,” dediğinde bunu eğlenircesine söylemişti. “Neden ayrılmanızı isteyeyim ki? Hem ne kadar pişman olduğumu bilmiyor musun? Hâlâ mı affedilmedim Hande?”

Kafamı telefondan kaldırıp yüzüne baktığımda gözlerinde sahici bir ifade göremedim. Dilinin söylediklerini gözleri inkâr ediyordu. Yaren’e hâlâ güvenmiyordum, güvenmeyecektim. Tek amacı işini garantiye almak ve beni susturduğundan emin ol- maktı. Ona cevap vermedim.

O sırada Bora mesaj attı. Birazdan gelip beni alacağını söylü- yordu. Hâlbuki burada işimizin bitip bitmediğinden haberi bile yoktu. Benden önce halasına mesaj atıp sormuş olmalıydı. Bora’y- la en son iki gün önce kötü bir şekilde ayrılmamıza rağmen, sırf şu atmosferden kurtulacağım için, onu göreceğime sevindim.

“Nişanda ne giyeceğine karar verdin mi?” diye sordu Yaren. Tekrar kafamı kaldırıp yüzüne baktım, yeni bakım yaptırdığı belli olan tırnaklarını okşuyordu. Kendisine ve güzelliğe düşkün bir kızdı. Zaten hayattaki tek başarısı, dış görünüşüyle karşı cinsi etkileyebilmekten ibaretti. Böyle kadınlardan hazzetmiyordum.

“Karar vermedim.” Sırf benimle konuşmasın diye onu ters- liyordum ama Yaren umursamıyordu.

“Kendine karşı çok ilgisiz gibisin,” dedi Yaren küçümseyici bir sesle. “Ben önemli bir yere gideceğim zaman ne giyeceğime çok önceden karar veririm. Bir kadın için kıyafeti çok önemlidir.”

“Önemli bir yere gideceğim zaman ben de ne giyeceğime çok önceden karar veririm,” dedim gülümseyerek. “Ama altını çizerim, önemli bir yere gideceğim zaman.”

“Yani bizim nişanımızın önemsiz olduğunu iddia ediyorsun, öyle mi?” Yaren bozulmuş gibiydi.

“Nasıl anlamak istersen.”

O sırada elimde duran telefonum çaldı. Arayan numara ka- yıtlı değildi. Yine de hiç sorgulamadan yanıtladığım telefonun

diğer ucunda Yiğit'in sesini duymak ise beklemediğim bir şeydi. Anın verdiği şaşkınlıkla gözlerim büyüdü, Yaren ise dikkatle bana baktı.

"Konuşmamız gerek," demişti Yiğit. Sesi dışarıdan duyulacak diye ödüm kopuyordu.

"Bir saniye," diyerek ayağa kalktım ve telefonumun sesini kısarak moda evinin kapısına doğru yürüdüm. Yaren'in sinsi bakışları ben giderken hâlâ üzerimdeydi. Moda evi çok katlı bir iş merkezinde bulunuyordu. Binanın geniş koridoru boyunca ilerlerken, koridorun sonunda gözüme çarpan lavaboya hızla yürüdüm. Orada top patlasa bile ses ne Yaren'e ne de annemlere ulaşırdı. Lavabo kapısından içeriye süzüldüğüm an telefonu tekrar kulağıma götürdüm.

"Beni neden arıyorsun?" diye sordum endişe içinde. "Bora yanımda olabilirdi, telefonu o açabilirdi ve ben yakalanabilirdim!" Tek nefeste sarf ettiğim korku dolu cümlelerin ardından Yiğit'in, "Sakin ol," dediğini duydum. "Tüm bunları ben de düşünebiliyorum. Fark ettiysen ilk başta senin konuşmanı bekledim. Telefonu açan o it olsaydı konuşmaz kapatırdım."

"Bora'yı tanımıyorsun," diye çıktım sessizce. "Bundan şüphelenir ve numaranın kime ait olduğunu araştırırdı."

Hattın diğer ucunda Yiğit'in isyan eden sesi duyuldu. "Sakin ol," dedi bir kez daha. "Bu numara benim değil ve emin ol seni bir daha aramayacağım."

"Ne istiyorsun peki?" diye sordum, sesimin duyulmayacağını bilsem de sessiz konuşmaya gayret ediyordum.

"Bugün onunla görüşecek misin?" Fark ettim ki Yiğit, Bora'dan bahsederken adını bile anmıyordu. "Kiminle? Bora'yla mı?"

"Evet," dedi sesi anında tuhaflaşırken.

"Görüşeceğim, neden sordun?"

"Onu akşam saat dokuza kadar bir şekilde yanında tutmanı istiyorum," dedi emreder gibi. "Evine gireceğim ve takdir edersin ki yakalanırsam büyük gürültü çıkar."

"Neden evine gireceksin?" diye sordum. Hâlâ sakinleşebilmiş değildim, korku doluydum.

“Soru sormak yasak Hande Aksoy,” dedi Yiğit tersler gibi. “Dediğimi yap ve gerisine karışma. Biliyorum, sen de en az benim kadar çok istiyorsun onun o deliğe tıklılacak olmasını.”

Son cümlesi kalbime bir ağırlık saplanmasına sebep olduğunda sessiz kaldım. Bora’nın hak ettiği cezayı alacak olmasını herkesten çok ben istiyordum ama yine de içim rahat değildi işte. “Bora’yı oyalayacağım,” dedim, başka bir seçeneğim yoktu. Yiğit’e karşı çıkmak gibi bir lükse sahip değildim. “Ama lütfen beni bir daha arama Yiğit Komiser. Sana istediğin bilgiyi verdim. Bundan gerisi sadece seni ilgilendiriyor. Eğer Bora seninle görüştüğümü, sana yardım ettiğimi öğrenirse sonumu ellerinle getirmiş olursun.”

Yiğit kısa bir an sustu.

“Bu iyiliğini unutmayacağım Aksoy,” dedi minnet dolu bir sesle. “Bir daha karşı karşıya gelmemek dileğiyle.”

Başka bir şey söylemeden ya da söylememe izin vermeden telefonu kapatmıştı. Görüşmenin sonlandığını haber veren dıt dıt seslerinin ardından telefonumun arama kaydını açtım ve aradığı numarayı sildim. Telefonumu pantolonumun arka cebine sıkıştırıp yüzümü kapıya döndüm. O an karşımda Yaren’i görmek de beklediğim bir şey değildi. Sert bir yüzeye çarpmışım gibi irkildim. Zemin ayaklarımın altından kayıyormuş gibi çekilip gitti, başım döndü ve ben duvara tutunarak zor ayakta kaldım.

Yaren tek omzunu kapının pervazına yaslamış, ellerini göğsünün altında birleştirmiş vaziyette bana bakarak sinsice gülümsüyordu. “Demek Bora, Yiğit Komiser’le görüştüğünü, ona yardım ettiğini düşünürse sonun gelmiş olur...” Dudakları şeytani bir gülümsemeyle iki yana ayrılırken, kaşları alayla havaya kalktı. “Ne dersin Hande? Sen benim elime daha beter düştün sanki?”

Sözleri beynime inen sert bir balyoz darbesi gibiydi. Oysa ben onun açığını yakaladığımda onu tehdit bile etmemiştim ama o şu an beni üstü kapalı tehdit ediyordu. Günlerin acısını taşıyan uçsuz bucaksız öfkem içimde gürültüyle uyandı. Damarlarımda tekinsizce kol gezmeye başladığında, zihnimin içinde ne denli aptal olduğumu fısıldayan binlerce ses vardı.

Şu an ne söylemem gerektiğini bilmiyordum, zira kapıldığımı endişe hissi sağlıklı düşünmemi engelliyordu. Eğer Yaren tüm bu duyduklarını Bora'ya anlatacak olursa, Bora beni acımadan öldürürdü. Tam her şeyi yoluna koyacağım derken yaptığım bu hata dudak uçuklatır cinstendi. Bazen olacakların önüne geçilmiyor, yaşanacaklar engellenemiyordu. Sanırım böyle bir andaydım. Kader benim yerime, önüme yeni bir kanlı yol çizmişti.

"Kes sesini," dediğimde Yaren kapıda dikilmeye bir son verip lavaboya girdi ve kapıyı usulca kapattı. Sonra içeriye doğru yürüdü ve tam karşımda durdu. "Ne o Hande?" Dudaklarını mümkünmüş gibi daha fazla kıvrıdığında sinirden ellerim titriyordu. "Birden betin benzin attı."

Şimdi durumumuz eşitti. İkimizin de elinde birbirimizin kuyusunu kazacak kirli bir gerçek, ucu hem onu hem de beni hedef almış, her an saplanmaya hazır bir bıçak vardı. Ve ikimiz de ilk fırsatta o bıçağı hiç düşünmeden birbirine saplayacak insanlardık.

"Az önce söylediğim her şeyi unutuyorsun," dedim sert bir sesle. Elimi duvardan çekip karşısında dimdik durdum. "Ve bu konuyla ilgili, kimseye tek bir kelime bile etmiyorsun." Sözlerim Yaren'e vız geliyor gibiydi. "Aksi senin için felaket olur."

"Neden?" diye sorduğunda sesinde alaycı bir ton vardı. Bu kız sabrımın sınırlarını fazlasıyla zorluyordu ama farkında değildi. Birazdan günlerin kinini, nefretini, öfkesini onun üzerine kusa-caktım ama haberi yoktu. "Neden her şeyi unutuyormuşum ki?"

"Peki, ne yapmayı planlıyorsun?" diye sordum, kaşlarım ürkütücü bir biçimde çatıldı. Yüzümün ne denli asıldığını görmesem de hissediyordum. Bu onu korkutmalıydı.

Yaren kafasını yüzüme doğru kaldırdı, boyu benden bir tık daha kısaydı. Siyah bir makyajın çevrelediği gözlerini gözlerime diktğinde, "Aptal mısın Hande?" diye sordu. "Elime nasıl bir koz verdiğinin, farkında değil misin?"

Aradan geçen her saniyede sınırlarım daha fazla harap oluyordu. "Ben farkındayım," diye mırıldandım üstüne basa basa. "Benim elimde seninle ilgili daha büyük bir koz varken, esas

aptallığın beni bu şekilde tehdit etmen olduğunun farkında olmayan sensin.”

Araladığı dudaklarının arasından sinir bozucu bir kahkaha patlattı. Fazla arsızdı. “Büyük ya da küçük hiç fark etmez kızım,” dedi kıkırdayışının arasından. “Az önce duyduklarımı Bora öğrenecek olursa sen bitersin. Artık sen de benim iki dudagımın arasındasın.”

Nasıl da eğleniyordu. Her sözü içimde şiddetli bir fırtına kopmasına sebep oluyordu ve ben giderek içinden çıkılamaz bir öfkenin esiri oluyordum. “Ne sandın?” diye sordu yüzüme eğlenircesine bakarken. “Bunu sana karşı kullanmayacağımı mı?” Saçlarının buklelerini parmaklarına dolayıp dolayıp bırakıyordu. “Artık senden korkmama gerek kalmadı.”

Onu affetmem ve kimselere bir şey söylememem için neredeyse ayaklarıma kapanacak olan kızın yerinde yeller esiyordu. Tam da bu yüzden nefret ediyordum Yaren’den. Her hareketi sahte, her sözü yalandı. Sadece kendisini düşünen şeytanın tekiydi. Pişman olduğu falan da yoktu. Başından beri bana yalan söylüyordu.

Söylediklerini umursamadım. Çünkü o beni tehdit edebilecek bir kız değildi. Yiğit, Bora’yı hapse tıktırdığında benim zaten kimseden gizleyecek bir şeyim kalmayacaktı. Sadece şu anlık Bora’nın bir şey bilmemesi gerekiyordu. Yakın bir zamanda Bora’dan kurtulduğumda yapacağım ilk iş Serdar’a Yaren’i ispiyonlamak olacaktı çünkü o bunu çoktan hak etmişti.

“Sen gerçekten çok salak bir kızsın,” dedim kendimi gülümsemeye zorlayarak. “Hadi git ve Bora’ya duyduğun her şeyi anlat. En fazla ne olur sanıyorsun? Benden ayrılacağını mı? Rüyanda bile göremezsın çünkü Bora beni asla bırakmaz!” Yaren’in yüzü asılır gibi olduğunda sözlerime devam ettim. “Ben de gidip Serdar’a o akşam gördüğüm rezilliği anlatayım. Ne olursence?” İşaret parmağımı Yaren’in şakağına bastırdım. “Bitersin geri zekâlı, bitersin!”

Şımarık bir tavırla omuzlarını silkerek benden bir adım uzaklaştığında, “Bana iftira attığını söylerim,” dedi küstahça. Gözle-

rim şaşkınlıkla hüüdü. “Senin elinde gözle görülür, elle tutulur bir delil yok. Hiçbir şey ispatlayamazsın. Ama ben Bora’ya...”

“Sen tam bir sürtüksün!” diyerek kestim sözlerini. Tam da ondan beklenilecek bir performans sergiliyordu şu anda. Ne kadar öfkeli olsam da inatla gülümsedim. “Zaten derdin bu değil mi?” diye sorduğumda sinirden dudaklarım titriyordu. Neyi dercesine kaşlarını kaldırdı. “Senin amacın Bora! Tek derdin ona yakın olmak, Serdar’a değil de ona sahip olmak!”

Bu sözleri söylerken ondan ne denli tiksindiğimi göremeyecek kadar yüzsüzdü. Ya da görüp umursamayacak kadar utanmazdı.

“Konumuz bu değil,” dedi Yaren. O an daha fazla afalladım. İnkâr bile etmemişti.

“Konumuz ne?” diye bağırdım öfkeyle. “Senin derdin ne?”

“Benim derdim Bora,” diye itiraf etti. O an kendimi kaybettim. Buraya kadardı. Tüm sabrım tuzla buz olmuş gibi dağıldı. Yaren yüzüme bu denli çıldırtıcı bakarken, böylesi mide bulandırıcı sözler sarf ederken daha fazla sakin kalamazdım. Kalmadım da. Nasıl olduğunu anlayamadığım bir şekilde havaya kalkan elim onun suratına indiğinde duvarlarda tokat sesi yankılandı ve Yaren’in yüzü yana savruldu. Saniyeler içinde benim dudaklarımdan öfke kokulu sözcükler saçıldı.

“Sen benimle pazarlık edebilecek en son insan bile değilsin!” Neden bu kadar öfkeli olduğumu bilmiyordum, içimdeki zehrin beni nasıl ele geçirdiğini de. “Hadi git ve Bora’ya duyduğun her şeyi söyle!” diye bağırdım ağız dolusu. “Umurumda mı sanıyorsun?” Bu sözlerle biraz fazla ileri gitmiş olabilirdim ama gerçekten umurumda değildi. Öfkeden mantıklı düşünemez olmuşum. Sesimiz dışarıya taşıyor olabilirdi, birileri her an buraya gelebilirdi ama yine umurumda değildi.

Yaren’in beni böyle bir şeyle tehdit etmesine izin veremezdim. Bulduğunu sandığı zayıf yönümü anında yok edecektim.

“Bana vurdun...” Tokat attığım yanağını tuta tuta kafasını kaldırıp yüzüme baktığında az önceki eğlenir tavrından eser yoktu. Şimdi gözleri gözlerime, çıkarlarının perdelediği esas hissiyatla bakıyordu. Öfke!

“Sen bunu çoktan hak etmiştin,” dedim ateş püskürürcesine. Sinirlendiğim zamanlarda dudaklarım titrer, korktuğum zamanlarda ise midem bulanırdı. Şu an fena halde midem bulanıyordu. Yaren’in bir hırsla Bora’ya her şeyi anlatacak olmasından korkuyordum. Bora birazdan burada olurdu. Nasıl kendimi bu kadar kaybetmiştim ben?

“Sen var ya,” dedi Yaren bağırırçasına. “Zaten üstüme atlamak için fırsat kolluyordun! Seni tehdit etmem falan bahane!” Gözlerini kısıp üzerime doğru atıldı ve beni kuvvetle itti. Yaren’in bana saldıracağını hiç düşünmediğim için hazırlıksız yakalanmışım. Geriye doğru sendelerken lavabo mermerine son an da yaslandığım için düşmedim, ellerimle lavabodan tutarak destek aldım ve toparlandım.

“Sen Bora’yı kıskanıyorsun,” diye haykırdı. “Hem de deli gibi!”

Sözleri, az önce attığım tokadı yiyen benmişim gibi hissettirdi. İşte şimdi daha fazla öfkelenmişim. Yaren beni öldürecekmiş gibi bakarken hiç düşünmeksizin üzerine atıldım ve az önce beni ittiği gibi onu ileriye doğru ittim. O sendeleyip duvara çarparken toparlanmasına fırsat vermeden tekrar üzerine atıldım ve Yaren dengesini kaybederek yere düşerken tepesine hızla çöktüm. Ensesinden kavradığım bir tutam saçı avuçlarıma hapsedip kafasını diğer tarafa çevirdiğim için etkisiz haldeydi. Bunu neden yaptığımı bilmiyordum, sanırım içimde şiddete meyilli bir ruhu filizlendiriyordum ama haberim yoktu.

Yaren canı ne kadar acısa da çığlık atmıyordu, sadece kendisini kurtarmak için çırpınıyor ve ellerini saçlarıma atmaya çalışıyordu ama ona fırsat vermiyordum.

“Sakin bir daha benimle oynamaya kalkışma, duydun mu beni pis sürtük?” Ses tonum lavabonun duvarlarına çarpıp kulaklarıma dolduğunda ben bile korkmuştum kendimden. Bu ses bana ait olduğuna inanamıyordum. İki gün öncesinde yine bir lavaboda Yiğit’ten korkup bir köşeye sinen ben, şimdi farklı bir lavaboda kendimden geçmişçesine Yaren’i dövüyordum.

İnsan insanı delirtebiliyordu. Hatta bir insan bir insanı hiç olmayacağı birine dönüştürebiliyordu. Ben ki ömrü hayatım boyunca kimseyle kavga etmemiş, kimseye tek bir fiske bile vurmamıştım. Çocukken ettiğim masum kavgaların dışında... Nasıl olmuştu da böyle bir insana dönüşmüştüm? İçimdeki canavar ruhumu ele geçirmiş gibiydi, onu durduramıyordum.

Yaren hâlâ kendini kurtarma ve bana bir darbe indirebilme peşindeydi fakat buna müsaade etmeyecektim. Canının ne kadar çok yanacağını bilsem de avuçlarıma hapsettiğim saçını biraz daha fazla çektim ve Yaren bu sefer kendi tutamayarak acıyla bağırdı. “Tamam,” dedi inleyerek. “Tamam, Hande artık bırak saçımı!”

Saçlarını tutan elim biraz gevşediğinde Yaren acı içinde buruşturdu yüzünü. “Senin Bora’dan ne farkın var ki?” diye sordu. Şüphesiz bu soruya cevabı daha sonra kendi içimde verecektim. Kafamı hafifçe eğip yüzüne doğru eğildim ve, “Beni tehdit edemezsin,” dedim hiddetle. Onu tamamen köşeye sıkıştırmıştım, bana teslim olmaktan başka çaresi yoktu. “Tamam,” dedi bir kez daha.

“Ayrıca seni bir daha Bora’nın etrafındaki görmeyeceğim. Ona tek bir kelime söyleyecek olursan Serdar’a her şeyi anlatırım. Emin ol, sen bu işten bin kat daha zararlı çıkarsın.”

“Tamam be!” diye bağırdı Yaren. Yerde iki büklüm uzanıyordu, bense hâlâ üzerindeydim. “Kalk artık üzerimden!”

Yaren’in saçlarını tamamen serbest bırakıp ayağa kalkmaya hazırlandığım sırada lavabonun kapısı sertçe açıldı. Panikleerek ayağa kalktığımda kapıdaki kişinin Bora olması bu sefer beklediğim bir şeydi. Muhtemelen moda evine çıkarken sesimizi duymuş ve adımlarını bu tarafa yönlendirmişti.

Ve şu an Bora’nın karşılaştığı manzara kesinlikle beklediği bir şey değildi.

Bakışlarına yansıyan şaşkınlık duygusundan anlayabiliyordum bunu, Bora benden asla ummayacağı bir şeyle karşılaşmıştı. İnsanı sersemleten bakışlarını önce bana sonra Yaren’e dikti. Sonra tekrar bana baktı fakat bu sefer bakışlarında kızgınlık vardı. “Ne oluyor burada?” diye sordu fırtına gibi bir sesle.

Yaren benden kurtulur kurtulmaz yerde sürünüşüne bir son vererek ayağa kalkmıştı. Şimdi de aynaya bakarak eliyle saç diplerini sıvazlıyordu. Canının acımış olmasını zerre umursamıyordum. Sırf şu an karşısında Bora var diye şov yapıyor bile olabilirdi.

Parmaklarımın arasında Yaren'in saç tellerini gördüğümde tiksinererek ellerimi çırpıttım ve saç tellerinden kurtulmaya çalıştım. Bora hâlâ kapının önünde dikiliyor ve sadece benim yüzüme bakıyordu. Bense ne diyeceğimi bilmiyordum, bu durumun hiçbir mantıklı açıklaması yoktu. *Arkandan iş çevirirken Yaren'e yakalandım*, diyemezdim. Bakışlarım anında Yaren'e kaydı, pısmış bir halde duruyordu. Belli ki tehditlerim işe yaramıştı. Bora'ya bir şey söyleyecek gibi durmuyordu. Yine de ona tam olarak güvenmiyordum.

"Kavga mı ettiniz siz?" diye sordu Bora. Cevap alamadığı her saniye sinirleniyor gibiydi.

Öğretmeni ısrarla soru sorduğu halde cevap veremeyen tembel bir öğrenci gibi hissediyordum kendimi. Zihnim bomboştu. O an aklımda Yaren'e tokat attıktan sonra söylediği o çirkin cümleler yankılandı. *Sen Bora'yı kısıkanıyorsun. Hem de deli gibi!*

Hatırlamak yüzümün buruşmasına sebep oldu. Bora bir cevap beklediğini ima eden bakışlarını yüzümden çekmezken Yaren'e öfkeyle baktım. O da bana öfkeyle bakıyordu. "Her an birbirinize saldıracak gibi bakmayı kesin," dedi Bora sert bir sesle. "Hande, bana burada ne olduğunu söyleyecek misin?"

"Elinin körü oldu," diye çıktım öfkeden dudaklarımı ısırıırken. "Beni muhatap olmak zorunda bıraktığın insanlara bir bak!"

Yaren kendisine tamamen çekidüzen verdiğinde aynaya bakmaya bir son verip bize döndü. "Sorularına verecek bir cevabı yok çünkü bana *durduk yere* saldırdı," dedi hâlâ hiddetli bir sesle. Doğruca Bora'ya bakıyordu. Az önce eline verdiğim koz yüzünden ağzımı açamayacağımı bildiğinden durumu lehine çevirmişti bile. "Hande'nin benden hazzetmediğini bile bile ona zeytin dalı uzattım. Sadece nişana gelip gelmeyeceğini sorduğum halde çıldırmış gibi bana tokat attı!"

Sözlerinin ardından yanağını tuttu ve sahtekâr bir tavırla suratını astı. “Geldiğinde gözlerinle gördün zaten. Az kalsın kafamda saç bırakmayacaktı!”

Kendimi tutamayarak tekrar Yaren’in üzerine doğru atılmamla Bora’nın önüme geçip beni tutması bir olmuştu. Kollarının arasına hapsettiği bedenim onun gölgesinde küçücük kalırken, “Bırak!” diye bağırdım. Hissettiğim öfke, az öncekine nazaran çok daha şiddetliydi. “Neden kendi yaptığın pisliklerden bahsetmiyorsun? İlla gidip Serdar’la konuşmamı mı istiyorsun?”

Sarf ettiğim son cümle büyük bir tehdit barındırıyordu. Yaren beni küçük düşürmenin verdiği hazla bıyık altından gülümserken, Bora tehdidime karşın sinirlenmiş gibi gözlerini büyüttü. “Uslu dur Hande!” dedi uyarıcı bir sesle. Beni Yaren’den tamamen uzaklaştırdıktan sonra serbest bıraktı. Hemen elimden tutarak beni zorla lavabodan çıkardığında son gördüğüm şey Yaren’in sinsice tebessüm eden suratıydı.

İş merkezinden çıktığımızda Bora beni arabaya bindirmiş ve moda evinde kalan çantamı almak için geri gitmişti. Orada Yaren’le tekrar karşılaşacağını düşündükçe kabıma sığamıyordum. Sanki Yaren, Bora’yı görünce duyduklarını söyleyecekmiş gibi endişeliydim. Neyse ki korktuğum olmadı ve Bora elinde çantamla çıkageldiğinde normal görünüyordu.

Arabaya binip çantamı arka koltuğa attığında hiçbir şey söylemeden motoru çalıştırdı ve oradan uzaklaştık. Vakit akşamüstüydü, beni nereye götüreceğini bilmiyordum ama dört saat boyunca Bora’yı evinden uzak tutmam gerektiğini biliyordum. Yiğit’in Bora’nın evine neden gireceği konusunda bir fikrim yoktu, acaba delil bulmaya mı çalışıyordu? Ne olursa olsun bu durum içime sinmiyordu. Ben gizli saklı işlerin insanı değildim. Beni bataklığa sürükleyen Bora’nın bile arkasından iş çevirmek zoruma gidiyordu.

Öte yandan her şeyi doğruluğuna inandığım için ve kendi özgürlüğüm için yaptığım aklıma geliyordu. Ben yanlış bir şey yapmamıştım. Peki o zaman neden böyle huzursuzdum? İçimde yolunda gitmeyen bir şeylerin sancısı vardı. Ruhumun izbe so-

kaklarında yankılanan o kadının çığlıkları susmuştu. Her gece hiç görmediğim gözler gözlerimi değmiyordu artık. Peki, neden hâlâ mutsuzdum?

Bakışlarımı Bora'dan, beni yarını olmayan günlere bırakan adamdan sakınıyordum. Çünkü yüzüne bakınca kötü hissediyordum. Sanki bakarsam içim sızlayacaktı, sanki o sızı beni ölümlerden ölümlere savuracaktı. Bu hayatta her şeye geç kalmış gibi hissediyordum kendimi. Sanki bir durakta saatlerce beklemişim de beklediğim otobüs hiç gelmemiş gibi bir histi bu. Gitmek istediğim yere hiçbir zaman ulaşmamışım gibi... Ve sonra her şeyden vazgeçmişim gibi. Boş vermişlik hissi. Hiçlik hissi.

“Yaren’le neden kavga ettin?”

Bora aramızdaki sessizliği bu soruyla bozmuştu. Beklediğim bir şeydi ama bu soruya verecek bir cevabım yoktu. Zaten ne söylesem yanlış bir kapıya çıkacaktı. “Senin yüzünden,” diye mırıldandım sessizce. Yalan sayılmazdı. “Bana onunla ilgili soru sorma.”

“Şu saçma tavırlarından vazgeç artık,” dedi kızgın bir sesle. Bu konu yüzünden bana kızgın olmaya hakkı var mıydı?

Ona inanamayarak baktım. “Ne söylersen söyle, Yaren’le bir alakan olmadığına inandıramayacaksın beni,” diyerek sert çıktım. “Eğer alakan olmasaydı, sadece Yaren sana asılıyor olsaydı gidip Serdar’a her şeyi anlatırdın!” Bora direksiyonu parçalayacakmış gibi sıkıyordu. “Ama Serdar’ın yüzüne gülüp arkasından iş çeviriyorsun. Madem hiçbir suçun yok, neden her şeyi anlatmıyorsun!”

“Bu konuyu daha fazla eşleyip durma!” diye bağırdı Bora. “Belki de Yaren’e bir açık vermişimdir ve sadece bu yüzden susuyorumdur!” Gözlerini yoldan ayırıp yüzüme baktığında bakışları alev alevdi. “İlla sana ihanet ettiğimi düşünmek zorunda mısın?”

“Yaren’e ne gibi bir açık vermiş olabilirsin ki?” diye sordum şaşkınca. Yaren, Bora’nın bir sırrını mı biliyordu? Bu yüzden mi Bora’ya korkusuzca yürüyordu? O sır her neyse kesinlikle Serdar’la alakalı olmalıydı.

“Bana bu konuyla ilgili soru sorma,” dedi Bora. “Duymak istemiyorum!” Bir anda öyle öfkelenmişti ki, hırsını çıkarama-

diğını fark ettiğı an bana saldırdı. “Başa çıkılamaz bir kız oldun. Yapma dediğim her şeyi yapıyorsun ve sürekli çocuk gibi inatlaşıyorsun!” İçinde uzun zamandır tuttuklarını kusuyordu. “Yaren’le saç baş kavga etmek de nereden çıktı?” Sesi ayarsızlaşmıştı. “Hareketlerine bir çekidüzen ver artık. Nerede nasıl davranmak gerektiğini bilmiyorsun!”

Tüm sözlerini ağızım açık bir vaziyette dinlemiştim. O sürtük Yaren yüzünden mi bana kızıyordu? Ayrıca anlamıyordum. Hiç tanımadığı birini, sırf canını sıktı diye döven bir adam mı bana terbiye veriyordu? “Terbiyeyi senin gibi bir adamdan öğrenecek değilim,” dedim ama bu içimi soğutmamıştı. Sözleri kanıma dokunmuştu.

“Siz erkekler çok garipsiniz,” diye bağırdım hiddetime engel olamayarak. “Küçüklüğünüzde terbiyeyi bir kadından öğrenen de sizsiniz, büyüdüğünüzde kadınlara terbiye vermeye kalkan da!”

Bu sözlerime karşılık Bora’nın öfkelenmesini, bağırp çağırmasını bekledim fakat o sadece sustu. Sustu ve yola baktı. Ardından dakikalar birbirini kovaladı. Böylesi bir tepkiyi beklemediğim için şaşkındım. Bora tek kelime bile etmemişti.

Ne kadar zaman sonra bilmiyorum, dudaklarından sessiz bir itiraf döküldü. “Ben küçüklüğümde bir kadından terbiye öğrenmedim.”

Bu cümleyi kurarken ya da bu cümleyi kurmadan önce canı yanmış mıydı bilmiyordum. Ama yine tek bir cümlesiyle beni alt etmeyi başarmıştı. İçime taş gibi oturan sözlerinin ardından dakikalarca konuşmadım.

Yol uzadıkça uzuyordu, nereye gittiğimi bilmiyordum ama sorma niyetinde de değildim. Bora’nın evinden ne kadar uzaklaşırsak o kadar iyiydi benim için. Bir süre sonra, “Nişan öncesi bunu yapman iyi olmadı Hande,” dediğinde sakinleşmiş gibiydi. Ama sesinde hâlâ beni suçlayan bir ifade vardı.

Bora’ya olan nefretimi, onunla yaşadığım mecburi birlikteliği bir kenara atmıştım. Ne olursa olsun Bora benim nişanlımdı ve ona gözlerimin önünde sarkıntılık eden birinin nişanına gitmemi benden nasıl bekliyordu?

"Sırf Serdar senin arkadaşın diye o düşük sevgilisinin yaptıklarını görmezden gelmemi mi bekledin?" Yine öfkelenmiştim. "Kusura bakma ama o nişana gelecek kadar geniş değilim. Ya da kusura bak, asla gelmeyeceğim."

Bora gözlerini yoldan ayırıp yüzüme bakarken, "Saçmalıyorsun," dedi boş bir sesle. "Geleceksin."

"Gelmeyeceğim." Omuzlarımı silktim. "Kolumdan tutup zorla sürükleyerek götürecek halin yok." Yaşanan bu iğrenç olaydan sonra ne olursa olsun o nişana gidemezdim ki gitmeyi zaten istemiyordum, bu da bahanem olmuştu.

"Benim olduğum her yerde sen de olmak zorundasın." Keskin ses tonuna bakılırsa yine sinirlenmişe benziyordu. Ama kararım kesindi ve tartışma gereksizdi, gitmeyecektim.

"Her şeyi geçtim, sen beni tüm arkadaşlarının önünde rezil ettin," dedim içimde büyük bir kırgınlık baş gösterirken. Kargaların kırılmış ve içime batıyormuş gibi, acıtan bir histi bu. "Şimdi onların olduğu bir yere gelmemi bekleyemezsin. Buna hakkın yok."

Bora susmuştu.

Verecek bir cevabı olmadığını biliyordum.

"İtlik yaptığının farkındayım," dedi Bora, dakikalar sonra sessizliğini yeniden bozduğunda. "O anın öfkesiyle, ağzımdan çıkan ama aslında çıkmaması gereken saçma sapan sözlerdi."

Bora beni gittikçe şaşırtıyordu. Ben onun hatalarını kabul etmeyen bir adam olduğunu düşündükçe, o yanıdığını gösteriyordu. Aslında o gün söylediklerinde haklıydı. Bana hiçbir zaman olduğundan farklı bir adam gibi görünmemişti. Arabanın hızla geçtiği yolları buruk bir tebessümle seyrederken kafamı cama yasladım. "Farkında olman o sözleri sarf ettiğin ve benim küçük düştüğüm gerçeğini değiştirmiyor. Değiştirmeyecek."

Kırgınlık hissi genzimi yakmış, ağlama hissimi körüklemişti. Ama ağlayamazdım. "Haklıydın, sen bana hiçbir zaman yalan söylemedin. Ben senin gözünde satılık bir eşya kadar değersizim ve sen o akşam..."

Ani bir şekilde fren yaparak duran araba sözlerimi kestiğinde kafamı camdan kaldırıp Bora'ya çevirdim. Bana sanki ona iftira atmışım gibi burnundan soluyarak bakıyordu. Sanki evine bir hırsız gibi girmişim de, en değerli eşyasını çalıp kaçmışım gibi bakıyordu.

"Değersiz değilsin," diye bağırdı. Gözleri yemyeşil bir ormanı andırıyordu, fakat gözbebeklerinde ormandaki tüm ağaçlar yanıyormuş gibi, her şeyini kaybediyormuş gibiengin bir telaş vardı. "Ağzımdan öfkeyle çıkmış saçma sapan sözler yüzünden sürekli böyle düşünmekten vazgeç!"

"Nasıl düşünmemi isterdin?" diye sordum. Benim onun ormanında çıkan yangını söndürecek kadar suyum yoktu. "Ya da sus, cevap verme. Çünkü öyle bir hakkın yok."

"Bana kızgınsın," dedi kendinden emin bir şekilde. Arabanın içinde sağa dönüp oturmuştu. Bedeni de yüzü de bana dönüktü ve ormandaki yangın giderek şiddetleniyordu.

Reddettim. "Sana nefretten başka hiçbir duygu beslemiyorum." Alev alev yanan gözlerinden kaçırdığım gözlerimi nereye koyacağımı bilemedim. Yüzüne bakmak zorundaymış gibi hissediyor ama gözlerine bakamıyordum. Pürüzsüz görünen tenine baktım, kirli sakallarına ve içinde bir savaş başlatıp bir savaş sonlandıran kelimelerin filizlendiği koyu renk dudaklarına... Hepsi kötü hissettiriyordu, hiçbirisi çare değildi.

"Beni her an uçurumun kıyısından aşağı atabilecek bir adama kırgınlık büyütemem içimde," dedim, ormandaki yangın koca bir ağaç devirdi. "Çünkü zaten ondan her şeyi bekliyorumdur."

Bora gözlerini gözlerimden kaçırdı ve saniyelerdir birbirine geçirdiği parmaklarına indirdi. Onu ilk defa gardını böylesine düşürmüşken görüyordum. Şimdi gözlerini yüzüme dikmediği için onu rahatlıkla seyrediyordum ama ormandaki yangın ne âlemdeydi bilmiyordum.

"Birbirimizden hiçbir farkımız yok," dedi küskün bir çocuk gibi. "Ben senin hayatını çalışıyorum, sen de benim huzurumu." Bu sözlerle neyi kastediyordu? Hâlâ gözlerime bakmıyordu, belki de bakamıyordu. Derin bir nefes aldığı anda omuzları dikleşti

ve gömleğinin iki göğsünün ortasına denk gelen düğmesi kopacak gibi oldu. Kendini sıkıyordu.

“Çalmasaydın,” dedim hatasını yüzüne vurmak ister gibi. Allah aşkına, neden böyle davranıyordu? Neden tek bir sözüyle dünyayı başıma yıkıp esas suçlu benmişim gibi hissettiriyordu? Bir de gözlerime şefkat bekleyen küçük bir çocuk gibi baktığı anlar oluyordu. Ölüyordum.

“Ben böyle bir hayat istemiyorum,” dedim. *Gittikçe sana benziyorum.* “Sana benzemek istemiyorum.”

Bora ikimizin ortasında duran sigara paketine uzandığında bakışlarımı ondan kaçırdım ve usuldan karanlığın çöktüğü yola çevirdim. Yine de görüyordum, sigarayı dudaklarının arasına kısırmıştı. Sigarayla bile çok tuhaf bir bağı vardı. Bazı günler hiç içmezdi, bazı zamanlarda ise peş peşe yakıp söndürürdü.

Sigara kokusunu sevmezdim, sevmediğimi bilir ama bunu umursamazdı. Cebine götürdüğü ellerinin ardından parmakları ustalıkla cebine sızdı ve metal çakmağını çekip dudaklarındaki sigarayı ateşledi. Ucu turuncumsu bir ışığa bürünen sigaradan hızlı bir nefes çektiğinde onu izliyor olduğumu fark edip gözlerini bana dikti. Ormanda yangın yoktu artık, küllenmişti.

“Ne söylememi bekliyorsun?” diye sordu ruhsuz bir sesle. “İstemiyorsan çık git falan mı diyeyim?” Haklıydı. Böyle bir şeyi onun dudaklarından asla duyamazdım. “Benim hayatımda olduğun sürece her şey boktan olmaya devam edecek.” Kader bizim yazımızı, en kirli kalemle yazmıştı. “Üzgün değilim, her zaman hayatında olacağım.”

Ama ben üzgünüm Bora, yakında senin hayatında olmayacağım.

Cevap veremediğim saniyeler aramızdaki gerginliği büyütürken camı açtı ve izmariti dışarıya fırlattı. Tekrar bana döndüğünde biraz rahatlamış görünüyor. “Ben çok büyük bir hata yaptım,” diye mırıldandı. Ben ona dikkatle bakarken arabayı tekrar çalıştırdı.

“Onu ilk fırsatta uçurumdan aşağı iteceğime inanan bir kadın için, o uçurumun dibine gül bahçeleri inşa ettim. Aptalım çünkü

sırtına saplamak için elinde bıçak tuttuğunu göre göre, o kadına güvenmeyi tercih ettim.”

Yatağımdan usulca kalktığımda pencereden yansıyan solgun ışık yüzüme düştü. Saatin kaç olduğundan haberim yoktu. Bugün zaman saatlere düşman olacak kadar körkütük sarhoştı. Ve bugünüm, yitirdiğim dünlerin aksiyonuna inat oldukça boştu.

Odam bana huzur veren tek yerdi. Yalnız kaldığım zaman ya kitap okuyor ya da film izliyordum. Böylece kendi dünyamdan biraz olsun uzaklaşıyor ve dertlerimi bir nebze olsun unutuyordum. Ama bazı filmlerde gördüğüm mutlu kadınlar beni mutsuz ediyor, bazı kitaplarda okuduğum savaşçı kadınlar beni güçsüz hissettiriyordu. Bazen de çok sevilen bir kadına denk geliyordum. Yüreği güzel bir adam tarafından, güzel sevilen kadınlara... Kimselerin sevmediği bir kadın olarak en çok bu acıtiyordu.

Birkaç gün önce Bora'nın söylediği o sözler aklımdan hiç çıkmıyordu. Yenilgiyi kabullenmiş olan ruhumun ve acıdan kangren olmuş hayatımın ortasına bir kıyamet gibi düşmüştü yakıcı kelimeleri. Hissetmemem gereken duyguları bana hissettirmiş, duymamam gereken merhameti duymamı sağlamıştı.

Ona duyduğum merhamet, kendime duyduğum saygı duvarını harabeye çevirmem demekti oysa.

Bunu kendime yapmamalıydım.

Onun bana bunca zaman boyunca verdiği tek şey acıydı. Tehditlerini, hapsedişlerini, merhametsizliğini, yüreksizliğini, acımasızlığını, gaddarlığını asla unutmamalıydım.

Zamanı geldiğinde, onu Yiğit Mirzanlı'nın ellerine verenin ben olduğumu öğrendiğinde bana öyle bir kötülük yaşatacağı ki, şu an hissettiğim her his için kendime nefret duyacaktım. Onu satanın ben olduğumu öğrendiği ilk an, ona duyduğum merhametin zehri soluğumu kesecekti ve ben kendimi yine, başladığım noktada bulacaktım.

Ne tarafa dönsem yolun sonu karanlıktı. Bora'dan kurtulmak için Yiğit'ten medet ummam ne kadar doğruydı bilmiyordum.

Yiğit Mirzanlı'nın ne yapacağına dair hiçbir fikrim yoktu. O gece dudaklarımdan gerçekler döküldüğünde bakışlarındaki deliliği görmüştüm. Sözleri tehlike değil, kıyamet kokuyordu. Bora'yı bitireceğini, sonunu getireceğini söylemişti. Nasıl yapacaktı bilmiyordum ama iyi şeylerin olmayacağı aşikârdı. Esaslı bir yangının yeni alevlenmeye başlayan kıvılcımlarını izliyorduk. Cayır cayır yanacağımız günlere korkusuzca yürüyorduk. Zihnimin içi, sorular tarafından kuşatılmış virane bir şehir gibiydi. Yiğit, nasıl bir yol izleyecekti? Bora'nın evine girebilmiş miydi? Esas delilleri nereden bulacak ve Bora'yı hak ettiği cezaya nasıl çarptıracaktı?

Ya da belki dayanamayacaktı ve Bora'nın karşısına geçip tüm zehrini kusmak istercesine o gecenin hesabını soracak, yumruklarını yüzünde patlatacaktı. Ben olsam öyle yapardım sanırım. Mantıklı düşününce bu fikir akıllıca değildi. Böyle bir adım atması ona karşı yenilmesi demekti. Ama insanın içi başka türlü nasıl soğurdu ki?

Canımın hiçbir şey yapmak istemediği şu saatlerde sadece düşüncelerle boğuşmaktan yorulmuştum. Hayatımda esas olması gereken her şeyi ertelemiş durumdaydım, evlilik dışında. Okulum biter bitmez öğretmenliğe başlamayı düşünüyordum ama buna hiç fırsatım olmamıştı.

Mezun olduğum Ankara Üniversitesi'nden bir hocam benden haber bekliyordu. Beni çalışabileceğim bazı özel okullara yönlendirebileceğini söylemişti ama ben sorunlarla boğuşmaktan fakültemi bir gün olsun ziyaret edememiştım. Okulumu, fakültemi ve üniversite yıllarımı ne denli özlediğimi fark ettiğimde kafamı dağıtmak için eski notlarıma bakmaya karar verdim.

En alt katında notlarımın olduğu büyük kitaplığımı yürürken, zihnimi kemiren düşüncelerimden uzaklaşmak istiyordum. Bileğimdeki lastikle saçlarımı tepemde toplarken bir dizimi hafifçe kırıp yere oturdum. Ve dört senelik üniversite hayatım boyunca tuttuğum tüm notlarımı çekmecedan çıkardım. Notlara bu şekilde bakınca epey göz korkutucu görünüyordu. Zaten zamanında tüm bu notları tutması ve çalışması da pek kolay olmamıştı. Kötü notlar aldığım derslerden geçebilmek için ge-

ce mi gündüzüme katıp sabahladığım geceleri unutamıyordum. O zamanlar hayatın ne kadar zor olduğundan yakınır, bütünleme ve kaldığım zamanlarda ise isyan ederdim. Şimdi tüm bunları düşünürken yüzümde aptal bir tebessüm geziniyordu.

O sırada titreyen telefonum dikkatimi çektiğinde yatağıma doğru uzanıp telefonumu aldım. Mesaj gelmişti, Bora'dan. Beni son günlerde fazlasıyla şaşırtmasının bir nedeni de sürekli mesaj atıyor oluşuydu. Mesajı açıp gözlerimi ekrana devirdiğimde tüm huzurum kaçmıştı.

Yarın akşam altıda alacağım seni, haberin olsun.

Dudaklarımı birbirine bastırdım. Aklıma lavaboda Yaren'i dövdüğüm o gün gelmiş ve anında içime öfke dolmuştu. Kararım hâlâ çok netti, yarın Yaren ve Serdar'ın nişanına gitmek gibi bir düşüncem yoktu. Mesajın yanıt kısmına dokunup hızla cevapladım ve gönder tuşuna bastım.

Gel-me-ye-ce-ğim.

Telefonu yere bırakıp parke zemine notlarımı yığdım. Ellerimle kâğıt yığınının aralarını açtığımda gözüme bir zarf takıldı. Ne olduğunu unuttuğum zarfı elime aldım ve içini açıp dörde katlanmış kâğıdı çıkardım. Bir mektuba benziyordu. Gözlerimi yazıya diktiğimde, daha ilk satırında beynime balyoz inmiş gibi hissettim. Yine onu ve ona ait bir şeyleri unutmuştum.

Zaman küstahtı, aylar ve yıllar ise hızlı.

Üzerinden sadece bir yıl geçmesine rağmen yaşadığım o güzel aşk duygusunu ve hissettiğim sıcacık heyecanı unutmuştum. Bunun sebebi de Bora'ydı. Aklımda güzel anılara dair hiçbir yer bırakmamıştı. Beni geçmişin güzel zamanlarına sürükleyen satırlara el sürdüğümde dudaklarıma hüznü bir tebessüm yerleşti. Bu satırların sahibi, üniversiteye başladığım ilk yıl kalbimi çalan Melih'ti.

Telefonum yine titredi. Anıların yolculuğundan sıyrılıp telefonu elime aldığımda gördüğüm mesaj kaşlarımda şaşkınlıkla havaya kalkmasına sebep oldu.

Ge-le-cek-sin.

Bora sabrımın sınırlarını zorluyordu. Mesajına yanıt verip vermemek arasında bir süre bocalasam da hızlı bir şekilde, *Bu sefer senin istediğin olmayacak*, yazıp yolladım. Ve tekrar geçmişe döndüm. Melih ile aynı fakültede okuyorduk. Birbirimizi ara sıra ders aralarında ve kafeteryada görürdük, çoğu zaman aramızda aptal bir bakışma geçerdi. Tabii o zamanlar Melih'e âşık olacağımı bilmezdim. Fakat bir zaman sonra aramızdaki iletişim bakışma boyutundan çıkmıştı ve her şey onun bir an da olduğum masaya gelip oturması ve bana selam vermesiyle başlamıştı.

Melih'le ortak arkadaşlarımız vardı. Bu vesileyle sık sık bir araya gelir olmuştuk. Onun da benden hoşlandığını anlamam uzun sürmemişti. Mesajlaşmaya başlamıştık ve bana göre büyük bir aşkın temelleri böylece atılmıştı. Evet, Melih'i sevmiştim, ona duyduğum sıradan hisler değildi. Onun da beni sevdiğine emindim. Çünkü anlık bir şeyler paylaşmaktan ziyade geleceğe dair planlar yapıyorduk ikimiz de. Mesela evlendiğimizde Londra'ya yerleşecektik, ben orada öğretmenlik yapacaktım, Melih ise hayalini kurduğu dil kursunu açacaktı. Onlarca hayal, hissedilen pervasız sevgiler, unutulmaz sandığımız anılar bir gecede yok olup gitti. Çünkü hayatıma hiç beklemediğin bir zamanda tehditkâr bir adamın eli değdi. Kaderim o gece Melih'ten ayrıldı ve Bora'ya bağlandı. Her şey bitti.

Telefonuma yeni bir mesaj geldi.

Her zaman benim dediğim olacak.

Söylediğim her şeyin ısrarla tersini söylemesi artık beni sinirlendirmiyordu bile. Alışmıştım. Mesaja ne yanıt vereceğimi düşünürken, telefon bir kez daha titredi.

Bana karşı geleceğine, ne giyeceğini düşünüsen iyi edersin.

Dizlerimde geçmiş, ellerimde gelecek vardı. Geçmişin küf kokulu satırlarında anılara yolculuk yaparken, geleceğimin etrafıma ördüğü kafeslerle boğuşuyordum. Bora'ya ne söylesem kâr etmiyordu, çünkü o lafla sözle uslanmıyordu.

Son kez söylüyorum, gelmeyeceğim. Zorla götürmek gibi bir düşüncen varsa da sen bilirsin, pijamalarımınla gelirim.

Mesajı Bora'ya yolladıktan sonra tekrar geçmişin kucağına bıraktım düşüncelerimi. O günleri hatırlamak dahi istemesem de şu an aklıma o anların değmesi, engel olabildiğim bir şey değildi. Melih benden yaş ve sınıf olarak büyüktü. Bundan iki yıl önce mezun olmuş, tam bir yıl önce de Londra'ya gideceğini söyleyerek beni Ankara'da bırakmıştı. Aramıza kilometreler girmişti ama biliyordum ki bunu birlikte inşa edeceğimiz geleceğimiz için yapmıştı. Her gün telefonda görüşüyor, birbirimize mektuplar yazıyorduk. Ellerimde duran mektuplardan biri de onun bana yazdıklarındandı. Ben mezun olduğumda benim de Londra'ya gelebileceğimi söylüyordu. Beni çok sevdiğini, beni asla bırakmayacağını... Aramızdaki kilometrelere rağmen, altı ay boyunca birbirimizi hiç görmemiş olmamıza rağmen hislerimizde bir soğukluk olmamıştı. Ama ben bundan dört ay önce, Bora'nın hayatıma zorla girdiği o karanlık gecede, Melih'e hiçbir açıklama yapmadan ayrılmak istediğimi söylemiştim. Melih birkaç gün boyunca bunu kabullenmek istemeyip nedenini ısrarla sormuştu, bense hiçbir şey söyleyememiştim.

Tek açıklamam, artık onu sevmediğim ve istemediğimdi. Klasik bir bahaneydi bu. İşe yarayıp yaramayacağını teyit etmeden öğrenemezdim. Fakat işe yaradı ve Melih birkaç gün sonra pes etti. Sonrasında ne aradı ne de sordu. Böylelikle tamamen bitmiş oldu. Birlikte geçirdiğimiz iki yılın hiçbir anlamı yok gibiydi. Zamanla unutuyor ve unuttukça hissizleşiyordum.

Şimdi düşünüyordum da gerçek sandığımız aşk aslında gerçek değildi. Bensiz yaşayamayacağını söyleyen Melih, belki de şu an adımı bile hatırlamıyordu. Tıpkı benim de onu hatırlamadığım gibi. Hatta belki de benden nefret ediyordu. Kimbilir... Çünkü bir zaman sonra, Bora ile nişanlandığının haberini duymuştu.

Yok olmuş bir aşkın satırlarını soluyan buruşmuş sarı kâğıdı tekrar zarfın içine koydum ve notlarımın arasına aynı şekilde bırakıp notlarımı kaldırdım. Nedense bu mektubu atmaya içim el vermemişti. Bunun sebebi Melih'e karşı hâlâ bir şeyler hissetmem değildi. Onunla kötü olan hiçbir şey yaşamamıştım. Hayatımdaki güzel anılara karşı her zaman saygım vardı.

Okuduğum onca kitabın, izlediğim onca filmin hepsi yalandı. Hiçbir aşk filmlerde olduğu kadar sahici, kitaplarda okuduğumuz kadar yürek delici olmuyordu. Her aşkın bir sonu vardı, hatta hiçbir gerçekte bile değildi. Eğer aşklar filmlerde ve kitaplarda anlatıldığı gibi olsaydı, ben şu anda Melih'le birlikte olur ve hâlâ onu seviyor olurdum.

Bora'yı düşündüm nedensizce. Bizim hikâyemiz ne bir anlık çarpışmayla ne de saf bir bakışmayla başlamıştı. Ne yürekten gelen bir söz ne içten bir bakış ne de güzel bir gülüş süslemişti bağımızı. Gerçek olan buydu. Gerçek olan Melih ve Hande değil, Bora ve Hande'ydi. Bizdik. Aşk diye bir şey yoktu.

Kapımın çalınmasıyla düşüncelerimden sıyrıldım. İçeriye giren annemdi, yine topuklu ayakkabılarının sesi yankı yapıyordu. Kafamı kaldırıp üstüne başına baktığımda evden çıkacağını anladım. Giydiği krem rengi etek ve ceket takımı ona resmi bir hava katmıştı, yüzündeki koyu makyajdan bahsetmek istemiyordum bile.

Ben nereye gideceğini sormasam da annem söyledi. "Babanla akşam yemeğini Hale'nin evinde yiyeceğiz Hande. Abin yine her zamanki gibi gece geç gelir. Kendine yemek hazırlarsın değil mi?"

"Hale'nin evinde derken?" diye sorduğumda annem yavaşça gülümsedi. "Birtakım düğün hazırlıkları diyelim. Bu sefer de Bora ve sen olmadan, sadece büyükler toplanalım dedik."

"İyi, gidin," dedim soğuk bir sesle. Nasıl da heyecanlı görünüyordu.

Annem arkasını dönüp kapıya yürüdüğünde, "Sakın aç kalayım deme," diye ikaz etti beni. "Gelinlik giyeceksin sakın kilo alma derken bu kadar zayıflamanı kastetmedim."

Annem tamamen gittiğinde evde yalnızdım. Yalnız olmak benim açımdan sorun değildi, bilakis yalnız yemek yemeyi de severdim. Bu düşünce beni istemsizce hoşnut etti. Abimin gece geç geliyor olmasına ilk defa sevinmişim çünkü o akşamdan sonra abimle asla konuşmamıştım. Bora konusunda beni suçluyor, yüzüme bile bakmıyordu. Bu ne zamana kadar böyle devam

edecekti bir fikrim yoktu. Belki bir gün Bora'dan kurtulabilirsem ona her şeyi anlatır ve beni anlamasını sağlayabilirdim.

Bora'dan bir mesaj daha geldi. Gözlerim telefona çevrildi.
Sen her halinle güzelsin.

Serdar ve Yaren'in nişanı için, Ankara'da lüks bir oteldeydik. O nişana asla gitmeyeceğim dediğim halde buradaydım ama bunun Bora'yla, yaptığı baskıyla ve sonunda tartışmayı kazanacak olmasıyla bir ilgisi yoktu. Kendi isteğimle gelmiştim. Hiç istemesem de bugün, burada olmam gerekiyormuş gibi bir his vardı içimde. Nişan başlayalı epey olmuş, yüzükler az önce takılmıştı. Annem ve babam da davetliler arasında olduğu için buradalardı. Sadece abim yoktu. Nişan için ayarlanan otel fazlasıyla büyük olduğu için ortamın kalabalığı rahatsızlık vermiyordu. Yine de burada olmaktan son derece rahatsız olduğumu asık suratımla yeterince belli ediyordum.

Etrafımdaki insanlarla göz teması kurmaktan kaçınıyor ve bakışlarımı sürekli masaya indiriyordum. Herkes bir tuhaf bakıyordu, son zamanlarda Bora'yla aramda gelişen her şeyden haberdarlanmış gibi kinayeli bir tavırla göz süzüyorlardı. Bora'dan kurtulmak için ortaya attığım aldatma meselesi, Bora'nın abimle olan büyük kavgası... Bunlar çok çabuk duyulan şeylerdi ve insanlar başkalarının açıklarını yakaladıklarında, sanki kendi başlarına hiç gelmeyecekmiş gibi kınamayı severlerdi.

Kimselerle göz teması kurmasam bile, Yaren'e bakıp onunla sürekli göz göze gelmekten kendimi alamıyordum. Üzerinde pudra renk, derin sırt dekolteli, uzun, kabarık etekli ve ışıltılı bir nişan elbisesi vardı. Saçları dalgalı ve yarım topuzdu, yüzünde bugüne özel her zamankinden daha abartılı koyu bir makyaj vardı.

Yaren her zaman güzeldi, yine de bugün bir başka güzel olmuştu. İkimizi yan yana getirip yüz insana sorsalar, herkes Yaren'in daha güzel olduğunu söylerdi. Bunu her zaman biliyor ve inkâr etmiyordum ancak bugün nedensizce bir kıskançlık duygusuyla doluyordum. Yaren'in benden daha güzel olmasını

çekemiyor falan değildim, hiçbir zaman öyle basit kıskançlıklarım olmamıştı. Aslında neden onunla kendimi kıyasladığımı da bilmiyordum. Kafama takmamaya çalıştım. Elbette güzel olacaktı çünkü bugün onun günüydü. Serdar'ın Yaren'e bakınca aklı yerinden oynuyordu.

Peki ya Bora? Acaba o da Yaren'i güzel buluyor muydu?

Nişana gelmiştim gelmesine fakat dakikalar önce yüzükler takılmasına rağmen Serdar'la Yaren'in yanına hâlâ gitmemiştim. Tebrik etmeyecek oluşum gözlerden kaçmayacaktı ama içimden gelmiyordu. Bunu da Bora düşünmeliydi, buraya kadar gelmem bile fazlaydı benim için, daha fazlasını bekleyemezdi. İçimden gelmeyen bir şeyi kimse bana zorla yaptıramazdı.

"Eğleniyor musun?" Kulaklarıma erkeksi, tok sesi dolduğunda bakışlarımı Bora'ya çevirdim. Normal bakıyor olsa bile dehşet verici bir efsuna sahip olan yeşil gözlerinde alay vardı. Bakışlarını görüp deli olmamak mümkün değildi. Aslına bakılırsa onun da sıkıldığı çok belliydi. İnsanlar ortada kendinden geçmiş gibi dans ederken o da benim gibi gözlerini bayarak izliyordu. Bora kalabalık ortamlardan hazzetmezdi, eğlence adamı değildi. Onun da burada en az benim kadar mecburiyetten durduğunu biliyordum.

"En az senin kadar," diye mırıldandım, duyabildiğini sanmıyordum çünkü ortam çok gürültülüydü. İnsanlar birbirlerinin kulaklarına eğilerek konuşuyor, daha doğrusu dedikodu yapıyorlardı. Annem durmadan babama bir şeyler söylüyordu, babamsa umursamaz bir tavırla etrafı izliyordu. Hale Hanım'ın gözleri Serdar ve Yaren'in üzerindeydi. Onları mutlulukla izliyordu.

Bora ise yanımda oturuyordu. Sözlerimin ardından kafasını hafifçe eğdi ve dudaklarını sağ kulağına yaklaştırdı. "Sıkıldığının farkındayım," dediğinde annemin bakışları üzerimize çevrildi, gülümsedi. "Ben de sıkıldım ama yapacak bir şey yok."

"İsteddiğini yaptım ve geldim. Biraz erken kalkamaz mıyız?" diye sordum ona doğru dönerken. Bora hafifçe astı yüzünü. "Neden öyle bakıyorsun? Beni şu kıza ne kadar ezdirdiğinin farkında değil misin?"

Kastettiğim Yaren'di. "Seni hiçbir zaman ona ezdirmedim," diye konuştu Bora yüzüme doğru. Tekrar kulağına eğildi.

“Onunla kendini kıyaslama. Sırt sizin aranızda aptal bir çekişme var diye Serdar’la aramı bozacak halim yok.”

Aptal bir çekişme?

“Ne saçmalıyorsun sen?” diye sordum yüzüne bakarak. Şu an çok samimi bir görüntü sergiliyorduk, kimse tartıştığımızı anlayamazdı. Etraftaki gözler bu denli üzerimizdeyken bir açık daha vermemek adına birbirimize gülümsüyorduk. “Ayarsız davranan o, benim onunla ne alıp veremediğim olabilir?”

Bora daha fazla gülümsedi, uçuk kaçık bir gülümsemeydi bu. “Orasını bilmiyorum.”

Ruhsuz bakışlarını üzerimde tutmaya devam etti, bense daha fazla ona bakmaya dayanamadım. Birden ortamdaki gürültülü müzik sesi sustu, sonrasında klâsik bir dans müziği çalmaya başladı ve Serdar elinden tuttuğu gibi Yaren’i dansa kaldırdı. Onların ardından başka çiftler de dans için kalkarken, bakışlarım birkaç masa ötedeki Tekin’e takıldı. O an içten bir tebessüm ettim. Çünkü utançtan kıpkırmızı olmuş Melisa’yı dansa kaldırıyordu. Melisa bir an ne yapacağını bilmiyormuş gibi Tekin’in yüzüne şaşkınca baktı, ardından ona uzanan ele ürkekçe bıraktı elini. Ve dansa kalktılar. Aralarında patron ve çalışan ilişkisinden farklı bir ilişki vardı, Melisa uzun zamandır platonik takılsa da Tekin henüz farkında değildi.

Bakışlarımı dans etmek için ayağa kalkan çiftlerden çekip önümdeki masaya diktim, bugün bu masayla ne çok bakışmıştım. O sırada Hale Hanım bakışlarını üzerimize dikip bizi öldürecekmiş gibi baktı.

“Siz neden dans etmiyorsunuz?” diye sordu, sesini duyurabilmek için bağırıyordu.

Bora’ya baktım. Sandalyeye sırtını yaslamış, vurdumduymaz bir tavırla oturuyordu. Gözleri bir anlığına gözlerime değdiğinde, “Canımız istemiyor,” dedi alay dolu bir sesle. Benim adıma cevap veriyor olması beni ilk defa memnun etmişti. Çünkü onunla dans etmek istemiyordum.

Hale Hanım’ın suratı kızgın bir şekle büründüğünde Bora’ya döndü ve “Hemen Hande’yi dansa kaldır Bora,” dedi emir verir gibi. Bu kadını ilk defa bu kadar ters davranırken görüyordum.

“İstemiyorum hala.” Bora sert çıkmıştı ama halasının pes etmeye niyeti yoktu.

“Ne demek istemiyorum?” diye sordu kaşlarını kaldırarak. Neyse ki annemle babam dans etmek için kalkmışlardı da annem şu saçma muhabbetimize ortak olmuyordu. “Hande’yi kırdığının farkında mısın?”

Bora dudaklarını kıvırdı. “Kırılmaz o.”

“Evet,” diyerek kafamı salladım. “Ben böyle iyiyim.”

“Saçmalamayın çocuklar!”

Şu an anne babasından azar yiyen yaramaz çocuklar gibi görünüyorduk. Ama birer çocuk değildik. Bir çocuğun asla olamayacağı kadar kirliydik. Onun ellerinde genç bir kadının yaşayamadığı ömrünün kini, benim ellerimde ise dört ay önceki gecenin kiri vardı. Suçum olmadığı halde suçluydum, cezam ise yanımda oturan deli adamdı.

“Hemen kalkıp dans etmeye başlamazsanız ikinizle de bir daha konuşmayacağım.” Koca kadın, küçük bir çocuk gibi kollarını göğsünde bağlayıp dudaklarını sallandırmıştı. Bora o saniye hiç beklemeyeceğim bir şey yaptı ve ayağa kalktı. Hale Hanım göz ucuyla bizi izlerken elimden tutup beni de ayağa kaldırdı. Neye uğradığımı şaşırılmışım, Bora şaşkınlığımı bile atmama izin vermeden beni dans pistine doğru sürüklediğinde geriye dönüp masaya baktım. Hale Hanım’ın yüzüne zafer dolu bir tebessüm yerleşmişti.

Ayağımdaki yüksek topuklu ayakkabılara ve düz elbisemin dar eteğine rağmen Bora’nın adımlarına yetişebildim. Elbisem parlak, şifon bir kumaştandı, rengi ise kreme yakın bir beyazdı. Omuzlarımda ince ip askıları vardı, üst kısmın kumaşı vücudumu kırışik bir şekilde sarıyor, belimden aşağı dümdüz ve dar şekilde devam ederek ayak bileklerimin üstünde bitiyordu. Dizlerimin hemen altından açılan yırtmaç rahat hareket etmemi sağlayan tek detaydı.

Bora siyah bir takım elbise giymişti, takımın içinde vücudunu saran beyaz bir gömlek vardı. Kravat falan takmamıştı, üstten iki düğmesi de açıktı. Böyle bir günde bile dağınık tarzından asla ödün vermiyordu.

Beni dans edenlerden daha uzak bir tarafa doğru çekip ellerini belime yerleştirdiğinde elbisemin kumaşına rağmen tenimin buz kestiğini hissettim. Şu şekilde bile diğerlerinden farklıydık, herkes iç içe dans ederken Bora onlarla aramıza epey bir mesafe koymuştu. Ayağımdaki yüksek topuklu ayakkabıların sağladığı avantajla ellerimi Bora'nın omuzlarına rahatlıkla koymuştum. Sanırım ilk defa Bora'ya kendi rızamla dokunuyordum.

“Sadece halam istediği için dansa kaldırdım seni.” Bakışları belime yerleşen ellerinin üzerindeydi, kafası yana eğikti.

“Sadece halan istediği için dans ediyorum seninle,” dedim sert bir sesle. Bora gerçekten iflah olmaz öküzün tekiydi. Ayağımdaki ayakkabının birini çıkarıp kafasına geçirmemek için kendimi zor tutuyordum.

O an çalan klâsik dans müziği değişti ve yerini Sezen Aksu'nun “Her Şeyi Yak” şarkısı aldı. Sevdığım bir şarkıydı ama sözleri şu an sadece acı veriyordu. Üstelik şarkı buram buram aşk kokuyordu ve nefret duyduğum bir adamın kollarında bu şarkıyla dans etmek bize hiç yakışmıyordu.

*Beni yak kendini yak her şeyi yak
Bir kıvılcım yeter ben hazırım hak
İster öp okşa istersen öldür
Aşk için ölmeli, aşk o zaman aşk*

Dans etmeye başladığımız an kaçırdığım gözlerimi, Bora yeniden bana seslendiğinde zorlukla yüzüne kaldırdım. “Umarım dans etmeyi biliyorsundur,” dedi dalga geçercesine. Elleri belime sahiplenircesine dokunuyordu, değişik bir histi bu. “Ve umarım ayağıma basmazsın.”

“Biliyorum,” diye mırıldandım, birbirimize bu kadar yakından bakarken gözlerimi ondan kaçırmam imkânsızdı. Lakin içimden Bora'nın yüzüne bakmak gelmiyordu, gözlerine bakınca yüreğime acının tırnakları saplanıyor, içime tarifi imkânsız bir sancı peyda oluyordu. “Ayağına basmak için dans etmeyi bilmiyor olmam gerekmez.”

Keyifsiz bir gülüşün tınısı kulaklarıma dolup saçlarımda uçuştı. “Canım istediği zaman basarım diyorsun yani?”

Sırf gözlerine bakmamak için hiç yapmayacağım bir şeyi yaptım ve başımı onun sol omzuna yasladım. *Aslında bunu ikinci kez yapıyordum.* O sırada Yaren'le göz göze geldim. Bakışlarının üzerimizde olması şaşılacak şey değildi ama böylesi bir günde bile hâlâ Bora'ya bakıyor oluşu tiksindi. "Sen benim üzerime her zaman basıyorsun," dedim Bora'nın duyabileceği bir sesle. "Ben senin ayağına basmışım, çok mu?"

*Seni içime çektim bir nefeste
Yüreğim tutuklu, göğsüm kafeste
Yanacağız ikimiz de ateşte
Bir kıvılcım yeter hazırım bak
Aşk için ölmeli aşk o zaman aşk*

"Çok fenasın," dedi Bora sessiz, soğuk bir ses tonuyla. "Eline geçen ilk fırsatta beni alt etmekten hiç gocunmuyorsun."

Sözleri boğazımı düğümlediğinde, aklıma o gün söylediği cümleler geldi ve kalbimin kapıları sertçe yumruklanmaya başladı. *Onu ilk fırsatta uçurumdan aşağı iteceğime inanan bir kadın için, o uçurumun dibine gül bahçeleri inşa ettim. Aptalım çünkü sırtıma saplamak için elinde bıçak tuttuğunu göre göre, o kadına güvenmeyi tercih ettim.* "Peki, bunu bildiğin halde neden bana güveniyorsun?" diye sordum, içimdeki sızı kelimelerimin üzerine iz bıraktı. Cevabını beklemeyen devam ettim. "Bana güvenmemen gerektiğini bilmeliydin."

Bora ellerini belime daha sıkı sardığında dudakları neredeyse boynuma değiyordu. "Bilmeliydim belki de," dediğinde sesi çok kısık olmasına rağmen onu duyabiliyordum. Sesinin rüzgârı tenimde dalgalanıyordu.

Başımı yasladığım omzundan kaldırıp gözlerimi, bakmaya korktuğum orman gözlerine diktim. *Şu an fazlasıyla meraklı ve cesurdum.* "Sen dibini görmediğin bir denize ayak basmazsın," dedim kendimden emin bir şekilde. *Sen hatalara düşmezsin, sen boğulmazsın Şahsuvar.*

"Çünkü sana göre ben asla hata yapmam," dedi ne düşündüğümü biliyormuş gibi. Bakışlarında kalbime çentik atan o tuhaf his vardı. "Ama yaptım," dediğinde gözleri bana hiç iyi

bakmıyordu. “Ve sen, arkamı döndüğüm ilk an o bıçağı benim sırtıma sapladın.”

*Beni yor hasretinle sevginle yor
Sevgisizlik ayrılıktan daha zor
Dilediğin kadar acıt canımı
Yokluğun da varlığın da yetmiyor*

Bora’nın bir şeyler bildiğini anlamam uzun sürmedi. Gözlerinin gözlerime söylemek istediği şey apaçıktı, *her şeyi biliyorum*. İçime sonsuz bir telaş salınırken korkunun elleri boğazıma dolandı. Ve ben savunmasızdım. Bora sınıksız tuttuğu belimi usulca bıraktığı halde boşluğa salınır gibi oldum, ruhsuz bakışları gözlerime son bir kez değdiğinde dilinden fırtına koparan bir cümle döküldü. “Dans bitti.”

Gözlerine korkuyla bakarken sadece sustum. Sözcükler ağızımın içinde birbirine takılıp düşmüşlerdi sanki. Bora gözlerini uzak bir noktaya dikip tanıdığı birini görmüşçesine uzun uzun baktı. Bense ona bakıyordum. Arkamı dönüp Bora’nın nereye bakıyor olduğuna baksam da anormal bir şey göremedim. Bora bulunduğumuz yerden ayrılmadan evvel bana bakmadan, “Masaya geç,” dedi tuhaf bir tavırla. “Birazdan geleceğim.”

Beni ortada bırakıp birkaç adım uzaklaştığında ben de oturduğumuz masaya doğru yürümeye başladım. Her şey karman çorman olmuş, ellerimse titremeye başlamıştı. Zıvanadan çıkmış düşünceler zihnimde karmaşa yaratıyordu, nefesim boğazımda düğüm düğümdü.

Hissediyordum, kötü bir şeyler oluyordu.

“Bora nereye gitti?” Hale Hanım soruyordu. Bakışlarımı ona çevirdiğimde ne diyeceğimi bilemedim. “Söylemedi,” dedim sadece. İçim her geçen saniye biraz daha huzursuzlaşıyor, kulaklarımda Bora’nın az önce sarf ettiği kelimeler yankılanıyordu. Onu sırtından bıçakladığımı iddia etmişti.

Bora’nın peşinden gitmek yerine masaya oturmak gibi bir yanılsa düştüğüm için hızla ayağa kalktım ve adımlarımı az önce Bora’nın gittiği kapıya çevirdim. Bacaklarım telaştan birbirine dolansa da aldırış etmedim ve daha çok hızlandım. Gözlerim

sadece az önce Bora'nın çıkıp gittiği kapıdaydı, o an bir garsona çarptığının farkına bile varamadım. Dünyam sadece bu anla doluydu, üzerime dökülen sıvının ne olduğuna bile bakmadım.

Kapıya ulaşip öteki tarafa adım atınca uzun bir koridorla karşılaştım, bu koridorun nereye uzandığını bilmiyordum ama kapıya asılı uyarıda buraya girmemem gerektiği yazıyordu. Çünkü burası çıkış kapısı değildi ama Bora az önce buradan çıkıp uzaklaşmıştı. Öyleyse şu an neredeydi? Avuç içlerime nüfuz eden terin beraberinde bacaklarım birbirine dolandı, sebepsiz bir ağlama hissiyle dolup taştım. O an bir şeylerin devrilme sesini işittim. İçimde şahlanan panik duygusu diğer tüm duyguları geride bırakmıştı.

Bir gürültü daha duydum...

Koşmaya başladım. Attığım adımlar topuklarıma keskin bir acı yaysa da pes etmedim ve daha hızlı koştum. Koridorun sonuna vardığımda farklı bir kapı aralığı gördüm ve hiç düşünmeden içeri daldım. O an karşılaştığım manzara nefesimi boğazıma düğümledi, kalbimi tekletti. Bora buradaydı. Yiğit Mirzanlı da buradaydı.

Ve hiddetli bir kavgaya tutuşmuşlardı.

Günlerce tutuşturmaya çalıştığımız tehlikeli kıvılcımlar, hepimizi yakacak bir yangına doğru hızla uzandı.

XII

RUHUN AZABI

Kanla yazılmış bir hikâyenin, en ağır yükünü sırtlayan karanlık bakışlar sahnedeydi.

Onu gördüğüm ilk gün, payına düşen acının onu bir canavara dönüştüreceğini anlamıştım. Durgun denizler gibi sessiz duruşunun altında, dünyayı yutabilecek okyanuslar yatıyor olduğunu kıyamet kokan sözlerini duyduğumda anlamıştım. Kaybettiklerinin bedeli dünya yansa ödenmezdi ama karşıma korkusuzca çıktığı o gece, o bedeli ödetene kadar durmayacağının farkına pervasızca varmıştım.

Gördüğüm manzara fazla acımasızdı. Fakat yaşadığımız bu an oldukça kaçınılmazdı. Nefes alıp vermek kadar da olağandı... Bunu, Bora da ben de çok iyi biliyorduk. Hiçbir kirli sır gecenin nezaretinde tutuklanamazdı. Hiçbir sır ebediyen gizli kalamazdı, *kalamadı*.

Yiğir'i bu kadar erken görmeyi beklemiyordum. Özellikle böyle bir günde, böyle bir zamanda... Ama o zamansız bir adamdı ve zamansızca mahvolan hayatının hesabını yine zamansızca soracaktı. Şu an niçin burada olduğunu bilmiyordum. Kafam karmakarışıkta. Bora'yı bitireceğini söylemişti ama bunu nasıl yapacağını ona soracak vakit bulamamıştım. Bora'yı hapse yol-

layacağını da söylemişti. Bunu gerçekten başarabilecek miydi? Üstelik bu kadar erken davranacağını kestirememiştim. Her şey bir anda olmuştu.

Saniyeler önce buraya adım attığımda, birbirlerini her an öldürmeye hazırlarmış gibi kavga ediyorlardı. Hâlâ da öylelerdi. Birinin diğerinden altta kalır yanı yoktu. İkisi de delice bir öfke duyuyor, bu öfkeyi fiziksel güçleriyle birbirlerine kusuyorlardı. Yumruklar havada uçuşuyor, birbirlerini alt edip savurdukları her an bu depo benzeri yerdeki eşyalar gürültüyle yere devrilerek kaosu büyütüyordu.

Oysa sadece birkaç dakika geçmişti. Bora'nın beni bırakıp yanımdan uzaklaşmasının ardından geçen o kısacık zamanda nasıl böyle bir hal alabilmişlerdi? Yiğit Bora'ya ne söylemişti de böylesi bir hengâme ortaya çıkmıştı? İlk önce kimin saldırdığını tahmin etmek zordu. Yiğit'i pek tanımadım ama Bora her zaman şiddete meyilli bir adam olmuştu. Biri öfkesinde sonuna kadar haklıyken, diğeri dibine kadar haksızdı.

Bora üst üste iki yumruk yiyerek sendelediğinde, Yiğit onun zayıflığından faydalanarak üstüne yürüdü. Bora çoktan dizlerinin üzerine düşmüştü fakat Yiğit ona tekrar saldıracağı sırada ellerini yere yaslayarak ters döndü ve Yiğit'in üzerine çullanmasına ramak kala, var gücüyle karnına bir tekme geçirdi.

O an irkilerek kapattım gözlerimi. Bora öyle sert vurmuştu ki Yiğit'in yüzündeki öfke dolu ifadenin yerini büyük bir boşluk aldı. Elleri istemsizce karnına gitti, afallamıştı, ayakta duramadı. Dengesini kaybederek arkaya doğru gittiğinde iri cüssesi üst üste dizilmiş olan karton kutuların üzerine yığıldı. Kutuların bir kısmı içe çöktü, diğerleri ise ortalığa saçıldı.

Bora durmadı, Yiğit'in düşüşünü fırsat bilerek üzerine atıldı. Yiğit ise sanki az önce kuvvetli bir tekme yememiş gibi doğrulup Bora'yı altına aldı ve yüzüne bir yumruk daha geçirdi. Bora yediği yumruğun öfkesiyle hırıltılı bir ses çıkardı. Bu sefer Yiğit'i altına alan kendisiydi ve az önce yediği yumrukları misliyle Yiğit'in yüzüne savuruyordu.

Bir şeyler yapmalıydım. Burada öylece durmamalı, olan biteni aptal gibi seyretmemeliydim. Ama büyük bir şoka gir-

mişçesine yerimden kırıdayamıyor, ağzımı açıp tek kelime bile edemiyordum. Biraz daha durup seyredersem ikisinden birine bir şey olacak gibiydi, birbirlerine indirdikleri her darbe öylesine sert, öylesine kuvvetliydi.

Elbisemin uzun eteğini parmaklarımın arasına sıkıştırıp, az önce geldiğim uzun koridoru koşarak büyük salona vardığımda göğsümün ortasında bir şehir alevler içinde yanıyormuş gibi acı çekiyordum. Olduğum yerde kalıp halsizce nefeslendim ve her şeyden bihaber eğlenen kalabalığa göz gezdirdim. O an Tekin'le göz göze geldik. Tekin bir şeylerin ters gittiğini anlamışçasına yanıma doğru hızlı adımlarla yürüdü. Bizim oturduğumuz masaya gözlerimi diktim. Annem, babam ve Hale Hanım muhabbet ediyordu. Tekin yanıma geldiğinde sesini duyurabilmek için hafifçe eğildi.

“Bora içeride kavga ediyor,” dedim soluk soluğa kalmış bir vaziyette. “Haldun Amca'ya haber ver ama sakın kimselere bir şey belli etme.”

Tekin'in anında büyüyen gözlerini gördüm, kaybedecek zaman yoktu. Tekrar arkamı döndüğüm gibi uzun koridoru aşarak Bora'yla Yiğit'in kavga ettiği odaya geldim. İçeride onlar dışında iki adam daha vardı, otelin güvenlik personelleri olmalıydılar. Biri Yiğit'i, diğeri Bora'yı durdurmaya çalışıyor fakat pek başarılı olamıyorlardı. Muhtemelen gürültüyü duyup gelmişlerdi ve gördükleri an müdahale etmişlerdi.

Ortalık savaş meydanını andırıyordu.

Bora'nın siyah ceketini üzerinde yoktu ve beyaz gömleği dağılmış vaziyetteydi, üstelik burnu kanıyordu ve sağ gözünün altında saatler sonra moraracağını haykıran kırmızı bir şişlik vardı. Onu bedeninden tutarak zapt etmeye çalışan adam insan irisi olsa da faydalı olamıyordu. Bora adamı itekleyerek kollarından kurtulduğu gibi tekrar Yiğit'e koşarken, “Öldüreceğim lan seni!” diye bağırdı. “Seni birazdan bu odaya gömeceğim!”

Yiğit onu tutan, yaklaşık 1.90 boylarındaki adamı tek bir hamleyle kendisinden uzaklaştırdığında önünde hiçbir engel kal-

mamıştı. Ellerini havaya kaldırdı ve ona koşarcasına yürüyen Bora'ya, "Gel," diye bağırdı. "Gel lan, gel!"

Yiğit bir komiserdi, böyle şiddet dolu anlarda karşısındakini alt edecek birçok dövüş tekniğine sahip olmalıydı ancak Bora'yı alt etmeye yetmemişti. Bora'nın ondan asla geri kalır tarafı yoktu.

Neyse ki Tekin ve Haldun Amca son anda yetişip araya girdiklerinde fiziksel kavga son buldu. Güvenlik personelleri Yiğit'in kollarından tutarken Haldun Amca ve Tekin ise Bora'yı tutuyordu. Hâlâ kapının girişinde, soluğumu tutmuş bir vaziyette olan biteni izliyordum. Duygularım tamamen alınmış gibiydi ya da hislerimin üzerine kalın bir buz tabakası örtülmüştü. Ne hissetmem gerektiğini bilmediğim gibi, hiçbir şey de hissedemiyordum.

Yiğit'in sol kaşı ve dudağının kenarı patlamıştı. Yüzünde, Bora'ninkiler gibi saatler sonra moraracak olan şişlikler ve kırmızılıklar vardı. Üstelik Bora'ya kıyasla yüzü daha beter görünüyordu. İkisi de birbirinden haraptı ama şu an, şu dakika serbest kalabilseler ölümcül kavgalarına devam edeceklermiş gibi duruyorlardı.

Haldun Amca, Yiğit'in kim olduğunu bildiği için bu kavganın ne sebepten gerçekleştiğini tahmin ediyor ve susuyordu. Şu anki sessizliğinin altında delicesine düşünen bir adam vardı. Oğlunu nasıl kurtaracağını düşünüyor gibiydi. Bora hâlâ ve sadece Yiğit'e bakıyor, Yiğit de aynı şekilde Bora'ya kin kusan bakışlar atıyordu.

Birbirlerini gözleriyle hırpalamaya devam ediyorlardı.

"Ne oluyor burada?" diye sordu Tekin. Olan bitenden, Bora'nın karşı safında yer alan Yiğit'ten habersiz ve kafası karışmış durumdaydı. "Kim bu herif Bora? Neden kavga ettiniz?"

"Bunları sonra konuşursunuz Tekin," dedi Haldun Amca, ona uyarı dolu bir bakış atmıştı. Tekin uyarıyı almış gibi sustuğunda, "Şimdi konuşmalıyız!" diye bağırdı Yiğit karşı taraftan. Bitkin düşen bedenine rağmen, kollarını tutan iki iri yarı adamın ortasında çırpınıyordu.

Sesindeki öfke ortalığa ateş saçıyordu.

"Herkes o geceyi anlat! Nasıl bir pislik olduğunu, nelere sebep olduğunu anlat!"

“Kes sesini!” diye karşılık verdi Bora. Bağırırken boğazı yırtılacak gibiydi. O an bakışları üzerime kaydı ve dakikalardır görmediği bana hayatında ilk kez görmüş gibi baktı. Bakışları öyle eziciydi ki olduğum yerde küçücük kaldım, un ufak oldum.

“Polis çağıralım mı Haldun Bey?” Yiğit’i tutan güvenlik personellerinden daha uzun ve iri olanı sormuştu. Polise vermek istediği adamın zaten bir komiser olduğundan habersizdi.

“Hayır, hayır...” Haldun Bey havaya kaldırdığı elini sallarken telaşlıydı. “Polislik bir mevzu yok! Çıkarın bu herifi buradan.”

Bora, bana bakmayı sürdürüyordu.

Tüm bu hengâmenin içinde dahi, gözleri üzerimden ayrılmıyordu.

O an Yiğit herkesin susmasına sebep olacak bir kahkaha attı. Onu saran kolların arasında çırpınmaya bir son vermişti. “Polisler zaten yolda,” dedi kışkırtıcı bir şekilde gülmeyi sürdürerek. Bakışlarının hedefinde sadece Bora vardı. Haldun Bey’in o an rengi attı ama telaşını belli edecek hiçbir harekette bulunmadı. “Seninle asıl hesabımı demir parmaklıklar ardında göreceğim orospu çocuğu!”

Bora duyduğu küfür üzerine çıldırmış gibi çırpınmaya başladı. Bu küfür Bora’dan ziyade Haldun Amca’yı öfkelenmişti, adamın bakışlarından ateş fışkırıyordu ama o oğlu gibi değildi. Kendisini dizginleyebiliyordu.

“Seni sadece şu küfür için diri diri gömeceğim!” diye haykırdı Bora. Tekin ve Haldun Amca, Bora’yı zor tutuyordu. Yiğit ise kılını kıpırdatmıyor, sadece gülüyordu.

“İçeride görüşeceğiz Şahsuvar,” dedi Yiğit meydan okurcasına. “İçeride görüşeceğiz!”

“Gerçekten inanıyor musun lan buna?” diye haykırdı Bora. “Ateş olsan cürümün kadar yer yakarsın!”

“Bundan başka inandığım bir şey yok,” dedi Yiğit tehlike kokan bir sesle. “Dört duvar arasında çürüyerek cezayı çekeceksin.” Sessizleşip tehdit dolu gözlerle sadece Bora’ya bakmaya devam ederken dişlerini kıracaktı gibi sıktı “Ya da... Ellerimde gebereceksin.”

“Çıkarın şu adamı buradan,” diye bağırdı Haldun Amca o an. “Hadi, hemen!”

Adamlar onu çıkarmak için kapıya döndüklerinde Yigit’le göz göze geldik. Hâlâ gülümsüyordu, beni gördüğü an da gülümsemeye devam etti ve kapıdan çıkıp gidene kadar bana bakmayı sürdürdü. Hatta yanımdan geçtikten sonra hile kafasını çevirmiş vaziyette bana bakıyordu. Bunu neden yaptığını anlamamıştım, Bora’yı delirtmeye mi çalışıyordu?

Nitekim amaçladığı şey oysa amacına ulaşmıştı. “O gözlerini oyacağım senin,” diye bağırdı Bora arkasından. Hiddeti korkunçtu. “Bekle sen, bekle!”

Kapı üzerimize kapandığında ve dördümüz kapalı kapının ardında kaldığımızda Tekin ve Haldun Amca, Bora’yı serbest bıraktı. Bora’nın an itibariyle beni abluka altına alan bakışları öyle ürperticiydi ki bir an buradan kaçıp gitmek istedim. Belki de gitmeliydim. Her şey sarpa sarmıştı ve ben Bora’nın bu hiddetinden nasibini alan şanssız kişi olmak istemezdim.

“İyi misin?” diye sordu Tekin, Bora’nın omzuna dokunarak. Bora burnundan soluyarak bana bakıyordu. Tekin’i duyduğu bile yoktu. Haldun Amca ise odanın sonuna doğru yürümüşü, telefonla konuşuyordu ancak kendi derdime düştüğümünden ne konuştuğunu duyamıyordum.

Bora’yla aramızda geçen gergin bakışmaya bir son vererek arkamı döndüm. Gidecektim, burada kalmamı gerektiren hiçbir durum yoktu. Bora o an öyle yüksek bir sesle bağırdı ki olduğum yere çivilenmiş gibi kaldım.

“Hiçbir yere gitmiyorsun!”

“Sakin ol,” dedi Tekin. Sanki tüm bunlara sebep olan benmişim gibi bana kuşkuyla baktı. “Mesele ne Bora? Kimdi o herif? Hande yüzünden...”

Tahminimde yanılmamıştım, Tekin kavga sebebinin ben olduğumu düşünüyordu. Bora devamını duymak istemiyormuş gibi Tekin’in sözlerini yarıda kesti. “Hayır Tekin, hayır, hayır!”

“Tamam kardeşim, tamam...” Tekin ise Bora’yı sakinleştirme peşindeydi. “Sonra konuşalım.”

“Kimse bir şey bilmeyecek,” dedi Bora emir verir gibi. “Serdar’a bir şey belli etme, böyle bir günde canı sıkılsın istemem.” Kan burnunun ucunda kuruyup kalmıştı, gözünün altındaki kızarıklık ise gittikçe koyu bir renk alıyordu.

Haldun Amca telefon görüşmesini bitirmişti, bu tarafa doğru yürürken Bora’ya bakıyordu. “Hemen çık buradan Bora,” dedi düz bir sesle. Sesi şu an hiçbir endişe barındırmıyordu. “Birazdan kapıya bir çocuk gelecek ve seni depodaki çıkıştan dışarı çıkaracak. Dışarıda seni bir araba bekliyor.” Gözlerini saniyeliliğine üzerime çevirdiğinde sesi daha da sert çıktı.

“O komiser blöf yapıyor olamaz, otelin etrafını her an polisler sarabilir.”

Bora sadece kafasını salladı, eğilerek yere savrulmuş olan ceketini aldı ve kapıya doğru yürüdü. Ona yol vermek için birkaç adım geriye gittim ama beni burada bırakmayacağından adım gibi emindim. “Sen de benimle geliyorsun,” dedi ceket tutan elinin parmağını üzerime doğru kaldırdığında. “Düş önüme!”

Bedenim bir yay gibi gerilirken ondan uzaklaşmak adına geriye gittiğim an sırtım duvara çarparak durdum. Sona geldiğini bile bile, sonuna kadar benimle olmaya çalışıyordu. Delirmişti. Şimdi şehrin içinde polislerden kaçacak ve belki de onlarla köşe kapmaca oynayacaktı, zira gizleyip başkasının üstüne attığı suçu gün yüzüne çıkmıştı. Bu halde bile neden hâlâ benimle uğraşıyordu?

Neden beni bir kez olsun bırakmıyor, benden bir an olsun vazgeçmiyordu?

“Hayır,” dedim ona karşı çıkamayacağımı bile bile. “Seninle gelmeyeceğim.”

Söyleyebildiğim tek şey bu oldu çünkü devamında söyleyeceklerim ağzıma tıkılmıştı. Benim fikrimi sorduğu ya da söylediklerimi dikkate aldığı yoktu. Bora bileğimden sertçe tutup beni kapıya doğru sürüklediğinde ne Tekin ne de babası müdahale etmişti. Karşı koyamadım. Ona gücümün yetmesi zaten imkânsızdı.

“Bırak Hande’yi Bora,” dedi o sırada Haldun Amca. “Kendini kurtar sen, kendini!”

“Karışma baba!” diye bağırdı Bora. Bu denli hiddetli çıkışının ardında başka nedenler yatıyordu. Belki de Elif’in babasıyla bir ilişkisi olduğuna kesin olarak inanıyor ve sebep olduğu ölümden kendisini değil, babasını suçlu tutuyordu.

Bora kapıyı açtı ve kapının önünde bekleyen genç personele gidelim dercesine kafa salladı. Görevli personel önde, Bora arkasında, ben de onun arkasında yürüyordum. Aslında yürümüyordum, sürükleniyordum. Her ne kadar direnmeyip onunla gitsem de Bora’nın attığı adımlar o kadar hızlıydı ki topuklu ayakkabılarımdan dolayı istemeden sendeliyordum.

“Yavaş ol,” diye çıktım fakat Bora beni duymadı ya da duymazlıktan geldi. Kim bilir aklında neler dönüyordu. Bir müddet oldukça sessiz bir şekilde yürüdük.

“Buradan,” dedi genç görevli. Ardından bir kapıyı açtı ve karanlık akşamın beraberinde tüyler ürpertici bir soğuk tenimi tırmaladı. Artık eylül ayı da geride kalmıştı, havalar iyiden iyiye soğuyordu ve benim üzerimde incecik saten elbisemden başka bir şey yoktu. Soğuğa dirençli bir insan değildim. Hemen büzüşmüştüm, dişlerim titreyerek birbirine çarpmaya başlamıştı.

O sırada Bora hiç beklemeyeceğim bir şey yaptı ve dakikalardır elinde tuttuğu ceketini kendi üzerine geçirmek yerine omuzlarımın üzerine bıraktı. Şaşkınca onun yaralı yüzüne baktım, o ise bunu yaparken göz ucuyla bile bana bakmadı.

Etraf fazla karanlıktı, Haldun Amca buranın depo çıkışı olduğunu söylemişti ama etrafta bizi bekleyen bir araç görünmüyordu. Bora yolu biliyormuşçasına ilerlemeye devam ettiğinde bileğimi az önceki nazarın daha gevşek tutuyordu. Genç görevli bizim ardımızdan içeri girdi ve kapıyı kapattı.

Korkuyordum. Tüm bunların olacağını bile bile, sonuçlarını göze aldığım halde korkuyordum. Esas korkum Bora’ydı. *Benim korkularımın adı sadece Bora’ydı.* Bana neler yapacağını, beni neyle cezalandıracağını bile bilmiyor, onunla sonu görünmeyen karanlık bir yolda yürüyordum. Şu saatten sonra ben de onun korkusu olmalıydım. Çünkü biz birbirimize acımasızca kurulmuş tuzaklar gibiydik.

Yol kenarında duran arabayı karanlıktan fark edememiştim. Bora elindeki anahtarla uzaktan arabanın kapılarını açtığında gözlerimi kıstım ve hemen karşımda duran aracı gördüm. Bora bileğini bırakmıyordu, sanki kaçabilecek bir yer varmış gibi... Yiğir'in iddia ettiğinin aksine etrafta polis arabalarının varlığına dair ufak bir iz bile yoktu. Belki henüz gelmemişlerdi, belki de Bora'nın kaçacağını bildiğinden gelmeye bile tenezzül etmeyeceklerdi.

Nereye gideceğimizi, nereye kadar kaçabileceğimizi bilmiyordum. Gidişatımız beni korkutuyordu. Bora'nın hapse girmemek için sonuna kadar kaçacağından emindim. Üstelik beni de yanında sürüklüyordu ve ben onunla birlikte mahvolmaya hazır değildim.

İkimiz de sessizdik. Söyleyecek hiçbir şey yoktu çünkü konuşsak tüm kelimeler ne denli çıkmazda olduğumuzu haykıracaktı. Bu yaptığı kaçınılmaz sonu geciktirmektir sadece. O da çok iyi biliyordu.

Suçlusun, kaçamayacaksın.

Nereye gidiyoruz?

Seni onun eline veren bendim ve sen de bunu biliyordun, değil mi?

Neden yüzüme bakmıyorsun?

Şimdi ne olacak?

Artık biz diye bir şey kalmadı. Zaten biz diye bir şey yoktu.

Sana söylemiştim, bana güvenmemen gerektiğini biliyordun.

Her şey bitti.

Her şey...

İçimdeki deli divane sesin bir an olsun sustuğu yoktu. Fakat bu cümlelerin hiçbirini dışı vurmaya cesaretim de yoktu. Hissetmem gereken tüm duygular içimi zehirli bir sarmaşık gibi sararken, hissetmem gereken her şeye hesap edemeyeceğim kadar uzaktım. Oysa bu anı ne çok hayal etmiştim. Dört ay boyunca hayatı bana zindan eden adamın karşısına geçip intikamımı aldığımı haykıracağım gün bugündür. Ama ben ellerinden oyuncağı zorla alınmış bir çocuk gibi ağlamaya hazır hissediyordum.

Bora'nın açtığı kapıdan içeriye bir ruh gibi suzulduğumde kapı üzerime sertçe kapandı. Üzerimdeki cekete rağmen deli gibi üşüyor ve sıtma hastalığına yakalanmış gibi titriyordum. Üstelik Bora'nın ceketine sinmiş olan münhasır kokusu burnuma ulaştıkça ağlayacak gibi oluyordum. Saniyeler içinde Bora diğer kapıyı açtı, sürücü koltuğunda yerini aldı ve arabayı çalıştırıp gaza bastı. Beyhude bir çabaydı bu. Kaçamayacaktı, kaçamayacaktık. Çünkü Yiğit ne kadar hazırlıklı ise Bora o kadar gafil avlanmıştı. Bugün tüm bunların başına geleceğini tahmin edememişti, polisler bir şekilde nerede olduğumuzu bulacaklardı.

"Kaçamayacaksın," dedim titreyişlerimin arasından. Karanlık yolu izleyen bakışlarım arada bir ona uğruyordu.

Bora bir yanıt vermedi, onun yerine gaza daha fazla yüklendi ve yıldırım gibi bakışlarını dikiz aynasına dikerek arkamızda kalan yolu kontrol etti.

"Seni elbet bulacaktır." Bir şeyler söylemesi için elimden geleni yapıyordum, suskunluğu içime dert olmuştu. Fakat Bora ne konuşuyor, ne de gözlerime bakıyordu. Sessizliği fırtına öncesi son dinginlikti ve bu bana korkudan başka bir şey vermiyordu.

"O adam," diye mırıldandım. Adını söyleyemediğimden değil, buna cüret edemediğimden olmalı, dilim varmamıştı. "Senin peşine düşmüştür bile."

Sağır edici sessizliği devam ediyordu. Kasvetli, zehirli sükûneti nefesimi kesiyordu. Tam da o an dibi görünmeyen bir nehre düşmüş gibi çırpınıyor, çırpındıkça dibe batıyor, battıkça ölümün soğuk nefesini ensemden hissediyordum. Konuşmazsam boğulacak gibiydim. Fakat ben konuştukça ve o sustukça daha beter boğuluyordum.

Sanki güneş bir daha hiç doğmayacakmış gibi, gökyüzü bu gece daha fazla karanlıktı. Sanki bir daha hiç sabah göremeyecekmışiz gibi, zihnimde hayattan tamamen koparıldığımızı fısıldayan acımasız sesler vardı. Sanki bir daha hiç gülemeyecekmışiz gibi, dudaklarımıza dikilmeye hazırlanan acının ellerinde görünmez ipler vardı. Bu gece çok fazla yağmur yağacaktı ama birbirine ezelden beri yabancı olan ruhlarımız, bir daha aynı yağmurun altında ıslanamayacaktı.

Uzunca bir süre, sessizce yola devam ettik. En son Çankaya'dan ayrılıp Ortaköy yönüne saptığımızı görmüştüm. İçimdeki huzursuzluk deprem gibi büyüdü. Bizi nereye götürüyordu?

“Neden?” Sesi, suçluluk hissini ruhuma kör bir düğümle ilikledi. İlk defa sorgularcasına değil, isyan edercesine dökülüyordu bu soru dudaklarından. Bir kez daha tekrar etti. “Neden?”

Serzeniş kokan kelimeler dilimin ucuna üşüşürken, kalbimi yoran vicdan azabı elimi kolumu bağlıyordu. Tekerlekler acı içinde feryat etti, araba yolun ortasında birdenbire durduğunda bedenim kontrolünü kaybetti ve öne doğru temkinsizce savruldum. Bora arabanın kapısını sert bir şekilde açıp dışarıya çıktı ve ardından kırarcasına kapattı, kendini tamamen kaybetmişti.

Şimdi, şu anda, gecenin karanlığında yok olup gitmek isterdim. Bir dilek hakkım olsaydı şayet, bir serçe olup gökyüzüne uçmak isterdim. Korkuyla büyüyen gözlerim üzerinden ayrılmadı, bu tarafa geliyordu ve her hareketi içimdeki şehre karlar yağdırıyordu. Ne kapıyı açacak ne de dışarı çıkacak cesaretim vardı. Çünkü *neden* sorusuna bile bir cevap verememiştim, olacaklara nasıl tahammül edecektim?

Ne kadar kaçarsam kaçayım, olacakların önüne asla geçemediğimi bildiğim halde kaçmaya çalışıyordum. Korkularım bu andan güç alıyordu ve beni ayaklarının altında bir böcek gibi eziyordu. Kapının birden açılması üzerine gözlerim kapandı. Sanki Bora kolumdan tutup beni arabadan sürüklercesine çıkarakmış gibi bir hisse kapıldım ama öyle bir şey olmadı.

“Çık dışarı.” Sesi çok sertti.

İkiletmedim. Biliyordum, Bora aynı şeyi tekrar etmekten nefret ederdi.

Kendimi arabanın dışında bulduğumda ellerim istemsizce bedenimi kuşattı. Hâlâ üşüyor olamazdım, arabadayken ısıncı çalışıyordu ama titriyordum. Bedenim değil ruhum üşüyordu, bakışları bedenimin içine gömülü korkak ruhu titretiyordu.

Bana bakıyordu, karlar altında ateşlenerek ölüyormuş gibi tuhaf hissettiriyordu.

Bana bakıyordu, yüksek katlı bir binanın tepesinden atlarken yaşama olan aşkımlı haykırmanı kadar çaresiz hissettiriyordu.

Bana bakıyordu ve bu her şeyden öte, onun benden çaldığı tüm zamanların yakamdan tutarak bana hesap sorması kadar adaletsiz hissettiriyordu.

Susmamalı, içimde ne varsa kusmalıydım. Bora'ya karşı hep söylemek istediğim ama bir türlü söylemediğim her cümleyi cesaretimin fitilini ateşleyip fütursuzca, korkusuzca ve arsızca haykırmalıydım. Bir sona gelmiştik ve sonumuzun hakkını verircesine olması gerekeni yapmalıydım.

"Neden mi?" diye sordum, sesim ıssızlığın kol gezdiği harabe sokakta yankı yapıyordu. Etraf çok ıssızdı. Tek tük inşaatların çevrelediği bu yerde tek bir sokak lambası bile yoktu. Bir duvarın önünde duruyorduk, ötesi inşaattı. Bora'yı görmemi sağlayan tek şeyse arabanın farlarından saçılan ışıktı.

"Olması gerekeni yaptım ben!" Hayır, söylemem gereken şey bu değildi. Ben bu anı aylarca hayal etmişim, böyle olmalıydı. Aylarca söylemek için yanıp tutuştuğum o cümleyi yeri geldiği halde dudaklarımın arasından savuramıyordum. *Beni o kafese kapattığın günden beri elime düşeceğin günü bekledim, diyemedim. Sen o uçurumun dibine gül bahçeleri inşa ettiğini sanırken ben seni bıçaklayacağım günü bekledim.*

"Olması gereken neydi?" diye sordu haykırırcasına. Bakışları darmadumandı. Bana, sanki ona ölümcül bir yara açıp ömrünü sonuna getirmişim gibi tuhaf bakıyordu.

"Bunu yapacağımı biliyordun," dedim kuru bir sesle. Boğazım acıyordu, yutkunamıyordum. "Bana güvenmemen gerektiğini de..."

"Sana güvenmek mi?" Şaşılacak bir şey söylemişim gibi, hayretler içindeydi. "Buna gerçekten inandın mı?"

Tokat yemiş gibi irkilerek gözlerimi açtım ve karanlığın izin verdiği kadarıyla vurgun yemiş gözlerine baktım. Dalga geçercesine, aslında bana hiç güvenmediğini iddia ediyordu. Peki, buna inanmam mı gerekiyordu?

"Gözlerin," dediğinde sesim bir fısıltıdan ibaretti. "Onlar aksını söylüyorlar."

"Onlara güvenme," dedi. "Seni her zaman yanıltırlar. *Seni her zaman yanıltacaklar.*"

Bana doğru bir adımı attı, ne geriye gittim ne de bir tepki verdim. "Beni şaşırttığını inkâr edemem," dediğinde sesi şehrin ayazı kadar sertti. "Yine de beklediğim ve bildiğim bir şeydi bu ihanet." Kafasını hafifçe eğip gözlerini gözlerime dikti, yeşil gözleri olanca karanlığa rağmen tüm deliciliğiyle içime işledi. "Benim aksime..." Sesi giderek sertleşiyordu. "Gözlerin seni ele verdi."

Boğazımda biriken acı yumruyu yok etmek isteyerek yutkundum. Etrafımızı bir sis gibi kuşatan azabın soluğu tenimi buza çeviriyordu. Bora etrafımda dolaşmaya başladı, adımları başımı döndürse de gözlerimi ayırmadan onu seyrettim. "Tebrik ederim," diye mırıldandı.

"Kaleme gol atmayı başardın."

Sol eli havalanıp omzumdan sarkan bir tutam saçı kavradığında irkildim. "Bu, bana karşı kazandığın ilk ve son zafer," dedi, sesi nefret kokuyordu. "Tadını çıkar." Onu ele verdiğimi bildiğini söyleyen açık bir cümle çıkmamıştı ağzından. Ama ikimiz de biliyor, ikimiz de kabul ediyorduk.

Benim her şeyin bittiğini düşündüğüm bir noktada dahi Bora beni yerden yere vurmaktan, bana üstünlük sağladığını gururla haykırmaktan geri durmuyordu. Nasıl bir ruha sahipti ki gündemimizi hâlâ bizim kişisel meselelerimiz meşgul edebiliyordu?

"Kendine gel artık!" diye bağırdım, sesim boş sokakta yankılanmış, tekrar dönüp kulaklarımıza çarpmıştı. "Bir kadın öldü, sen öldürdün!"

Bora olduğu yerde kalıp derin bir nefes aldı ve bakışlarını üzerime dikti. "İnkâr etmiyorum," dedi güçlü başlayıp acizleşen bir sesle. "Ama ben sana kendimi anlatmaya çalışmaktan yoruldum!"

Ne söylerse söylesin, hiçbir şey gerçeği değiştirmeyecekti. Suçunu başka birinin üzerine yıktığını, adaleti yanılttığını ben görmezden gelsem o adam görmezden gelmeyecekti.

Bora tekrar çıldırmış gibi bağırdı. "Ben katil değilim!"

Bir anda kollarımdan tutması savunmasız kalıp sendelememe sebep oldu. Hemen ardından arkamdaki duvara sırtımı sertçe çarpması ise nefesimi kesti. Bora sakinliğini tamamen kaybetmişti. Şu an kendinde değildi ve canımı yaktığını fark etmiyordu. "Ben katil falan değilim," diye bağırdı yüzüme. "Değilim, anladın mı? Aynı şeyleri papağan gibi tekrar edip durma! Sus!"

Şu durumda aksini iddia edersem Bora beni öldürebilirdi. O denli hiddetli o denli öfkeliydi. "Yolun sonundasın," dedim acıdan kısılan sesimle.

"Yolun ne zaman biteceğini benden başkası bilemez," dedi, kendine o kadar güveniyordu ki ona istemeden de olsa acıyordum. "Ne sen, ne de o çok güvendiğin polis bozuntusu!" Üstü kapalı olarak Yiğit'in adı geçmişti ve Bora'nın dudakları alayla kıvrılmıştı. "Söylesene," diye mırıldandı elleri boynumu sertçe kavrarken. "O adama mı güvendir sen?"

Duvarla onun arasında sıkışıp kalmıştım. "Hayır," diyerek çenemi yukarı kaldırdım. Bora'nın elleri buz gibiydi ve çok sertti.

"Yalan söyleme," dedi güçlü ve kısık bir sesle. "Seni senden iyi biliyorum. Seni senden iyi tanıyorum!" Hiçbir şey söylemeyip sustuğumda ise devam etti. "O adam tüm dünyayı yanına alsa bile seni benden koparamaz, anladın mı?"

"Yok öyle bir şey..." Sesim giderek güçsüzleşiyordu.

"Var," dedi inatla. "Ama merak etme, seni tatlı rüyandan uyandıracağım benim aptal kızım." Elleri biraz gevşediğinde öksürmemek için kendimi zor tuttum. "Nasıl güvendir ona?" diye sordu. Giderek zıvanadan çıkıyordu. "Bana da anlatsana." Ofke dolu nefesi yüzüme çarpıyordu. Korkuyordum, deli gibi korkuyordum.

En fenası da ona verebilecek bir cevap bulamıyordum.

"Söyle," dedi emir verir gibi. "Konuş, anlat bana. Ne söyledi sana, nasıl kandırdı seni?"

Boynumu serbest bırakan iri elleri yüzümü kavradı. Yanaklarıma sertçe dokundurduğu parmaklarını çeneme kaydırarak yüzümü yüzüne kaldırdı. "Ne vadetti sana? Benim veremediğim neyi?"

Bora anlamıyordu. İnsanlık duygularından yoksun olması, yüreğinde zerre merhamet barındırmaması onu bir canavara dönüştürmüştü. Onun için hayat çıkarlardan ibaretti. Birine yardım edebilmem için muhakkak karşılığında bir şey aldığıma inanıyordu. Bu adam benim vicdanıma inanmıyordu. Şayet Yiğit'le aramda bir çıkar meselesini olduğunu düşünüyorsa gerçeği söyleyecektim.

“Senden kurtulmayı vadetti,” dedim sessizce. Dilimin ucuna tehlikeli yalanlar sıralandı. “Bunu ondan ben istedim çünkü senden nefret ediyorum!”

Sözlerimin ardından Bora'nın gözlerine bakmamak için kafamı öbür tarafa çevirdim fakat o anında bu hamlemi başarısız kılıp yüzümü tekrar yüzüne çevirdi. Yine göz gözeydik. Gözleri ateş gibiydi.

“Tiksiniyor musun benden?” diye sordu.

Sustum.

Yine tekrar etti. “Söyle!” Sesi oldukça yüksekti. “Tiksiniyor musun?”

“Senden ve senin olan her şeyden...” Kanıma hızla yayılan cesaretin verdiği etkiyle bağırdım. “Tiksiniyorum!”

Sözlerim intihar kokuyordu. Zira şu sözlerimin üzerine Bora'nın beni boğması ve benim onun ellerinde can vermem kaçınılmaz olacaktı. Bana geceyi inletircesine bağırıyor, bense karşısında bir kedi yavrusu gibi ürkek kalıyordum. İşte bundan nefret ediyordum.

“Senden nefret edi...” Harfler ağzımın içine itilirken, dudakları dudaklarımın üstüne kapandı. Zahiri öfkesiyle şiddetlenen fırtınalı nefesini nefesimde hissettiğimde, gözlerim sınıksı kapandı. İçimin şehirlerinde bombalar patladı, düşlerim altında kalıp parçalara ayrıldı. Kısa bir an şoka sürüklenmişim, şu an ne yaşadığımızı anlamam saniyeler sürdü. Ne bir kâbustu bu an, ne de bir rüya. Gerçektir. Ağzımda kan tadı hissetmem uzun sürmedi, titreyen ellerimi ondan kurtulmak adına var gücümle bedenine bastırırsam da çabalarım sonuçsuz kaldı.

Ona gücüm yetmedi, her zamanki gibi.

Bora beni öpüyordu.

Bora beni, benden tüm hırsını çıkarmak ister gibi öpüyordu.

Bunu ilk defa yapıyorken bile, hırçınca mühürlüyordu nefesime hoyrat hislerini.

Çenemle boynum arasındaki boşlukta sımsıkı duran elleri giderek güçsüzleşmişti, buna rağmen nefes alamıyordum çünkü soluğumu kesmişti. Daha önce hiç hissetmediğim isimsiz bir duygu ruhumu kuşatma altına almışken, karnımdan boğazıma dek fokurdayarak yükselen sızı tüm kuvvetimi yerle yeksan ediyordu. Kollarının arasına bir bez bebek gibi yığılmam an meselesiydi.

Dudaklarını dudaklarımdan ayırdığında buz gibi havayı ciğerlerime hapsettim. Titreyen ellerim nereye koyacağımı bilemediğim kadar telaşlıydı. Gözlerim hâlâ kapalıydı çünkü şu an onun bana nasıl baktığını görmeye yetecek gücüm yoktu. “Bir kez daha söyle,” diye haykırdı, aslında sesi çok güçsüzdü.

“Hadi, bir kere daha nefret et benden!”

Konuşma yetimi kaybetmiş gibiydim. Ellerim acıdan uyuşan dudaklarıma dokunduğunda Bora kafasını bana yasladı. Sert çenesi alnıma değiyor, parmak uçları enseme dokunuyordu.

“Eğer... Günün birinde...” dediğinde sustu, yutkundu. Sanki kelimeler, ona azap veriyor gibiydi. “Asla bana ait olmayan o kalbin, bir başkası için atarsa...” Bu sözlerin devamı benim sonumu yazan kanlı mürekkep damlalarından ibaretti. Parmakları şahdamarımın üzerinde tehdit dolu harfleri kazımak ister gibi gezinmeye başladı.

Sesi titriyordu.

“Yemin ederim Hande, geride yaşanacak bir şey bırakmam.”

Ruhumun topraklarına zamansızca ayak basan bir cellat gibiydi kelimeleri, ağzından çıkan ölümcül kelimelerle tüm duygularımı tek seferde katletmişti.

Zamanın hiç uğramadığı bir yerdeydik. Issız bir harabeden ibaretti burası. Kendisine her zaman yabancı olduğum ama varlığını hiç yadırgamadığım bir adam vardı yanı başımda. Gözleri her zaman soğuk bakardı bana. Elleri ne zaman ellerime dokunsa, tenim buz keserdi. Varlığı benim ölümüm, yokluğu düşünce-

lerimin intiharıydı. Ve birkaç dakika önce beni öldürmeye anı içerek, yokluğumu varlığına bulamaya yemin ederek, dudakları arasından ölüm kokan sözcükler savurmuştu.

Soylediklerinde şaka yoktu. Alay ya da blöf de yoktu. Hatta hiç olmadığı kadar ciddi, farkında olmadığı kadar da tehlikeliydi. Günün birinde, asla ona ait olmayan kalbim bir başkası için atarsa eğer, geride yaşanacak bir şey bırakmayacağını söylüyordu.

Ona merhamet ettiğim her an için kendimden tiksiniyordum, onu ele verdikten sonra vicdan azabı hissettiğim her saniye için kendimi bir idam sehпасına çıkarıp, ayaklarımın altındaki tabureye pişmanlığımın tekme savurmasını istiyordum.

Yaslandığım duvarla bütünleşmiş gibiydim, bedenim soğuğu bile hissedemeyecek kadar hissizdi. Ciğerlerime dolan şey hava değil, azaptı. Aldığım soluklar ölüm soluklarıydı. Şu an hıçkırma hıçkırma, şu canım ruhumdan çıkana dek ağlayasım vardı. Bunları hak edecek bir şey yapmamıştım ben. Kimsenin canını yakmamış, kimsenin ahını almamıştım. Düşünüyorum lakin işin içinden çıkamıyordum. Hangi günahın bedelini ödüyordum ben? Hiçbir suçum olmadığı halde, sırf dört ay önce sustum diye mi bu kadar ağır cezalandırılıyordum?

Beni öldürür müydü?

Bunu yapıp yapmayacağı konusunda duyduğum şüphe bile alay ediyordu benimle. Yine de inanmak istemiyordum. Sesindeki ciddiyete ve öfkeye, gözlerindeki tehdide ve zalimliğe rağmen... Onun bu kadar kötü bir yüreğe sahip olmasını değil, o yürekle beni sahipleniyor olmasını kaldıramıyordum. Beni daha neyle tehdit edecekti? Ben vicdansız bir adamın ellerinde haksızca can veren onlarca masum kadından biri olmak istemiyordum. Günlerdir aptal gibi, bir kalbinin olabileceğine inanıp kendimi kandırmıştım.

Onun yüreği iyi bir insana ait olamazdı.

İyi bir insan olsaydı eğer, beni sevdiklerimle tehdit etmezdi.

İyi bir insan olsaydı eğer, beni ölümle tehdit etmezdi.

İyi bir insan olsaydı eğer, bir kadının ölümüne sebep olduğunda öylece çekip gitmezdi.

Bunları düşünürken gözlerimi istemsizce ona takıldı. Benden birkaç adım uzaklaşmıştı fakat hâlâ onun hapsindeymişim gibi olduğum yerden kıpırdayamıyordum. Sanki elleri hâlâ bedenimde, parmak boğumları şahdamarımın üzerindeymiş gibi nefes alamıyordum. Yüreğimde o isimsiz duygunun bıraktığı sahipsiz izler, ağzımın içinde buruk bir kan tadı vardı.

Dudaklarım acıyordu.

Bora elindeki telefonda ayırmadığı bakışlarını hiç bana çevirmiyordu. O kadar hissiz ve soğuk görünüyordu ki... Sanki birkaç dakika önce bana boğazını patlatırcasına bağırان, tehditler savuran o değilmiş gibi... Sanki beni öpen o değilmiş gibi...

Ben bir enkazdan ibarettim, o dağlar kadar dimdikti.

Bu kadar soğukkanlı olmayı, atan bir kalbi insafla değil gaddarlıkla doldurmayı nasıl başarıyordu? Vicdan, pişmanlık, acı duyma... Neden yoktu bunların hiçbirisi onda? Neden hiçbir duygu uğramıyordu bu adamın kalbinin soğuk odalarına?

Beklediği telefon nihayet geldiğinde, kulağına götürdüğü telefonun ardından dudaklarından çıkacak herhangi bir kelimeyi bekledim fakat o sadece susuyordu. Bir süre sonra onay verir gibi sessizce konuştu, sonra telefonu kapattı ve cebine bıraktı. Kafasını bana çevirdiğinde gözleri yeniden gözlerime değdi. O gözlerde herhangi bir duygu yoktu. Fırtına dinmişti.

“Gidiyoruz,” dedi emredercesine. Sesi buzdağından ibaretti. Sindigim duvar dibinden hareket etmemi beklemeden arabaya doğru yürüdü. O an fark ettiğim tek şey, güçlü görünmeye çalıştığı ama aslında güçsüz olduğuydu. Az önceki çıldırmış halinden eser yoktu, onu sakinleştiren şey içindeki nefreti tek bir cümleyle kusmak mı olmuştu, fikrim yoktu.

Sürücü koltuğundaki yerini aldığı anda ardı sıra arabaya yürüdüm ve zaten açık olan kapıdan içeriye usulca süzıldüm. Bana tek bir kelime etmesini bile istemiyordum. Sesinde canımı yakan bir şeyler vardı. Hâlâ beynimin içinde yankılanıyordu, geride yaşanacak bir şey bırakmam deyişi.

Nereye gittiğimizi merak etmiyordum bu sefer. Hissedebileceğim tüm duyguların üzerine devrilen korku hissi de yoktu.

Sadece o isimsiz duygunun varlığı vardı, içimde canhıraş çığlıkları atıyorlardı. Sadece sustum ve arkama yaslandım. Geceye karanlıkla birlikte sükûnet zuhur etmişti, sanki şehir tüm insanlar tarafından terk edilmişti de bir tek biz kalmış gibiydik. Aradan geçen dakikaları hesap etmedim bu sefer. Gecenin karanlığına gözlerimi dikmedim, kaç tane sokak lambası gördüğümü saymadım. Kendimi zamanın güvensiz kollarına öylece teslim ettim.

Yorgundum, nefes aldığımı her an biraz daha yorgundum.

Bir zaman sonra araba bir yol kenarında durdu ve yine tek kelime etmeden sessizce indik. Tuhaf insanlardık biz. Bir anı bir anını tutmayan, kimsenin akıl sır erdiremediği garip insanlardık. Bora'nın telefonda kiminle konuştuğu belli olmuştu. Karşımızda bir araba, arabanın önünde Tekin duruyordu. Bizi almaya gelmiş olmalıydı. Etrafa öylesine göz attım, kesinlikle şehir merkezinde değildik. Tekin'e doğru yürüdüğümüz sırada Bora'nın kafası eğikti, gözlerini elindeki telefona dikmişti. Sim kartını çıkarıyordu.

Tekin'in arabasında arka koltuğa geçip oturdum, Bora ise öne geçmişti. Az önce indiğimiz aracı burada bırakıyorduk. Tekin aceleci bir tavırla arabayı çalıştırdı ve geldiğimiz yönde sürmeye başladı. Nereye gittiğimizi bilmiyordum, bildiğim tek şey polislerden kaçıyor olduğumuzdu.

"Baban meseleyi halledeceğini söyledi," dedi Tekin. Arabanın ısıtıcısından yayılan sıcaklığın etkisiyle gözlerimi kapatmışken duyduğum bu sözler tüm mahmurluğumun dağılmasına sebep oldu. Bora'nın vereceği yanıtı bekledim. Hâlâ suskundu. Yaptığı tek şey gözlerini dikiz aynasına dikip kontrol etmek istercesine hana ters ters bakmak oldu.

"İçin rahat olsun, sadece birkaç gün saklanman gerekecek."

Bora yine suskundu. Bu sessizliği sadece beni geriyor olamazdı, Tekin'in de gerildiğini görüyordum. Konuşmakla hata ettiğini anlamış gibi sustu ve bir daha sesini çıkarmadı. Camdan dışarıya baktım, karanlıktan ötürü nerede olduğumuzu anlayamamıştım. Ki zaten ben yön duygusu ve adres bilgisi zayıf olan bir insandım.

Yarım saat süren gergin yolculuğumuz, etrafını üç beş evin çevrelediği sakin bir yerde son buldu. Ankara'nın neresinde olduğumuzu bilmiyordum ama burası Haldun Amca'nın kışlık evinin olduğu yere benziyordu. Tek fark etraftaki evlerin çorak bir arazi üzerine inşa edilmiş olmasıydı. Görünürde tek bir ağaç bile yoktu. Arabadan indiğimizde Tekin önünde durduğumuz iki katlı evin kapısına doğru yürüdü. İçeride kim vardı bilmiyordum, ışıklar yanıyordu. Kapının önünde ahşaptan yapılmış eski bir masa, masanın üzerinde tozdan görünmeyen bir yığın ne olduğu belirsiz eşya duruyordu.

"Burası babaannemin evi," dedi Tekin, sesinde acının izlerine rastladım. Babaannesini yakın bir zamanda vefat etmişti, öyle hatırlıyordum. "Öldükten sonra hiçbirimiz gelip evine dokunamadık, kaldı öyle." Evin zeminle bağlantısını kesen basamaklara çıktığında durdu ve kapıyı çalıp geri çekildi. Arkasını dönüp bize baktığında yüzünde hüznü bir ifade vardı. Babaannesini mi yâd ediyordu yoksa halimize mi acıyordu, anlam veremedim. Bora önümde ruhsuzca dikiliyor, bense iki adım gerisinde ürkekçe bekliyordum.

Saklanmak istiyordum ama olmuyordu.

Gece korkakları gizleyemiyordu.

"Birkaç gün kalırsın burada," dediğinde sadece Bora'ya bakıyordu Tekin. Beni kastetmemişti. Polisin neden Bora'nın peşinde olduğunu bile bilmeden ona yardım ediyordu. Neyse ki olayın benimle alakalı olmadığını anlamış gibiydi. "Haldun Amca size ait olan tüm mülklere polis baskını olabileceğini söyledi. En güvenli yer burası."

Bora düşünceli bir şekilde kafasını sallarken evin kapısı yavaşça açıldı ve kapının ardında Melisa görüldü. Üzerinde nişanda giydiği mavi pullu elbisesi duruyordu, yüzünde ise her zamanki utangaç tavrı vardı. Hafif bir baş selamının ardından geriye çekildi. Tekin içeriye girdikten sonra Bora'nın geçmesini bekledim ama o önce benim girmemi ister gibi, bana bakmadan parmağıyla kapıyı gösterdi.

"İçeri geç."

Hiçbir şey söylemeden kapıdan içeriye süzüldüğümde arkamdan Bora da içeriye girdi ve tahta kapıyı sertçe örttü. Dışarıdan bakıldığında küçük görünen evin içi bir hayli büyüktü. Evin kapısından direkt salona giriliyordu. Salonun ortasında mutfakla giden bir kapı vardı. Mobilyalar klâsik ve eskiydi. Mutfak kapısının yanında ise yukarıya çıkan bir merdiven.

Nereye gideceğimi bilmez bir halde salonun ortasında dikilirken Melisa'nın bana baktığını fark ettim. Onun düzgün görünüşünün aksine ben dağılmış bir vaziyetteydim. Üstümde Bora'nın yerleri süpürmüş tozlu ceket, açık renk elbisemin üzerinde vişne suyuna benzer kırmızı bir sıvının kurumuş kalmış lekesi vardı. Çantam oturduğumuz masanın üzerinde kalmıştı, telefonum dâhil her şeyim onun içindeydi. Yanımda kimliğim dahi yoktu. Biz gittikten sonra orada neler olduğunu merak ediyordum. Haldun Amca yokluğumuzu nasıl açıklamıştı?

"Senin için giyecek bir şeyler getirdim," dedi Melisa bana bakmayı sürdürürken. Melisa'nın sözlerini fırsat bilip olduğum yerden hareket ettim, Bora oturduğu koltukta öylece beni izliyordu.

Yanından geçip merdivenlere doğru ilerlediğim sırada evde öldürücü bir sessizlik vardı. Melisa önden yürüyüp merdivenleri çıkarken arkasından sessizce ilerledim. Birbirine uzak karşılıklı iki odadan sağdakinin kapısını açan Melisa durdu ve içeriye geçmemi bekledi. Odanın ortasında küçük bir boşluk kalacak şekilde, duvar bitimlerine iki küçük yatak yerleştirilmişti, karşı duvarın önündeyse iki kapılı ahşap bir dolap duruyordu. Evin her köşesi kimsesizlik kokuyor, tüm duvarlar terk edilmişliğini haykırıyordu. Uzunca bir zamandır burayı kimselerin ziyaret etmediği belliydi.

Melisa içeriye girip kapıyı kapattı. Yatağın üzerinde duran birkaç parça kıyafete uzanıp eline aldı ve ardından bana uzattı. "Pantolon ve bluz getirdim, üstünü değiştirmek istersin diye." Bana uzattığı kıyafetleri aldığım sırada, "Bir de eşofman ve hırka getirdim," dedi çekimser bir tavırla. "Nasıl rahat edersen öyle giyin."

"Teşekkür ederim Melisa." Dakikalardır suskun olduğum için ağzımın kuruduğunun farkında değildim. Boğazım da acıyordu.

“Ne demek.” Mahcup bir tavırla omuzlarını kaldırdı. Karşılık vermeden bir insana iyilik yapabilecek nadir insanlardandı. Onu tam olarak tanımasam da gördüğüm kadarıyla iyi bir kızdı. “Melisa,” dedim yüzüne bakmadan. “Oraya polisler gelmedi, değil mi?”

“Hayır,” dedi beni rahatlatmak istercesine. “Tekin’le birlikte ayrıldığımızda nişan devam ediyordu, bir sorun yoktu.”

En azından bugünü mahvedecek daha kötü şeyler olmamıştı.

“Ben çıkayım, sen üzerini değiştir.”

“Tamam,” dediğimde sesim çıkmamış, sadece dudaklarım oynamıştı. Melisa arkasını dönmek üzereyken durdu, gözlerini şüpheyle kıstı ve ardından dehşete düşmüş gibi büyüttü. “Dudağın patlamış,” dedi afallamış bir halde. “Ne oldu sana?”

Ağzımın içinde hissettiğim kan tadının patlamış dudağımdan geldiğini bu ana kadar fark edememiştim. Parmaklarımla dudaklarıma dokunduğumda parmak uçlarım yaralı noktayı buldu ve o an ince bir sızı hissettim. Melisa şaşkın bir halde yüzüme bakmayı sürdürürken, “Bir şey olmadı,” diyerek geçiştirdim ama o kadar güçsüzdüm ki inandırıcı olabildiğimi sanmıyordum.

Bora’nın bir canavar olduğunu Melisa da anlamıştı. Belki de bana tokat attığını falan düşünüp şu an halime acıyordu.

“Ama Hande, o zaman neden bu kadar kötü bir haldesin?” diye sordu acı dolu bir sesle.

“İyi şeyler olmuyor,” demekle yetindim.

“Bana anlatabilirsin.” Tek elini koluma koyup tenimi sıvazladığında üzerime ağırlık yapan ceketini tek hamleyle omuzlarımdan itip yere düşürdüm. “Tabii ne zaman istersen. Ben seni dinlerim, benden asla sır çıkmaz.”

“Biliyorum.” Kendimi gülümsemeye zorladığımda dudağımdaki sızıyı yeniden hissettim. “Çok düşünceli bir kızsın, her şey için çok teşekkür ederim.”

Melisa hüzünlü bir tebessüm ederek kafasını salladı ve odanın kapısına doğru yürüdü. Kapıdan çıkmadan evvel, “Bir istegin varsa söyle,” dedi. “Ne zaman giderim bilmiyorum ama

çok kalmayacağını. Banyoyu kontrol ettim, elini yüzünü yıkayabileceğin temiz sabun var.”

Kafamı salladım, Melisa başka bir şey söylemeden odadan çıkıp kapıyı kapattı. Bir süre öylece, dalgın gözlerle üzerime kapanan kapıya bakakaldım. Hâlâ ayaktaydım ve olduğum yere çivilenmiş gibiydim. Zihin yorgunluğumun etkisiyle kapanan gözlerimin ardından dakikalar öncesini anımsadım. Bora'nın beni ansızın öptüğü o anı... Nasıl da pervasız, nasıl da hoyrattı. Bana verdiği ilk öpücük bile acıdan geçmişti. Şüphesiz, günün birinde her şeyi unutsam bile o anı unutmayacaktım.

Ne denli perişan olduğumu görmek için dolabın kapağındaki oval aynaya doğru yürüdüm ve kendime baktım. Kahverengi saçlarım dağılmıştı. Gözlerimde koyu bir makyaj olmamasına rağmen gözaltlarıma rimel lekesi bulaşmıştı ve tenim yine sapsarıydı. Soluk duran üst dudagımın ortasında koyu renkte bir yara izi vardı. Sanki biri ağzımın ortasına tüm kuvvetiyle geçirmiş gibi korkunç görünüyordu.

Gözlerim iri olsa da şu an küçülüp ufacık kalmışlardı, elmacık kemiklerim sanki birkaç saatte onlarca kilo vermişim gibi içe çöküktü. Gözlerimde artık beni ya da Bora'yı suçlayan o biçare ifade yoktu.

Bakışlarımı aynadan kaçırıp arkamı döndüm ve küçük adımlarla yatağa doğru ilerledim. Üstümden çıkardığım lekeli elbise ayaklarımın dibine düştüğünde Melisa'nın getirdiği siyah pantolonu ve bluzu hızla giydim. Ya ev soğuktu ya da ben haddinden fazla üşüyordum. Yatağın içine girip uyuma isteğiyle yanıp tutuştum ama uyuyamayacağımı biliyordum.

Melisa'nın söylediğinin aksine odada kaldım, dışarı çıkıp elimi yüzümü yıkamaya dermanım yoktu. Öte yandan, kapıdan çıktığım an Bora'yı göreceğim diye aklım çıkıyordu. O benim yüzüme bakabilirdi ama ben onun yüzüne bakabileceğimi pek sanmıyordum. Odadan çıkacak cesaretimin olmadığını anladığım an yatağın kenarına diz çöktüm.

Yatağın içine doğru kaydım ve ellerimle dizlerimi sarıp başımı da dizlerime yasladım. Saçlarım ağlamaya meyleden yüzümü

gece kadar karanlık etmişti. Yanıma gelecek miydi bilmiyordum. Bir anda kanlı bıçaklı iki düşman olmuş gibiydik. Bora bu saat-ten sonra bana düşmanına davrandığından farklı davranmayacaktı. Zaten o yüzden sürüklemişti beni yanında.

Evde tek bir gürültü yoktu. Bu beni korkutuyordu.

Belki de bana kızmıyordu bile. Ne sırtına sapladığım bıçak, ne de ona ettiğimi düşündüğü ihanet acıyordu canını. Unutmuş olmalıydım, çok aptaldım... Ne de olsa onun gözünde ben değersiz bir oyuncaktım.

Kapıldığım fevri düşüncelerle oradan oraya savrulurken kapının açılma sesini duydum, kafamı hafifçe kaldırıp kapıya baktım. Melisa'yı beklerken kapının ardında Bora'yı görmek beni afallattı. Yine de gözlerine bakıp öylece bekledim. Susuyordu. Gözlerimin içine baka baka hem de... Ne garipti. Bundan birkaç saat öncesinde fırtınalar estiren Bora'yken şimdi ağzını bile açmıyordu. Her zaman susmaya meyilliydi fakat böylesi bir zamanda suskunluğu hayra alamet değildi.

Ben üzerimi değiştirip bir nebze olsun rahatlamıştım ama onun hali perişanlığını koruyordu. Üzerinde hâlâ nişandan kalma dağılmış gömleği vardı. Yüzündeki kızarıklık daha koyu bir renk almış, gözbebeklerinin etrafı kırmızılaşmıştı. Bakışları sert ancak bomboştu. Şu an fark ediyordum ki gömleğinin yakasında koyu bir kan lekesi vardı.

"Ne istiyorsun?" diye sordum kısık sesimle. Dalgın bir halde sadece gözlerimin içine bakıyordu. Derin bir iç çektim. Gözlerimde gördüğü şeyi keşke ben de görebilseydim...

Dudaklarımıza düşmeyen her kelime aramızdaki soğukluğu ve aşılmaz dağları yükseltiyor gibiydi, birbirimize koyduğumuz sınırlar artık daha fazlaydı. Bora içeriye girip kapıyı kapattığında ayaklarımı aşağı sallandırımdı ve hızlıca yataktan ayağa kalktım. Bunu neden yaptığımı da bilmiyordum, sanırım her an bana bir zarar vereceği endişesini taşıyordum.

"Sen kimsin?" diye sordu bir anda, boğuk bir ses tonuyla. Sesindeki kırıklığa bir anlam verememiştım. Benimle dalga mı geçiyordu yoksa ciddi ciddi mi soruyordu, farkına varamamıştım

ancak korku veniden benimleydi. Bana doğru attığı her adında geri adım atınamak için kendimi ölesiye sıktım. Tekin neredeydi? Melisa neredeydi? İkisinden de ses çıkmıyordu. Bakışlarım kapıya kaydıği anda, "İkisini de gönderdim," dedi Bora. Her zaman böyleydi, aklından geçen şeyi ansızın dillendirirdi. "Şu an burada sadece sen ve ben varız."

Biz yokuz.

Bir adım ötemde durduğunda durgun bakışlarını yüzümde gezdirdi. Öyle değişik bakıyordu ki sanki beni ilk defa görüyor gibiydi. Elini usulca kaldırdığında ürperdim ama geri çekilmedim. Tek elini yüzüme bastırdığında tüm yüzüm tek avucunun içindeydi, teni ne soğuktu ne de sıcak. Parmakları dudaklarımın üzerine kaydı ve orada durdu, başparmağını dudağımın üzerindeki yaraya bastırıyordu.

Az önceki soruyu tekrar sorduğunda kalbim tekledi. "Kimsin sen?"

Ağzının içinden tüm harfleri çalınmış bir ahraz gibi sessizdim. Verecek bir cevabımın olmadığından değil, buna gücüm olmadığından susuyordum. Konuşursam onu değil, yine kendimi yaralardım çünkü. Üstelik ben bile kim olduğumu bilmiyordum. Kimsenin hayatında uzunca bir süre var olamamış, ardımda hep derin yaralar bırakıp bir süre sonra yok olmuşum. Hiçbir yüreğin en değerlisi değildim ben. Babasının yüz çevirdiği, annesinin bile sevmediği, yaralı bir çocuktum hâlâ.

Neden kimse sevmiyordu ki beni?

Belki de sevmeye değer bir yüreğin olmadığından, dedi içimdeki ses. Kimse için fedakârlık yapmayı bilmediğinden. Mum olmayı beceremediğinden, sırf kendini eksiltmemek pahasına başkaları için yanmayı sevmendiğinden.

Parmağı dudaklarımın üzerinde değildi artık, bakışlarında durgunluk yoktu. Elleri usulca saçlarımın arasına sızdı. "Hayatıma aldığım sıradan bir kadın mı?" diye sordu ve durdu. Gözlerinde soyguna geldiğini haykıran bir ifade saklıydı, teslim olmaktan başka çaren yok diyordu. "Yoksa canıma kasteden, azılı bir düşman mı?"

Oysa ben bu seçeneklerden hangisi olduğumu bile bilmiyordum. Bazen bana gülümsediğinde bile ellerimde görünmez bir bıçakla onu öldürmek isterken buluyordum kendimi. Parmaklarım bir anda sağ elimde takılı olan yüzüğe dokununca ırkıldım. Bazen de varlığını varlığıma kalles bir imzayla mühürleyen adama merhamet ederken buluyordum kendimi. Ortada bir yerdeydim ama hangisiydim?

“Cevabı yaptığın seçimle vereceksin,” dediğinde önüme zehirli bir yem atıyor, düşmemi istediği yeni bir tuzak kuruyordu. “İkimiz için yeni bir yol belirleyeceksin.”

Anlamadığımı belli edercesine kaşlarımı kaldırdım. “Nasıl?” diye sordum. “Neyden bahsediyorsun?”

O an elimden tuttu ve cebinden çıkardığı telefonu avucumun ortasına bırakıp parmaklarımı telefonun üzerine kapattı. Elimi serbest bıraktığında kolum yana düştü fakat avuçlarımda duran telefonu hâlâ sımsıkı tutuyordum.

“Ne yapman gerektiğini biliyorsun.” Çok ciddi konuşuyordu, sesi tüm oyunlardan, yalanlardan ve alaylardan uzaktı. “İlk defa seçim yapma hakkı tanıyorum sana.” Gözlerini gözlerimden bir saniye olsun ayırmadı. “İstersen bıçağı yeniden sırtıma sapla, istersen hiçbir şey yapmamışsın gibi kal yanımda.” Buruk bir tebessüm kondu dudaklarına. “Ne de olsa beni bir daha öldüremeyeceksin.”

“Yalan söylüyorsun,” dedim titreyen sesimle. Bir adım geriye gittiğimde zihnimin içinde ona kanmamamı söyleyen telaşlı sesler vardı. “Beni yine kandırıyorsun.”

“Seni hiçbir zaman kandırmadım,” diyerek inkâr etti. “Sana hiçbir zaman yalan söylemedim.”

“O halde başka bir amacın var.” Elimde duran telefonu yatağın üzerine fırlatıp tekrar Bora’ya baktım. “İstemiyorum!” diye bağırdım. “Beni deniyorsun, bana oyun oynuyorsun!”

“Bağırma,” dediğinde oldukça sakindi. Oysa sakinliği beni daha çok tedirgin ediyordu. Aramızdaki mesafeyi yok etmek ister gibi yeniden yaklaştığında bir adım daha geriye gittim. Bora benimle kesinlikle oynuyordu, ona inanamazdım. “Sadece iki

seçenek sundum sana.” Bakışları yatağın üzerinde duran telefona kaydı. “İstersen benden kurtul, istersen ne kadar pişman olduğunu ispatla.”

“Pişman değilim,” dedim korkusuzca.

“O halde seçimini yap,” diyerek tam karşımda durdu. Ellerini bana uzatacak gibi oldu, sonra ateşe uzanıyormuş gibi tedirgince vazgeçti. Bu sefer geriye giden o oldu. *Bora Şahsuvar ilk defa geri adım atıyordu.* “Ama şunu sakın unutma,” dediğinde tırnaklarımı avuçlarıma geçirdim. “Başarılı olmadığın takdirde eski Bora’yı asla bulamayacaksın, hatta o adamı mumla arayacaksın.”

Bunun bir tehdit cümlesi olup olmadığına karar veremedim. İlk kez bir seçimin ortasında, arafta kalmış bir haldeydim ve bir yanımda cennet, diğer yanımda cehennem duruyorken o incecik ipin üzerindeydim. İlk kez seçim yapmak bu kadar zor, o seçimi bana sunarken gözlerime değen bakışlar aklımı yerle bir edecek kadar hoyrattı.

“İster içi dışı hasret kokan bir cümle ol dudaklarımda,” dediğinde sesi bir fısıltıdan ibaretti. “İster cehennem azabı olarak dur karşı safımda.”

Susup derin bir nefes aldı. “Seçim senin.”

XIII

ÖLÜM ZAMANI

Güneş yeryüzünün hem düşmanıydı hem de âşığı. Tüm şiirlerin geceye adandığını bildiği içindi düşmanlığı. Çünkü kimse gece dururken güneşe şiirler adamazdı. Her şeye rağmen her sabah yeryüzüne doğduğu içindi sevdası. Ne kadar direnirse dirensin güneşin sonu yeryüzüydü, yeryüzünün soluğu güneşti. *Ne kadar direnirsem direneyim, yerim yurdum onun yanındı.*

Uzun bir süredir aynı yerde oturduğum ve saatin kaç olduğunu bilmediğim için, şafak vaktine kadar zamanın farkına varamamıştım. Yine aynı yerdeydim, günler öncesinde Yiğit'i bulmak için geldiğim Emniyet Müdürlüğü'nde. Hayatından çıkıp gitmek ve bir daha asla dönmek istemediğim adamın her anında var olmaktan yorulmuştum. Her şeye rağmen burada, onun yanıdaydım. Onun adına ihanet dediği, benimse doğru bildiğim eylemi ikinci kez tekrarlamıştım, yine onun deyiimiyle bir kez daha sırtından bıçaklamıştım onu. Bunu yapabildiğime inanmıyordum. Ne ara bu kadar korkusuz olmuşum?

Oysa bunun adına ihanet dememeliydi. Zira yüzüne karşı defalarca söylemiştim onu hiç düşünmeden vurabileceğimi.

Saatleri kendime darağacı bellediğim gecenin canhıraş saatlerinde yalnızlık en kadim dostumdu. Bir de boğazıma yapışan

o sadakatli sahihsizlik duygusu... Beni hiç yalnız bırakmıyordu. Benim için artık doğru ya da yanlış diye bir Şey yoktu. Çünkü hayatımda doğru bildiğim her değer birer birer yanlışla sürükleniyordu. Kimine göre haklıydım, kimine göre haksız. Nasıl görmek istiyorlarsa yleydim fakat kimsenin göremediği bir Şey vardı: *Dibine kadar yaralıydım.*

Bora akıllı bir adamdı, hesapsızca asla adım atmaz, dibini görmediği derin sulara dalmazdı. Ellerime telefon tutuşturup kulaklarıma son kez tehditlerini fısıldayarak çekip gidişinin ardından dakikalara düşman kesilmiştim. Düşünmeden geçirdiğim tek bir an, delirmeden düşünebildiğim tek bir saniye olmamıştı. Ama sonunda kararımı vermiştim ve titreyen parmaklarım o telefonu kavramıştı. Benim ona bir kez daha ihanet etme ihtimalimi hesap etmiş olmalıydı. Polisi aramayacağımı sanıyor olmakla bir kez daha hata yapan oydu.

Kimseye gvenmemem gerektiğini o öğretmişti bana. Bencil olmayı, gaddar olmayı, asla acımamayı da ondan öğrenmiştim. Ellerim buz gibiydi. Saatlerdir uykusuz olan gözlerim etrafı puslu görüyordu. Sırtımdaki hırka şmemi engelleyemiyordu, hırkanın dizlerime kadar ekiştirdiğim uçları perişanlığımı gizleyemiyordu. Kapılar sürekli açılıp kapanıyor, etrafımdan insanlar geçip gidiyor, kulaklarıma tırmalayıcı telsiz sesleri çarpıyordu.

Bora tam burada, olması gereken yerde, nezarethane demirlerinin ardındaydı. Dn gecenin felaket kokan izleri ise zihnimdeydi. Unutmak istesem dahi, bunun için aklımı kaırsam dahi unutamayacaktım. *Ben neden hâlâ buradayım? Neden onu ardımda bırakıp gidemiyorum?*

O deli kararı alıp telefona sarılmamın üzerinden yarım saat geçtiğinde, bulunduğumuz evin etrafını polis araçları kuşatmıştı. Birbirine çarparak kargaşa yaratan sesler, camlara vuran mavi kırmızı ışıklar ve yoğun bir kalabalık... O an kulaklarımı kapatıp duyabileceğim tüm seslere sağır, gözlerimi kapatıp görebileceğim her manzaraya kr olmuştum. Bileklerine kelepçeler takılıp götürülürken onu seyretmek benim en büyük hakkımdı. Ama ben kendimi her Şeye kapatıp dakikalarca ağlamıştım.

“Pişman gibisin.”

Derinlerde yüzen düşüncelerim, duyduğu sesle ölü balıklar gibi kıyıya vurduğunda kafamı kaldırdım ve yanıma oturan adamın yüzüne baktım. Berat’tı gelen. Beni o gün mezarlıkta gördüğünü iddia ederek ortalığı karıştıran, sonrasında ise Yiğit’e ulaşmam konusunda bana yardımcı olan genç polis.

Ona bir cevap vermeden bakışlarımı dizlerime düşürdüğümde, “Sen doğru olanı yaptın,” dedi bu sefer. “Açıkkçası bunu senden beklemiyordum, korkak görünüyordun.” Sözleriyle pot kırdığını fark etmiş gibi toparlamaya çalıştı. “Yani aslında nişanlıyı kendi ellerinle ihbar edip polise vermen kolay olmamıştır. Ama için rahat olsun, adaletli davrandın.”

Evet, dedim içimden. Ben doğru olanı yaptım, ben adaletli davrandım.

“Yiğit Komiser nerede?” diye sordum.

“Şu an burada değil,” dedi ve ekledi. “Amirim bu konuyla onun ilgilenmesini istemiyor. Zaten iş etiğine aykırı.”

“Toparlanmış görünüyor.” Bunu söylemek haddime değildi aslında. “Karısı öldükten sonra neler yaşadı?”

Buzdağının arkasını merak ediyordum.

“Fena dağıldı,” dedi Berat iç çeker gibi nefes alırken. Yan yana oturuyor fakat birbirimize bakmıyorduk. “Yiğit Komiser’im kaya gibi adamdı,” diyerek başladı onun buruk hikâyesini anlatmaya. “Bundan bir sene önceydi, babası Rauf Amca’yı kaybetti. Rauf Amca da polisti, emekli olmasına sayılı günler kala doğuda bir göreve gitmişti. Görevdeyken terör örgütünün kurmuş olduğu hain pusuda şehit düştü. Biz o sırada bir operasyon düzenlemeye hazırlanıyorduk. Sabit telefonlar acı acı çalmaya başladı. Birileri o kara haberi aldı ama Yiğit Komiser’im her şeyi hissetmiş gibi gözlerine bakıyorken kimseler konuşmadı. ‘Babam, değil mi?’ diye sordu. Hissetmişti ama bunu sorarken sesi bile titrememişti. Rauf Amca onun arkasında heybetli bir çınar ağacı gibiydi. Dağılmış cesedi yerine doğudan içi boş bir tabut geldi. Tüm ailesi perişan oldu ama Yiğit Komiser’im dağ gibi dimdik durdu.”

Bogazımda yakıcı bir acının varlığını hissettiğimde ellerimi sıktım. “Şehit babasının ardından tek damla gözyaşı dökmeyen adamı, karısının mezarı başında ciğerleri sökülürcesine ağlarken buldum.”

“Tamam,” dedim elimi Berat’a doğru kaldırarak. Gözyaşlarım akmak üzereydi, daha fazlasını duymak istemiyordum.

“Senin duymaya katlanamadığın acı, her Allah’ın günü onu tarklı bir mezara gömüyor,” dedi sert bir sesle. “Daha hiçbir şey duymadın bile.”

Avuç içlerimi yüzüme gömerek derin bir nefes aldım. Ben böyle acılar duymaya dayanamazdım.

“Elif’in bir babası yoktu ama,” diye devam etti Berat. “Zaten kimsesiz gibi bir şeydi, sadece gariban bir anası var. Annesinin zamanında adı çıkmış, neden bilmem, günahını da almam zaten. Oturduğu küçük çevrede herkes arkasından konuşurmuş, yalnız ve dul bir kadın olduğu için haddini bilmez erkekler sataşır, namusuna dil uzatırlarmış. Ne garip değil mi? Sanki kendileri bunu yaparken çok namuslu oluyorlar.”

Ellerimi yüzümden çekip Berat’ın yüzüne baktığımda buruk bir tebessüm ettim. Aynı dili konuşuyor olduğumuza sevinmiştim.

“Annesinin yüzünden Elif de arada kaynıyormuş, ta ki Yiğit Komiser’ime kadar. O zamanlar bundan çok önceymiş tabii. Beş yıl falan olmuştur, ben henüz polis bile değildim, Yiğit Komiser’imi de tanımıyordum. Elif’i tanıdığı ilk gün sevmiş, o günden beri de koruyup kollamış ana kızı. Elif’i öyle çok severmiş ki bir gün olsun gözünü üstünden ayırmaz, her ihtiyaçlarına koşarmış. Elif de vefalı kızmış, bir gün olsun üzmemiş Yiğit Komiser’imi. Geçen yıl evlendiler. Sizin gibiler bilmez o maddi zorluğu, oturdukları evin eşyasını dizene, o düğünü yapana kadar canları çıktı. Şimdi kapısından içeriye giremediği o evin borçlarını ödüyor hâlâ.”

Gözyaşlarımın tuzu tenimi yakıp geçiyor, Berat ise içimi deşmeye devam ediyordu. “Tüm bu zorlukların bin kat fazlasını sırtına yıkmak şartıyla, sevdiğini sana geri vereceğiz deseler hiç gocunmaz, kabul eder. Zaten hangi adam etmez ki? Ama artık

komiserimin omzunda daha fazlasını taşıyacak derman yok.”
Sustu, daha fazlasını yıkmayın der gibiydi.

“Çünkü artık ona güç veren bir Elif’i yok.”

“Hande?”

Oturduğum yerde, yüzümü yere eğmiş bir vaziyette sessiz sessiz ağlarken, Tekin’in sesini duymamla birlikte kafamı kaldırdım ve ellerimle yüzümü hızlıca sildim. Tekin karşıdan bu tarafa doğru yürürken kaşlarını çatmış bir vaziyette bana bakıyordu. Sonra gözlerinin rotasını Berat’a çevirdi ve ona oldukça ters bir bakış attı.

“Ben kalkayım,” dedi Berat ayaklanırken. “Ne zaman için soğuyacak olursa, sana bu anlattıklarımı hatırla. Ayrıca şunu da bilmeni isterim. Elif öldüğünde hamileymiş, henüz komiserime bile söylememiş.”

Sözleri kanımı dondurduğunda ona inanamayarak baktım. Elif öldüğünde hamile miydi? Ve Yiğit’in bundan haberi yoktu, öyle mi? Karnıma şiddetli bir darbe yemiş gibi çetin bir acı hissederken Berat hızlı adımlarla uzaklaştı. Tekin ise tam karşımda durmuş, yanımdan giden Berat’a ters bakışlar atmaya devam ediyordu.

“Seni bekliyorlar,” dediğinde sesi soğuktu Tekin’in. Sanki bana kızacak gibi olmuştu fakat buna hakkı olmadığını biliyordu. Kafamı sallayarak yavaşça ayağa kalktım.

“Neredeler?” diye sordum, olmamam gerektiği halde suçlu hissediyordum.

Tekin sorduğum soruyu geçiştirdi. “Gel benimle.”

Onde Tekin, arkada ben yürüyorken kapıya ulaştığımızda içeriye hızlı bir giriş yapan adam bana sertçe çarpıp sendelememe sebep oldu. Tekin arkasını dönüp düşmemden korkar gibi endişeyle kolumdan tuttu ve arkasını dönüp bir özür bile dilemeyen adama bağırdı.

“Dikkat etsene ulan!”

“İyiyim Tekin,” dedim sessizce. Daha fazla patırtı çıksın istemiyordum. “Gidelim artık.”

Tekin beni bulunduğumuz binadan dışarı çıkardığı an tenimi ürpertici bir soğuk sardı. Hırkayı daha fazla çekıştırıp arabaların park edildiği alana doğru yürüdüğüm sırada, "Arabayla işimiz yok," dedi Tekin. Dönüp kısık gözlerle ona baktım, ileride bir binanın girişindeki restoranı işaret ediyordu. Gözlerim oraya çevrildi. Daha önce geldiğimde burası dikkatimi çekmemişti.

"Orada bekliyorlar."

Usluca kafamı salladım ve Tekin'le birlikte yürüdüm. Yolum karşısına geçip restorana yaklaştığımızda içimi bir korku sarmıştı. Onlardan çekinecek değildim, ya da onlar bana bir zarar verecek değillerdi ama kimsesiz hissediyor ve bu duygunun iliklerime kadar işlemesine engel olamıyordum.

Tekin restoran kapısını açıp kenara çekildiğinde tüm endişemi kapının ardında bırakmaya çalışarak bedenimi içeriye savurdum. Tekin dışarıda kalmıştı. Sabah saatleri olduğu için restoran bomboştu yahut bilerek boşaltılmıştı. Neticede burada oturan her bir insan birbirinden mühimdi. Onların oturmakta olduğu masaya yürürken kalbim sıkışmaya başladı. Ağva'ya gittiğimiz gece Bora'nın yanında getirdiği avukat da buradaydı.

Beni gördüğünde ayaklanıp bir sandalye çekti, sonra eski yerine oturdu.

"Otur, Hande."

Haldun Amca'nın sesi kulaklarıma dolduğunda onunla göze gelmemeye çaba sarf etsem de masaya oturduğum anda gözlerim onunkiyle kesişti. Adamın sesinde herhangi bir ima ya da kızgınlık sezmemiş olsam da üzerimdeki ürpertiye bir türlü atamıyordum.

Bora'yı ele verenin ve dün gece polisi arayıp ihbar edenin ben olduğumu biliyorlar mıydı?

Enver Şahsuvar da buradaydı. Enver Bey, Bora'nın amcasıydı ve ailenin en büyüğüdü. Şahsuvar Holding'in şimdiki yönetim kurulu başkanıydı, ayrıca eski bir milletvekiliydi. Haldun Amca'dan daha nüfuzluydu, Ankara'da sözünün geçmeyeceği bir kapı ardı yoktu.

() geceden sonra avukatı araştırmıştım. Semih Kılıçaslan, büyük davaların yanı sıra uzun zamandır Şahsuvarlar'ın hukuki işleriyle de ilgileniyordu. Bugüne kadar kaybettiği davaların sayısı bir elin parmağını geçmeyecek kadar azdı.

Bir yanda tüm avantajlara sahip olan Bora, diğer yanda tüm serveti elindeki mesleği olan sıradan bir komiser vardı. Bora'daki korkusuzluk, Haldun Amca'daki bu rahatlık kazananın başından belli olduğu bir savaşa girişimizden mi kaynaklanıyordu? Ne acıydı. Adalet sadece sözlükteki bir kelimedenden ibaretti.

Haldun Amca'nın üzerimde gezinen yakıcı bakışlarına aldırmadan, gözlerimi üzerine dikip ona bakmaya devam ettim. Bana şüpheyile bakıyordu. Fakat en korkak olduğum anlarda dahi bakışlarıma yerleşen soğukluk beni güçlü biri gibi gösteriyordu. Değildim aslında. Derin bir nefes alıp gözlerimi diğer yüzlere çevirdim. Sanki masadaki herkes, benim bir şeyler söylememi bekliyor gibiydi.

"Polislerin orada olduğunuzdan nasıl haberi oldu?" diyerek söze ilk başlayan Enver Şahsuvar oldu. Anlaşılan sorguya çekelecektim. Bu adamı sadece birkaç kez görmüşlüğüm vardı. Ve hiçbirinde benimle doğru düzgün muhatap olmamıştı. Yadırgamıyordum bu durumu. Tanıdığım kadarıyla Haldun Amca'dan çok daha kibirli ve soğuk bir adamdı. Kardeşine bakarak kaşlarını hafifçe çattı.

"Sahiden polisi arayıp yerini bildiren Bora mıydı?"

"Bora öyle söylüyor," dedi Haldun Amca oturduğu sandalyede hafifçe dikleşerek. "Ama ben oğlumu tanıyorum abi, asla kendi kendini ihbar etmez."

Abi kardeş akılları sıra bir olup, gözümü korkutarak bana gerçeği itiraf ettireceklerdi. Oysa ben zaten doğruyu söyleyecektim. Sadece aklım Bora'nın babasına söylediklerinde takılı kalmıştı. Onu ihbar edenin ben olduğumu babasına bile söylememişti.

"Ben de öyle düşünüyorum," dedi Enver Bey. Sorgulayıcı bakışları sürekli üzerimdeydi.

"Söyle de kurtul Hande," dedi Haldun Amca o an. "Polisi arayan sen miydin?"

Onunu ardını düşünmeden yanıı verdim. "Bendim. Beni korkutmaya çalışmanıza gerek yoktu, direkt sorsanız da söyledim."

Yüzlerinde bir aılık atallama, sonrasında derin bir kızgınlık gördüm.

"Sen bizim gelinimizsin." Enver Bey yarımı ağız gülümsemi. "Neden seni korkutmak isteyelim?" Haldun Amca dirseğini masaya yaslamıştı, tek eli dudaklarında, beni kızgınca süzüyordu. "Korktuğun için mi aradın polisi?"

"Korktuğu için aramış olmalı," diyerek araya girdi Haldun Amca. Yine tehdit kokan sözlerle beni bastırmaya çalışıyordu, yaptığım şeyden pişman olduğumu söylememi bekliyorlardı.

"Korktuğum için değil, Bora'nın daha fazla kaçmasını istemediğim için polisi aradım." Sözlerim bir fırtına gibi estiğinde iki adamın gözleri faltaşı gibi büyüdü. Avukat Semih ise benim adıma endişeleniyor gibi, bakışlarıyla bana *sus* demeye çalışıyordu.

"Sendeki bu pervasızlık..." Haldun Amca'nın sesi buz gibiydi. "Ne olacak, Hande?"

"Pervasız olan ben değilim," dedim lakin sözlerimin devamını getiremedim. *Sizsiniz.*

Bora o gece büyük bir suç işlemişti, oyun oynadığını sandığı silahla bir kadının ölümüne sebebiyet vermişti ama bu, iki yüreksiz adamın umurunda bile değildi. Sıradan bir meseleden bahsediyorlarmış gibi rahattılar. Üstelik daha beter olanı, ortada hiç doğmamış bir çocuk vardı ve henüz kimseler bilmiyordu. Bilseler de umursamayacaklarını sanmıyordum.

Bora bir değil, iki canın katili olmuştu. Bu gerçek sadece benim içimi yakacaktı.

"Bir kadın evleneceği adama bunu neden yapar?" diye sordu Enver Bey, gözlerinde alaycı bir ifade vardı. Sözlerime kafayı takmış gibiydi, kalın parmakları oturduğumuz masanın cam yüzeyinde sessiz bir ritim tutuyordu. Arkasına iyice yaslanmıştı ve onu epey heyberli gösteren geniş karnını masaya yaslamıştı. Haldun Amca'yla aralarında on yaş vardı, kardeşinin aksine abisi oldukça hantal ve kaba görünümlü bir adamdı.

O an Bora'yla aramda bir sevgi ilişkisinin olmadığını haykırarakken sustum. Ne zannediyorlardı bilmiyordum. Belki gözlerinde paragöz bir kızdım ya da ailesi için fedakârlık yapan hayırlı bir evlat... Fakat her ikisi de degildim. Dört ay öncesini ve o gecenin sırrını, bizden başkası asla bilmiyordu. Bora'yı sevmediğimi söylersem yanlış anlaşılabilirdimden dolayı sustum.

"O benim evleneceğim adam diye yanlışını görmezden gelemezdim," dediğimde, Enver Bey ellerini yer yer kırışmış saçlarında gezdirdi. Bora'nın da beni ihbar edebileceğini, elindeki görüntüleri polise verebileceğini göze alarak çıkmıştım bu yola. Artık gözümün Hilal'i bile gördüğü yokken, bu iki adamdan korkacak degildim.

Haldun Amca konuyu dağıtmak ister gibi, "Bora'yı o delikten bugün çıkarmalıyız," dedi. Bakışları avukatın üzerindeydi, sonra abisine dönüp medet umar gibi baktı. "Tutuklama emrini veren savcı kimmiş?"

"Öğreneceğim Haldun," dedi Enver Bey. "Haber bekliyorum." Sanki kim olduğunu öğrendiğimde defterini düreceğim der gibi konuşuyordu.

"Bugün çıkarmamız çok zor." Avukat gözlüğünü ileriye doğru itti. "Zaten içeri alınalı üç dört saat anca oldu. Yirmi dört saat dolmadan bırakmazlar."

Haldun Amca bu sözlerden memnun kalmadığını belli edersine kafasını salladı.

"Polisin elinde hiçbir delil yok Semih," dedi Enver Bey avukata bakarak. "O serseri sadece gözdağı vermeye çalışıyor, geceyi içeride geçirmesinde bir sebep göremiyorum."

"Geceyi içeride geçirmesi sorun değil." Haldun Amca sıkıntılı bir nefes aldı. "Zaten tutuksuz yargılanır. Mühim olan bu olaydan hapis cezası almadan kurtulması."

"Mahkemenin ikinci celsesinde bile Bora'nın ceza almadan kurtulabileceğini düşünüyorum," dedi Semih Bey. İki adamın keskin bakışları pürdikkat onun üzerindeydi. Bense çoğunlukla masayı izliyor ama can kulağıyla konuşulanları dinliyordum.

“En iyi savunmayı yapar ve suçlamayı reddederiz. Zaten ortada Bora’nın suçlu olduğunu kanıtlayan herhangi bir delil olsaydı içeriye ilk gün yanlış adamı değil, onu alırlardı. Merak etmeyin, polisin elinde delil yok. O komiser sadece şüpheleri üzerine hareket ediyor, tek avantajı ise polis kimliğinin ona sağladığı tayda. Savcılıktan çıkardığı tutuklama emrinden başka Bora’yı içeride tutabilecek yetkisi yok. Karşı tarafın haklılığını ispat edebilmesi için ya suçu üstlenen adamı konuşturması gerekiyor ya da o gecenin tek görgü tanığı olan Hande Hanım’ı.”

Avukatın gözleri üzerime çevrilmişti, aynı anda diğerlerinin de. Bora’nın ceza almasını sağlayacak tek delilin, iki dudağımın arasında olduğunu söylüyordu. O gecenin tek görgü tanığı olan benden ve ağızımdan dökülecek gerçeklerden korkuyorlardı.

“Suçu üstlenen adamın ağzı oldukça sıkı, ne pahasına olursa olsun gerçeği itiraf etmeyecektir.”

Kısa süren bir sessizliğin ardından, ürpertici cümleler savruldu ortaya.

“Peki ya sen, Hande?” diye sordu Enver Bey. “Bugün gösterdiğin cüretkârlığın aynısını, mahkeme gününde de göstermek gibi bir hataya daha düşecek misin?”

“Gösteremez,” dedi Haldun Amca, doğrudan gözlerimin içine bakıyordu. İki bir olmuş açık açık beni tehdit ediyor, köşeye sıkıştırmaya çalışıyorlardı. Bora’nın onca tehdidinden sonra ben kendimden geçmiştim. Beni neyle korkutabilirlerdi ki?

“Bugün olduğu gibi o gün geldiğinde de görmezden gelmeyeceğim,” dedim dikbaşı bir tavırla. “Adaları yanıltmayacağım.” Yüzlerinde tek bir mimik bile oynamadan, uzunca bir süre yüzüme baktılar. Gösterdiğim cesaret dolu tavrın aksine içim içimi kemiyor, korku kalbimi sıkıştırıyordu. Haldun Amca bakışlarını yüzümden kaçırdı, gülümseyerek kafasını salladı ve masanın üzerinde duran sigara paketine uzandı. Avukat Semih’in başı öndeydi, sanki bu anın içinde değilmiş gibi davranıyordu. Fakat Enver Bey’in keskin bakışları hâlâ gözlerimdeydi ve korkularımı kamçılıyordu.

“Ama biz senin babanın suçlarını görmezden geldik.” Bu sözler Enver Bey’e aitti. Bir an ne duyduğumu idrak edemeyip

Haldun Amca'nın yüzüne baktım. Bana bakmadan sigarasını ateşledi ve çakmağı masanın üzerine doğru gelişigüzel fırlattı.

"Sen böyle yaparsan, görmezden gelemeyiz."

Sözleri zehirli bir ok gibi kalbime saplandı. Neyden bahsettiklerini bile bilmiyordum, benim babamın bu adamlara sadece borcu vardı. Üstelik beni benimle değil, babamla vurmaya çalışınları hiç adil değildi. Ne diyeceğimi bilemez bir halde sadece yüzlerine bakmakla yetindim. Soru sorup konuyu açan ben olmak istemiyordum. Ortaya bir şey atıyorlarsa devamını da getirmelilerdi.

"Hande bu konu hakkında bir şey bilmiyor," dedi Haldun Amca uyarır gibi. Fakat Enver Şahsuvar kardeşinin uyarısını kaale almadı, gözleri hâlâ benim üzerimdeydi.

"Üstelik sen Bora'nın ceza almasına sebep olsan dahi değişen bir şey olmaz," dedi tehdit dolu bir sesle. "Bora en fazla bir yıl yatıp çıkar. Ama eğer ben babanın suç dosyasını ortaya dökersen ömür boyu içeride çürür."

"Siz neyden bahsediyorsunuz?" diye sordum, dayanamamış bağırıyordum. "Babamın ne suçu var?" Anlamıyordum, babamın borçlarını silmek karşılığında üzerine bir suç mu yıkmışlardı? Dakikalardır korkusuzca oturuyorken an itibariyle gözlerimin dolduğunu hissettim, sanki canımın içine defalarca kurşun sıkılmışlardı. Söyledikleri her şeyin blöf olduğunu düşünüyordum ama yine de tedirginlikten nefes alamıyordum. Ayrıca aklım Haldun Amca'nın söylediği sözlere takılı kalmıştı. Benim bilmediğim konu neydi?

"Neyi bilmiyormuşum ben?" diye sordum, sesimde özgüven-den eser kalmamıştı. "Söyleyin, bileyim."

Haldun Amca, "Bilmeni gerektirecek bir durum değil," diyerek geçiştirmeye çalıştı. Esas amaçlarının beni köşeye sıkıştırmak olduğunu anlamayacak kadar aptal değildim. "Size inanmıyorum," dedim kendimi gülümsemeye zorlayarak. Belki de doğruları öğrenmenin tek koşulu reddetmektir. "Gözümü korkutmak için yalan söylüyorsunuz."

“Bizde yalan olmaz!” Enver Bey hiddetlenmişti. Kahretsin ki benim babam suç işlemiş olamaz diyemiyordum. “Senin baban kaç masum çocuğun hayatını kararttı, biliyor musun sen?”

Gözlerimin önü karardı.

“Abi...” Haldun Amca araya girmeye çalıştı.

“Sus Haldun,” dedi adam bağırırcasına. “Madem adalet, hak, hukuk diye yaygara çıkarıyor, o halde babasının suçunu da itiraf etsin polislere.” Görünmeyen bir el boğazımın üzerine kapandı, nefes alamıyordum. “Baban uyuşturucu işine bulaşmıştı. Sırf bu yüzden kaç çuval inciri berbat ettiğini, çalıştığı bankadan para çalacak kadar düştüğünde onu kimin kurtardığını biliyor musun sen?” Gözyaşlarım peş peşe akıp çenemden aşağı süzülüyordu. Herkes sessizdi, sadece Enver Bey konuşuyordu.

“Babanı bu bataklıktan kim kurtardı sanıyorsun?” Bağır-
maya devam ediyordu. Bakışlarım yere eğildi. Ağlıyordum,
birazdan gözyaşlarım beni hüyük bir yenilginin eşiğine getirip
hıçkırıklara dönüşecekti. Yine ve yeniden çaresizdim.

“Susacaksın ya da yanacaksın,” dedi tehdit eder gibi. “Seçim
senin.”

Aradan birkaç saat geçip gitti, ama ben ne kalabildim ne de
evime gidebildim.

Ortada bir yerde perişan bir haldeydim. Emniyet Müdürlü-
ğü’nün çevresinden ayrılmayan yorgun bedenim, içinde can çe-
kişen bir ruhu ağırlıyordu ve ben onu diriltecek ya da tamamen
öldürecek güce sahip değildim. Babamı görmek, yüzüne bakmak
istemiyordum. Ona duyduklarımın doğru olup olmadığını sor-
maya bile korkuyordum. Cesaretim yoktu. Şayet doğru oldu-
ğunu söylerse yıkılırdım, her şey bu kadar üst üste gelmişken
bir de gerçeğin ağırlığını kaldıramazdım. İlk başta blöf yapıyor
olabileceklerini düşünmüştüm. Ama şimdi sakın bir şekilde dü-
şününce yanıldığım ihtimali daha ağır basıyordu. Gidip babama
soracağımı bildikleri halde bana yalan söyleyemezlerdi.

Aklımı yitirmek üzereydim.

Neden her şey giderek zorlaşıyor ve içinden çıkılmaz bir hal alıyordu?

Daha kaç acıya göğüs gerecektim?

Bir saat önce annem ve abim de buradaydı. Bora'nın tutuklandığını sabah duymuşlar ve apar topar buraya gelmişlerdi. Babam ortalarda yoktu, neden olmadığı kafamı kurcalıyordu. Belki de suçunu öğrendiğimi biliyor ve benden kaçıyordu. Bora'nın tutuklanmış olması annemi dehşete düşürmüştü fakat abimi ırgalamamıştı. Annem eve dönerken abim beni de götürmek istemişti ama gidememiştim. Çünkü Bora beni görmek istediğini söylemişti.

Neredeyse yarım saattir, onunla görüşeceğim o gergin anı bekliyordum.

Görüşmeyi ayarlayan Semih Kılıçaslan'dı. Yiğit Mirzanlı hâlâ ortalıklarda görünmüyordu, saatlerdir burada olduğumu ve kapının girişinde oturduğumu göz önünde bulundurdum, o buraya hiç gelmemişti, gelseydi muhakkak görürdüm. Takvimler 5 Ekim'i gösteriyordu. Elif Mirzanlı öldüğünden bu yana iki hafta geçmişti. Oysa hen sanki bu sürece iki yılını feda etmiş kadar yorgun hissediyordum. Hiçbir sorun yokken akıp giden zaman, omzunuzda kaldıramayacağınız yükler olduğunda duruyor gibiydi.

"Gidelim Hande Hanım." Yanıma gelip ne ara tepeme dikildiğini görmediğim avukatın sesini duyduğumda oturduğum koltuktan kalktım. Hiçbir şey söylemedim, adamın yüzüne bakmadım. Yanında üniformalı bir polis vardı. Onlar önden hızlı adımlarla giderken, yanlarında yürümek yerine arkalarında kalmayı tercih ettim. Asansör kullanmak yerine iki kat merdiven indik ve uzunca bir koridor aşp demir bir kapıdan içeriye geçtik. Bu sefer kısa bir koridordan geçip başka bir kapının önüne vardık.

Polis memuru hiçbir şey söylemeden kapının önünde dikilmeye başladığında Semih Bey'in bakışları üzerime çevrildi. "Seni burada bekliyor olacağım." Sadece kafamı salladım, Bora'yı görmeye hiç hazır değildim. Yine o isimsiz duygu dört bir yanıma sarmıştı. İçim yanmaya, aldığım nefesler ciğerlerime yetersiz gelmeye başladı. Canım yanıyor, kalbim göğüs kafesimin içine sığmıyordu.

Ayaklarım istemsizce kapının diğer tarafına sürüklendi. Polis de benimle geliyordu. Küçük bir odaya benzeyen alanın ortasında kare bir masa vardı. Bir an burada oturacağımı, Bora'nın buraya geleceğini sanmıştım ama polis bana farklı bir kapıyı aralamıştı. Kapıdan geçtiğimde polis ardımda kaldı, benimle birlikte içeriye girmedi. Bakışlarımın hedefine önce demir parmaklıklar girdi, ardından solgun ve yeşil bakışların sahibi. Kapı ardımdan sertçe kapandı. İçeride sadece ben, Bora ve isimsiz duygular vardı. Sanki zamanın uğramadığı bir yerde, çıkışı olmayan bir kapana kısılmıştık.

İlk girdiğimde Bora'nın arkası dönüktü. Kapının açılma sesini işittiğinde yavaşça arkasını dönerek gözlerimin içine bakmıştı. Bakmaya da devam ediyordu, bense olduğum yerde dikiliyor, ne bir adım ileri, ne de bir adım geri gidiyordum. İkimiz de susuyorduk.

Çok çaresiz bir durumdaydık.

Bu sessizliğin ne beni ne de onu tüketmesine izin verdim. "Neden görmek istedin beni?"

Sesim yankılandı. Zira burası hem büyük hem de boştu. Koskoca alanda var olan tek şey demir parmaklıklar ve ardındaki ince, uzun oturaktı. Bora konuşmak yerine parmağını havaya kaldırdı ve ona yaklaşmamı işaret etti. Bir an tereddüt ettim ama sonra hareketlendim ve demir parmaklıklara doğru yürüdüm. Aramızdaki demirden engellere rağmen korkunun beni ele geçirmesini engelleyememiştim. Aptal gibi teselli ediyordum kendimi. *Sana dokunamaz, seni incitemez. Ama ruhuna açacağı yaralar için, elinden hiçbir şey gelmez.*

Yanına yaklaşıp demir parmaklıkların bir iki adım gerisinde durduğumda, o da bana doğru yaklaştı. Sessizliği ve tekinsizliği beni ürkütüyordu. Bakışlarında ürperten, ruhumu tedirgin eden bir ifade vardı. Yüzündeki morluk iyice koyulaşmış, gözlerinin altına uykusuzluğun etkisiyle koyu halkalar çökmüştü. Bitap görünüyordu. Ama hiç değilse üzerindeki dünden kalma kanlı gömlektен kurtulmuştu. Ben konuşmasını beklerken Bora susmaya devam etti. Israrla gözlerime bakmayı sürdürdüğü sani-

yelerin ardından tek elini hızlı bir şekilde uzattı ve kolumdan tutarak beni demir parmaklıklara doğru çekti.

O an boş bulunarak irkildim ve dudaklarımdan küçük bir inleme kaçtı. Canım yanmamıştı, sadece neye uğradığımı şaşır-mıştım. Bora kolumu bırakmıyor, beni kendisine tamamen yakın tutuyordu, aramızdaki tek engel demir parmaklıklardı. Aslında hiçbir şey Bora'ya engel değildi. Yine onunla burun burunaydım ve gözleri yine talan ediyordu gözlerimi. Bana kızgındı. Bana iki farklı seçenek sunmuştu ve sonuçlarını göze almış olmasına rağmen kızgındı.

“Ne yapıyorsun?” diye sordum, korkudan nefes nefeseydim.

Kafasını hafifçe yana eğdi, avını gözüne kestiren bir kartal gibiydi bakışları. “Sadakatine boncuk takacağım,” dedi, yüzündeki durgun ve boş ifadenin yerini ona özgü alaycı tavrı almıştı. Dudaklarında her zamanki çarpık gülümsemesi vardı. *Güçlüyüm*, demeye çalışıyordu. Alnını demirlere yaslandığında gözlerini hafifçe kıstı. “Aman nazar değmesin diye.”

Kelimeleri uzata uzata konuşmuştu.

“Yine ne saçmalıyorsun?” diye sordum. O kadar bitkin bir durumdaydım ki sesim epey cılız çıkıyordu. Ellerimi demir parmaklıklara sarıp kendimi geriye doğru itmeye çalıştım ama başarılı olamadım. Bora kollarımı bu kadar sıkı tutuyorken ondan kurtulmam imkânsızdı.

“Beni ihbar ettiğin halde neden saatlerdir buradasın?” diye sordu, sesi düşüncelerime bir kıymık gibi batıyordu. Bu sorunun cevabını ben de bilmiyordum. Burada olduğumdan nasıl haberi olmuştu? “Ne yardan geçiyorsun ne serden...” Sesi kinayeliydi, alay kokuyordu. “Gitsene kızım evine!” Son cümleyi bağırarak sarf ettiğinde gözlerimi kapattım ama hâlâ kollarının arasındaydım. Acaba çığlık atsam, beni bu manyağın ellerinden kurtarırlar mıydı? “Bırak beni,” dedim güçsüzce. Sesim artık çıkmaz olmuştu.

“Bırakmıyorum,” dedi, dişlerini sıkıldığını anında gerilen çenesinden anlayabiliyordum. “Hadi yine çağır polisleri, yine şikâyet et beni ve yine kurtul benden!”

Artık sakinliğini yitirmişti, kulaklarını sağır etmek istercesine bağırıyordu.

“Senden kurtulmak için her şeyi yapabileceğimi biliyorsun,” dediğinde, kısık bir sesle delirmiş gibi gülmeye başladı. “O teletonu elime verirken seni ihbar edeceğimi biliyordun ama kabullenmek istemedin!” Bu sefer bağırarak bendim, susan oydu. Bunlar zavallı ruhumun son çirpimşlarıydı. “Neden böyleyim?” diye sordum sessizleşirken.

“Senin yüzünden!” Kaşlarını hafifçe çatıp birden yüz ifadesini ciddileştirdi. “Sana defalarca şans verdim,” dedi sesi mırıltıyla dökülürken. “Defalarca! Belki birini benim için kullanırsın diye bekledim. Belki olur da benden kurtulmayı denemek yerine, bana gelirsın diye sabrettim!” Kaşlarını şaşkınca havaya dikti. “Ama sen ne yaptın?”

“Bora...” Adını yakarırcasına söylerken parmaklarını kollarımdan sertçe tutan ellerinin üzerine bıraktım. “Bırak beni, yine saçma sapan davranıyorsun!”

“Bir kez daha sattın beni.” Sadece kendisini duyuyordu. Sükût-u hayal içindeydi. “Bir kez daha!”

“Yine olsa yine satarım seni.” İçinde kurşun yerine kelimelerin dizili olduğu bir silahı şakağına dayamıştım. “Ecelim kapıda dikilse, kurtuluşun onun elinden içeceğin bir bardak suda saklı deseler, ne yapardım biliyor musun?” diye sordum, devamında söyleyeceklerimin onu delirteceğini bile bile. “O bardağı parçalardım!”

Bora donup kalmış gibi yüzüme bakıyorken, bakışlarımı delici gözlerinden kaçırarak bir yer bulamadım, gözlerimi kapattım ve halsizce konuştum. “Şunu anla artık, senden kurtulmak için her şeyi yaparım. Eninde sonunda sana varacak, hiçbir yolum yok benim!”

Bora kollarımı birden serbest bıraktı, takatsizce birkaç adım gerilerken yüzüne baktım. Yine alayla gülümsüyordu. “Ama ben bir yolunu bulur, seni yine yaşatırdım,” dedi. Parmağı beni gösteriyordu. “Sonra da seni kendi ellerimle cayır cayır yakardım!”

Şu saatten sonra geriye dönüşün imkânsız olduğu bir yolculuğa çıkıyorduk. Sonu olmayan veryansınlar eşlik edecekti

yüreğimizdeki sızılara, bir de can yakan kelimeler var olacaktı hemen yanı başımızda. Her şeyin tadı acı, bakışlar ise yakıcı olacaktı. Bunu hem gözlerimiz, hem de sözlerimiz haykırıyordu.

“Sen beni daha fazla yakamazsın,” dediğinde, hatırıma onu bir kez daha öldüremeyeceğimi söyleyen sözleri gelmişti. Ağzımdan çıkan her harf havada asılı kalmış gibiydi. Çünkü beni duymuyordu, Gözlerimin ardına saklanan, ne denli yaralı olduğumu haykıran biçare kadını görmüyordu. Ben de onun içindeki yaralı adamı görmeyi reddediyordum.

“Daha yeni başlıyoruz,” dedi fısıltıyla, parmakları demir parmaklıkları sımsıkı kavramıştı. Öyle güçlü sıkıyordu ki, demirlerin titrediğini buradan bile hissedebiliyordum. “Ben sana sadece iki yol gösterdim,” diye devam etti. Kaşları ansızın çatıldı. “Yolumuzun bittiğini söylemedim.”

“Çünkü bitemez, değil mi?” diye sordum alaycı bir şekilde.

“Bitemez.”

“Çünkü sen öyle istiyorsun.”

“İstemiyorum,” diye reddetti Bora. “Söz konusu sen olduğunda, aklımla hareket edemediğimi ben sana daha nasıl anlatabayım?”

Sözleri, zihnimin gerilerine atılmış düşünceleri tekrar ortaya çıkardığında afallayarak baktım ona. Neyi kastettiğini şimdilik düşünmek istemiyordum. “Bana hiçbir şey anlatma,” dedim kafamı olumsuzca sallayarak.

“Anlatamıyorum zaten,” dedi isyan dolu bir sesle. “Boş ver-sene. Sonuç olarak ben buradayım, sen oradasın ve amaçladığın şeye bir adım daha yaklaştın.” Ellerini demir parmaklıkların üzerinden ayırdı ve geriye doğru adımlar atarak benden iyice uzaklaştı. “Sanma ki doğru yoldasın, zehirli oku yine kendine sapladın!”

Bora aslında onu değil, onu vurmaya çalışırken kendimi vurduğumu söylüyordu. Üstü kapalı imaları umurumda bile değildi. “Yine olsa yine saplarım,” dedim. “Hiçbir şeyden pişmanlık duymuyorum.” Bazen ağızımdan çıkan sözlerden haberim olmuyordu. Çünkü bazı sözler dilimden değil, yüreğimden kopuyordu.

Bora yüzüne dümdüz bakıyorken aramızda geçen şu muhabbetin ne kadar anlamsız ve boş olduğunu anladım. Aynı şeyleri kızgın tavada ısıtıp ısıtıp birbirimize sunuyorduk. O bıkmamıştı ama ben bu durumdan fazlasıyla sıkılmıştım. "Bakma bana öyle," dedim sert bir sesle. "Aptallık hende. Neden geldim ki buraya?"

"Çık git," dedi Bora parmağını kaldırıp kapıyı gösterirken. Sonra bana tamamen sırtını döndü ve ellerini pantolonunun ceplerine sokarak boynunu yorgunca çevirdi. "En kötü yarın serbest kalmış olurum. Özle beni hırçın sevgilim."

"Hasretinden gebereceğime zerre şüphen olmasın," diyerek arkamı döndüm. Bakışlarımı kapıya çevirdiğim an boğazıma bir yumru oturdu. Neden böyle tuhaf hissediyordum ki? Hem gitmek istiyordum hem de hiç gidesim yoktu. Bora'nın yanında dura dura ona benzenmiş, onun gibi dengesizleşmiştim. Az önce sarf ettiği tüm sözleri hatırlayarak hissettiğim şu saçma duygunun yerini öfke alsın diye bekledim. Sonra vazgeçtim ve kapıya doğru ilerledim.

"Biraz daha kal."

Bir an ne duyduğumu idrak edemeyerek duraksadım. Yüzüm hâlâ kapıya dönüktü.

"Az önce gitmemi söylemiştin," dedim sessizce. "Sen ne denge..."

Lafı ağzıma tıkarcasına, "Dengesizim Hande," dedi Bora bıkkın bir tavırla. "Papağan gibisin, artık ne söyleyeceğini önceden kestirebiliyorum."

Hafifçe geriye dönüp ona kızgın bir bakış savurdum. "Öfkeni yeterince kusamamışsın belli. Sana bu fırsatı vermeyeceğim."

Tekrar kapıya doğru ilerlediğim sırada, "Doğruca eve gidiyorsun," diye emir verdi arkamdan. "Buradayım diye gözüm üzerinde değil sanma!"

Ona bir cevap verme teşebbüsünde bile bulunmadan elimi kapının kulpuna attım ama henüz baskı uygulamadan, kapı kulpu kendiliğinden aşağı indi. Sanırım görüş bitmişti ve polis içeriden çıkmamı söyleyecekti. Birazdan kapının açılacağını hissettiğim an bir adım geriye çekildim. Kapı beklediğimden daha hızlı bir şekilde açıldı ve içeriye Yiğit girdi.

Bakışların hiç beklemediğini bir yüze tesaduf edince yaşadığım yüz hatlarıma sinsice gizlendi. Yiğit'i en son nişanın olduğu otelde görmüştüm. O gün fazlasıyla öfkeliydi, hatta delirmiş gibiydi fakat şu an sakin görünüyordu. Düşman bellediği adama attığı kötücül bakışları dışında... Kapıdan içeri girer girmez gözleri beni bulmuştu, ardından Bora'yı. Dışarı çıkacağımın farkında değilmiş gibi kapıyı tekrar kapattığında artık içeride üç kişiydik.

Kin duygusu yine zirvedeydi. Ne zaman Bora'ya baksa, acıların haritası olan gözlerinde acıdan eser kalmıyor, her yanını deli bir öfke sarıyordu. Empati kurmayı seven bir insandım ama kendimi onun yerine koyamıyordum, denediğim an bedenim buz kesiyordu. Üstelik ben hiç kimseyi, onun Elif'i sevdiği gibi sevmemiştim. Onu anlayabilmem, hissettiklerini hissedebilmem mümkün değildi.

O an aklıma Berat'ın anlattıkları geldi. Elif'in hamile olduğunu fakat Yiğit'in bile bilmediğini söylemişti. Neden bunu kocasından gizlemişti ki? Belki de yeni öğrenmişti ve söylemeye fırsatı olmamıştı. Ama Elif'e ait bir bilekliğin kışlık evden çıkması, Haldun Amca'nın genç kadınlara olan ilgisi ve Elif'in o gece orada gizemli bir şekilde bulunuyor olması... Aklımı korkunç ihtimallerle dolduruyordu. O bebeğin babasının Yiğit olmadığını düşünmek bile karnıma tekme yemişim gibi iki büklüm hissettiriyordu.

Karım beni aldatmadı, aldatmazdı, demişti Yiğit. Öyleyse o gecenin esas sırrı neydi? Yiğit'in şüphelendiği, peşine düştüğü asıl gerçek neydi?

Yiğit demir parmaklıklara doğru ilerlerken ben olduğum yerde kaldım. Bora orta noktada, hâlâ aynı yerde dikiliyordu. Bakışları artık benim üzerimde değildi, Yiğit'e bakıyordu. Birbirlerine o kadar kötü bakıyorlardı ki aralarında demir parmaklıklar olmasa burada bir kaosu çıkacağına emindim.

Yiğit durdu, bir anda arkasını döndü ve keskin bakışlarını üzerime dikti. Gözlerinin siyahı öyle derin ve ürperticiydi ki yüzüne beş saniyeden uzun bakamadım, gözlerimi kaçırmak

zorunda kaldım. Boyle bir durumda ona uzun bir müddet bakabilmek yürek isterdi. Yüzü Bora'nın yüzünden daha beter bir haldeydi, korkunç görünüyordu. Sakallarını kesmişti kesmesine ancak patlayan kaşı yüzüne ürkütücü bir hava katmıştı. O an anladım ki esas hırpalanan Yigit olmuştu.

"Çık dışarı," dedi bıçak gibi keskin bir sesle. "Görüşmeniz çoktan bitti."

Burada kalmak, ikisi arasında filizlenen düşmanlığın ortasında durmak benim için ıstırap vericiydi. Ama şu kapıdan çıktığım an kötü bir şey olacak endişesi, bir kurt gibi kemiriyordu içimi. Ne kadar süre boyunca hareketsiz kaldığımı bilmiyordum, Yigit'in bağırmasıyla irkildim. "Çık diyorum sana, çık! Ne bekliyorsun?"

Çok daha beter bir ses tonuyla, "Ona sesini yükseltme Komiser," diye bağırdı Bora. "Suç dosyan giderek kabarıyor."

Adım atıp atmamakta kararsız kaldığımda, Yigit'in Bora'ya çevrilen bakışlarını fırsat bilerek durdum. Yigit, demir parmaklıklara biraz daha yaklaşmıştı ve ben gerisinde kaldığım için artık yüzünü göremiyordum. Kimbilir bakışları hangi felaketin habercisiydi. O an belindeki siyah kılıfın içinde duran silahı gördüm ve gözlerim korkuyla büyüdü. Onu ilk defa silahlıyken görüyordum, tam da şimdi bir polis gibi görünüyordu ama o silahı mesleği gereği taşıdığına bir türlü ikna olamıyordum. Ofke anında bir delilik yapıp şeytana uyar mıydı?

Hissettiğim bu endişe duygusu, Yigit'in Bora'ya bir zarar verecek olmasından kaynaklanıyordu. Ona bir şey olsun istemiyordum, bunun nedeni ona biraz bile olsa merhamet etmemden değil, insani duygulara sahip olmamdan kaynaklıydı. Karşımdaki kişi düşmanım bile olsa canına zarar gelsin istemezdim.

Yigit şu an demir parmaklıkların hemen önündeydi. "Kes lan sesini!" dedi sertçe. Ofke dolu ses tonu duvarlarda yankılandı. "Seni şuracıkta öldürmemek için kendimi zor tutuyorum, eceline susama!" Sözlerinin ardından, avuç içlerini demir parmaklıklara sert bir şekilde çarptı. Çıkan gürültünün etkisiyle irkilerek omuzlarımın içine çöktüm. Bora'nın vereceği tepki beni deli gibi korkutuyordu ve ben gitmekle kalmak arasındaki kararsızlığın

içinde boğuşuyordum. Yiğit'in şu an burada olması doğru değildi, Berat bana Yiğit'in bu olayla ilgilenmesinin etik olmadığını söylemişti. Benim bir an önce buradan çıkıp bu tehlike yaratabilecek durumu birilerine söylemem gerekiyordu.

Avukat Semih bana kapının önünden ayrılmayacağını söylemişti fakat Yiğit'in elini kolunu sallaya sallaya buraya kadar girmesine bir tepki göstermemiş gibiydi.

"Kendini tutma," dedi Bora o an. "Hadi, öldür beni." Tavrı sakın bir insanı bile çileden çıkaracak nitelikteydi. Yiğit demir parmaklıkların hemen ardındayken, o birkaç adım gerisindeki uzun oturağa yayılarak oturdu ve bir bacağı diğerinin üzerine attı. Ashında şu an meydan okumuyordu, tam tersi kışkırtmaya çalışıyordu çünkü korkusuz manyağın tekiydi. "Durduğun kabahat."

Yiğit'in aksine oldukça sakindi ya da öyle görünmeye çalışıyordu. Telaşsız, korkusuz ve vurdumduymaz... Yiğit'in ona bir yanıt vermesini beklemeden bakışlarını üzerime çevirdi ve bana bakarken kafasını yana eğdi. "Sana gel beraber oturalım demek isterdim güzelim ama burası çok rahatsız." Dudaklarını kıvrarak kafasını salladı. Gözlerini üzerimden çekip Yiğit'e diktiğinde, "İnsanları burada ağırlamaktan hiç mi utanmıyorsunuz?" diye sordu. "Hatırlatın, buradan çıkınca ilk iş olarak nezarethanenize konforlu koltuklar alayım. Bora Şahsuvar hayır yapmıyor demesinler."

Yiğit parmaklarıyla kavradığı demirleri hızlı bir şekilde salladığında boş ortam tekrar rahatsız edici bir gürültüye ev sahipliği yaptı. "Ne zırvalıyorsun lan sen?" diye sordu öfkeyle. Bora'nın amaçladığı şey de buydu zaten, Yiğit'i delirtmek. Onun bu demir parmaklıkların ötesine geçemeyeceğini bildiğinden istediği kadar zırvalayacağını düşünüyordu.

"Hiç," dedi Bora harfleri uzatarak. "Ayıptır söylemesi, fazla hayırseverimdir. İyi ki gelip buranın halini görmüşüm."

"Kes sesini!" diye bağırdı Yiğit, sabırlı kalabilmek adına derin bir nefes aldığını hissettiğimde Bora'nın dudakları yana doğru kıvrılmıştı. Karşısındaki adamı delirtmekten keyif alıyordu. "Televizyon da olsa fena olmazdı," dedi eğlenmeyi sürdürerek. "Gündemden hiç bu kadar uzak kalmamıştım."

Yiğit ağız dolusu bağırırken, sert bir küfür savurdu. Böyle basit tuzaklara düşmeyecek kadar akıllı görünüyordu ama düşmüştü işte.

Bora, Yiğit'in küfürlerini duymuyor gibiydi. "Bak, bak tam şu karşısı..." Parmağını kaldırıp karşısındaki duvarı işaret ettiği an, Yiğit ellerini bir kez daha kuvvetle demirlere vurup sarstı. Demir parmaklıkların öteki tarafına geçmesini sağlayacak olan anahtarlar onda değildi ve buraya girmesi yasak olduğu için de o anahtarlara ulaşamazdı. Yiğit kendisini şu an zor tutuyordu, Bora da bunu fırsat biliyordu.

"Çok güzel olurdu bence," dedi Bora gülümseyerek. Ve hemen ardından alay edercesine hafifçe kaşlarını indirdi. "Ama sen de her şeye kıızıyorsun be Komiser, seninle iki lafın belini kırmak neden bu kadar zor?"

Yiğit'in öfkesinin yıkıcı bir boyuta ulaştığının farkındaydım, akliselim davranacak bir halde değildi. Artık buradan çıkıp birilerine ulaşmalıydım. Avukat Semih kapıdan ayrılmış olmalıydı, kapıda bekleyen polisin ise sesi çıkmıyordu. Muhtemelen Yiğit onu göndermişti. Sessizce kapıya yürüdüğüm an duyduğum sesle tekrar duydum, bu ses silahın emniyetinin açılma sesiydi.

Hızlı bir şekilde arkamı döndüğümde gözlerim yuvalarından fırlayacak gibi oldu, zira Yiğit birkaç adım geriye çekilmiş ve tek eliyle tuttuğu silahla doğrudan Bora'yı hedef almıştı. Bora hâlâ aynı pozisyonda oturuyordu ve ona doğrultulmuş, her an ateşlenmeye hazır silaha rağmen asla duruşunu bozmuyordu. Gözlerinde korku ya da telaş yoktu. Sanki Yiğit'in onu vuramayacağından yüzde yüz emin gibi rahattı ya da ölmekten zinhar korkmuyordu.

Ellerimi telaşla alnıma bastırdım, tenim cayır cayır yanıyor, kalbim yerinden çıkacakmış gibi çarpıyordu. Birazdan düşüp bayılmama ramak kalmıştı.

"Yapma," dedim korku dolu bir sesle. Yiğit tek kelime bile etmiyor, kısık, keskin bakışları Bora'nın üzerinden bir saniye olsun ayrılmıyordu.

"Karışma Hande," dedi Bora umursamaz bir tavırla. "Ne kadar ileri gidebileceğini görmek istiyorum."

Korkusuzca arkasına yaslandığında aklımı kaçıracak gibiydim. Bu adamın derdi ölmek miydi?

“Hadi Komiser,” diye devam etti Bora hafifçe gülümserken. “O silahı sadece benim gözümü korkutmak için üzerime doğrultmuş olamazsın. Korkakça geri indirdiğini görürsem çok gülerim!”

Bora tehlikeli sulara yüzüyordu.

Yiğit’in bir an olsun titremediği eli usulca hareket etti ve işaretparmağı tetiğin üzerine hafifçe dokundu. Tek bir saniye kalmıştı, bastığı an dönülmez bir yola girecek, her şeyi bitirecekti. Bora’nın bu sözlerinden sonra o silahı asla indirmeyeceğini biliyordum, ne pahasına olursa olsun Bora’nın işini tek bir kurşunla bitireceğini düşünüyordum. Yolun sonuna geldiğimizi hissettim. Ama yapmadı, tetiğe basmadı ve silahı geri indirdi. Bora o an kışkırtıcı bir şekilde sessiz sessiz gülmeye başladı, bense derin bir nefes aldım lakin çok uzun sürmedi.

Yiğit bir anda üzerime doğru yürüdüğünde nefesim kesildi, Bora ani bir hareketle oturduğu yerden kalktı ve demir parmaklıklara doğru yürüdü. Her şey büyük bir hızla gerçekleşiyordu. Yiğit beni kolumdan tuttuğu gibi orta tarafa doğru çekti, sonra itekledi. Neye uğradığımı şaşırdım, dengemi kaybederek beton zemine dizlerimin üzerine kapaklandım ve acıdan yüzümü buruşturdum. Dağınık saçlarım yüzümü bertaraf ettiğinde Bora’nın demir parmaklıkları yerinden çıkaracakmış gibi sarstığını gördüm.

Esas gerilim şimdi başlıyordu.

“Ne yapıyorsun lan sen?” Bora’nın yüksek sesi duvarlarda yankılandı. Geldiğimden bu yana ilk defa bu kadar çok bağıırıyordu. Demir parmaklıkları üst üste hiddetle sallarken, “Geber tirim seni!” diye haykırdı. “Dokunma ona!”

Düşürüldüğüm yerden hızla toparlanıp ayağa kalktığım an Bora’yla göz göze geldim, Yiğit ise hemen arkamdaydı. Bora gözlerimin içine korkuyla bakıyordu. “İyi misin?” diye sordu endişeyle.

“İyiyim,” dedim titreyen sesimle. Kafamı salladım. “İyiyim ben, kendim düştüm.” Bilakis, Yiğit düşmeme yetecek kadar kuvverli bir şekilde itmişti beni. Sırf ortamı yumuşatmak için onu savunuyor olmam şu an çok eğreti duruyordu.

“Hemen çık buradan,” diye bağırdı Bora o an. Bir eliyle hâlâ demir parmaklıkları sımsıkı tutuyorken, diğeriyle kapıyı işaret ediyordu.

“Çıkmayacak,” dedi Yiğit. Sesi hemen arkamdan geliyordu. “İzin vermiyorum.”

“Senden izin alan kim lan şerefsiz!” Bora çıldırmış gibiydi. “Şu sıçan deliğinden kurtulduğum ilk an sana o hareketin he-sabını soracağım!”

Ortada bir yerde çaresizce duruyor ve yangının eteklerime sıçrayan alevlerini izliyordum.

“Evet,” dedi Yiğit, bir şeylerin farkına varmış gibiydi. Sesi öfkeden arınmış, ruhsuz bir tona bürünmüştü. “Şimdi seninle aynı dili konuşuyoruz zengin piçi.”

Dakikalardır Yiğit’i delirten Bora’yken şimdi roller değişil-miştii. Bu sefer deliren Bora’ydı, Yiğit onun zayıf noktasını bul-manın verdiği zaferle sakinleşmişti.

“Aynı şeyi ben yapsaydım...” Acının çığlık attığı bir sesle konuştu Yiğit Mirzanlı. İşte şimdi savunmasız, şimdi perişandı. Birkaç adım yürüdü ve arkamdaki varlığını karşımda sonlandır-dı. Gözleriyle Bora’nın bir saniye olsun üzerimizden ayrılmayan bakışlarını, silahının namlusuyla ise beni hedef aldı. “Bu kızı öldürseydim, gecenin bir vakti kimsesizliğe terk etseydim...” Yutkundu ve acının izlerini taşıyan gözlerini usulca kapattı.

Sakince sordu.

“Ne yapardın?”

Gözlerimin dolduğunu hissettim, yine hiç olmadığım kadar çaresiz ve yeniktim. Yiğit yanlış yapıyordu. Kendinden başka-sını düşünmeyen bir adamdan empati kurmasını bekliyordu. İçini yakan yangın, biraz bile olsa onu da yaksın istiyordu ama nafile... Bora’yı hiç tanımıyordu.

Buğulanan bakışlarımı Bora’ya çevirdim. Hiçbir hissiyatın uğramadığı gözleri bomboştu. Ve bana değil yanımda duran acılı adama bakıyordu. Susuyordu, susuyorduk. Zamansızlığın koynuna sahipsiz acılar kusuyorduk.

“Ne söylememi bekliyorsun Komiser?” diye sordu duygudan yoksun bir sesle. “Ben olsam seni yaşatmazdım, eğer adalet istiyorsan tek seçeneğin beni öldürmek!”

“Bora, sus artık,” diye bağırdım sonunda. “Yalvarırım, sus!” Sesimdeki çaresizliğe aldırmadan, onu ikna etmeye çalıştım. Çünkü artık dayanma gücüm kalmamıştı. Bora beni duymuyor, Yiğit’e bakmaya devam ediyordu. “Ne sanıyorsun Komiser? Adaleti beni dört duvar arasına hapsederek mi sağlayacaksın?” Yine alayla kıvrıldı dudakları. “Beni içeri tıkmaya senin gibi bir adamın gücü yetmez,” dedi acımasız bir sesle. “Hakikat bu. Ben elimi kolumu sallaya sallaya çıkacağım buradan, çünkü senin elinde beni suçlamaya yetecek bir delil yok! Ya gidişimi seyredeceksin ya da şimdi gözünü bile kırpmadan o tetiği çekeceksin.”

O an Yiğit’in gözlerine baktım. Siyah gözlerine öfke alevlerinin gölgesi düşmüştü. O da gözlerini Bora’nın üzerinden ayırmıyordu. Bora’nın sözleri onda nasıl bir his uyandırmıştı bilmiyordum. Bu sefer silahsız olan boş eline kaydı bakışlarım. Yumruğunu sıkıyordu.

“Üzgün de değilim,” dedi Bora ifadesiz bir sesle. “Bana karının o gece, orada ne işi olduğunu açıklayabilecek misin?”

“Tek bir kelime daha etme!” Sıkıdığı dişleri kelimeleri paramparça kusuyordu. “Sakin!”

“Açıklayamıyorsun.” Bora durmadı. “Öyleyse daha fazladeşme bu meseleyi. Herkes bir gün ölecek. Onun ölüm zamanı, o geceydi demek ki.” Soğuk bir fırtına koparan sözleri gittikçe iğrenç bir tat bırakıyordu ağızımda. Sadece benim görmüş olduğum yüreksizliğini, şimdi yüreğini yerinden söktüğü adama da gösteriyordu.

Araya girme ihtiyacı hissettim. “Bora ne dediğini bilmiyor,” dedim çaresizce. “Özür dilerim, çok özür dilerim...” Ben bu kaosa nasıl son vereceğimi bilemez bir halde saçmalarken olan oldu ve Yiğit’in elinde tuttuğu silahın namlusu şakağıma dayandı. Panikle attığım çığlığı onun daha kuvvetli olan sesi bastırduğunda sustum, gözlerimi yumdum.

“Sıkayım mı lan kafasına? Şimdi, burada dağıtayım mı beynini?” Yiğit iki adında yanıma varmış, ensemdeki saçlarımdan tutmuştu. Şakağıma kuvvetle bastırdığı soğuk namlu korkularımı zirveye ulaştırdı. Sanki saniyeler sonra o tetik çekilecek ve ben ölecektim. Bu korkunç öfke başka bir sonuç doğuramazdı. Hızlı hızlı nefes alıp verirken dizlerim titriyordu, Bora ise demir parmaklıkların ardında çıldırmış gibi bağılıyor, ağza alınmayacak küfürler ediyordu. Lakin kendini parçalaması bana hiçbir fayda sağlamıyordu. Sesler kulaklarımda uğulduyordu.

“Herkes bir gün ölecek,” dedi Yiğit Mirzanlı. Sesinin kuvvetli tınısı kulaklarıma sıkılan bir mermi gibiydi. O an sadece benim alnıma değil, saniyelerin de şakağına dayıyordu namlunun ucunu. Zaman durdu. Şimdi onun yangını hepimizi yakacaktı.

“Bu kızın ölüm zamanı şimdi olsun mu?”

XIV

GÜL VE DİKEN

Onlarca düş kırığının bana miras bıraktığı tek şey, bedenimde gittikçe ölüleşen yorgun bir ruhtu.

Ofkeli haykırışlar zamana meydan okuyan anın içinde kayboluyordu. Zihnimi tümüyle ele geçiren korku, hissedebileceğim tüm duyguların üzerini örtüyordu. Her an ateşlenecekmiş gibi şakağımın üzerinde duran soğuk metal, vücudumun tüm takatini kan emici bir hayvan gibi sömürüyordu. Yolun sonunda mıydım bilmiyordum ama dayanabileceğim son noktadaydım. Hiçbir zaman acılara göğüs gerebilen bir insan olamamıştım. İnkâr da etmiyordum, ben çok zayıftım.

Bora birbirinden dehşet sözler kusuyor, demir parmaklıkları yerinden sökecekmiş gibi kuvvetle sarsıyordu. Tüm bu olanlara rağmen kapı açılmıyor, içeriye kimseler girmiyordu. Yiğit buraya gelmeden evvel her şeyi hesaplamış ve bize tuzak kurmuştu sanki. Bu anın başka bir açıklaması olamazdı.

Bora'nın çıldırmaşçasına savurduğu küfürler bir süre sonra kulağlarıma birer uğultu gibi gelmeye başladı. Vücudum bu kadar adrenalin kaldırmıyordu artık. Onu hiç bu kadar delirmiş halde görmemiştim. Bana bir şey olacak olmasından bu kadar

çok mu endişe ediyordu? Nedenini anlayamıyordum çünkü hâlâ onun gözünde ne ifade ettiğimi tam olarak bilmiyordum.

Her zaman nerede, nasıl davranacağını bilen Bora, neden bu kadar çaresiz kalmıştı? Yiğit silahı ona doğrulttuğunda zerre korkmayan adam, neden silah benim alımdayken aklını kaçırmış gibi bağıırıyordu? Varlığım onun varlığından daha mı değerliydi? Bu düşünce, ölüme bu denli yakınken dahi kahkahalarla gülmeme yetecek kadar komikti. Galiba ben de aklıma yitirmiştim. Zira hiçbir insan bu kadar zıt duyguları aynı anda zirvelerde yaşayamaz ve bunca hengâmeden sonra akliselim kalamazdı.

Zamanın kollarından düşeli çok oluyordu, ne kadar süredir bu halde olduğumuzu bilmiyordum. Belki saniyelerdir bu vaziyetteydik, dakikalar edemeyecek kadar kısa bir andı fakat iliklerime işleyen korku, geriye kalan ömrümü çürütecek kadar zehirliydi.

Bora bağıırarak bir şeyler söylemeye devam ederken kapının açıldığını ve aynı anda şakağıma baskı uygulayan silahın benden uzaklaştığını hissettim. Her şey bir anda başlayıp bir anda bitmişti. Yiğit üzerimdeki baskısına bir son verdiğinde tamamen güçsüz kalan bedenim yere devrildi ve dudaklarımdan bir hıçkırık sesi yükseldi.

Bora düştüğüm tarafa doğru yürüdü. “Ayağa kalk,” dedi demir parmaklıkların ardında yere diz çökerken. Sesinde çaresizlik vardı. “Ağlama, sakın ağlama. Ayağa kalk!”

“Sus!” diye bağırdım bir kez daha hıçkırarak. “Ben senin gibi değilim, ben güçlü biri değilim!”

Ben insanları tanıma konusunda da iyi degildim. Birinin gözlerine bakarak onun nasıl biri olduğunu çözemez, hakkında fikir dahi yürütemezdim. Yiğit’in de nasıl biri olduğunu anlamamıştım. İyi olduğum tek bir konu varsa, o da güvenmemeyi bilmemdi. Onun bana, *seni koruyacağım*, demesine rağmen ona asla güvenmemiştim. Çünkü tüm bunların olacağını hissedebiliyordum. Yine de... Çok canım acıyordu.

Ne bekliyordum ki? Beni gerçekten koruyacağını mı?

İçeriye giren iki polis memurunun ardından, Yiğit aralık halde duran kapıya doğru yürüdü. Hiçbir şey söylemeden üstelik...

İyi veya kötü, tek bir kelime dahi çıkmamıştı ağzından. Bunu neden yaptığını bilmiyordum. Ona karşı öfkeyle dolmuştum. Oturduğum yerde toparlanarak kalçamın üzerine oturduğumda bana bakan polisle göz göze geldim. Diğer polis ise Yiğit'e, "Sizin burada ne işiniz var komiserim?" diye soruyordu.

Yanıt yoktu, Yiğit çoktan gitmişti.

Kapının sertçe örtülmesinin ardından içeride sadece Bora, ben ve iki polis memuru kalakaldık. Bana bakan polis hafifçe eğilip omzuma dokundu ve "İyi misiniz?" diye sordu telaşlı bir sesle. "Hemen su getireyim."

"İstemiyorum," diyerek kirli ellerimle yüzümdeki yaşları temizledim. "Sadece buradan gitmek istiyorum."

Yerde perişan halde oturuyordum, saçım başım dağılmış, korkudan nefes nefese kalmıştım. Bora demir parmaklıkların ardında, tek dizinin üzerine çökmüş, bakışlarını üzerimden ayırmıyordu. Az önce içeride neler olduğunu bilmeyen iki polis ise şaşkın bakışlarla bir Bora'ya, bir bana bakıyordu.

Bir kez daha, "Hande, ayağa kalk," dediğinde ona öfke dolu bir bakış attım. Bu halde oluşumuzun suçlusu ben değildim, oydu. Neden o kadar acımasızca konuşmuştu ki?

Daha genç olan esmer polis, sonunda şaşkınlığını üzerinden atmış gibi yere hafifçe diz çöküp omuzlarımdan tutarak beni kaldırdı. Ayakta duracak takatim yoktu ama direndim. Dizlerim titrememeliydi. Genç polisin kahverengi gözleri gözlerime kilitlendiğinde bu sefer, "Ayakta durabilecek misiniz?" diye sordu. Sadece kafamı sallamakla yetindim.

Diğer polis ise, "Burada ne oldu?" diye sordu.

O sırada Bora eğildiği yerden doğruldu, tek elini kuvvetli bir şekilde demir parmaklıklara çarpıp içeriği bir kez daha gürültüye boğduğunda yanımdaki polis boş bulunarak irkildi.

"Sizin o komiserim dediğiniz şerefsiz, benim nişanlıma silah doğrulttu!" Sesi çok yüksekti, sürekli böyle bağırınca boğazı hiç acımıyor muydu? İki polisin şaşkın bakışları bu sözler üzerine derinleşti. "Şikâyetçiyim," diye devam etti Bora. "Bana müdürünüzü çağırın! Onun gibi bir adiden polis falan olamaz!"

İki polis anlamsız bakışlarla birbirlerine baktıklarında Bora bir kez daha hiddetle haykırdı. "Sağır mısınız lan siz?"

"Fazla gürültü yapıyorsun," dedi diğer polis. Alay ediyor gibiydi. "Biraz daha sakın olmayı dene."

"Defteri dürtülecekler listeme sizi de yazdım!" diye bağırdı Bora. "Özellikle de seni!"

O sırada yanımdaki genç polis gözlerini bana dikti. "Dışarı çıkmanız gerekiyor," dedi kısık bir sesle. "Görüş bitti."

Benim de burada durmaya niyetim yoktu, bir an önce defolup gitmek istiyordum. Geldiğime de geleceğime de bin pişman olmuştum. Kafamı sallayarak, polisin desteğiyle kapıya doğru bir kaç adım atmışken Bora'nın bana seslendiğini duydum. "Kimse sana bir şey yapamaz, kılına dahi dokunamaz. Kimseden korkmayacaksın Hande!"

Bora'nın sözlerini yanıtsız bırakarak geldiğim kapıdan çıktım. O anki korkudan ötürü kavrayamadığım gerçeği şu an idrak ediyordum. Yiğit'in neden böyle bir işe kalkıştığını, neden kafama silah doğrulttuğunu ve neden beni ölümle burun buruna getirdiğini... Belki bir nebze olsun hissettiklerini anlamamızı istemişti. Yanlış olsa dahi, bunun yanlış olduğunu bilse dahi...

Zaten bu dünyada ne doğruydu ki?

Çıktığım kapının ardından ilk girdiğim kapıya ulaşp kendimi dışarıya attım, Semih Bey görünürlerde yoktu. Burada olmadığını içerideyken anlamıştım zaten. Yanımdaki genç polis eşliğinde asansöre yürüdüğümüz sırada, Semih Bey merdivenlerden inerek hızla yanımıza doğru yürüdü. Elinde tuttuğu telefonun ışığı yanıyordu, tam karşımda durduğunda mahcup bir sesle konuştu. "Kusura bakmayın, buradan ayrılmak zorunda kaldım. Çok mühim bir iş için aradılar."

Sorun değil dercesine kafamı salladım fakat Semih Bey kaşlarını hafifçe indirdi. "Görüş sırasında bir sorun mu yaşadınız yoksa?"

İçeride kıyamet koptu desem yeri ydi ama bir faydası olmayacağını bildiğimden sustum. Mecalim de yoktu zaten. Sadece bir an evvel buradan çıkıp gitmek istiyordum. "Hayır," dedim

ama Semih Bey inanmamış gibi yüzüme dikkatli bir şekilde bakıyordu. Asansöre bindiğimizde kapılar kapandı ve yukarıya çıkmaya başladık.

“Pek iyi görünmüyorsunuz,” dedi babacan bir tavırla. “Tekrar soruyorum, bir şey mi oldu?”

Bir kez daha, “Hayır,” diyerek konuyu kapatmaya çalıştım. Merak ettiğim tek şey Bora’nın buradan ne zaman çıkacağıydı. “Şimdi ne olacak?” diye sordum, o sırada asansörün kapıları açıldı ve yanımızdaki polis içeride kalırken, biz zemin kata ayak basarak çıkışa doğru yürüdük. “Yirmi dört saat dolduğunda Bora serbest kalacak mı?”

“Yüzde doksan dokuz ihtimalle evet, serbest kalacak,” dedi Semih Bey. “Yarın erkenden nöbetçi mahkemeye çıkacak ve ardından tutuksuz yargılanmak üzere serbest bırakılacak.” Kapıdan çıkıp temiz havayı içime çektiğimde Semih Bey durdu, hemen ceketinin cebindeki sigara paketine uzandı. “Tabii esas mahkeme yarınki değil,” dedi hafifçe gülümseyerek. “Bora tekrar yargılanacak, o zamana kadar tamamen aklanmasını sağlayacak deliller üreteceğim fakat yine de onu tamamen kurtaran sen olacaksın.”

Gözlerinde tuhaf bir bakış belirdi. *Ya da tamamen mahvedecek olan da sen olacaksın*, der gibi bakıyordu.

“Anlıyorum,” dedim kısık bir sesle.

Semih Bey çakmağını bulmak için ceplerini karıştırdı, bulamayınca pes etti ve sigara paketini tekrar cebine soktu.

“Hande Hanım,” dedi gözlerime ciddi bir ifadeyle bakarak. “Bu kadar korkusuz olmayın, başkaları için sağlamaya çalıştığınız adalet gün gelir sizin hayatınızın sonu olur. Haldun ve Enver Bey gibi adamlarla uğraşılmaz. Sizin hayatınız mahvolduğunda, kim sizin için adaleti sağlayacak?”

Avukatın sorduğu soru zihnimin duvarlarına çarparak yankı yapıyordu. Haklıydı, kim benim için adaleti sağlayacaktı? Ne idüğü belirsiz babam mı, gözünü para hırsı hürümüş annem mi? Beni benden başka kimse düşünmezdi. Bora desen, tek derdi beni yandığı ateşe çekmek olan delinin tekiydi.

“Neyse, benim yapacak çok işim var Hande Hanım,” dediğinde cebinden arabasının anahtarını çıkardı. “Gidelim, sızı evinize kadar bırakacağım.”

“Gerek yok,” diyerek reddettim Semih Bey’i. “Yolun karşısında durak var, taksiyle gideceğim ben.”

“Kesinlikle olmaz.” Kaşlarını kaldırdı. “Bora’nın kesin ricası var, ortalık bu kadar tehlikeliyken...”

“Başı belada olan ben değilim Semih Bey,” diye çıktım. “Siz Bora’nın avukatısınız, benim değil. Ayrıca çocuk değilim ben.”

Avukat dudaklarını birbirine bastırdı ve ardından kafasını salladı. “Pekâlâ, görüşmek üzere.”

Semih Bey arkasını dönüp yanımdan uzaklaşırken boynuma geçirmiş olduğum küçük çantamın içini açarak telefonumu elime aldım. Annem gelirken çantamı da getirmişti, arayıp babamın evde olup olmadığını soracaktım. Hafta içleri evde olmayacağını biliyordum ama yine de emin olmak istedim. Babamla karşılaşmayı kesinlikle istemiyordum, şayet yüz yüze geldiğimiz an kendimi tutamamaktan ve saatler önce duyduklarımın doğru olup olmadığını sormaktan korkuyordum.

İkisine de hazır değildim. Ne o soruyu sormaya ne de cevabını duymaya.

Telefonumun arama kayıtlarında annemi bulmaya çalıştığım sırada, birinin kolumdan tutmasıyla irkilerek arkamı döndüm. Bana insanlara güvenmemeyi ikinci kez öğreten adam karşımda duruyordu. Kolumu hızlı bir şekilde Yiğit’in elinden kurtardım ve ondan birkaç adım uzaklaşıp öfkeyle yüzüne baktım. O ise şimdi oldukça sakın görünüyordu. Dakikalar önce delirmiş gibi şakağıma silah dayayıp beni öldürmekle tehdit eden adamdan eser yoktu.

“Ne istiyorsun?” diye sordum terslenerek. “Yarım bıraktığın işi tamamlamaya mı geldin yoksa?”

Yiğit’in bakışlarında o an bozguna uğramış bir ifade gördüm. “Beni dinle,” dediğinde sesi de sakindi. “Sana zarar vereceğimi düşünmedin, değil mi? Ben onun gibi aşağılık bir katil değilim.”

Yiğit sadece Bora’ya empati kurdurmak istemişti ama arada harcanan ben olmuşum. Bana bir zarar verip vermeyeceğini de

bilemezdim çünkü onu doğru düzgün tanıımıyordum. () sırada ne kadar korkunç görüldüğünü benim gözlerimden görebilseydi, bu soruyu asla sormaya teşebbüs etmezdi. Yiğit o an gözümde Bora'dan farksızdı.

"Nasıl biri olduğun beni hiç ilgilendirmiyor Yiğit Komiser," dedim. Sesimde içine düştüğüm dehşetin izleri vardı. İnsanları tanımak istemişyordum, bana hayal kırıklığından başka bir şey vermiyorlardı. "Beni öldüreceğini düşündüm." Gözlerine hâlâ büyük bir öfkeyle bakıyordum fakat bakışları içimi ürpertiordu. "Bana bunu yaşatmaya hakkın yoktu!"

"Hatalı olduğumu kabul ediyorum." Sesi buz gibiydi. Köşeye sıkışmış bir çocuk gibi eliyle dağınık saçlarını karıştırdı. "Ama o herifin, hissettiklerimi hissetmesi için bunu yapmam gerekiyordu!"

Şaşkın bir tebessüm dudaklarımı işgal etti. "Bunun için de beni kullandın yani, öyle mi?"

Yiğit derin bir nefes alırken bakışlarını etrafa dikti. Bu cevapsız bir kabullenişti.

"Ben sizin gibi adamların oyuncağı değilim!" Bir anda Yiğit'in üzerine yürüdüm ve parmağımı gözüne sokarcasına salladım. "Uzak durun benden, düşün artık yakamdan!"

Başka bir şey söylemeden arkamı döndüm ve hızlıca yürümeye başladım, taksi durağının tersi istikamette yürüyordum ama sorun değildi. Yiğit Mirzanlı bana bir cevap bile verememişti, her seferinde haklı çıkmak beni mahvediyordu. Üç günde tanıdığım adam bile beni kullanmaya çalışmıştı, artık kimseye azıcık bile olsa güvenim kalmamıştı. Emniyet binasının önündeki alanı arkamda bırakacak kadar yürümüştüm, o sırada Yiğit'in yeniden kolumdan tutmasıyla durdum.

"Ne yapıyorsun?" diye sordum şaşkınca. Bu sefer bir cevap vermek yerine, beni nazikçe çekiştirdi ve ben arkasında kalırken hızlı adımlarla yürümeye başladı. Bir kez daha sordum, bu sefer şaşkınlığı atmış, bağıırıyordum. "Deli misin nesen? Ne yapıyorsun? Bırak kolumu!"

"Sana derdimi anlatmayacağım," dedi Yiğit. Artık sakın değildi, sesi sertti. "Sana derdimi bizzat göstereceğim!"

Bir arabanın kapısını açıp beni içeriye oturttuğunda, üzerime kapanan kapıya afallamış gözlerle baktım. Basiretim bağlanmış gibiydi, arabadan çıkmaya çalışmadım. Neden karşıma bir tane bile akıllı adam çıkmıyordu? Arabanın sürücü kapısı aralandı ve Yiğit içeriye girip arabayı çalıştırdı. Beni nereye götürüyordu?

Yol boyunca paylaştığımız sessizlik Karşıyaka Mezarlığı'na vardığımız an son buldu. "Neden?" diye sordum anlam veremeyerek. "Yiğit Komiser... Beni neden buraya getirdin?" Aklıma hücum eden onca korkutucu ihtimalin arasında her şey vardı ancak buraya gelmek yoktu. Bazen gerçekten düşünemiyordum, beni başka nereye götürebilirdi ki?

Yiğit bir cevap vermeden arabadan çıkarken ben de onunla birlikte dışarı çıktım ve karşımda gördüğüm büyük mezarlık alanına çekinerek baktım. Boğazıma bir yumru oturdu, omuzlarıma ise gecelerimi gündüzlerime düşman eden o ağır vicdan yükü... Ağlama isteğiyle dolup taşıdığım saniyeler boyunca hızlı adımlarla Yiğit'in peşinde ilerledim.

Gökyüzü yine kasvetli ve bulutluydu, tıpkı buraya geldiğim o günkü gibi sert bir rüzgâr esiyor, saçlarımı birbirine karıştırıyordu. Yiğit Mirzanlı yine o omuzları düşük, yaralı adama dönüşmüştü. Buranın havasına suyuna düşman gibiydi, yine de buradan başka bir yerde nefes alamıyordu. Birden durdu ve hafifçe arkasını dönüp yüzüme bakarken, "Neden öyle bakıyorsun?" diye sordu.

Ben de durdum ve kollarımla üşüyen bedenimi sıvazlarken gözlerimi kıstım. "Nasıl bakıyor muşum?"

"Korkunç bir şey görmüş gibi," dedi Yiğit, bahsettiği bakışımı küçümseyen bir ifade vardı gözlerinde. "Sanki mezarlarında çoktan çürümüş olan bedenler ayağa kalkıp her an sana saldıracakmış gibi endişeli bakıyorsun."

Kaşları aniden çatıldı. "Elbette öyle bakmıyorum. Sadece burası insana ürperti veriyor."

"Bir zamanlar ben de senin gibiydim," dediğinde tekrar önüne dönüp yürümeye başladı. "Canından bir parçayı kaybedince işler değişiyor. Sanki hiç ölmeyecekmişsin gibi ürpererek baktığın mezarlar, gün geliyor senin ikinci evin oluyor."

Kalbimde uzun bir süre misafir edeceğim sızılar bırakan yolları içimde ağlama isteği uyandırmıştı. Mermer taşın üzerinde "Elif Mirzanlı" yazan kabrin önünde durduğumuzda, buraya neden bir kez daha geldiğimi sorguladım. Kadere inancım vardı fakat bu manzaraya kısmen de olsa sebep olduğumu bilmek beni kahrediyordu. Zamana ve ölüme kimsenin gücü yetmiyordu, ne acı bir hakikatti bu.

Yiğit mermer taşın kenarına diz çöktüğünde, titreyen parmaklarını toprağın üzerine ateşe dokunuyormuş gibi korkuyla dokundurdu. Aynı anda başını bana doğru çevirirken sımsıkı kapattı gözlerini. Acı çekiyordu. Acıdan içi paramparça oluyordu. Tüm bu yaşananlarda bir suçum olmamasına rağmen onun bu halini izleyemiyordum. Bakışlarım yere inerken genzim yanmaya başladı.

"O, öldü dediler." Sesi kupkuruydu, sanki ağlamaya direniyor gibi. "İnanamadım." Parmakları toprağın üzerinde gezinirken üzerinde ufacık taş parçası bile bırakmıyordu. Elif'in tertemiz bir toprağı, üzerinde solmayan çiçekleri vardı. Yiğit burayı her gün ziyaret ediyordu. "Bir kâbus görüyorum sandım." Parmakları toprağı usulca avuçladı, avuçlarına hapsedtiği toprağı sertçe sıktı. "Ama uyanamadım."

Gözlerim terk edilmiş bir kasaba kadar boş bakıyordu, içimdeyse kopan kıyametten kaçıyorlarmış gibi birbirine çarpıyordu acılar.

"İlk önce ağlayamadım bile." Şimdi titriyordu sesi. "Sanki giden benim canım değilmiş gibi, sanki ışığı sönen benim kalbimin diğer yarısı değilmiş gibi öylece izledim." Bakışları mezar taşında yazan isme takıldığında yüzüne ağlamaklı bir ifade çöreklenmişti ve iki kaşının ortasında ince bir çukur oluştu. "Sonra defnettiler onu, dokunmaya kıyamadığım saçlarına toprak atıldılar, bakmaya doyamadığım gözlerine..." Sustu, parmakları avuçladığı toprağı bıraktığı an boğazına doğru tırmandı. "Bedeni tamamen toprak altında kaldığında şu boğazıma bir şey takıldı."

Artık ağlıyordum, yüzümde tek bir mimik oynamıyordu fakat göz yaşlarım tenime kazınmak istercesine yakarak ilerliyorlardı.

“Yanımdayız dediler, geçecek dediler.” Yiğit de ağlıyordu. “Ölenle ölümez evladım dediler...” Sesi tamamen kısıldığında birden ayağa kalktı ve bana doğru yürüdü, simsiyah gözlerini çevreleyen kirpiklerinin sırlıklam olduğunu gördüm. Gözleri kıpkırmızıydı. Dağınık, koyu saçlarına attığı ellerini kafasına bastırırken, “Sonra herkes evine gitti,” diye bağırdı öfkeden çıldırmış gibi. “Gittiler de ben nereye gideceğimi bilemedim!”

Rüzgâr saçlarımı, karşımdaki adamın sözleri yüreğimi hırpalıyordu. Gözlerime olanca hiddetiyle bakıyor olması bir şeyi değiştirmiyordu, acısında sonuna kadar haklıydı. “Ölenle ölülmemiş,” dedi, ağlamakla gülmek arasında sıkışmıştı ifadesi. “Lan kalanlarla da yaşanmıyor ki!”

Öyle kuvvetli bağırıyordu ki ardımızda kalan ağacın dalına tünemiş olan karga çirkin bir sesle öterek uçu. Bana bir adım daha yaklaştığında birbirimize çok yakındık ve ben ilk defa onun yüzüne bu kadar yakından bakıyordum. Kaşları hafifçe çatılırken, gözkapakları gözlerinin üzerine hinerek ifadesini sertleştirdi. Hafif kemerli olan burnuna parmaklarını bastırarak gözlerini tamamen kapattığında, kirpiklerinin arasından bir damla yaş süzülerek sakalların yeşerdiği çenesine kaydı, hiçliğe karıştı.

“Sen söyle,” dedi acı dolu bir sesle. “Ben o adamın hiçbir şey olmamış gibi yaşamasını nasıl seyredeyim?”

“Özür dilerim,” diye fısıldadım yıkık dökük bir halde. Bu sözlerimin hiçbir etkisi olmayacağını bile bile. “Keşke zamanı geriye sarılabilsen, keşke o geceyi hiç yaşamamış kılabilseydin.”

“Sus, Allah aşkına...” Yiğit tek eliyle gözlerini gölgelerken benden hafifçe uzaklaştı, diğer elini bana doğru kaldırdığında çok çaresizdi. “Zaman geriye sarılabilsen ben tüm ömrümü hiç düşünmeden feda ederdim.”

“Ederdin,” diye tekrar ettim sessizce.

“Biri beni anlasın istiyorum,” dedi isyan eder gibi. “Bir Allah'ın kulu beni anlasın ve dünyayı yaksan yeridir desin!” Boğuluyormuş gibi nefes aldı. Buraya gelmeden önce onu suçladığım için kendimden nefret ediyordum.

“Defol buradan!”

Aramıza bir bomba gibi düşen öfkeli cümle, farklı bir sese aitti. Yiğit kafasını kaldırıp omzumun gerisine baktığında siyah bakışları hafifçe kısıldı. Ben de hızla arkamı döndüğümde, kırklı yaşlarının başlarında gösteren, solgun ve küçük yüzlü, ıslak kirpiklerinin arası ateş almışçasına sadece bana bakan yorgun bir kadın gördüm. Saçlarının tepesinden gerisini siyah bir şalla kapatmış ve tamamen siyah giyinmişti.

Bakışlarının odağında sadece ben vardım, sanki kim olduğumu biliyormuş ve birazdan beni öldürecekmiş gibi bakıyordu.

“Bu o, değil mi?” diye sorarken dahi gözleri gözlerimden ayrılmamıştı. “Kızımı öldüren caninin nişanlısı!” Söylediği her sözle beraber adım adım bana doğru yaklaşıyordu. Öyle kötü bakıyordu ki bir an arkama bile bakmadan kaçıp gitmek istedim.

Bu kadın Elif’in annesiydi. O an aklıma Berat’ın anlattıkları geldi.

“Nasıl kıydınız?” diye sordu haykırırcasına. Bir adım ötemde durup ellerini havaya kaldırdı ve saldıracakmış gibi bana doğru uzattı, bense korkuyla bir iki adım geriye gittim. Yiğit kadını kollarından tutarak benden uzaklaştırdı. Fakat kadın faltaşı gibi açılmış gözlerini bir an olsun üzerimden ayırmadı. “Kızımı orada bir başına bırakıp gitmeye nasıl elverdi içiniz?”

“Anne yapma,” dedi Yiğit kadını sakinleştirmek istercesine. “O kızın hiçbir suçu yok!”

Kadın damadını dinlemiyordu. Kollarında debelenip bana doğru atılmaya devam ediyordu. Yiğit onu serbest bıraksa beni paramparça edecek gibi hiddetli bakıyor fakat bir yandan da bunu yapmaya gücü yetmeyecekmiş kadar halsiz görünüyordu. Sanki bıraksa yere yığılacaktı. “Ne demek suçu yok?” diye yakardı kadın. “Göz göre göre ölüme terk etmediler mi benim zümrüt gözlümü?”

Kendimi bu ana, bu iki yaralı insana ve hatta bu şehre bile yabancı hissediyordum. Ruhum bu bedene emanetçilik etmekten çok sıkılmıştı, hayatı hâlâ doyasıya yaşayışım vardı ama ben, ben olmaktan nefret ediyordum artık. Başta kendimin olmak üzere, etrafımdaki herkesin sebep oldukları ve ağır sonuçlar doğurmuş suçları vardı. Boyle bir hayat istemiyordum.

“Bırak beni oğlum,” dedi kadın, hüngür hüngür ağlıyordu. O ağladıkça ben de ağlıyordum. “Onlar aldı kızımı. Onlar sehep oldu!”

Yiğit nasıl zaptedeceğini şaşırdığı kadını, son çare olarak tamamen kollarının arasına aldı. Kadın heybetli bedeninin kollarında kaybolup giderken yüzü yüzümden çekildi ve tamamen hıçkırıklara boğuldu. Ağzımı açıp tek kelime edememiş olmanın acısı vardı içimde. Ama konuşsam ne söyleyecektim? Böyle olmasını ben istememiştim, kelimeler çare değildi.

“Git buradan Hande,” dedi Yiğit, adımı sanki uzun bir zamandır hayatında olan biriymişim gibi samimiyetle sarf etti. Hâlâ aynı noktada durup yaşlı gözlerimle kendinden geçmiş gibi ağlayan kadını izlerken, Yiğit gitmemi istercesine kafasını salladı.

Arkamı dönüp hızla oradan uzaklaşırken tüm mimiklerim ağlamanın esiri olmuştu. Dudaklarım titredi ve gözlerim kısıldı, aynı anda omuzlarım şiddetle sarsıldı ve ben sesim duyulmasın diye elimi ağzıma kapatarak hıçkırdım. Bir süre sonra, onların beni göremeyeceği kadar uzaklaştığımı fark ederek durdum ve omzumun üzerinden geriye baktım.

Kadın mezar taşının kenarına çökmüş, ağlayarak toprağı okşuyordu. Yiğit ise kadının başında dikiliyordu. O an sanki onları izliyor olduğumu fark etmiş gibi geri dönüp bana son kez baktı. Bense hızla dönüp mezarlığın çıkışına doğru yürümeye başladım. Neresinden tutsam elimde kalan bir hayatı yaşamak bir gün benim de sonum olacaktı.

Dün eve geldiğimde ilk olarak sıcak bir duş alıp yorgunluğumdan kurtulmuştum, sonra açlıktan bayılmamı engelleyecek kadar karnımı doyurmuştum. Uyumak için odama geçtiğimde beynim ağrıdan zonkluyordu, annem her zamanki gibi benimle dedikodu yapabilme peşindeydi ama onu bir şekilde geçiştirmeyi başararak yatağıma girmiştım. Nişan sonrasında yaşanan felaketin izleri uykularımı uzun bir süre kaçıracığa benziyordu.

Öyle de oldu.

Sırf babamla karşılaşmamak için erkenden kapandığım odamda, yatağımın içinde saatlerce donup durdum fakat gram uyku girmedi gözüme. Oysa bedenim beş dakikalık uyku için bile yalvarıyordu. Sabahın erken saatlerinde mutfaktan gelen takırtıları bahane ederek ayaklandım ve saçlarımı toplayarak odamdan çıktım.

İki gecesini de uykusuz geçirmiş bir insana göre fazla dinç olduğumu hissettim.

Saat sabahın sekiziydi ve annem mutfaktaydı. Babamın se-kiz olmadan evden çıktığını pencerenin ardında buruk gözlerle izlediğim için rahattım, abimse dokuza doğru evden çıkıyordu. Çalıştığı büyük oto galerisinin sahibi tanıdık olduğu için oradaki muhasebe işlerine bakıyordu. Babamın deyişiyle, okuyup hayatını kurtarmadığı için sürünüyordu ama Cenk hayatından mem-nundu. Abim babam gibi değildi. Aza kanaat etmeyi severdi.

Annem mutfak masasının üzerini kahvaltı tabaklarıyla do-natıyordu. Cenk ise tek gözü kapalı bir halde telefonunu kur-calıyordu. Hazırlanmış olmasına rağmen uykusu açılmamış gibi bir hali vardı. Annem bu konuda fedakâr bir kadındı, hakkını yiyemezdin. Yıllardan beri hep sabah erkenden uyanır ve bizim için kahvaltı hazırlardı. Ben artık okula gitmiyordum fakat işe giden babam ve abim için halâ hiç gocunmadan erkenden uya-nıyordu. Bu onun için bir alışkınlık haline gelmişti.

Annem beni gördüğünde kaşlarını hafifçe çattı. “Sen neden bu kadar erken uyandın, Hande?” diye sordu. “Top patlasa uyanmazdın on birden önce.”

Abim gözlerini üzerime dikmiş bakarken ilk başta konuşama-dım. Fakat ne zamana kadar abimden çekinecektim ki? “Bugün Bora’nın mahkemesi var,” diyerek kaçırdım gözlerimi. “Serbest kalacak.”

Annem ve abim, Bora’nın gözaltına alınışının altında yatan esas sebebi bilmiyordu. Bora’nın bir kadını öldürdüğünü, içeriye çok ciddi bir suçlama yüzünden girdiğini de. Haldun Amca onla-rı kandırmıştı. Yigit’le sadece tesadüfî bir şekilde kavga ettiğini, o nedenle polise hakaretten gözaltına alındığını söylemişti. Çün-

kü oğlunu bir daha içeriye düşmekten kesinlikle kurtaracağına inanıyordu, kimseler meselenin esas yüzünü bilmesin istiyordu.

“Ah Bora...” Annem acır gibi buruşturdu yüzünü. “Terzi kendisi söküğünü dikemezmiş diye boşuna söylememiş atalar.” Annem Bora’dan bahsettiği zaman abim ona şeytan görmüş gibi bakıyordu. “Geçenlerde polisler Cenk’i içeriye aldığı anda Bora koştu geldi, ne yapıp edip içeriden çıkardı oğlumu. Ama kendisi tüm geceyi nezarete geçirmek zorunda kaldı.” Annem bu sözlerle esas olarak Bora’nın düştüğü zavallı durumu değil, abimi kurtaranın Bora olduğunu kastederek abimin yüzüne vurmaya çalışıyordu.

“Keşke ben de sabaha kadar içeride kalsaymışım,” diye çıkıştı abim. Annemin ona laf çarptığını anlamıştı. “O itten yardım istediğinize inanamıyorum!”

Annemle abimin tartışmaya tutuşmasını engellemek adına hemen araya girdim. “Abim suçsuz olduğu için serbest kalmıştı,” dedim durumu toparlamak için. “Eğer bir suçu olsaydı Bora zaten onu çıkaramazdı. Bora da suçlu olduğu için içeriden çıkamadı zaten.”

Aslında mahkemeye değil, Bora’nın evine gidecektim. Mahkemenin kaçta görüleceğinden haberim bile yoktu.

“İnşallah devlet memuruna hakaretten on yıl yer,” dedi Cenk alaycı bir tavırla. Aslında böyle bir şeyin mümkün olmayacağını bildiğinden rahatça söyleniyordu. Ona kızgınca baktığımda ne var dercesine kaşlarını kaldırıp bana ters ters baktı. Sonra ağzından çıkmış olan pis zeytin çekirdeğini bana doğru fırlattı.

Evet, eskiye dönmüştük.

Tiksinerek geriye çekildiğimde, “Yapma şunu,” diye cırladım. “İğrençsin, iğrenç!”

“Cenk!” diye kızdı annem o an. Portakal suyuyla dolu sürahiyi masaya bırakarak kendisine bir sandalye çektiğinde, “Ağzından çıkan her dileğe dikkat et,” diye konuştu. “Allah korusun, gerçek oluverir.” Parmağını masaya iki kere vurdu. Annemin tuhaf batıl inançları vardı.

“Keşke gerçek olsa diyeceğim ama kötüye bir şey olmaz,” dedi abim. “Hele Bora’ya hiçbir şey olmaz!”

“Cenk!” diye bağırdı annem bir kez daha. Elini kaldırıp abimin kafasına vurdu. “Artık Bora’ya kin gütmeyi bırakır mısın? Enişten o senin!”

Abim söylenirken annem bana döndü. “Hande, ben de seninle geleyim mi?” diye sordu. “Kaçtaymış bu mahkeme?”

“Hayır anne,” diye itiraz ettim. Benim mahkemeye falan gideceğim yoktu, evden onun için çıkmayacaktım. “Haldun Amca benim bile gelmemi istemiyordu.”

“Aman iyi,” dedi annem, bozulmuş gibiydi.

“Size afiyet olsun,” diyerek oturduğum sandalyeden kalkıp mutfaktan çıktığımda annem söylenmeye devam ediyordu.

“Bu evde herkes bir tuhaf zaten.” Mutfaktan çıktıktan sonra duvara yaslanıp dinledim. “Gördün değil mi babanın yaptığını? Dün eve gecenin bir köründe geldi! Nerede olduğunu sordum ama beni geçiştirdi. Sabah da erkenden çıkıp gitti. Sanki bizden kaçıyor gibi...”

Delicesine çarpmaya başlayan kalbimin üzerine bastırdım elimi. *Sizden değil*, dedim içimden. *Babam benden kaçıyor*.

Abim annemin üzüntüsünü alaya alıp, “Babam seni aldatıyor olabilir anne,” dedi gülerek. Babamın asla böyle bir şey yapmayacağını bildiğinden rahat konuşuyordu. “Ne dersin, basmaya gidelim mi?”

Annem bu sefer ciddi bir şekilde bağırdı. “Yeter artık, Cenk!”

Hazırlanıp evden çıktığım sırada, annem arkadaşları için hazırlık yapıyordu. Bugün misafirleri olacaktı. Böylelikle peşime düşme ihtimali tamamen ortadan kalkmıştı. Birkaç sokak boyunca yürüyüp önüme boş bir taksi çıkar umuduyla gözlerimi yollara dikmiştim ama ihtiyacım olduğunda asla taksi bulamıyordum. Şanssızdım çünkü. Sonunda pes ederek durağa yürüdüm ve sıradaki boş taksinin arka koltuğuna oturdum.

Yaşlı taksi şoförü homurdanarak direksiyona geçtiğinde, “Nereye abla?” diye sordu. Araç hareket ettiğinde gözlerimi dikiz aynasına çevirip taksiciye baktım. “Çayyolu’na gideceğim.”

Adam kafasını sallayıp ana yola çıktığında gözlerimi kapatıp koltuğa iyice gömüldüm. Bora’nın evine gidiyordum. Gece gözü-

me uykunun girmediği saatlerde, aklıma içindekileri göreceğimi korkusuyla bana bağırarak elimden çekip aldığı kutu gelmişti. Bu sefer yaptığım şeyin doğruluğunu ya da yanlışlığını düşünmeyecektim. Bora'nın o kutuda neler sakladığını görmezsem aklımı yitirebilirdim çünkü. Bu sefer yakalanmayacağım için içim rahatı.

Taksiden inip demir kapıyı araladım ve evin kapısına doğru yürüdüm. Bora bana evin yedek anahtarını çok önce vermişti, bense bir kez olsun girmemiştım evine. Bu anahtar ilk kez bugün işime yarayacaktı. Anahtarı kilit yuvasına takıp kapıyı açtıktan sonra içeriye girdim ve kapıyı kapattım. Evde çiçeksi bir koku vardı, içerisi yeni temizlenmiş olmalıydı.

Elimdeki anahtarı çantamın içine attım ve çantamı kapının girişindeki portmantoya asarak doğruca merdivenlere ilerledim. Üst kata ulaştığımda adımlarım beni onun odasına götürdü. Bu ev bana her zaman korkunç görünürdü, şimdi ise bomboştu. Attığım her adımda gözlerimin önünde Bora'nın yüzü ve can yakan gözleri beliriyor, içime sancılı bir kasvet çörekleniyordu.

Artık ona duyduğum nefretin eskisi kadar yakıcı olmadığını fark ettim. Öfke anında nükseden kötü duygular gibiydi nefretim, uzun sürmüyor ve sakinleştikten sonra kayboluyordu. Sonra yerini tuhaf bir boşluk hissi dolduruyor, içim sızlamaya başlıyordu. Kulaklarımda, bana bir şey olacağının endişesiyle sarf ettiği haykırışlar vardı. Kendimi Bora'nın odasında bulduğumda çiçeksi kokunun yerini, onun kendine has kokusu aldı. Bu koku burnumun direğini sızlatmış, içimde dolup taşan ağlama isteğini artırmıştı.

Düşünmeye vaktim yoktu. Telaşlı adımlarla gardroba yürüyüp kapaklarını araladığımda hafifçe eğildim ve o gün rafta gözüme çarpan kutuyu aradım. Kutuyu yerinde bulamamanın hayal kırıklığıyla duraksadım ama pes etmedim. Bora akıllı adamdı, bu odayı bir kez daha karıştıracığım ihtimalini göz önünde bulundurarak kutuyu farklı bir yere saklamış olmalıydı. Sırasıyla bütün raflara, bölmelerin arkalarına, askıların arasına ve tüm çekmecelere baktım.

Kutu yoktu.

Güçlükle kaldırdığım yatağın bazasının altını, kitaplığını, konsolu ve banyoya varıncaya kadar her yeri araştırdım ama yoktu. Bora'nın bugün serbest kalıp ilk iş olarak evine geleceğini bilmesem asla pes etmez ve bahçeye varıncaya dek her yeri karış karış arardım. Aklıma koyduğumu yapardım fakat o kadar çok vaktim yoktu, üstelik dakika başı esneyip duruyordum. Fena halde uykum gelmişti.

Yorulduğumu, davetkâr bir uykunun beni kollarına çağır-
dığını hissettiğim an gözlerim Bora'nın yatağına çevrildi. Arsız
adımlarım benden izin almaksızın oraya doğru yürüdüğünde
kendimle savaşmadım. Bedenimi yatağın üzerine, kafamı da
yastığına gömdüm. Saatlerdir kendi yatağımda uyuyamadığım
uykuyu onun yatağında uyuyacak olmak saçma gelmişti ama
umursamadım. Gözlerim yorgunca kapanırken fark ettim ki
beni dinginleştiren ve uykuya davet eden etken onun kokusuyla
harmanlanmış bu odaydı.

Tavandan sarkan lamba, uğursuz bir cızıltı çıkararak uyku-
mu zedelediğinde gözlerim fevrice açıldı. Yatakta sırtüstü yatar
vaziyetteydim, sanki saatlerce koşmuş ve hiç durmamışım gibi
saç diplerim ıslaktı. Boğazımda yutkunarak yok edemeyeceğim
bir kuruluk olduğunu hissettiğimde yataktan doğruldum ve et-
rafa baktım. Odanın içi zifiri karanlıktı, sonuna dek aralık olan
camların ardından içeriye sert bir rüzgâr esiyor ve beyaz t l per-
deler odanın ortasına doğru dalgalanarak adeta dans ediyordu.

Çıplak ayaklarımı yataktan sarkıtıp ayağı kalktığımda oda-
nın kapısına doğru ilerledim. Boğazımdaki kuruluk yutkunma-
ma dahi izin vermiyordu. Evin içindeki zifiri karanlığa rağmen
her şeyi çok net görüyordum, kapıyı araladım ve bir ruh gibi hiç
ses çıkarmadan merdivenlerden aşağı indim.

Tavandaki lambanın çıkardığı cızırtıyı hâlâ duyuyordum.

Kalbimde, ~~sebebin~~ bilmediğim feci bir ağırlık vardı. Attığım
her adımda, varacağım yolun sonunda felaketimi göreceğimi
fısıldayan sesler yankılandı. Umursamadım. Merdivenin son
basamağını indiğimde, topuğumun hemen altına sanki bir cam

kırığı saplandı ve dudaklarımdan feryat dolu bir ses yükseldi. Acıyı en derin haliyle hissederek durdum, tek ayağımı havaya kaldırdım ve acının kaynağına dıktım gözlerimi. Tenimde hiçbir hasar yoktu, kan yoktu ama acı vardı.

Sesler kulaklarımda giderek şiddetlendiğinde evden koşarcasına çıktım ve karanlık gecenin acımasız kollarına savruldu. Etraf o kadar karanlık ve pusluydu ki nerede olduğumu, nereye gideceğimi bilmiyordum. O an bakışlarıma çarpan detayla durdum. Bir kaldırımın kenarında küçüklüğümü oturuyor, yorgun ve umutsuz gözlerle beni seyrediyordu. Üzerinde babamın hediyesi, pileli eteklere sahip kırmızı elbisesi vardı. Bunca karanlığın ortasında bile göz alıcı bir şekilde parlıyordu. Sesler biraz daha şiddetlendi, kaçıp gitmek ve kurtulmak için bir adım attığımda kaldırımdaki küçük kız çocuğu, sanki benim göremediğim bir şeyi görüyormuş gibi kafasını sallayarak yüzünü dizlerinin üzerine korkuyla gömdü.

Geçmiş ve gelecek birbirine girmişti.

Onu ardımda bırakarak yürümeye ve hatta koşmaya başladım, bir an sonra nefes nefese kaldım ve hatta boğulmaya başladım. Koşarak ardımda bıraktığım karanlık yolların gölgesi gibi enseme vuran sıcak, yüksek dumanlar takatimi tamamen tükettiğinde pes ettim, usulca arkamı döndüm ve kendimi zamansızlığın koynuna teslim ettim.

Her yer yanıyordu, yüksek alevlerin esir almadığı bir karış toprak kalmamıştı. Tek bir ağaç vardı; heybetli gövdesine, uzun ve büyük dallarına, simsiyah yapraklarına alevler asla sıçramıyordu. Ağacın dalından uzun, beyaz bir kumaş parçası sarkıyordu. Sanki kendisini göstermek istercesine uçuşan etekleriyle güzel bir gelinliği andırıyordu.

Alevler yükselerek ağaca sıçradı, ağaca hiçbir şey olmadı ama gelinliğin etekleri tutuşmaya başladı. Simsiyah dumanlar eşliğinde hızla yanan beyaz gelinlikten geriye sadece küller kaldığında, ayaklarımdan altındaki toprak titreyerek ikiye ayrıldı. Ve ben açılan koca yarıktan içeriye hızlıca düşmeye başladım. Gözlerim usulca kapandı. Sırtım sert bir zemine temas ederek durduğunda parçalara ayrılmış gibi kuvvetli bir acı hissederek çığlık attım.

Gözlerimi tekrar aralandığında çılglık çılgıca doğrulmaya çalışıyordum fakat birisi omuzlarımdan tutarak beni durdurdu. Nefes alamıyormuş gibi ellerimi boğazıma götürdüm ve üstümdeki in-trikonun yakasını var gücümle çekiştirdim. Bora karşımda duruyor, yeşil gözlerinde dalgalanan telaşlı ifadesiyle doğrudan yüzüme bakıyordu. Beni tekrar yatırdığında, "Sakin ol," diye fısıldadı yatıştırıcı bir sesle. "Sadece kötü bir rüya görüyordun, geçti."

Sahiden gördüklerimin hepsi kötü bir rüya mıydı? Bora'nın burada olduğuna, şu an beni sakinleştirmeye çalıştığına ve hâlâ onun yatağında yatıyor olduğuma inanamıyordum. Korku dolu bakışlarımı onun üzerinden ayırıp odanın içinde gezdirdim. Zifiri karanlık yoktu, gündüz hâlâ devam ediyordu fakat ben saatin içinde ters dönmüş kollar gibi zamanı kavrayamıyordum. Bakışlarım tavana kaydı, rüyamda gördüğüm o cızırtılı lamba yoktu. Ne alevler yükseliyordu ne de kaçıyordum. Ne kulaklarımda korkunç fısıltılar vardı ne de kaldırımın kenarında küçüklüğüm oturuyordu.

Bora haklıydı, kötü bir rüya görmüştüm.

Buna ikna olduğum an, sanki rüyamda ayağımın altına battığını hissettiğim cam parçası tekrar batıyormuş gibi derin bir sızı hissederek acıyla inledim. Hızlıca yatağın içinde toparlanmaya çalıştığımda Bora da afallamıştı. Yatağın içinde oturur vaziyete gelerek tek bacağımı kaldırdım ve acıyı derin bir şekilde hissettiğim ayağımın altına dehşet içinde baktım.

Görünürde hiçbir şey yoktu, öyleyse neden bu kadar çok acıyordu? Bu acı hissi, gördüklerimin bir rüyadan ibaret kalma-yacağını mı anlatmaya çalışıyordu?

"Rüyamda ayağıma bir cam parçası battı," dedim ağlamaklı bir sesle. Sanki koşarken düşüp dizlerini kanatmış küçük bir çocuk gibi sızlanıyordum. "Gördüklerim bir rüyaysa neden hâlâ canım acıyor?"

Bora ayağıma dikkatle baktı. "Bir şey batmış gibi görünmüyor, psikolojik olarak öyle sanmışsın."

Sözleri ikna olmama yetmemişti, kafamı olumsuzca salladım. "Ben kesinlikle hâlâ o rüyanın içindeyim," dedim korku dolu bir sesle. "Sen gelmiş olamazsın, uyuduğumda burada değildin."

“Rüya değil,” dedi Bora, ama gerçek olduğunu kanıtlamak ister gibi bir çabası yoktu. “Sana geleceğimi söylemiştim...” Soğuk ses tonuna inat ateş gibi sıcak olan eli yüzüme değdiğinde gerçeğin içindeydim. Evet, rüya değildi. “Fakat bana, geldiğimde seni burada bulacağımı söylememiştin.”

Yüzüme dokunduğu eli tenimi yakıyor, iki kirpiğinin arası içine düştüğüm en dipsiz kuyu olacağını haykırır gibi acımasızca bakıyordu. Kendimi geri çektiğimde eli yüzümden usulca kayıp gitti. “Ne zaman geldin?” diye sordum. “Geldiğini neden duymadım? Kaç saattir uyuyorum ben?”

Dilimden düşen tüm kelimelerin telaşlı olması Bora’nın tam karşımda duruyor olmasından kaynaklıydı. Sadece odasını karıştırıp o gelmeden gitmiş olmalıydım. O zaman şu soğuk ve ürkütücü bakışlarına maruz kalmaz, az önceki saçma rüyayı da görmezdim. Şimdi ne olacaktı? Bora’ya göre ben, onu iki kez sırtından vurmuştum. O ise tüm bu yaptıklarımı yanıma kâr bırakacak bir adam değildi, hâlâ sessiz ve sakin duruyor olması hiç hayra alamet değildi. Onun şu an ortalığı yangın yerine çevirip yaptıklarımın hesap sorması gerekiyordu.

Her zaman söylerdim, sakinliği daha korkunçtu.

“Geleli birkaç saat oluyor,” dedi yüzüme dikkatle bakarken. O vakitten beri uyuyor olmalıydım, beni uyandırmamıştı. Siyah saçları yeni yıkandığını belli edercesine ıslak ve dağınıktı. Ben buradayken o banyosunda duş almıştı ama hiç ses duymamıştım. Üstünde gri spor bir tişört ve altında siyah bir eşofman vardı. Belli ki evde kalacak, dışarı çıkmayacaktı.

Bakışlarında giderek şiddetlenen ürpertici ifadesiyle yüzüme doğru yaklaştığında, dudaklarından ilk hesap cümlesi döküldü. “Şimdi sen bana neden burada olduğunu açıkla.”

Yüzündeki morluğun rengi bir miktar açılmış, burnunun ucundaki yara ise neredeyse iyileşmişti. Fakat iki gecenin uykusuzluğunu ve yorgunluğunu taşıyan çehresi epey solgundu, gözleri uykusuz ve fersiz görünüyordu. Derin bir nefes alırken yüzümü çevirdim. Bora ise anında çenemden tutup ona tekrar

hakmamı sağladı. Bana bir soru sorduğunda gözlerimi ondan kaçırıyor olmamdan hoşlanmıyordu.

Ne diyeceğimi kestiremiyordum. Aklım hâlâ görmüş olduğum rüyada takılı kalmıştı. Sen yokken odanı, dolabını ve eşyalarını kurcalayıp o kutuyu tekrar aradım diyemezdim. Evine gelip seni burada bekledim de diyemezdim. Nitekim onu beklemem ya da görmem için hiçbir sebebim yoktu. Ne söylersem söyleyeyim, onu ihbar ettikten sonra Emniyet'e gelip saatlerce onu beklemem kadar eğreti duracaktı.

Ben Bora'dan ziyade kendimi anlamıyordum. Neden ondan kurtulmayı bu kadar çok isterken kendimi sürekli onun yanında buluyordum? Pişkince yatağına kadar girip saatlerce uyumuştum. Kendimi utanmaz ve arlanmaz bir kız gibi hissediyordum. Konuşamayacağımı, ona hiçbir şey açıklayamayacağımı anladığım an, saatlerce uyuduğum yataktan hızla kalktım ve gitmeye çalıştım.

Bora bileğime geçirdiği parmaklarıyla gitmemi engellemişti. Benden hiçbir şeyin hesabını sormadan, öylece çekip gitmeme izin vermeyecekti.

"Senin derdin ne?"

Bana cevabını bilmediğim bir soru soruyordu. Omzumun üzerinden geriye dönüp ona baktığımda yatağın kenarında oturmaya bir son vererek ayağa kalktı ve karşıma dikildi. Bileğimi usulca serbest bırakıp gözlerime baktığında, kafamı kaldırıp boş gözlerle seyrettim yüzünü.

"Bir derdim yok," dediğimde tek kaşı havaya kalktı. Verdiğim cevabı cevaptan saymayan sert bakışlarında adı gibi fırtınalar kopuyordu. "Ne geliyorsun, ne gidiyorsun." Kafasını hafifçe eğerek yüzünü yüzüme daha yakın kıldı. "Ben en başından beri ne istediğimi biliyorum." Havaya kaldırdığı parmağını sertçe omzuma bastırduğunda sesi suçlayıcıydı. "Ama sen, ne istediğini bilmiyorsun!"

"Bilmiyorum," diyerek onayladım onu. "Ben gideyim, sen de dinlen. Sonra konuşuruz bunları." Bir an önce evime gitmek istiyordum, onun yanında kalmak ve hesap soruşlarına maruz kalmak istemiyordum. Arkamı döndüğüm an, "Nereye?" diye sordu Bora. "Ben gidebilirsin dedim mi?"

İşte şimdi başlıyorduk.

Anlık bir duraksamanın ardından hızlıca kapıya doğru yürüdüğümde arkamdan geldiğini adım seslerinden anladım. “Gitmek için senden hiçbir zaman izin istemedim, istemem de!” Kapıdan çıkıp aynı hızla merdivenlere yürürken Bora arkamdaydı.

“Gelmek için de izin istemedin hiçbir zaman!” dedi neredeyse bağırırçasına. Neyi kastettiğini yine anlamamıştım. Sonra beni olduğum yere çivileyecek sözler sarf etti. “Hadi git gidebiliyorsan, tüm kapıları kilitledim.”

Arkamı döndüm ve ona kaşlarımı çatarak baktım. “Neden böyle bir şey yapma gereği duydun?”

“Hesaplaşacağız çünkü!” Parmağını bana doğru tehditkârca salladı. Ben merdivenlerin önünde, Bora odasının kapısı önünde dikiliyordu. Sözleri telaşlanmama neden olmuştu fakat belli etmeyecektim. Bana hesap sormaya nereden başlayacağını da çok iyi biliyordum. O yüzden ne kendimi, ne de onu yormak istemedim.

“Dün sen içerideyken Yiğit’le birlikte mezarlığa, karısının yanına gittim.” Her zaman ona meydan okuyan ifademle ve dik tuttuğum omuzlarımla karşısında dikilirken aslında görüldüğüm kadar cesur değildim. Ama Bora bu söylediğimi zaten biliyordu ve zaten hesap soracaktı. Geciktirmenin bir manası yoktu.

Bora bir müddet boyunca, hiç istifini bozmadan yüzüme baktı. Bu durgunluğun ve sessizliğin altından, birazdan beni boğmak için üzerime atlayacak olan bir adam çıkacaktı. Çatık kaşları ve tehlikeli duruşu sarsılmazken, “Ne o?” diye sordum sessizce. “Senden önce ben söyledim diye hesap sormanın tadı mı kaçtı yoksa?”

Bora hâlâ aynı yerde duruyor, gözlerini bile kırpmadan bana bakıyordu. “Peşimde gereksiz bir herifin olduğunu ve sürekli beni izleyip sana ispiyonladığını bilmiyor muyum sanıyorsun?” Cesaret hapı yutmuşum gibi bir bir sıralıyordum Bora’yı delirtecek tüm cümleleri.

Bora hâlâ hareketsizdi fakat bakışlarında gittikçe hiddetlendiğini belirten bir ateş büyüyordu. Sessizliğinden iyice yorulmuşum. “Bir şey söyle,” dedim bezgince. “Sinirlendiğinin farkındayım. Yiğit’le gittiğim için...”

“Siktir git Hande!” diye bağırdı Bora. Lafı ağzıma tüm hidetiyle tıkmıştı. Ne duyduğumu bir an kavrayamadım ve gözlerim şaşkınca büyüdü. Onu küfrederken gördüğüm ilk an değildi bu, ama küfrünün muhatabı olduğum ilk andı. Hayli afallamış ve bozulmuştum. Aynı anda elini merdivenlere doğru kaldırdığında, “Çık git yoksa elimden bir kaza çıkacak,” diye bağırdı. “Hemen şimdi, kaybol!”

Kapısı aralık bir halde duran odasından içeriye girip kapıyı kırarmış gibi sertçe çarptığında gözlerimi birkaç defa kırpma zorunda kaldım. İçeriden bir şeylerin yere devrilme, kırılma ve hatta parçalara ayrılma sesleri yükseldiğinde bacaklarım titredi, korku içinde merdiven basamaklarını çiftler çiftler inip alt kata ulaştım ve hızla kapıya yürüdüm.

Çantam portmantonun üzerinde değildi, Bora sırf gitmeye-yim diye alıp saklamış olmalıydı. Blöf yapıp yapmadığını anlamak için dış kapıya ilerledim ve kapının kulpunu aşağı indirdim ama kapı açılmadı. İşte şimdi bitmiştim. “Kapıyı gerçekten kilitlemiş,” dedim kendi kendime konuşurken. “Sıçtın sen Hande!”

Tekrar evin içine dönüp nereye saklanabileceğimi düşünürken korkudan tırnaklarımı ısıırıyordum. Önce odalardan birine saklanmayı düşündüm, sonra kendimi banyoya kilitlemeyi. Daha sonra saçmalıyor olduğumun farkına varıp sessizce salona yürüdüm. Böyle olacağı, sözlerimin onu bu kadar öfkeliendireceği aşikâr değil miydi? Neyden korkuyordum ki?

Biraz olsun sakinleştiği an aklına kapıları kilitlediği ve hâlâ bu evde mahsur olduğum gelecekti, sonra kalan hırsını çıkarmak için yanıma gelecekti. Bundan kaçışım yoktu. Beklemekten başka çarem de yoktu. Salondaki koltuklardan birine geçip oturduğumda kafamda son iki gündür yaşananların muhakemesi dönüyordu.

Serdar ve Yaren’in nişanında ettiğimiz dansın sonunda, Bora beni tek bir cümlesiyle alt etmişti. Her şeyi bildiğini o an anlamıştım. Nasıl anladın diye sorsam asla söylemezdi. Sonuç olarak, ondan gizleyip sakladığım bir şey yoktu, artık hiçbir şey beni huzursuz etmemeliydi. Sadece neyle cezalandırılacağımı merak ediyordum.

Polisler Bora'yı gözaltına aldıkları an, beni ele vermek hiç aklının ucundan geçmemiş miydi? Bora'yı nezarethanede ziyaret ettiğimde aklımda sadece bu vardı. Dört aydır beni tehdit ederek yanında tuttuğu kozu kullanmaya bile yeltenmemişti.

Dakikalar geçti, oturduğum koltuk artık bana batmaya başladığında ayağa kalktım ve salonun içinde gezinmeye başladım. Konsolun üzerindeki küçük saat öğlenin ikisini gösteriyordu. Ben buraya geldiğimde ise saat sabahın onuydu. Tüm korkularımı bir kenara atıp yukarı çıkmak ve Bora'yla yüzleşmek istiyordum ama buna cesaretim yoktu.

Sıkıntıdan kendimi bilyardo masasının başında bulup oynamaya bile çalışmışım ama istekayı toplara vurduğum an büyük bir gürültü çıkıyordu. Vazgeçip bıraktım ve mutfığa gitmek için adım attığım an yukarıdan kapının açılma sesini duydum. Ne yapacağımı şaşırmış bir halde tekrar koltuğa geçip oturdum ve tek ayağımı yere vurarak beklemeye koyuldum.

Bazen çok korkak oluyordum, işte o an kendimden ciddi anlamda nefret ediyordum.

Bora merdivenlerden aşağı iniyor olmalıydı, basamaklara attığı adımların seslerini duyuyordum. Az sonra bu kapıdan içeriye gireceğini bildiğimden nefesimi tuttum fakat o salona değil, mutfığa doğru yürüdü. Aradan birkaç dakika geçtiğinde elinde büyük bir kahve kupasıyla salon kapısının önünde göründü.

Uyuyamadığı için uykusunu kahveyle dağıtmaya çalışıyordu.

Üzerinde dumanları yükselen bardağı kulpundan değil, eli yanmak pahasına ortasından tutmuş, üstelik avucuyla da sarmalamıştı. Aramızdaki onca mesafeye rağmen burnumun dibinden bana bakıyormuş gibi tedirgin olarak parmaklarımı koltuğun kumaşına geçirdim. Otkesinde bir gram bile azalma olmamıştı, hâlâ deli deli bakıyordu.

“Seni kovduğumu hatırlıyorum,” dedi ruhsuz bir sesle. “Neden hâlâ buradasın?”

Benimle dalga mı geçiyordu? “Kapılar kilitliyken nasıl gideyim?” diye sorduğumda sesim kedi yavrusunun sesi kadar cılızdı. “Bacadan çıkacak halim yok.”

“Yerinde olsam hacadan çıkardım.” Kapının önünde dikilmeğe bir son vererek salonun içinde bana doğru yürüdüğünde iyice kapana kısılmıştım. “Ya da camı kırardım ama sen bunu akıl edemezsin.” Elindeki sıcak kahve kupasını konsolun üzerine bırakarak yüzünü bana döndüğünde suratı sırke satıyordu. “Neyse ki şanslısın, şu an hiç olmadığım kadar sakınım.”

Hiç de öyle görünmüyordu ve ben her an tetikte bekliyordum. Bana doğru adım attığı an topuklamaya hazırdım. Aslına bakılırsa Bora'nın hiddeti hiçbir zaman bana fiziki olarak zarar vermemişti. Tabii vermeyeceği anlamına da gelmediği için tedbirli davranıyordum. Sadece dört aydır tanıdığım ve her türlü deliliğine şahit olduğum bir adama güvenemezdim.

“Benimle ilgili planın nedir?” diye sordum büyük bir cesaretle. Ne düşündüğünü bilmek istiyordum. “Tüm bunları hazmedecek bir adam olmadığını biliyorum, ne yapacaksan şimdi yap lütfen.”

“Ben sürekli planlar yapıp, bedeller ödeten bir adam mıyım?” diye sordu garip bir ses tonuyla. Değil miydi? Onu anlamak gerçekten zordu.

“Evet, öylesin,” dediğimde bakışları konsolun üzerinde duran kahve kupasına kaydı. Bu sefer sapından kavradığı kahve içilebilecek kadar soğumuştı. “Şimdiye kadar ağzımdan çıkan hakareti bile karşılıksız bırakmadın, bunları mı bırakacaksın?”

“Beni kışkırtma,” dedi sert bir sesle. “Hiçbir şey yapmayacağım.” Kafasını iki yana salladı, bakışlarında bir şeyler düşündüğünü belli eden o şeytani ifade vardı. “Zamanı geldiğinde seninle anladığın dilden konuşacağım.”

O an aklıma gelen tek bir şey vardı. “Sen de beni polise vereceksin, öyle mi?”

“Hayır,” diyerek reddetti Bora. Kahvesinden büyük bir yudum alıp kupayı karnına doğru indirdi ve iki elinde tuttu. “Nefret ettiği bir adamdan kurtulmak için, hapse girmeyi bile göze alan bir kadını artık suçuyla korkutamazsın.” Yüzündeki sert ifadeye karşın, dudaklarında alaycı tebessümü geziniyordu. “Sen, seni tehdit edebileceğim tüm zayıf noktalarını yok ettin.”

Dudaklarını birbirine bastırdı. "Sen hayatımda gördüğüm en güçlü kadınsın, Hande Aksoy."

Sözlerini ağzım açık dinlerken şaşkınlık duygum tümüyle zirvedeydi. Bora artık beni tehdit edemeyeceğini, çünkü hiçbirisinin işe yaramadığını dile getiriyordu. Ne babamın iflah olmaz borçlarını gözüm görüyordu ne de Hilal'in çaresizliğini... Ama Enver Bey'in tehdidi altında ezim ezim ezildiğimi bilmiyordu. Ya da biliyordu... O adam babamı çok ciddi suçlamıştı, hapse girdiği takdirde bir ömür içeriden çıkamayacağını söylemişti. İşte bunu göze alabilecek kadar cesur hissetmiyordum kendimi.

Belki de Bora'nın beni tehdit edebileceği yeni malzemesi buydu.

"Artık beni tehdit edebileceğin hiçbir açığının olmadığını söylüyorsun," dedim teyit etmek istercesine. Tereddütle Bora'nın yüzüne bakıyordum.

"Hayır." Bora bir kez daha reddetti. "Senin her şeye göğüs gerebilecek kadar güçlü biri olduğunu söylüyorum." Bakışları gözlerimden çekildi ve ellerinde tuttuğu kupaya indi. Kahveye burun kıvrır gibi baktığında tekrar konsolun üzerine bıraktı. Sanırım artık içmeyecekti.

"Öyleyse bu saçma oyunu bitir," diyerek ayağa kalktım. "Neden buradayım?" Tüm sakinliğimi yitirmiştim ama bağırarak kadar gücüm yoktu. "Neden hâlâ seninleyim?" Bir cevap beklediğim dudaklarına tüm çaresizliğimle baktım. "Madem ne yaparsan yap beni yanında tutamayacağını, hiçbir tehdidin işe yaramayacağını anladın, öyleyse beni neden bırakmıyorsun?"

Aramızda birkaç adımlık mesafe vardı ama yerin göge olan mesafesi kadar uzak hissettiriyordu. İçimde sona geldiğimizi haykıran buruk bir çığlık atıldı. Belki birazdan her şey bitecekti ve ben onunla geçirdiğim mahkûmiyetimden sonsuza dek azat olacaktım.

"Bırakmıyorum değil." Kafasını salladı Bora. "Bırakamıyorum, elimde değil."

"Bırak artık," dediğimde sesim titriyordu. "Yolumuz yol değil, sonumuz son değil... Neden gerçekten sevip, sevilebileceğin bir kadınla olmayı denemiyorsun?" Tırnaklarımı avuçlarıma geçirdim ve bir kez daha tekrar ettim. "Lütfen bu saçma oyunu bitir."

“Reddedildi.” Tek kelimelik bir yanıtla, aramızdaki bağa kır bir düğüm daha attığını sanıyordu. Oysa sadece kaçınılmaz sonu geciktiriyordu, haberi yoktu. Tehditleriyle bile yanında tutamadığı bir kadından daha ne istiyordu? Kafesimin kapağı aralanmıştı artık, uçmak için sadece kanatlara ihtiyacım vardı ama o hâlâ yollarıma taş koyuyordu.

“Az önce kendi ağzınla söyledin!” diye haykırdım o an. Aptal gibi heyecanlanmıştım, hâlbuki o benimle sadece dalga geçiyordu. “Beni artık yanında tutamayacağını sen söyledin! Ne değişti?”

“O sözler hükümsüzdü demek ki.”

“Dengesiz!” diye bağırdım ona doğru bir adım atarak. Tamamen zıvanadan çıkmıştım ve artık ondan zerre korkmuyordum. Öfkem bana deli cesareti verdi ve sonum olabilecek o cümleyi fütursuzca savurdum. “Sırf bu hareketlerin yüzünden, senden bir an önce kurtulmak için Yiğit’e daha çok yardım edeceğim!”

Bora dişlerini sıktı, tek gözü seğirdi. Titreyen elleri arkasında duran kahve fincanını sertçe kavradığında, içindeki sıcak kahve sağa sola saçıldı ama umursamadı. Havaya kaldırıp ikimizin ortasına kuvvetle attığı porselen kupa bin parçaya bölünürken kahve damlaları üzerime sıçradı.

“O herifin adını bir daha ağzına alırsan, bir daha duyarsam yapacaklarımdan ben sorumlu değilim!” Bağırarak üzerime yürüdüğünde hızlı adımlarla gerilemeye başladım. “Duydun mu beni?” Görmeyi beklediğim Bora Şahsuvar, tüm şiddetiyle yeniden sahalardaydı. Hiddetinden korkarak arkamı dönüp kaçmaya başladığımda, Bora filmlerdeki devasa korkunç yaratıklar gibi her adımıyla yeri titreterek arkamdan geliyordu.

“Sabahtan beri bunun için uğraşıyorsun!” diye devam etti bağırmaya. Koca evin içinde kaçacak hiçbir yer yokmuş gibi salonun ortasındaki bilyardo masasının etrafına dolandım. Şu an bir korkak gibi kaçtığıma, Bora’nın ise çıldırmış gibi beni kovaladığına inanamıyordum. Peşim sıra bilyardo masasının etrafını benimle bir tur döndüğünde, “Sen bu Bora’yı mı özledin, ha?” diye sordu. Kollarını iki yana açmış kükreyerek üzerime

gelmeye devam ediyordu, bense hızlı adımlarla kaçıyordum... Dışarıdan gören birisi bu halimize kahkahalarla gülebilirdi ama bizde durum epey ciddiye.

Evet, tam olarak özlediğim Bora buydu ama bir yandan da değildi. Deliliğini sergileyen bir Bora, içinden sinsi planlar kuran bir Bora'dan çok daha iyiydi.

İyi hoştu ama ben neden kaçıyordum?

"Kaçma!" diye bağırdı Bora adımlarını hızlandırırken. Sanırım masanın etrafında birkaç tur dönmüştük. Bora parmağını kaldırıp bana doğru salladı. "Dur orada! Bak yemin ederim, sinirleniyorum!"

"Bu sinirlenmemiş halin mi?" diye bağırdım. Şu an ne denli korkunç olduğunun farkında olmadığı için kaçmam ona anormal geliyordu ama aynada kendini görse o bile bu halinden korkardı. "Kızgın bir boğa misali üzerime yürümeyi kesersen, ben de kaçmayı bırakacağım," dedim nefes nefese kalmış bir halde. Bora beni duymuyor, öfkenin en koyu demini yudumluyordu. "Dur artık! Kovalamaca mı oynuyoruz!"

Bora beni duymuyordu, mantığını tamamen yitirmiş gibiydi. Peşimden çocuk gibi koşmaya bir son verip tek eliyle kenarından destek aldığı bılardo masasının üzerine çıktı ve benim olduğum tarafa çevik bir şekilde atladı. Böylesi hiç aklıma gelmemişti.

Öldüresiye öfkeli gözleri yüzümde hoyratça gezinirken, tek eliyle belimden tutup arkamda duran bılardo masasının üzerine savururcasına yatırdı bedenimi. Acı içinde yutkundum. İstekanın sırtıma değen sivri ucu canımı acıtıyordu. Masanın üzerine yatmamla birlikte toplar etrafa saçılmıştı. Bora üzerime eğilerek yüzüme çıldırmuş gibi bağırdı. "Seni bir daha değil o polis bozuntusunun yanında görmek, adının baş harfini ağzına aldığını duymayacağım!"

Havaya kaldırdığı eli anında yumruk halini aldı. Ben sıkışıp kaldığım yerde nefes bile alamazken, Bora sıktağı yumruğunu masanın yüzeyine sertçe geçirdi. Zemin bile titrerken gözlerim korkuyla kapandı ama dilim katiyen susmadı.

“İşte şimdi esas olduğun adamsın,” diye fısıldadı, kısık ama güçlü bir sesle. “Beni artık tehdit etmeyeceğimi söylerken bile tehdit eden, o zavallı adamsın!”

Bora masaya yumruğunu bir kez daha vurdu. Bu sefer daha sertti. Bedeniyle bedenimi eziyor, gözleriyle gözlerimi felç ediyordu. Dişlerini sıkmaktan konuşmıyor, öfkesinden nasıblı alan tüm sözcükler dudaklarından çıkamadan yok oluyordu.

“Ama ben artık senden korkmuyorum,” dedim gözlerine bunu ispat etmek istercesine cesurca bakarken. “Sadece kırar döker, yakıp yıkarsın. Başka bir halt yapabildiğin yok. Gözümde küçücük bir nokta kadarsın!” Ölmeden önce hayata son kez gülüyormuş gibi gülümsedim. “İçin soğuyacaksa bana da vur, beni de öldür!”

İki elini birden bana dokunmak istercesine havaya kaldırdı, bir an gerçekten bana zarar vereceğini düşündüm fakat o eller titremekten başka bir şey yapmadı. Kuvvetle birbirine bastırıldığı dudakları öyle titriyordu ki bir an ağlayacak sandım ama onun gibi adamlar ağlamazdı.

“Zavallısın,” diye bağırdım son kozumu oynayarak. “Sen hayatımda gördüğüm, en zavallı adamsın!”

“Yapma lan artık!” Öfkesini bağırarak çıkarmak ister gibi, tüm hiddetiyle haykırdı. “Sürekli ayağının altında olmaktan yoruldum, beni ezip durma!” Bir anda ellerimden tutup avuçlarımı bedenine bastırduğunda taşa dokunuyormuş gibi hissettim, öylesine sertti vücudu. “Gör beni!” diye haykırdı yüzüme doğru. “Tek bir adım atsan, yürüyeceğim tüm yolları sana feda edeceğim.” Ellerimi serbest bırakıp iki eliyle çenemden kavradı, beni usulca kendisine çektiğinde alnını alnıma yasladı. “Ulan, neden bu kadar körsün ki?”

Afallamıştım. Kulaklarımın duymayı reddettiği, zihnimin anlamayı kabul etmediği bir cümlemin altında ezildi tüm hislerim. Bora kalbime bir bıçak saplamıştı, bıçağın ucunda sözlerinin zehri saklıydı ve artık nefes almam imkânsızdı. İlk defa bu kadar fena dağıtmıştı beni. Ne beni tehdit ettiğinde ne de beni zorla kendisine hapsettiğinde. Sadece şu an bir harabeden farksızdı ruhum.

Benden beklediği şey neydi? Bir bataklığın üzerine gül fidanları dikmem mi? Bir uçurumun kıyısına ev inşa etmem mi? Yoksa harlı bir ateşin ortasından, hiç yanmadan geçip gitmem mi? Benden imkânsızı istiyordu. Nefretin tohumlarını ektiği bir yürekte sevgi çiçekleri büyümesini bekleyemezdi. Buna hakkı yoktu, olmamalıydı.

Bana gözleriyle yalvarıyordu. “Sen beni sakat bıraktın,” diye fısıldadım o an. “Ben tek bir adım bile atamayacak olduktan sonra, sen o yolların tümünü önüme sersen ne fayda?”

Dilimden değil, yüreğimden dökülüyordu veryansınım. Şimdi, şu saniye hiçbir sözcüğün bana yardım etmediği çıkışsız bir kapandaydım. Her yer aydınlıktı ama ben zifiri bir karanlıktaydım.

“İyileştiririm.” Sesinde çaresiz bir yakarış gizliydi. Onu bu halde göreceğim kırk yıl düşünsem aklıma gelmezdi. “Sadece bir kere izin versen...” Alnını alnıma biraz daha bastırdığında kafam tekrar masaya yaslandı. Saçlarından genzime sızan hoş kokusu bende sebepsiz bir ağlama isteği uyandırdı.

“Veremem,” dedim acımasızca. Aslında ağlamak üzereydim. “Benden bunu istemeye hakkın yok senin.” O benim nefret ettiğim adamdı. Beni tehditleriyle bezdiren, yaşadığım her güne, aldığım her nefese isyan ettiren insafsızın tekiydi. Ona karşı hiçbir şey hissedemezdim, hissetmemeliydim.

“Benden sana yük olmaz,” dediğinde tüm hisleri önümde diz çöküyordu. “Ama sana bunu anlatamadım.” Dudaklarım acıyla aralandı. “Senden de bana yâr olmaz.” Kimselerin bilmesini istemediği bir sırrı verir gibi sessizdi, can çekişmekteydi. “Kahretsin ki bunu da kendime anlatamadım.”

“Sus,” diyerek yakardım. Artık hiçbir şey duymak istemiyordum. “Allah aşkına, sen bana neyi anlatıyorsun?”

O kadar yitiktim ki isyanlar zihnimin içinde cirit atıyordu da dilimin ucuna iki kelam düşmüyordu. Gözlerimi kapattığım vakit, kirpiklerimin arasından bir damla yaş usulca akıp gitti. Ağlıyordum ve tek sebebi hissetmemem gereken şeyleri hissettiğim içindi. Dudaklarımın üzerinde hafif bir ağırlık hissettim, gözlerimden bir damla yaş daha süzüldü. Dudakları dudakları-

mın üzerindeydi. Öyle şeffaf, öyle şefkatli bir dokunuştu ki bu, sanki *daha önce kanattığımı şimdi saracağım* diyordu. Hiçbir karşılık vermeden hareketsizce bekledim, dudakları sadece dokunuyor, acıtmaktan korkar gibi usulca duruyordu.

“Kabul etsen de etmesen de,” dedi bir an sonra.

Konuşurken hareketlenen iki ateş parçası dudaklarımı yaktı. “Bir büyüklük yapacağım ve bana yaptığın her şeyi unutacağım,” dedi yakıcı bir sesle. “İhanetine inat herkese diken, sana gül olacağım. Varsın, olsun. Vefasızlık sende, sevda bende kalsın...”

XV

MÜEBBET SUSKUNLUK

İlk defa onun ruhundan dökülen cümlelerin ağırlığı altından kalkamıyor, eziliyordum. Dudakları sadece öfke ve tehdit kusuyorken onunla mücadele etmek kolaydı lakin bu sefer elimi kolumu bağlamış, beni çıkışsız ve çaresiz bırakmıştı. İlk defa çırpınışlarım bu kadar yararsızdı. Sevgisizliğimi irdeleyen cümlelere, dilim verecek bir cevap bulamadı. Bazı kelimeler acılardan geçiyordu ve ben acıya teslimdim.

Her gecenin sonu sabaha kavuşuyordu fakat güneş hiçbir zaman benim için doğmuyordu. Yorgundum, çok yorgundum. O kadar güçsüzdüm ki, artık hissettiklerimle başa çıkamıyor, sürekli tökezliyordum.

Bora Şahsuvar benim tek başıma mücadele edebilme gücümü kırmıştı. Şimdi beni bu çıkmazdan o mu kurtaracaktı? O mu tutacaktı yalnızlığımın bir ucundan? O mu saracaktı kiinsesizliğimin kırık kanatlarını? O mu silecekti ruhumu kendi elleriyle çaldığı siyahları? Silik bir kahkaha ezip geçti içimi. Cevap bile veremiyordum, yüreğim o kadar çok acıyordu ki...

Gözlerimi kapattım, ellerimi sıktım. İçimdeki acımasız ses susmuyordu. *Bir damla sevgiye bile muhtaçken onu reddetmen çok saçma.* Hayır, ben onun gibi bir adamın sevgisine aç de-

gildim. Ama uslanmaz kalbim söz dinlemiyor, sarf ettiği her sözde ona biraz daha kucak açıyordu. Ne kadar doğru bir insan olmaya çalışırsam çalışayım olamıyordum. Hatalar sarıyordu dört bir yanıma. Sonra yenilgiler, yıkımlar... Ve sonra o ses yine tırmalıyordu kulaklarımı. *Dünya bu kadar kirliyen temiz kalmaya çalışman çok aptalca.*

Onca hataya bir yenisini daha ekleyemezdim. Onu hayatıma dahil etmiştim, kalbime ve ruhuma edemezdim. Ne pahasına olursa olsun, bu iflah olmaz birlikteliğimizi bitirecektim. Sessiz bir şekilde iç çektim. Düşünceler beynimi kemirirken, onun bana doğru yaklaştığını hissettim. Oysa daha saniyeler önce ellerimi bırakmıştı. Şimdi bılardo masasının kenarında iki büklüm oturuyordum. Kokusu hâlâ tenimde, dudaklarının tadı hâlâ dudaklarımdaydı.

Sanki beni küle çevirdiği yetmiyormuş gibi sessizce fısıldadı.

"Anla artık..." Parmak uçları yüzüme dokunuyorken yakışları apansızdı. "Senin payına düşen benim."

Benim bu hayatta başka bir şansım yoktu. Kollarına sığınabileceğim başka bir adam daha yoktu. Çünkü o buna izin vermezdi. Haklıydı, benim payıma düşen oydu. Neden o olduğunu sorgulamayacaktım. Çünkü bazı insanların kaderleri, kederlerle kefenlenirdi. Bize mutluluk yoktu.

Dizlerimin üzerinde oturuyordum. Bora da aynı şekilde karşımda oturuyordu. Bir eli yüzümdeyken dahi gözlerimi yerden kaldıramıyor, ona bakamıyordum. Kabul etmeyecektim, beni yenilgiye uğratamayacaktı. Ben bu zamana kadar onun varlığını bile kabul edememiştim, kalbe zarar sevgisini nasıl kabul edecektim?

Sevmeyi bile beceremezdi o.

"Seni kendime hapsettim. Ama ruhun..." Sıcacık elleri yabancı bir şefkati nakış nakış işledi tenime. "Ruhunu, ruhuma hapsedemiyorum. Bu çok acı."

Ağlıyordum. Hem de öyle sessiz sessiz değil, hıçkırığa hıçkırığa. Gözyaşlarım ona bir şey ifade etmiyordu ama umurumda değildi. "Seni bırakmam, bırakmam." Diğer elini de yanağıma

kovduğunda parmakları yüzümü kendisine doğru çevirdi. "İster volun sonu de buna, ister başı. Karar senin."

"Karar hiçbir zaman benim olmadı," dedim boğuk bir sesle. Sesim ağlamaktan ötürü yenik, isyan etmekten dolayı güçlü çıkıyordu. "Her zaman zorladın beni, her şey için..." Yutkundum ve kafamı olumsuzca salladım. "Seçenekler sundun ama bunları istiyor musun diye sormadın, beni o seçeneklere mecbur bıraktın!" Yüzümü tutan ellerini hızla ittim ve acıtmayacağını bile bile yumruk yaptığım elimi onun sert göğsüne indirdim. "Beni," diye haykırdım, gözyaşlarımda boğuluyordum. "Beni sana zorla mahkûm ettin!"

Gülümsedi. Ben ağlıyordum o ise gülüyordu, delinin tekiydi. Düştüğüm şu duruma, beni düşürdüğü hale mi gülüyordu? Aklımı yitirmek üzereydim. Bakışlarımı yeniden yere düşürdüğümde saçlarım yüzümü kapattı.

"Yapamazsın," dedim hıçkırarak. "Anladın mı?" Kesik kesik ağlıyor olmama rağmen inatla bağırdım. Ne denli perişan göründüğümün bir önemi yoktu. O beni ne kadar aciz görse de en zor anımda bile ona kafa tutacaktım. "Yapamazsın! Bana yaptığın onca kötülükten sonra, karşıma geçip hiçbir şey olmamış gibi böyle sözler söyleyemezsin!"

"Söyledim bile," diye fısıldadı kulağıma doğru. Arsızlığı beni çıldırtıyordu. "İdam sehпасındaki mahkûma bile son dileğini sorarlar," dedi acı dolu bir sesle. "O kadar bile hakkım yok mu?"

"Yok!" dedim hiddetle. Parmaklarımla yüzümü ıslatan yaşları hırçınca sildim. "Senin hislerinin bende bir karşılığı yok. Olmayacak da!"

Kafasını hafifçe eğerken kaşlarını çattı. "Olmasın," dedi umursamaz bir tavırla. "Zaten senden sevgi beklemedim hiçbir zaman. Ya da başka bir şey... Sürekli kaçmak yerine hayatımda öylece durman bile yetiyor bana. Neden bilmiyorum, seni bir gün görmesem hiçbir işim rast gitmiyor."

Bencildi işte. Sadece kendisini düşünüyordu. "Benden hiçbir şey bekleme," dedim. *Hayatında kalmamı da bekleme. Çünkü gideceğim.* "Bana yaklaşma, bana dokunma ve beni bir daha sakın öpme!"

Bakışlarını yere düşürürken, “Öpmem,” dedi sözlerim gururuna dokunmuş gibi. “Sen istemediğin müddetçe bir daha asla yapmam bunu.”

“Bu kadar gösteri yeter,” diyerek oturduğum yerden kalkmaya çalıştım. Artık gitmek istiyordum, uzun bir süre de onun yüzünü görmek istemiyordum. Bir hesaplaşmanın daha sonunda yenilen taraf bendim. Zaten her zaman kaybeden bendim. Bora kollarımdan tutarak beni tekrar oturttuğunda gözleri öfkeyle büyü müştü. “Gösteri, ha?” diye sordu, kızmış gibiydi. “Tüm bu söylediklerim, sana gösteri gibi mi geliyor?”

“Gösteri değil de ne peki?” Dizlerim yeniden zeminle bütünleştğinde tiksindircesine suratına baktım. “Her zamanki gibi beni kandırıyorsun! Ben de senin oyunlarından yoruldum!” O da bana bakıyordu, hatta öyle ki gözlerimden başka bir şey gördüğü yoktu. Bana oyun oynuyor olabilirdi, sırf onu hapse gönderen ben olmayayım diye aklımı yalandan sözlerle çelme-ye çalışıyordu. Bunca zaman sadece tehditler savurmuştu dili. Şimdi, dudaklarına çakılmış sevdâ kokulu sözleri dikensiz bir gül kadar eğreti duruyordu.

Ben buna alışkın değildim.

“Seni kandırdığım falan yok,” diye çıkıştı, ses tonu tedirgindi. Sarf ettiği her sözün ardından korkunun pençeleri kalbine saplanıyormuş gibi acı çekiyordu. “Seni neden kandırayım? Daha kaç kere söyleyeceksin bu saçma sapan şeyleri? En başından beri şeffaf oldum ben sana, iyi bir adam olamadım diye numara yapmadım!”

Başparmağıyla dudağımın kenarındaki ıslaklığı sildi. “Yine de hak vermiyor değilim sana.” Çaresizliğe boyun eğerek susmaya devam ediyordum. “Ben...” Sesi gittikçe kısılıyordu. “Yaralamadan nasıl sevilir, incitmeden nasıl öpülür hiç bilmiyorum. Ben buyum; parçalamaktan, acıtmaktan ve mahvetmekten başka bir şey bilmiyorum.”

Tam da bu yüzden benim felaketimsin. Severken de öldürüyorsun, sevmekten de. Çünkü sen sevmeyi bilmiyorsun.

"Ama sana bir şey itiraf edeyim mi?" diye sordu. "Senin benden nefret ediyor olman, canımı hiç yakmıyor." Buruk bir tebessüm ettiğinde yeşil gözlerinde aksini haykıran bir bakış saklıydı. "İnsan hiç tatmadığı, hiç bilmediği bir şeyi özlemezmiş. Hiçbir zaman sevgi görmediğim için sevgi denen mereti özleyemedim. Bu yüzden ısyan da etmedim. Nefret edilen olmak benim kaderim."

Yüzünü yukarı kaldırıp gözlerini etrafta gezdirdi. "On yedi yaşımdan beri bu evde tek başıma yaşıyorum," dediğinde ona şaşkınca baktım. Tam dokuz yıldır bu evde mi yaşıyordu? Tek elini sakalların kapladığını çenesine yaslayıp derin bir iç çekti.

"On yedi yaşımdan önce de yalnızdım gerçi, değişen bir şey yoktu. Kendimi bildim bileli babamın evinde bana yer olmadı, hayatındaki kadınlardan bana fırsat kalmıyordu." Mazi gözlerinin önünden akıp gidiyormuş gibi tek bir noktaya bakarak anlatıyordu. "Sırf eve gelen kadınları görmemek için her gece dışarı çıktığım zamanları biliyorum. Yokluğum fark edilmez, babam benim için endişelenmezdi. Ben onun için o kadar yoktum ki... Zaten ben babamın gençlik heveslerinin kurbanıymışım, bir keresinde öyle söylemişti. On dokuz yaşında evlenip baba olmakla hata ettiğini, karısı öldükten sonra benim sorumluluğumu tek başına üstlenemediğini... Omuzları babalık yükünü kaldıramadığından olsa gerek, bir kez olsun beni omuzlarında taşımadı. Parka gitmek istediğimi söylediğimde çalışanlarından biriyle gönderirdi. Sırf ondan ilgi ve sevgi beklemeyeyim diye her akşam dikkatimi dağıtacak farklı bir oyuncak getirirdi. Benim istediğim bu değildi ama o bilmezdi. Çocukluğum amcamın çocuklarına özenmekle geçti, çünkü onlar tam bir aileydi. Çocukluğum halamın yurtdışından dönmesini iple çekmekle geçti, çünkü bir tek o bana değer verirdi."

Susup gözlerini gözlerime çevirdiğinde, "Çocukluğumu cayır cayır yaktlar," dedi hırs dolu bir sesle. "Alevleri gençliğime kadar sıçradı. Geride kalan yıllarımı da sen yakma."

Kelimeleriyle kalbimi bir marangozun önündeki tahtayı ince ince oyduğu gibi oymuştu. Anlattıklarının içimi sızlatması bir

vana hiç annesinden bahsetmeyişi, hatta annesinden bahsedecekken babamın karısı diye hitap edişi kafamı fazlasıyla karıştırmıştı. Sanki Bora küçük yaştayken annesi öldüğü için suçluymuş gibi ondan bahsetmiyordu.

“Çok üzücü şeyler yaşamışsın,” dedim tüm gardımı indirmiş bir halde. Benimle ilk defa kendisine dair bir şeyleri paylaşması ruhumu okşamıştı. “Benim çocukluğum çoğunlukla sorunsuz geçti. Annem ne kadar kızsada bizi severdi, babam ne kadar surat assa da üzerimize titrerdi. Seni anlamam, hissettiklerini hissetmem mümkün değil.”

“Hissetme zaten. Bunları bana üzöl diye anlatmadım sana,” dedi sert bir sesle. Birinin ona acıma ihtimalinden bile nefret ediyordu. “Hepsi geçip gitti, artık hiçbir zerre canımı yakmıyor. Hissizleştım ben.”

“Sana üzölmüyorum,” dedim. “Çocukluğuna üzöldüm. Yine de ne kadar kötü bir çocukluk geçirmiş olursan ol, şu an yaptığın hiçbir şeyin üzerini geçmişini bahane ederek örtemezsin. Böyle olmayı sen seçmişsin.”

“Ben de Hande beni ne zaman vuracak diyordum.” Bora hafifçe gülümsedi. İki yana açılan biçimli dudaklarında ilk defa çocuksu bir tebessüm vardı. “İlk kurşun geldi.”

“Bora?” Adı bir fısıltı şeklinde dököldü dudaklarımdan. “Neden hiç annenden bahsetmedin?”

Tebessümü anında solarken, yanı başında oturan masum çocukluğu koşarak yanından ayrıldı. “Çok soru soruyorsun sen,” dediğinde yanıtı tam da beklediğim gibiydi. “Fazla merak iyi değildir.” Verdiği bu kaba cevabın ardından bakışlarını yüzümden çekti.

“Soruları hep sen mi soracaksın?” diye sorarken yüzümü astım. Konu ne ara dağılıp bu noktaya gelmişti, bilmiyordum. Yine de benimle ilk defa içten bir şeyler paylaştığı için mutluydum.

“Sen de sorabilirsin ama geçmişimden değil,” diye ikaz etti beni. Sanki az önce bana içini açmamış gibi, yine o fırtınalı adama dönüşövermişti. “Farkındaysan ben de sana geçmişini sormuyorum. İnan sormamı istemezdin.”

Sırtımı bilardo masasının ayağına yaslarken saçlarımı kulağlarımın arkasına sıkıştırdım. "Benim geçmişimde anlatmak istemediğim hiçbir şey yok."

Bora, uzun bacaklarını gelişigüzel yere uzattı ve iki eliyle yerdens destek alarak oturdu. "Ama benim, senin geçmişinle alakalı duymak istemediklerim var," dedi imalı bir sesle.

Kaşlarım iyice çatıldı. "Yine ne zırvalıyorsun?"

"Boş ver," dedi eşotmanın cebinden çıkardığı buruşuk sigara paketine bakarken. Her daim cebinde sigara ve çakmak taşıyordu.

"Hayır," diye direttim. "Ortaya bir şey atıp kenara çekilmenden hiç hoşlanmıyorum. Söyleyeceksin."

"Hande!" Bora'nın sesi uyarı doluydu. Parmakları arasında tuttuğu sigarayı değil, benim öfkemin fitilini ateşlemişti. "Melih piçini konuşmayı ikimiz de istemeyiz değil mi?"

O an yüzümü bir ateş basmış gibi yandım. "Melih'e sakın bir daha küfretme!"

Hayatımın en güzel sayfalarını en doludizgin yaşlarımda karaladığım kırılmaz kalemimdi Melih. Hayatımın en masum yanıydı, en güzel anılarımın sahibiydi. Hayatımın en suçsuz, en sevgi dolu adamıydı. Artık sadece geçmişimde kalan solmuş bir sonbahar yaprağıydı ama yine de onun adının Bora gibi bir adamın dilinde kirlenmesine izin vermezdim.

"Sülalesine kadar küfrederim, Hande!" dedi Bora bana meydan okurcasına. "Yüz kere söylüyorum beni kışkırtma!"

"Konuyu açan sensin," dedim suçlarcasına. "Kışkırtan ben miyim? Ayrıca küfredemezsin! Ayrıca benim geçmişim seni ilgilendirmez!"

"Keşke ilgilendirmeseydi," derken sigara dumanı beni rahatsız etmeye başlamıştı. Yüzümü buruşturdum. "Ama seninle alakalı her mesele beni ilgilendiriyor. Ustelik kanıma dokunuyor."

Şu sözleri de benim kanıma dokunuyordu. Hayatıma ansızın girip her şeyi mahveden oydu, Melih'le aramızdaki bağı acımasızca kesen makas oydu. Bir de yüzünüzce, hiç utanmadan beni mi suçluyordu?

“Senden neden nefret ettiğimi soruyorsun, değil mi?”

“Hayır.” Kafasını salladı. “Sormuyorum.” İşine gelmeyince hep böyle geçiştirirdi zaten.

“İşte tam da bu yüzden nefret ediyorum,” dedim kendimi tutamayarak. “Sanki her şeyi mahveden sen değilmişsin gibi bir de kendinde hesap sorma hakkı buluyorsun!”

“Seni bırakıp uzaklara gitmiş bir herif için beni kırıyorsun,” dediğinde sigarasını küllük yaptığı boş paketin üzerinde söndürdü. “Ama hak bakalım etrafına, şu an yanında kim var?”

“Sen olmasaydın o olacaktı.”

“Ama olmadı.” Bora öfkeleniyor gibiydi. “Ben seni hiçbir zaman bırakıp gitmezdim, ben seni hiçbir zaman bırakıp gitmem.”

Tam cevap verecektim ki kapı çaldığı için sustum. Gözleri salon kapısına kayarken bakışları sertleşti. Sanırım o davetsiz misafir her kimse, kapıyı çalması Bora’nın pek hoşuna gitmemişti. Çünkü şu an yerinden bile kalkmıyordu. Oyun oynayan iki küçük çocuk gibi yere kıvrılmış oturuyorduk. Kapı bir kere daha çaldığında Bora’nın suratında asabi bir ifade belirdi.

“Kapı çalıyor,” dedim sessizce.

“Evet, kapı çalıyor,” diye mırıldandı Bora oturduğu yerden kalkarken. Salonun kapısına doğru yürüdüğünde ellerini iki yana açmıştı. “Çünkü bok var!”

Bora’nın ardından oturduğum yerden toparlanıp hızlı bir şekilde kalktım. Gelen her kimse beni bu halimle görmesini istemezdim. Gözlerim ağladığımı ele verebilirdi. Salondan çıkıp koridordaki banyoya ilerlediğimde Bora kapıyı açmıştı fakat gelenin kim olduğunu görmemiştim.

Kendimi banyoya kapattıktan sonra aynadaki aksime baktım. Ağladığım ayan beyan belli oluyordu, kahverengi gözlerim kıpkırmızıydı, burnum da kızarmıştı. Musluğu açıp iki elimle birden yüzüme su çarptıktan sonra elimi ve yüzümü kurulayıp banyodan çıktım. Aslında birinin gelmesi tam isabet olmuştu. Ben de bu vesileyle çıkıp evime gidebilirdim. Adımlarımı salona doğru atarken Haldun Amca’nın sesini duydum. Oğlu nişanlım

olmasa adama abi diye hitap ederdim çünkü amca kelimesi onun üzerinde eğreti duruyordu.

Ben kapıdan içeri girdiğimde Haldun Amca bir şeyler söylemeye hazırlanıyor gibiydi ama beni görür görmez fikrini değiştirmiş gibi sustu. Zaten asık olan suratı çatık kaşlarıyla daha beter bir hal alırken, "Sen de mi buradaydın?" diye sordu kaba bir sesle.

Bora bana fırsat vermeden cevap verdi.

"Gördüğün gibi." Babasına ters davranıyordu. Sebebi az önce anlattıklarının ona bahsettiği kızgınlıktan mı kaynaklanıyordu, bir fikrim yoktu. "Ee, sen neden geldin?"

Bora'nın neden geldin sorusu babasını kızdırmış gibiydi. Ya da adam kızmak için fırsat arıyordu. "Sana mı soracağım ulan?" diye bağırdı ve hemen ardından mümkünmüş gibi kaşlarını biraz daha çatı. "Ne o? Buraya gelmek için senden icazet mi alacaktım?"

Bora sadece babasının yüzüne alay edercesine baktı, sonra arkasını döndü ve kendini koltuklardan birine bıraktı. O sırada Haldun Amca'nın kızgın bakışları bana döndü. "Ben size bir anlam veremiyorum," dediğinde tekrar Bora'ya baktı. "Bu kız seni polise vermedi mi? Hiç mi kızgın değilsin?" Bora'nın bir yanıt vermesini beklemeden tekrar bana döndü. "Peki sana ne demeli Hande? Ne işin var kızım senin burada?"

Böyle bir tepkiyi beklemiyordum, açıkçası afallamıştım ama adam haksız da sayılmazdı. Şu an burada olmamı tuhaf karşılıyordu, Bora'nın bana kızgın olmamasını da. İkimiz de epey gurursuz bir duruş sergiliyorduk. Ben suskun kalıp gözlerimi kaçırırken, Bora'nın sert bakışları babasının üzerinden çekilmedi. "Bu seni neden bu kadar öfkелendirdi baba?" diye sordu kızgın bir sesle. "Yoksa ondan bundan yediğın kazıkları mı getirdi aklına?"

Bu sözlerle Bora'nın neyi kastettiğini anlamamıştım ama sözleri Haldun Amca'yı yeterince öfkелendirmiş görünüyordu. "Terbiyesizleşme," diye çıkıştı yüksek bir sesle. "Konumuz bu mu lan, it herif? Konu sizsiniz ve sizin başıma açtığınız dertleriniz!"

Çoğul bir ifade kullanarak, başına dert açanlara beni de dahil etmişti. Bora babasının sözlerine karşı ırgalamaz bir tavırla göz devirirken, “Düğün tarihini erteleyelim,” diye bir teklifte bulundu Haldun Amca. “Ben size güvenmiyorum. Sizden değil karı koca, bir baltaya sap olmaz!” O an gözlerimi Bora’ya diktim. Umursamaz bakışları anında sarsıcı bir öfkeye büründü.

“Bu işe karışma baba,” diyerek ayağa kalktı, saniyeler içinde babasının karşısına dikildi. “Gidip benden daha küçük olan genç sevgililerle ilgilensene. Benim evliliğim seni ne ilgilendiriyor?”

“Kim var lan senin karşında?” Haldun Amca, Bora’nın üzerine doğru yürüdüğünde telaşlanmıştım, onları ilk kez bu kadar ciddi bir şekilde tartışırken görüyordum. “Ne biçim konuşuyorsun sen babanla?”

“Baba?” Bora alaycı bir sesle sormuştu bu soruyu. Geri adım atmak bir tarafa, babasının üzerine yürüdü. “Doğruları söylemem hiçbir zaman hoşuna gitmedi, değil mi?”

O an araya girme ihtiyacı hissettim. “Tartışmayın, lütfen.”

İkisinin de gözleri kısa bir anlığına üzerime çevrildi ama orali olmadılar. Haldun Amca giderek öfkeleniyordu. “Doğruları mı konuşmak istiyorsun?” diye sorduğunda parmağını kaldırıp beni gösterdi. “Bu kız seni sevmiyor, aylardır onun için kendini harcıyorsun!” Şu an ayarsızca bağırıyordu, bu da beni korkutuyordu. “Ben sana bir kadını sevmeyeceksin, ömrünü ona feda etmeyeceksin demedim mi? Benim gibi mi olmak istiyorsun?” Bora dişlerini sıkı sıkı babasını dinliyor, gözlerini yüzünden ayırmıyordu. “Kadın dediğin erkeğinin kuyusunu kazmaz. Bu kız senin kuyunu kazıyor!”

Haldun Amca artık bana nefretle bakıyordu. Kurşun gibi sözlerine daha fazla hedef olmamak için salondan ayrıldım ve tekrar koşup banyoya girdim. Sesleri biraz kesilmişti ama hâlâ tartışıklarını duyabiliyordum. Haldun Amca’nın tüm öfkesi banaydı. Bora’yı ihbar ettiğim için, o gün o sözleri sarf ettiğim için, korkup kendimi geri çekmek yerine cesurca diklendiğim için benden hazzetmiyordu.

Tartışma biraz daha sürdü. Klozetin kapagina oturmuş vaziyette, ellerim çenemde seslerin kesilmesini bekliyordum. *Ben sana bir kadın sermeyeceksin, ömrünü ona feda etmeyeceksin demedim mi? Benim gibi mi olmak istiyorsun?* Kulaklarımda şu anki tartışmaları değil, Haldun Amca'nın az önce öfkeyle sarf ettiği sözler yankılanıyordu. Kafam allak bullak olmuştu, ne demek istiyordu? Birinin annesiyle, diğerinin karısıyla büyük bir derdi vardı. Ölmüş bir kadından ne istiyorlardı? Her şey geçmişte kalmasına rağmen hiçbir şey geçmemiş gibi davranıyorlardı.

Bir süre sonra sesler tamamen kesildi ve koridorda uzaklaşan ayak sesleri duydum, muhtemelen Haldun Amca gidiyordu. Oturduğum yerden kalkıp elimi kapının kulpuna attım ve dışarı çıkmak için gitmesini bekledim. Evin dış kapısı açıldığında beklediğim tek ses kapının örtülme sesiyle Serdar'ın sözlerini duydum.

Kapıyı usulca aralayarak koridora çıktım, benim gibi sesi duyan Bora da salondan çıkıp kapıya doğru yürüdü. Serdar ne ara gelmişti bilmiyordum ama Haldun Amca kapıdan çıkarken o girmek üzereydi. Bora kapıya doğru yürürken, "Merhaba Haldun Abi," dedi Serdar gülümseyerek. "Sen de mi buradaydın?" Yanında olmaz olasıca nişanlısı Yaren de vardı.

"Evet ama şimdi çıkıyordum," dedi Haldun Amca. Hâlâ o kadar gergindi ki gülümseyemiyordu bile. Tek elini Serdar'ın omzuna koyup dışarı çıktı. "Görüşürüz gençler."

Haldun Amca'nın gidişinin ardından Serdar içeriye girip kapıyı kapattı. Dördümüz birlikte salona geçtiğimizde, Serdar kırılgan ve kızgın bir şekilde Bora'ya bakıyordu. "İçeri alındığını bize neden söylemedin?" diye sordu, sesi sitem doluydu. "Tekin de söylemese hiçbir şeyden haberimiz olmayacak."

Karşılıklı olarak koltuklara oturduğumuzda Serdar ve Bora yan yanaydı, Yaren sinsisi benim yanıma oturmayı tercih etmişti. "Mühim bir mevzu değildi." Bora rahatça arkasına yaslandı. "Bakma lan yüzüme öyle." Tek elini Serdar'ın omzuna geçirirken güldü. "Nişan gecenizi mi mahvetseydim?"

"Birden ortadan kaybolduğunuzda ters bir şeyler olduğunu anlamıştım zaten," diyerek doğruca Bora'ya baktı Yaren. O an

sadece Yaren'in anlayabileceği imalı bir bakış attını ama gözlerini Bora'nın üzerinden ayırmadığı için kızın beni gördüğü bile yoktu. Onu boğmak istiyordum.

"Dikkatliyimisin Yaren," diye konuştu Serdar. Sesinde bir ıma olmasını beklerdim ama yoktu. Serdar hiçbir şey anlamıyordu. "Valla ben ortada olmadıklarını fark etmedim bile."

"Sen gözlerini Yaren'in üzerinden bir saniye bile ayırmadığın için olabilir mi?"

Sözlerim ortada soğuk bir fırtına estirmiş gibiydi, Bora'nın ve Yaren'in bakışları anında üzerime çevrildi. İkisi de afallamış halde bakıyordu, en çok da Yaren. Serdar'ın şu sözlerime bir nebze olsun kafa yormasını dilerdim ama o sadece gülümsedi ve Yaren'e içi gidiyormuş gibi baktı.

"Nasıl ayırayım?" diye sordu. Gözleri aşıktan parlıyordu. "O kadar güzel ki..."

Yaren sahte bir tebessümle bakışlarını yere eğdi. Güya utanıyordu salak. Serdar bu kadar saf olduğu için, bazı şeyleri göremediği için ona üzülüyordum. Nişan akşamı Yaren'in gözlerinin üzerimizden ayrıldığı tek bir an olmamıştı, yokluğumuzu fark etmesinden daha doğal bir şey olamazdı. Ama Serdar bunu fark edemeyecek kadar kördü. Aynısını ben yapmış olsaydım, saniyesinde Bora'ya yakalanırdım.

"Tekin meselenin hallolduğunu söyledi." Serdar, Bora'ya bakıyordu. "Halloldu değil mi? O polis ne diye takmış sana kafayı?"

"Halloldu, sorun yok." Bora'nın geçiştirmek ister gibi bir hali vardı. "Spontane bir tartışma yaşadık sadece, zaten adam zırdelinin tekiydi." O an Bora'ya esas zırdeli sensin der gibi baktım.

"Bazı polisler cidden taktığına takıyor," dedi Serdar. "Hatırlamıyor musun, geçen sene o pezevenk Hayri'ye sırf küfrettim diye beni iki gece içeriden çıkarmamıştı?"

"Hatırlamam mı?" Bora gülümsedi. "Sen de ne demeye bir polise küfrediyorsun ki?"

"Ben onun polis kimliğine mi küfrettim? En kutsal mesleklerden biridir polislik. Arabama bile isteye vurmuştu şerefsiz. Ben

onun olmayan karakterine küfrettim, o beni polise hakaretten goturdu." O anı tekrar yaşıyormuş gibi hiddetliydi Serdar. Bora ve Yaren sessiz sessiz gülüyordu. "Adam zaten bana takıldı, resmen fırsatını kolluyordu."

"Sonunda seninle uğraşmaması gerektiğini öğrendi ama biraz geç oldu," diye konuştu Yaren.

"Tabii güzelim, ne sandın?" Serdar göz kırptı. "Nezarethane'nin tadına hakmayanımız kalmadı," dediğinde Bora'ya dönüp baktı. "Daha önce de girmiş miydin? Hiç hatırlamıyorum da."

Bora'nın yüzünde tuhaf bir ifade belirdi. "Hayır, girmedim."

O sırada Serdar'ın bakışları yere dökülmüş kahve birikintisine ve ortalığa saçılmış kupa kırıntılarına takıldı. "Savaş mı çıktı bu evde. hayırdır?"

Salon epeyce büyük olduğu için ilk başta kimsenin gözüne çarpmamıştı. Yerler ıslaktı, kırık bardak parçaları etrafa saçılmıştı. Kendi derdimize düştüğümüzden ortalığı temizleyecek fırsat bulamamıştık.

"Ha o mu?" diye sordu Bora, sesi epey uykulu çıkmıştı. "Siz gelmeden önce kahve içiyordum, elimden kaydı birden." Sözlerinin ardından yüzüne bakarak muzipçe güldü. Bırak yanlışlıkla düşürmeyi, bardağı neredeyse kafama fırlatacaktı.

"Eh o zaman bir kahve yapın da içelim be." Serdar oturduğu koltuğa iyi yerleşmişti. Gitmeye niyetleri yok gibiydi. Serdar'dan yana bir şikâyetim yoktu ama vaktimi Yaren'le geçirmek istemiyordum. O sırada Bora'nın gözleri üzerime çevrildi. "Hande yaparsa içeriz tabii ki."

Kaşlarımı kaldırarak Bora'nın yüzüne baktım ama hiçbir şey söylemeden ayağa kalktım. "Ben kahve yapana kadar sen de umarım yeri temizlersin," dedim öç almak ister gibi. Sonra Serdar'a döndüm.

"Ne içmek istersin Serdar?"

"Türk kahvesi istiyorum, orta şekerli." Bora'ya dönüp kolluna vurdu. "Kalk hadi bilardo oynayalım. O sırada anlatırsın nezarethane anılarını."

Bora ve Serdar bilardo masasının başına geçerken salon-
dan çıktım ve mutfığa ilerledim. Bora'nın kahveyi sade içtiğini

biliyordum, Yaren'e sormamıştım bile. Ne yaparsam onu içmek zorundaydı. Mutfığa girip kapıyı kapattığımda, koca mutfakta kahvenin nerede olabileceğini merak ederek gözlerimle etrafı taradım. Bora'nın burada bir şey yiyip içmediği nasıl da belli oluyordu. Bir erkeğe ait olamayacak kadar derli topluydu etraf. Uzun masanın yanından geçip dolaplara yürüdüm ve çekmeceleri açıp bakmaya başladım.

Çok geçmeden mutfağın kapısı açıldı. Gelenin kim olduğuna bakmak istemiyordum çünkü tahmin edebiliyordum. Arkamı dönmeden diğer çekmecelere bakmayı sürdürürken, "Kahve orada değil," diyen Yaren'in sesini duydum. Bir anda arkamı dönüp ona baktım, kan beynime sıçramış durumdaydı. Buz gibi bakışlarla ona bakıyorken kalçasını masaya yasladı ve rahat bir şekilde buzdolabının yanındaki dolabı işaret etti.

"Kahveler oradaki üçüncü çekmecedeydi," dedi keyifli bir halde.

Bu kız benim damarıma nasıl basacağını, beni nasıl delirtceğini çok iyi biliyordu. Üzerimden bir türlü atamadığım afallamanın yanı sıra, boğazıma acı bir yumru oturdu. Sinirlenmenin de ötesinde bir şeydi bu. Nasıl oluyordu da Yaren, benim bilmediğim kahvenin yerini biliyordu?

Hiçbir şey söylemeden tarif ettiği dolaba yürüyüp üçüncü çekmecesini açtığımda öfkeden gözlerimi yumdum. Dediği gibiydi, çekmecenin içi kahve kutularıyla doluydu. Titrer gibi bir nefes aldıktan sonra arkamı dönüp Yaren'e baktım. Benim bu afallamış ve çıldırmış halim onu eğlendiriyor gibiydi. "Sen," dedim dişlerimi sıkarak. "Kahvenin yerini nereden biliyorsun?"

"Hiç," diyerek kafasını yana eğdi. "Daha önce Bora'ya kahve yapmışlığım var, oradan biliyorum."

Söyledikleri doğru olsa bile, esas niyetinin beni delirtmek olduğunu bilmeli ve sakın kalmalıydım. Ama kalamıyordum. Tek yapmam gereken, şu an onun oynadığı bu oyuna kanmamam, beni düşürmeye çalıştığı tuzığa düşmememdi. Ama yapamıyordum.

Çekmeceyi açık bırakarak Yaren'in yanına kadar yürüdüm ve tam karşısında durdum. "Maksadın beni delirtmek, değil mi?" diye sordum. Birazdan onunla, kedinin fareyle oynadığı gibi oynayacaktım.

“Hayır tabii ki Hande,” dedi Yaren omuz silkerek. “Normal konuşuyoruz, neden her şeye ötkeleniyorsun?”

“Kahvenin verini nereden biliyorsun?” diye sordum bir kez daha.

“Söyledim ya,” dediğinde dudaklarında kıskırtıcı bir tebessüm gezindi.

“Şimdi içeri gidip Serdar’a senin tam bir kaşar olduğunu söyleyeceğim,” dediğimde parmağımla mutfağın kapısını işaret ettim. Yaren istifini bozmadan gülümsemeye devam etti.

“Söyleyemezsin.”

“Neden söyleyemezmişim?”

“Çünkü sen de benim elimdesin, unuttun mu?”

Sessiz sessiz gülmeye başladığımda, Yaren de gülmeye başlamıştı. Fakat benim gülüşlerim giderek tekinsiz bir hal aldığı anda Yaren bir an korkar gibi oldu. “Aptal,” dedim delirmiş gibi gülmeye devam ederken. “Sen, tam bir aptalsın!”

Yaren yüzüme asık bir suratla bakıyorken yeniden ciddi bir ifade takındım ve “Ben senin elinde değilim kıt akıllı,” dedim nefret dolu bir sesle. “O gün telefonda duyduğun her şeyi Bora biliyor zaten. Teyit edelim mi?”

Yaren’in anbean korku yerleşen yüzü telaşlı bakışlara gebe kalırken ona bir adım daha yaklaştım. “O sırada Serdar’a senden de bahsederiz. Nasıl olur? Küçük Yaren’in büyük kaşarlıklarından!”

Arkamı dönüp kapıya yürüdüğüm an Yaren arkamdan yetişti ve bileğime asılarak beni durdurmaya çalıştı. “Hande, dur!” dedi korku dolu bir sesle. “Gel biz sorunlarımızı aramızda halledelim!”

Ya çok geri zekâlı bir kızdı ya da her şeyi göze alabilecek kadar korkusuz... Elime bu kadar büyük bir koz vermişken bile nasıl benimle oynuyordu?

“Geç kaldın canım,” dedim dişlerimi sıkarak. “Çek elini üzerimden!”

Tam o sırada kapı açıldı, içeriye Bora girdi. Sorgulayıcı bakışları çatık kaşlarının altından dehşet saçarken, “Ne oluyor?” diye sordu. Aralık olan kapıdan Serdar’ın konuşma sesleri geliyordu.

Telefonla konuşuyor olmalıydı ve Bora onun meşguliyetini fırsat bilerek bizi kontrol etmeye gelmişti. Ne de olsa Yaren'le aramızdaki gerilimden haberdardı.

"Elinin körü oluyor," dedim dişlerimi sıkı sıkı. İçimdeki öfke bana acı veriyordu. Oysa sadece öfkeden bir şeyleri parçalamak istiyordum, öfkenin içimi parçalamasını değil. Sehebini bilmediğim bir şekilde canım yanıyordu ve ben yandığım kadar yakmak istiyordum. Bora Yaren'le bir olmuş, Serdar'la beni aptal yerine koyuyordu.

"Hande," dedi Bora sorarcasına. Mutfak kapısını kapatıp içeri yürüdüğünde bakışları sadece benim üzerimdeydi.

Bora'nın bir şey söylemesine izin vermeden, doğrucu sordum. "Benim bilmediğim kahvenin yerini Yaren biliyor." Sesim titriyordu. "Artık sana inanmıyorum."

Bora göz ucuyla Yaren'e bakarken kaşlarını çattı. "Buna mı kızdın sen?"

"Neye kızacaktım?" diye sorarken sesim biraz yüksek çıkmıştı.

"Sessiz ol," diye uyardı Bora. Ağzımdan yanlış bir şey çıkacak, Serdar da bunu duyacak diye korkuyor olmalıydı. "Bir hafta önce Serdar ve Yaren yine buradaydı, ona kahvenin yerini ben gösterdim." Birkaç adımla aramızdaki mesafeyi sıfırladı ve tek elini yanağımın üzerine bastırdı. Normalde Bora'nın bu hareketine izin vermezdim ama Yaren'in fettan gözleri şu an üzerimizdeyken geri çekilmedim. "Kimsenin oyununa gelme, sana böylesi yakışmıyor."

Yaren bozulmuş gibi hiçbir şey söylemeden arkasını dönüp kapıya ilerlediğinde kapı birden açıldı ve ardında Serdar görüldü. "Kahveler kalsın," dedi telaşlı bir sesle. "Şantiyeden aradılar şimdi, bizim acil çıkmamız gerekiyor."

Yaren kedi gibi yine dört ayağının üzerine düşmüştü. Hemen Serdar'ın yanına koşmuştu. Ama elbet bir gün onu çok beter harcayacaktım. Bora, Serdar'la Yaren'i uğurlamak için onlarla birlikte mutfaktan ayrıldığında ben olduğum yerde duruyordum. Bir yanım Bora'ya inanmak isterken, diğer yanım

inanmamam gerektiğini söylüyordu. Bora'nın Yaren'e bir kez olsun yüz verdiğini görmemiştim. Öyleyse neden bu kıza pabuç bırakıyordu? Yaren, Bora'nın benim bilmediğim hangi açığını biliyor olabiliirdi?

Evin kapısı açıldı ve kapandı, saniyeler sonra Bora tekrar mutfak kapısının önünde görüldüğünde dışarıdan Serdar'ın arabasının sesi geliyordu.

"Bugün de gelen gelene," diye söylendi Bora gözlerini açık tutmaya gayret ederek. Masanın üzerindeki cam sürahiyi kapıp bardak almak için dolaba doğru yürüdü. Uyku iyiden iyiye akbaba gibi çökmüştü gözlerine. Az önceki Yaren ve kahve meselesi kafamı karıştırmıştı ama kurcalamayacaktım. Sadece evime gitmek istiyordum. "Çantamı sakladığın yerden çıkar da ver," dedim soğuk bir sesle. "Ruh gibi geziyorsun ortada, ben gideyim sen de uyu."

"Daha erken," diye diretti Bora. "Uykum da yok ayrıca." Sırf gitmeyeyim diye yalan söylüyordu. "Seni evine ben bırakacağım."

"Bugün birbirimize yeterince doyduk," dedim kinayeli bir sesle. "Artık gideceğim."

"Henüz çözüme kavuşturmadığımız onca meselemiz var." Bora bana doğru yürüdüğünde derin bir of çektim. Su içiyorken bile gözleri üzerimdeydi. Benim onunla konuşmaya takatim kalmamıştı.

"Çözüksüz bir meselemiz yok," dedim. "Adının ilk harfini bile anmamı istemediğin o adamla bir daha görüşmeyeceğim. Oldu mu? Şimdi gidebilir miyim?"

"Cık." Bora kafasını salladı. "Gidemezsin."

Bakışlarımı Bora'nın yüzünden çekmeden, parmağımı mutfak camlarına dikerek konuştum. "Bu sefer kapıları kilitlesen de tutamazsın beni," dedim meydan okurcasına. Bora gülüyordu. "Verdiğin taktiği uygular ve camları kırıp giderim."

Cümlemin bitişini takip eden saniyelerin sonunda, mutfak camları büyük bir gürültüyle parçalandı. Bakışlarım tiz bir ses çıkararak üzerimize doğru sıçrayan cam parçalarına çevrildiğin-

de neye uğradığımı şaşırmıştım. Bir saniye önce camları kırmaktan bahsetmemin hemen üzerine camların bin parçaya bölünmesi beni bozguna uğratmıştı. Düşünce gücümle camları kırmış olamazdım, değil mi? O an Bora ani bir hareketle bana doğru atıldı ve beni kollarının arasına hapsederek hızla yere eğildi.

Her şeyin saniyeler içinde gerçekleşmesiyle afallarken, içeriye hızla savrulup kapıya çarparak duran demir sandalyeyi gördüğümde anca kendime gelebildim. Camlar kendiliğinden kırılmamıştı, birisi kırmıştı. Akliselim bir insanın yapabileceği bir davranış değildi bu. Bunu düşünürken aklıma ondan başkasının adı gelmiyordu. O burada olmalıydı.

Yiğit Mirzanlı.

O anki korkuyla, küçük bir çocuk gibi Bora'ya sığınmıştım ve şu an beni sımsıkı saran kollarının arasındaydım. Kalbim yerinden çıkacakmış gibi çarpıyordu ama benim aksime o sakin görünüyordu. Dudakları saçlarımın üzerindeydi, sakalları yine tepemi gıdıklıyordu. Kafamı kaldırıp yüzüne baktığımda bakışlarını gözlerime indirdi. Konuşmadan, sadece gözlerimizle birbirimize iyi olduğumuzu söylemiştik.

“O burada olmalı,” dedim o an fısıldayarak. Sanki saklam-baş oynuyormuşuz da yakalanmamak için kısık bir sesle konuşuyordum. “Camları ondan başkası indiremez.” Hissettiğim korku sesimi titretmişti.

Eminim Bora'nın da aklına gelen ilk isim o olmuştu. Beni onaylarcasına gözlerini yumduğu sırada duyduğum kuvvetli bağırış sesi şüphelerimi gerçeğe çevirdi. Yanılmamıştık, Yiğit Mirzanlı buradaydı. Zaten başka kim buna cüret edebilirdi ki?

“Çık dışarı!” Sesi ne çok uzaktan ne de çok yakından geliyordu. İkimizin de bakışları kırılan camların ötesine kaymıştı fakat görünürlerde kimse yoktu ve biz hâlâ aynı pozisyonda duruyorduk. Ne o beni sarmaktan vazgeçiyordu ne de ben sindiğim göğsünden dışarı kafamı çıkarabiliyordum.

Hadi ben korkuyordum, o da mı korkuyordu?

Duştüğümüz şu saçma duruma rağmen gülesim gelmişti.

“Çıksana lan dışarı!” Yiğit bir kez daha bağırdığında, Bora beni serbest bırakıp bir hisimla ayağa kalktı. Yiğit Komiser neden buraya gelmişti ki? Bora’nın serbest kalacağını zaten bilmiyormuydu? Son günlerde birbirinden kötü şeyler yaşamıştık. Kimse iyi değildi, kimse sağlıklı düşünemiyordu. İkisi de birbirinden öfkeli, birbirinden deliydi. Yiğit bana silah doğrulttuğu zaman Bora’nın hali gözlerimin önünden gitmiyordu. O an aralarında demir parmaklıklar vardı ama şu an yoktu. Birbirlerine bir zarar vermeleri kaçınılmazdı ve ben çok korkuyordum.

Bora kırık camlara doğru hızla yürürken, her ne kadar engel olamayacağımı bilsem de onu durdurmak istedim. “Gitme,” dedim panik içinde. Bora durdu ve kafasını çevirip gözlerime ilginç bir şey görmüş gibi baktı. Gitmeyeceğinden değil, hissettiği şaşkınlıktan ötürü böyle bakıyordu. “Korkuyorum, gitme.”

“Ben sana hiçbir şeyden, hiç kimseden korkmayacaksın demedim mi?”

“Korkuyorum,” dedim inatla. “Gitme işte!”

Bora sözlerime kızmış gibiydi ama bir şey söylemedi, sadece parmağını üzerime doğru salladı. “Burada kal, dışarı çıktığını görmeyeceğim!”

Bir cevap vermemi beklemeden arkasını döndüğünde Yiğit’in ayarsız ses tonu tekrar duyuldu. “Yoksa korkuyor musun Şahsuvar?”

Bora kısık sesli bir küfür savurarak kırık camların üstüne basa basa bahçeye çıktı. Yiğit korkusuz, gözü kara ve durdurulamaz bir adamdı. Bundan her geçen gün biraz daha emin oluyordum fakat yanlış adamla uğraşıyordu. Bora’nın nasıl biri olduğundan habersizdi, onu zerre tanımıyordu. Bu işin sonunda kimin kazanacağı ya da kaybedeceği başından belliydi.

Yine de şahit olduklarım ve olacaklarım beni ürkütüyordu. Her şey giderek berbat bir hal alıyor, öfkeler, kinler ve nefretler çığ misali büyüyor, iyi olan ne varsa kötülüğün gölgesinde kayboluyordu. Ortada büyük bir düşmanlık filizleniyordu ve ben şimdilik bu düşmanlığın tam ortasında duruyordum. Günün birinde bir taraf seçmem ve oraya çekilmem an meselesiydi.

Bora hızla uzaklaşırken ben de ayağa kalktım ve tamamen gözden kaybolana dek bekledim. Burada, bu şekilde elim kolum bağlı bekleyemezdim. Bora'nın uyarısını umursamaksızın kırık cam parçalarının üzerine basa basa ilerledim. Gittiği yönü takip ederek bahçeye doğru temkinli adımlarla yürürken, kalbimde siren sesleri yankılanıyordu. Adımlarımı hızlandırıp arka tarafa doğru yürüdüm, evin arka bahçesi bir hayli büyüktü. O sırada Bora'nın sesini duydum.

“Beni bu kadar çabuk özleyeceğini bilmiyordum Komiser!” diye bağırdı. “Dayanamamış arkamdan gelmişsin!” Her zaman ki gibi alaycı olmasına rağmen sesinde zaptedilemez bir öfke vardı. Dönemeçte durup evin duvarına sindiğimde onların beni bu açıdan göremeyeceğine emindim. Yiğit bahçedeki masanın etrafından aldığı beyaz demir sandalyenin biriyle camları indir-miş, diğerininse üzerine oturmuştu. Bacak bacak üstüne atmış vaziyette, o kadar rahat ve gamsız duruyordu ki bir an onun evine gelen bizmişiz gibi hissettim.

Bora, Yiğit'in oturduğu sandalyeye bir karış mesafe kala durdu, tek ayağını öne attı ve ellerini eşofmanının ceplerine soktu. “Ama kırdığın camlarımın parasını ödeyeceksin,” diyerek devam etti alaycı konuşmasına. “Beni gece boyu nezarethanende ağırladın diye sana iltimas geçmeyeceğim.”

Bora oyunu kuralına göre oynuyordu, Yiğit ona nasıl yaklaşıyorsa o da öyle yaklaşıyordu.

Mirzanlı, o ana dek kafasını kaldırıp Bora'ya bakmamıştı. Elinde bir tahta parçası, bir de küçük bir çakı vardı. Tahtanın üzerine bir şeyler kazıyor gibiydi. Usulca kafasını kaldırıp Bora'ya baktığında tuhaf bir şekilde gülümsedi. Delirmiş gibiydi. “Oderim, ayıp ediyorsun.” Tebessüm, bir ölünün bedeninden çekilen kan gibi çekilirken dudaklarından, acı ve nefretle örülmüş hakir bakışları Bora'nın üzerinden çekilmedi. “Peki ya sen?” diye sordu kan donduran bir sesle.

“Benim mahvettiğin hayatımın bedelini nasıl ödeyeceksin?” İlk önce derin bir sessizlik oluştu.

“Odeyemem.” Bora ilk defa suçunu kabulleniyormuş gibi ciddi bir sesle konuşuyordu. “Sana söyledim Komiser,” dediğinde işaretparmağını göğüs kafesindeki boşluğa dokundurdu. “Eğer adaletli bir bedel istiyorsan beni öldüreceksin. Bana başka türlü zarar veremezsin çünkü gücün yetmez.”

Bakışların Yiğit’e kaydı. Çakının keskin ucunu parmakları arasında sıkarken, “Herkesi kendin gibi sanıyorsun, değil mi?” diye sordu. Sesi bir tık yükselmişti. “Ben aşağılık bir katil değilim.”

O an aklında Bora’nın o geceki bağıışı yankılandı. *Ben katil değilim.* Birisi ona katil olduğunu ima ettiğinde hissettiği şey neydi?

“Bugün serbest kalmış olman hiçbir şey ifade etmiyor,” dedi Yiğit ürkütücü bir sesle. Bora onu dinlerken bir heykel gibi hareketsiz ve dimdik duruyordu. “Mahkemeyi ileri tarihten en yakın zamana aldırmanı başardım, iki hafta sonra hak ettiğin cezayı alacaksın.”

“Çok konuşan ama boş konuşan insanları hiç sevmem.” Bora her ne kadar ciddi gibi konuşsa da söyledikleri ciddiyetten epey uzaktı. “Yanıldığını gördüğünde ne yapacağını çok merak ediyorum.”

Yiğit, Bora’ya yanıt vermek için kafasını kaldırdığında beni gördü. O an hemen geri çekilsem bile dehşet verici kara gözleri saniyesinde içimi deşmişti. Mühim olan o değildi, esas Bora’ya yakalanmamalıydım.

“O deliğe gireceksin,” dedi oldukça sert bir sesle. “Her fare nin tıklandığı o pislik yuvasına...” Yiğit gittikçe korkutucu oluyordu. Sözlerinin devamında söyleyeceği her şey beni ürkütüyordu. “Aksi takdirde...” dedi ve sustu.

Tekrardan, usulca duvarın diğer tarafına baktığımda rahat bir nefes aldım. Bora beni fark etmemişti, Yiğit ise sadece Bora’ya bakıyordu.

“Aksi takdirde?” diye devam ettirdi Bora sözlerini. Kaşlarını hafifçe kaldırmış, sadece muhatabına bakıyordu. Korkmaktan çok karşısındaki adamın hissettiği öfkeyle eğleniyordu.

"Adaleti sağlayan ben olacağım." Yiğit'in sesinde bir tehdit sezmiştim. Sözlerinin ardından dudaklarından ruhsuz bir guluş dokuldu ve bu kanımı dondurdu.

"Nasıl sağlayacaksın?" diye sordu Bora, zerre korku barındırmayan sesiyle.

Yiğit elindeki tahta parçasını havaya kaldırdığında bakışlarının yeniden bana dönmesi elektriğe kapılmışım gibi hissettirdi. Bu sefer kaçamadım, saklanamadım. Nutkum tutulmuş gibiydi. "Yakala küçük kız," diyerek bana fırlattığı tahta parçasının ardından Bora hızla bana döndü, öfkeden koyulmuş gözbebekleri üzerime çevrildiğinde saklanacak delik aradım. Tahta parçası tam olarak ayaklarımın dibine düşmüştü.

Ve Yiğit, bizi sonu ölüm kokan bir kaosa sürükleyebilecek sözlerini o an sarf etti. "Senin benden çaldığını, ben de senden çalacağım." Geceye meydan okuyan bakışları benim üzerimdeydi. "Yani anlayacağın, kısasa kısas!"

Yiğit, Bora'yı benimle tehdit ediyordu. Yiğit, Bora'ya beni ondan çalabileceğini söylüyordu. Bunu nasıl yapacağını bilmiyordum ama bunu yapabilecek kadar hırslanmış olduğunu gözlerinde görebiliyordum.

Bora'nın üzerimde donup kalan dehşet dolu bakışları soluğumu keserken, Yiğit ayağa kalktı ve aramızdaki manasız, korku dolu bakışmayı keskin ses tonuyla böldü. "Çünkü benim kaybedecek hiçbir şeyim kalmadı!" şu an Bora'ya bakıyordu. Bora ise sadece bana. "Senin de kalmayacak!"

İkiyüzlüydü hayat. Bir yüzü yaşama, diğer yüzü ölüme dönüktü. İnsanlar insanlarla sınanır, hatta cezalandırılırdı. İçim sızladı. Hissettiğim acı kalbimden zihnime sıçradı. Ansızın içimde sarsıcı bir deprem infilak etti. Yer yerinden oynadı, korkular duyguların üzerine kapandı. Bora gözlerime uzun uzun baktı. Ve ben onun gözlerinde aynı korkuyu ikinci kez gördüm.

Bora düşünüyormuş gibi susup kaldı bir süre. Ne zaman böyle sessiz kalsa korkulası bir adama dönüşüyordu. Ne zaman şu tekinsizliğe bürünse, altından bir canavar çıkıyordu. Ve Bora anlık planlar değil, ömürde derin izi kalacak yaraların hesapları-

nı yapıyordu. Sessizdi, yavaştı, hep susardı. Fakat birden patlar, ortalığı vangın yerine döndürürdü. Onu tanıyor ve biliyordum. Bundan korkuyordum.

Kısa süren sessizliğinin ardından yavaşça arkasını döndüğünde Yiğit'e saldıracağını sandım ama buna yeltenmedi. "Eceli gelen köpek gibisin şu an," dediğinde sesi öyle korkunçtu ki Yiğit tek bir adım atsa üzerine atlayacaktı sanki. "İşeme o cami duvarına Komiser!"

Yiğit usulca gülümsedi. Hiçbir şey söylemeden çekip gidecek gibiydi. Elindeki çakıyı kıvrıp cebine attığında, "Ben söyleyeceğimi söyledim," dedi keyifli bir sesle. "Sözümünden dönmek hiç âdetim değildir." Bora'ya son kez bakıp çıkışa doğru yürüdüğünde Bora arkasından onun duyabileceği bir sesle konuştu. "Demek annen ve kız kardeşin, kaybedeceklerin listesine girmiyor..."

Yiğit'in bir an durduğunu gördüm, yüzünde nasıl bir ifade olduğu belirsizdi çünkü göremiyordum. Hiçbir şey söylemeden hızla uzaklaştığı sırada gülümseme sırası Bora'nındı. Ve gülümsedi. *Eğlenceden uzak, geleceğe tuzak bir gülüştü.*

O fırtınalı günlerin üzerinden iki hafta geçmişti.

Yitip giden günler boyunca her şey çok sıradandı, hatta o kadar sıradandı ki geride bıraktığımız tüm yaşanmışlıklar sadece benim zihnimin ürettiği bir sanrıdan ibaret gibiydi. Sanki hiçbir şey yaşamamış, hiçbir tehlike atlatmamıştık. Sanki acı sadece benim içimi delip geçen bir bıçaktı, benden başka kim-seler kanamamıştı.

Yiğit Mirzanlı'yı en son iki hafta önce, o sarsıcı gün görmüş-rüm. Gözü dönmüş bir haldeydi, yapabileceklerinin teminatı olan tehditlerini savurup gittiğinden beri neler yaşadığından, neler planladığından habersizdim. Adı bile geçmemişti, sanki hayatımızın ortasına bir zelzele misali düşmemiş gibi... Belki de sessizliği intikam gününü beklediği içindi. Susup oturacak ve her şeyi unutacak bir adama benzemiyordu. Günün birinde söylediklerini yapacak olmasından, bir bedel isteyen ruhunun

ve yaralı kalbinin acımasızlaşacağından, o namlunun tekrar ya kağıma dayanacak olmasından çok korkuyordum.

Peki ya Bora? O da korkuyor muydu?

Ne hissettiğini bilmek bir tarafa, tahmin yürütmek bile imkânsızdı. Bora eski Bora olarak devam ediyordu yaşantısına. Soğuk, bencil ve umursamaz bir adam olarak. Her gün olmasa bile iki günde bir muhakkak görmüştü beni. Ne iyi davranmıştı ne de kötü. Dengede kalmaya çalışır gibi, öte yandan değişmek için çabalamış gibi fakat ait olduğu kalıptan çıkmak istemiyormuş gibi bocalamış bir haldeydi. Son üç gündür onu hiç görmemiştim, beni aradığı bile yoktu. Onu çözemiyordum, zaten hiçbir zaman da çözememiştim.

Yiğit o gün Bora'yı benimle tehdit etmişti. Ve ben Bora'nın gözlerinde o korkuyu yeniden görmüştüm ama sanki korkusu o anlıktı ve çoktan geçmişti. Yiğit'in adını bile anmıyordu. O geceye ve peşimizden sürüklediklerine dair tek bir şey söylemiyordu.

Bugün 20 Ekim Perşembe'ydi, yarın öğleden sonra Bora ve Yiğit'in mahkemesi görülecekti. Haldun Amca ağzımı açamayacağımdan, oğlunun mahkeme sonunda hapis cezası almayaacağından öylesine emindi ki... Yarın, sıradan bir gün gibi geçip gidecekti. Enver Bey'in ağzıma sıkı bir fermuar çektiğini düşünüyordu. Aslında yanılmıyordu. Benim mahkemede gerçekleri söyleyebilecek cesaretim yoktu. Babamın karşısına bile geçememiş, gözlerine bakıp duyduklarımın doğru olup olmadığını soramamıştım.

Tek derdimiz, evleneceğimiz güne yaklaşık yirmi gün kalmış olmasıydı. Annem ve Hale Hanım tükenmek bilmeyen hazırlıklar için son sürat koşturuyorlardı. Bir ara Bora'nın evine ve eşyalarına kafayı takmışlardı. Tüm evi sil baştan dizayn edecek kadar zamanları yoktu ama ufak tefek değişiklikler yapmışlar, evin birkaç odasını benim kullanabileceğim alanlara dönüştürmüşlerdi. Gelinliğim bile hazırды. Dünkü provada son kez giymiştim. Herkes ne kadar güzel olduğumu söylemişti ama ben aynaya bakarken hissizdim.

Çünkü günün birinde zarar görecektim.

Zarar görecektik.

Hatta belki de, zarar verecektik.

Saatlerdir Bora'yı arıyordum. Ne telefonlarımı açıyor ne de mesajlarımı dönüş yapıyordu. Son çareyi Melisa'yı arayıp Bora'nın orada olup olmadığını sormakta bulmuştum. Neyse ki şanslıydım. Bora, Kupa Kızı'ndaydı ama sanki büyük bir mesguliyeti varmış gibi beni gormezden geliyordu. Bu durum beni öfkelenlendirmişti. Nasıl hazırlandığımı, evden nasıl çıktığımı bilememiştim. Bir taksiye atlayıp Tunalı Hilmi'ye doğru yol aldığımda gökyüzü karanlıktı.

Yarınki mahkemeye saatler kalmıştı.

Taksiden inip büyük mekâna dışarıdan göz ucuyla baktım ve hızlı bir şekilde tırmandığım basamakların ardından kapıyı aralayıp bedenimi içeriye savurdum. Buraya geldiğimizde her zaman oturduğumuz başköşede bugün başkaları oturuyordu. Görünürlerde hiç kimse yoktu. İçeriye doğru yürüyüp telaşlı gözlerle Bora'yı ararken birinin koluma dokunmasıyla irkildim.

"Hande?"

Kafamı çevirdiğimde bana tebessümle bakan Melisa'yı gördüm. İçeride yabancı bir şarkı çalıyordu. "Ne zamandır gelmiyorsun," dedi Melisa. "Ama seni iyi gördüm, iyisin değil mi?"

"İyiyim," dedim gülümseyerek. Kafam Bora'yla o kadar meşguldü ki Melisa'ya sen nasılsın diye sormamıştım bile. "Birazdan canlı müzik başlayacak," dediğinde bakışlarıyla oturabileceğim bir masa arıyor gibiydi.

"Fazla kalmayacağım Melisa," dedim. "Bora'yı görüp gideceğim, nerede o?"

"Patronun odasında," diyerek mekânın sonundaki dönemeci gösterdi Melisa.

Masaların arasından geçerek genişletilmiş mekânın içinde ilerledim, dönemeçten döndüm ve karşıma çıkan beyaz kapıya bir kez vurarak müsaade istemeden içeriye bodoslama daldım. Tekin masasında oturuyor, Bora ise başında dikiliyordu. Masadaki dizüstü bilgisayardan baktıkları her neyse ona keyifle gülüyorlardı. Beni gördüklerinde Tekin'in ifadesinde bir değişim olmamıştı ama Bora'nın yüzü asılmıştı.

Gülüyordu, ben saatler boyunca kendi kendimi hırpalamışken o vurdumduymaz bir tavırla gulebiliyordu.

“Hoş geldin Hande,” dedi Tekin ama onu duymamış gibi cevap dahi vermedim. Parmaklarım hâlâ kapının kulpunda duruyordu, içeriye tamamen girmemiştim. Doğruca Bora'ya baktığımda, “Neden telefonlarımı açmıyorsun?” diye sordum kızgın bir sesle. “Maksadın beni buraya kadar getirmek miydi?”

Tekin kavga kokusu almış gibi kaşlarını kaldırdı ve bakışlarını bilgisayar ekranına indirdi. Bora cevap vermedi, Tekin'in yanından ayrılıp bana doğru yürüdüğünde kıpırdamadım. Tam karşımda durduğunda bedeni bedenime çarptı, gözlerini gözlerimden ayırmadan kapının kulpundan çektiği parmaklarımı ellerinin arasına hapsetti. Beni arkasına alıp önden yürüdüğünde sınırdan burnumdan solur vaziyetteydim. Görünürlerde oturup konuşabileceğimiz boş bir masa bile yoktu. Üstelik müzik gürültülüydü ve istesek de duyamazdık birbirimizi.

Masaların arasından geçerek kapının önüne çıktık ve bir duvar kenarında durduk. Bora'nın sırtı duvara dönüktü, bense hemen önündeydim. Elimi bırakıp yüzüme derdini söyle der gibi baktığında, “Bana cevap ver,” diye çıkıştım öfkeyle. “Neden açmadın telefonlarımı?”

Bora'nın yüzünde hiçbir ifade yoktu, tek bir mimik bile oynamıyordu ama koyulaşmış orman gözlerinde yine o sarsıcılık vardı. “Canım istemedi.”

“Canın istemedi?” Tek kaşımı kaldırdım. “Canın istemedi ve sen beni görmezden geldin, öyle mi?”

Gözleri gözlerime bomboş bakıyorken, tek elimi alnıma bastırarak durduğum yerde telaşlıca sallandım. “Ben senin telefonlarını açmayınca neden kıyametleri koparıyorsun peki?”

Bora yanıt vermedi, yüzüme durgunca bakmayı sürdürdü ama gözleri can çekişmekteydi. “Sen çok adaletsiz bir adamsın,” dedim hiddetle. Sözcükler isyan eder gibi dökülüyordu dudaklarımdan.

Bora'nın yüzünde belli belirsiz bir alay gezindi. “En başından beri öyle değil miydin?” diye sordu sakın bir sesle. “Niye şaşırdın ki?”

“En başından beri öyleydin,” dedim üstüne basa basa. Anlamıyordum, gerçekten anlamıyordum. Şu an karşımda duran Bora, günler öncesinde benden aşk dilenmek için neredeyse ayaklarına kapanan adamı mıydı? Bugün hayatıma gireli tam beş ay oluyordu ve başladığımız noktaya geri dönmüşüz gibi hissediyordum. Onu hiçbir zaman tanıyamayacaktım. “Sadece ben anlamama konusunda direttim.”

“Anla o zaman,” dedi, sesi o kadar soğuktu ki... “Ben hesap vermekten hoşlanmam, canım isteyene kadar telefonlarını da açmam. Buna alışsan iyi edersin.”

“Asla!” diye bağırdığımda sesim titredi. Hem kızgındım hem de fena halde kırgındım ama ağlamayacaktım.

“Sesini yükseltme!” Bakışlarında kızgınlık belirmişti. “Evde değiliz.”

Nerede olduğumuz umurumda bile değildi. “Nasıl bu kadar rahatsin?” diye sordum kafamı iki yana sallayarak. “Yarın yargılanacaksın ve belki de bu bileklerine kelepçeleri takıp götürecekler seni.” Uzanıp bileklerinden tutmuştum, kendime inanamıyordum.

“Sen ağzını açmazsan kimse beni bir yere götüremez.” Bileklerini yavaşça çektiğinde ellerim iki yana düştü. İlk defa benden kaçıyordu, rolleri değişmiş gibiydik.

“Ya ağzımı açarsam?” Ona doğru bir adım attım, yüzümü yukarı kaldırarak gözlerine yakından baktığımda içim titredi. “Ya söylersem her şeyi?”

Ağzını açamazsın, hiçbir şey söyleyemezsin, demesi lazımdı şu an. Beni bitirirsen ben de seni bitiririm. Ben de seni ele verir ve Hilal’le birlikte ardımdan sürüklerim. Benden korkmalısın Hande, sana yapabileceklerimin bir sınırı yok.

Tam olarak bunları duymayı beklediğim dudaklarından hiçbir tehdit sözcüğü dökülmüyordu. Ve benim aklım almıyor, aklım alsa mantığım kabul etmiyordu. Şu an karşımda duran Bora benim tanıdığım bildiğim adam değildi. “Her şeyi bitirmiş olursun,” dedi umursamaz bir tavırla. “Ben demir parmaklıkların ardına, sen de özgürlüğüne yürürsün.”

Öyle afallamıştım ki ona ne cevap vereceğimi bilmiyordum. Artık beni tehdit etmiyordu çünkü yeni planları vardı, yeni oyunlar oynamaya hazırlanıyordu ve kendisini çoktan kurtarmış olmalıydı. Tüm kaderi benim iki dudağımın arasında olan bir Bora asla bu kadar rahat olamazdı.

“Bozguna uğramış gibisin,” dedi Bora hafifçe gülümseyerek. “Ama bu sefer oyun yok, tehdit yok, hiçbir şey yok.” Fikrimi zehirleyen düşünceleri birer birer vurmuş, beni sahiden de bomboş bırakıp bozguna uğratmıştı. “Artık sadece ben varım karşında, bana katlanmanı gerektirecek hiçbir sebep yok.”

Ona inanmıyordum, fikrini değiştirmesinin altında bambaşka bir sebep yatıyor olmalıydı. Kesinlikle kendisini kurtaracak bir B planı vardı. Belki de babasının beni tehdit ettiğini ve yarın asla konuşamayacağımı bildiğinden bu kadar rahattı. Kendisini masum gibi göstererek bir taşla iki kuş vuracaktı.

Hem hapse girmekten kurtulacak, hem de bunu beni tehdit etmeden yapacaktı.

Ona nasıl güvenebilirdim?

“Sana inanmıyorum,” diyerek kafamı salladım. “Yine kim bilir...”

“İnanmazsan inanma,” diyerek kesti sözlerimi, öfkelenmiş gibiydi. “Sen zaten bana ne zaman inandın ki?”

“Peki sen beni ne zaman inandırdın?”

Hiçbir zaman. Cevap veremiyordu çünkü doğru söylediğini ispat edecek hiçbir çabada bulunmamıştı. Suskun kalarak, gözlerime ruhsuz bir şekilde bakmayı sürdürdüğünde tüm sakinliğimi yitirdim.

“Söyle!” diyerek üzerine atıldım ve iki elimi göğsüne bastırarak onu itekledim. Boş bulunmuştu, bir iki adım gerileyerek arkasındaki duvara sırtını çarptığında siyah, kalın kaşları kızgınlıkla çatıldı. Ona tekrar vurmak için kaldırdığım ellerimi bileklerimden yakalayarak durdurdu ve nefes nefese geldiğimiz an gözlerime öfkeyle baktı. “Ne yapıyorsun sen?” diye sordu sertçe. Ama onu duymuyordum bile. Ben tam Bora’yı iterken içeriden çıkan bir grup bize bakmış, sonra fısıldaşmışlardı lakin umurumda değildi.

Tekrar, "Söyle," diyerek dişlerimi kıracakmış gibi sıktım. Yaşlar gözpınarlarıma asılı duruyordu. "O gece Elif'i orada bırakıp gittiğinde için hiç mi acımadı? Söyle!"

Bileklerimi sert parmaklarıyla tutuyorken hesap sorar gibi kazağına geçirdim tırnaklarımı. Bora dudaklarını birbirine bastırırken sert bir soluk aldı. Onu kendimle duvarın arasında sıkıştırmış olduğuma inanmıyordum. Normalde bu durumun tam tersi olmaz mıydı? İstese tek dokunuşuyla beni üzerinden iterdi ama yapmıyordu. "Söyle!" diye haykırdım bir kez daha. "O zaman değilse bile sonra?" Dudaklarım aralık kalırken, kaşlarım havaya kalktı. "Hiç mi acımadı?"

Bora gözlerini gözlerimden kaçırdı, o an parmak uçlarımda yükselerek alnımı alnına sertçe bastırdım ve koyu yeşil gözlerine sertçe baktım. "Söyle, hiç mi vicdan azabı hissetmedin?"

Tek bileğimi onun elinden kurtardığımda avuç içimi göğsünün sol tarafına sertçe indirdim. "Ne taşıyorsun sen burada? Hiç mi acı çekmiyorsun? Hiç mi?"

"Hiç!" diye bağırdı Bora beni yavaşça iteklerken. Birkaç adım gerilediğimde üzerime doğru yürüdü. "Hiç acımadı!" Tekrar bağıırıyordu. "Zerre acımadı çünkü ben buyum, anladın mı?"

Ona inanmıyordum çünkü yalan söylüyordu. Gözlerime yakarır gibi bakarken sarf ettiği onca yürek parçalayıcı söz, zihninin kurguladığı hain tuzakların bir parçası olamazdı. Hepsi yüreğinden diline düşmüştü, hepsi... Hiçbirinde tehdit yoktu. Hepsi sahiciydi, asla hercai değildi. Şimdi neden böyle davranıyordu ki?

"Sen bu değilsin," dedim ağlamaklı sesimle. "Bana asla yalan söylemediğini, her zaman dürüst olduğunu söyledin ama şu an yalan söylüyorsun!"

"Yalan yok," dedi kollarını iki yana açarak bağıırırken. "Artık bana inanıp inanmaman zerre umurumda değil!"

Sanki ezberlemiş gibi aynı şeyleri tekrar edip duruyordu. Sanki müebbet suskunluk için yemin etmişti dudakları, gerçeği söylemiyordu. "İnanmıyorum! Sen beni bir yüreğin olduğuna inandırdın," dedim gözyaşlarım çeneme doğru süzülürken.

“Kendimden tiksindim ama yine de sana inandım!” Ellerimi yüzüme bastırarak gözyaşlarımı temizledim. Ciddi bir ifadeye bürünürken bir kez daha sordum.

“Söyle! Yüreği olan bir adamın içi hiç acımaz mı?”

Bora gözlerime bile bakmadı. Yanımdan hızla geçip giderken omzuma çarptı, az kalsın düşecektim ama umursamadı, dönmedi arkasını. Kaçıyordu, resmen kaçıyordu! Basamakları hızlı bir şekilde inip cadde boyunca koşarcasına yürümeye başladığında arkasından şaşkınca bakakaldım. Arkasından gitmek istedim ama gidemedim. Gücüm olmadığından değildi, yolun sonuna geldiğimizi anladığımdandı.

XVI

GÖZLERİNDEKİ ÖLÜ

Kulak verin sözlerime iyice,
Herkes öldürebilir sevdiğini
Kimi bir bakışıyla yapar bunu,
Kimi dalkavukça sözlerle,
Korkaklar öpücük ile öldürür,
Yürekliler kılıç darbeleriyle!

Kimi gençken öldürür sevdiğini
Kimileri yaşlı iken öldürür;
Şehvetli ellerle öldürür kimi
Kimi altından ellerle öldürür;
Merhametli kişi bıçak kullanır
Çünkü bıçakla ölen çabuk soğur.

Kimi aşk kısadır, kimi uzundur,
Kimi satar kimi de satın alır;
Kimi gözyaşı döker öldürürken,
Kimi kılı kıpırdamadan öldürür;
Herkes öldürebilir sevdiğini
Ama herkes öldürdü diye ölmez.*

* Wilde Oscar, "Oysa Herkes Öldürür Sevdiğini", Reading Zindanı Baladı,
Çev.: Özdemir Asaf, Broy Yayınevi, 1998.

Yaşanmışlıkların ve bazı kararların geleceğimin kuyusunu kazmasının üzerinden iki hafta, hayatlarımızın iki farklı gecede değişmesinin üzerinden sayamadığımı kadar çok zaman geçmişti. Oysa ben bir zamanlar saatlerin çetelesini tutan bir insandım. O hayatıma girmeden önce hata yapmaktan korkar, yanlışla meylettiğim günleri takvimden koparıp acımadan yakardım.

Çünkü o gelene kadar ben temiz ve saftım.

Şimdi ellerimde kan kokusu vardı, içimde günahların zavallı korkusu. Zihnimde ölü bir kadının çığlıklarından kaçıyordum, kâbuslarımdaysa yaralı bir adamın bakışlarından. Oysa eskiden kalp kırmaktan bile korkardım, ağzımdan yanlış bir sözcük düşse kendimi suskunlukla cezalandırır bir daha konuşmazdım.

Çünkü o gelene kadar ben de günahsızdım.

Zamanı geriye sarabilseydim eğer, tüm bunların yaşanmamış olmasını dilerdim. Bora da dilerdi bunu, eminim. Hiçbir vicdan yarasının yer edemediği yüreğine artık inanmıyordum. Elinde olsaydı eğer; o eve asla gitmez, dışarı asla çıkmaz, o silahı eline asla almazdı. Biliyordum, çok pişmandı ama olan olmuştu. Hayıflanmak gideni geri getirmiyordu, lakin her geçen gün bizden bir şeyler götürüyordu. Keşkeler şeytanın besmelesiydi ama bir gün olsun dilimizden düşmüyordu.

Bugün, mahkeme günüydü.

Günler ve saatler o kadar yavaş ilerlemişti ki, bazı zamanlar bugünün hiç gelmeyeceğini düşünmüştüm. Oysa zaman nefes alıp vermek kadar hızlıydı. Tarihin 21 Ekim'e dayanması, ummanların kurumasını beklemek kadar yorucu gelmişti. Herkes-ten çok ben telaşlıydım, en çok ben kaygılı. Herkesin adına en çok üzülen ben, kendime zerre acımamıştım. Uykusuz geçirdiğim hiçbir gecenin hesabını yapmamıştım.

Taksiden indiğimde soluğum bana düşman kesilmiş gibiydi. Nefes almak nasıl da zordu. Adım atmak, yürümek hiç bu kadar ıstırap vermemişti. Telefonuma baktım. Saat on ikiyi on geçiyordu. Duruşma saatine bir saatten az zaman kalmıştı. Birazdan Bora'yı görecektim ve bu beni nasıl etkileyecekti hiçbir fikrim yoktu.

Dün akşam benden şeytan görmüş gibi kaçmıştı. *Bunu neden yapmıştı?*

Ankara Adalet Sarayı'na doğru yavaş adımlar atarken etraftaki kalabalık başımı döndürüyordu. Bugün iyi hissetmiyordum. Gecelerdir gözümü kırpmadığımdan mıydı bilmiyorum ama sabah uyandığımdan beri halsizdim. Vücudum sıkıntıdan alev alevdi.

Etrafa tedirgin bakışlar attım, nereye gideceğimi bilmiyordum. Kendimi kaptırmış bir vaziyette giriş kapısına uzanan merdivenlere adım attığım anda birisi kolumdan tuttu ve ben irkildim. Panikle arkamı döndüğümde rahat bir nefes aldım çünkü kolumu tutan Avukat Semih Bey'di. Beni korkuttuğunu fark etmiş gibi kendisini geri çekti.

"Hande Hanım," diye mırıldandı her zamanki nezaket dolu tavrıyla. "İki saattir arkanızdan bağıriyorum ama duymadınız sanırım. Sizi korkutmak istemezdim."

"Zıyanı yok," dediğimde kendimi gülümsemeye zorladım ama başaramadım. Merdivenleri birlikte çıkmaya başladığımız sırada, "O nerede?" diye sordum. Sanki bana kırk kat yabancı birini soruyor gibiydim. "Yani... Bora?"

Semih Bey'in suratı endişeli bir ifade aldı. "Ben de tam onu söyleyecektim. Üç saat önce telefonda konuştuk, buraya erkenden geleceğini söyledi fakat şu an ortalarda yok." Duyduğum sözlerle yürümeyi kestim. Bulunduğumuz yer tam kapının önüydü ve deli bir kalabalık sel gibi akıyordu. Yürümesine engel olduğum insanlar omzuma çarpa çarpa geçerken sinirle söylüyorlardı çünkü burada bulunan herkes bizim kadar gergindi.

"Nasıl yani? Bora şu an nerede?"

"Maalesef bilmiyorum," dedi Semih Bey kafasını sallayarak. Kenara çekildiğinde kolumdan tutarak beni de kendisine doğru çekti. "Buraya henüz gelmedi, Haldun Bey çok gergin. Açıkçası telefonda Bora'nın sesi de bir tuhaftı. Daha da tuhaf olanı ise, Komiser Yiğit de ortalarda gözüküyor."

Zaten gergindim, zaten nefes almak dahi zor geliyordu, bir de üzerine duyduğum bu sözler beni hepten darmaduman et-

mişti. Aklıma birbirinden kötü senaryolar üşüştü, birbirinden korkunç sonuçlara gebe kaldı düşüncelerim. Yine de kötü düşüncelerimi dilime yansıtmadım. “Eminim bir aksilik olmuştur, geleceklerdir,” dedim söylediklerime inanmayarak. Avukat hafifçe gülümsedi.

“Biz de öyle düşünüyoruz.”

Bora’nın Yiğit’le mahkeme öncesi görüşmüş olma ihtimali aklımı karıştırırken, tek bir kelime daha etmeden yürüdük ve duruşma salonunun önüne güçlkle ulaştık. Karşı taraftan kimlerin bu mahkemede olacağını hem deliler gibi merak ediyor hem de o gün mezarlıkta gördüğüm kadını yeniden görmekten çekiniyordum. Elif’in annesi o gün beni gördüğünde delirmiş gibiydi, kimbilir bugün nasıl bir tavır sergileyecekti? Hangi anne evladının ölümüne sebebiyet veren bir katilin karşısında güçlü kalabilirdi ki?

Babam, Haldun ve Enver Bey’in ortasında duruyordu. Ben geldiğimde hararetli bir şeyler konuşuyor, hatta tartışıyor gibilerdi. Fakat beni görünce üçü de suspus olmuştu. Kısa süreli olarak üzerime çevrilen bakışların ardından Haldun Amca, Semih Bey’e gözlerini dikti.

“Hâlâ Bora’dan bir ses yok mu?”

Semih Bey hayır dercesine kafasını salladığında dönüp bana baktı. “Peki ya sen hiç konuştun mu Bora’yla? Sana herhangi bir şey söylemedi mi?”

“Onunla en son dün akşam görüştüm, bir şey bilmiyorum.”

Annem, abim ve Hale Hanım bu işin dışında kalmışlardı. Sabah babamla sanki farklı yerlere gidiyormuşuz gibi evden ayrı ayrı çıkmıştık. Babam buraya benden daha önce varmıştı. Bakışlarım yerden kalkmazken, babam bana doğru yaklaştı ve nedenini bilmediğim bir şekilde kolumu sıvazladı. Bu teması beni yerle bir etti. Babamın sevecen elleri tenime değmeyeli ne kadar zaman olmuştu, bilmiyordum. Sıcaklığını sevgiye dönüştürmeyeli, dudaklarından “*benim güzel kızım,*” kelamı dökülmeyeli... Anında dolan gözlerimi sıktığım dişlerimle bertaraf ettiğimde kolumu ani bir hareketle çektim ve babamın gözlerine bile bakmadan ondan uzaklaştım.

Çünkü benim gözlerim babama ne zaman feryat edercesine baksa, o benden yüz çevirmişti.

“Bir kere daha arayın şu çocuğu.” Enver Bey’in gergin ses tonunu işittiğim sırada Semih Bey yüzüme bir şey söyleyecek gibi bakıyordu. Bunu fark ettiğim an kalabalıktan birkaç adım uzaklaştık. Kimsenin bizi duymayacağına emin olduğu an kısık bir sesle, “Her şey konuştuğumuz gibi, değil mi?” diye sordu. “Aksi bir durum söz konusu olursa, hepimizi yakar bu Şahsuvarlar.”

Avukatın endişesini anlayabiliyordum. Gerçeği söylediğim takdirde ise başımıza nelerin gelebileceğini elbette biliyordum. Babanı da az önce o yüzden yaklaşmıştı zaten yanıma. Bıkkın bir sesle, “Evet,” dedim. “Merak etmeyin, siz’in söylediklerinizi harfiyen tekrar edeceğim. Bir aksilik olmayacak.”

Semih Bey memnun bir tavırla gülümsedi. Şu an onu rahatsız eden tek şey, Bora’nın hâlâ gelmemiş olmasıydı. Oysa dakikalar su gibi akıp gidiyordu.

“Bir şeyi merak ediyorum,” dediğim anda endişeli yüzü bir kez daha bana çevrildi. “Karşı taraftan kimseyi göremedim. Elif ve Yiğit Mirzanlı’nın yakınları burada değil mi?”

“Elif’in annesi gelemeyeceğini söylemiş,” dedi Semih Bey. “Sadece Yiğit Mirzanlı, birkaç iş arkadaşı ve avukatı burada. Karşı tarafın avukatıyla görüşme sağladım. Duruşma saatine kadar başka bir yerde bekleyeceklermiş. Karşılaşma esnasında bir tatsızlık çıksın istemeyiz.”

Elif’in annesi neden gelmemişti bilmiyordum ama belki de böylesi daha iyiydi. Kızının ölümüne sebep olan adamı görmek ona iyi gelmeyecekti. Gördüğünde sakın kalamayacaktı belli ki.

Bekleme koltuklarından birine oturduğumda elimde duran telefonla Bora’yı aramamak için kendimle savaş verir durumdaydım. Ama aramayacaktım. Gelmesi ya da gelmemesi beni ilgilendirmemeliydi. Sonuç olarak, Bora kendisini riske atacak hiçbir şey yapmazdı değil mi?

Dakikalar birbirini kovalamaya devam etti. Saniyeler boğazıma sanki bir idam ipi geçirilmişti. Düşüncelerimden boğup, vicdanımdan kesiyordu soluğumu. Düşünmenin hiçbir yarar sağla-

madığı zaman dilimine bir kez daha sırt çevirdiğinde oturduğum yerden kalktım. Saate bakınaya dermanım yoktu.

“Nereye Hande?” Adımlarımı uzayıp giden koridora doğru atarken, arkamı dönmeden yanıtladım babamın sorusunu.

“Lavaboya.”

Yalan söylüyorsun, diyordu içimdeki ses. Kaçmaya gidiyorsun. Hatta eğer mümkünse, geri dönüşü olmayan bir yolculuk için tek kişilik bilet almaya gidiyorsun.

Lavaboya girdiğimde ateşimin çıkmış olduğunu fark ettim, tenim cayır cayır yanıyordu. Yine asılsız şüphe tohumları zihnimi çevrelemişti, inkârlar yararsızdı. Dilimin reddettiği bir ihtimali zihnimde öldüremedikten sonra kendimden kaçmam da faydasızdı. Bora sorularıma neden bir yanıt vermemişti? Benden neyi, neden gizliyordu?

Düşünceler, ihtimaller, şüpheler... Diğer tarafta ise asla erişemediğim gerçekler duruyordu.

Saat on ikiyi elli geçiyordu. Duruşmanın başlamasına sadece on dakika kalmıştı. Bir süre sonra lavabonun kapısı iki kere tıklandı ve ben hızla dışarı çıktım. Babam kapının ardında duruyordu, beni gördüğünde derin bir nefes aldı. “Bir an ortadan kayboldun sandım kızım,” dedi korkuyla. Ne kadar da çaresiz görünüyordu. Onu böyle, bana bile muhtaçken görmek beni derbeder ediyordu.

“Buradayım, kaybolacak bir yerim yok.”

“Bora geldi,” dedi babam rahatlamış gibi. “O Yiğit denen polis de geldi. Hep birlikte içeriye girdiler.”

“Başladı mı?” diye sordum, kalbim birden hızlanmıştı.

“Evet.” Babam kafasını salladı. “Mübaşir seni çağırana dek bekleyeceksin.”

Az önce oturduğum bekleme koltuğuna yerleştiğimde, endişe içimi kurt gibi kemiriyordu. Babam hemen yanımdaydı. En az benim kadar endişeli görünüyordu. İçeride neler döndüğüne dair bir fikrimiz yoktu. Babam içeri girmek yerine başımda beklemeyi tercih etmişti çünkü kaçıp gitmemden korkuyordu.

Esas, burada kalmamdan korkmalıydı.

Sıra bana ne zaman gelecekti bilmiyordum, sadece bekliyordum ve babamla birlikte zehirleyici bir sessizlik paylaşıyordum. Beklenilenin aksine duruşma öncesi herhangi bir sorun çıkmamış, gerginlik yaşanmamıştı. Belli ki kimsenin ağzını bıçak açmamıştı. Birazdan kapı açılacaktı ve ben içeriye girecektim. Bir sürü insanın bakışları üzerime çevrilecekti. Birileri hakikati fısıldamam için gözleriyle yalvaracaktı, diğerleri ise yalanlara boğun eğmem için gözleriyle tehdit edecekti beni.

“Kızım,” dedi babam o an. Bakışlarım karşımdaki mahkeme salonunun kahverengi kapısından ayrılmadı. “Sen küçükken iyi bir babaydım, değil mi?”

Cevap vermedim, babam suskunluğuma dertlenir gibi devam etti. “O zamanlar da büyük hatalar yapardım ama sen bir çikolatayla kandırılacak kadar küçük olduğun için görmezdin.” Gülümsediğini sezdim. “Hâlâ büyük hatalarım var ve artık altından kalkacak kadar güçlü değilim. Şimdi seni kandıramayacağım kadar büyüksün ve farkındasın; sen de benimle birlikte hatalarımın altında kaldın.”

Ağlamamak için kendimi sıktığım saniyeler çoğalıyordu. Şu an babamla tartışacak, onunla yüzleşecek bir halde değildim. Üstelik zamanı da değildi.

“Olsun,” dedim sessizce. “Sen yine de benim babamsın.”

“Özür dilerim,” dedi babam, o an yirmi üç yıl önce can bahsettiği bedenimden o canı tekrar söktüğünden habersizdi. “Böyle olsun istemezdim, özür dilerim.”

Babama hiçbir şey sormama gerek kalmamıştı, zaten sormayacaktım ama o kendi ağzıyla itiraf etmişti. O an kapı açıldı. Ve içeriden çıkan mübaşir adımı yüksek sesle söylerken gözlerimin içine baktı. Evet, sıra bana gelmişti. Fakat ben yerimde kalkmak şöyle dursun, oturduğum yere çivilenmiş gibi hareket edemez olmuştum. Ensem yanıyor, boğazım yutkundukça acıyordu. Babam beni yüreklendirmek ister gibi koluma dokundu.

“Kalk Hande,” dedi sessizce. “Söylemen gerekenleri söyleyecek ve geri geleceksin. Korkacağın bir durum yok.”

Oturduğum yerden kalkıp sarsak adımlarla yurudum, mahkeme salonunun kapısından içeriye adım attım. Gözlerini üzerimde hissettiğim kalabalığa hiç bakmadan mübaşirin gösterdiği yere geçtim. Ne Bora'nın yüzüne bakabilmişim ne de Yiğit'in. Şimdi bana sorular sorulacaktı ve ben de bana ezberletilen cümleleri sıralayıp çıkıp gidecektim buradan.

Elif Mirzanlı'nın öldürüldüğü gece kendi evimdeydim. Yiğit Mirzanlı'nın iddia ettiğinin aksine olay yerinde değildim. O geceyle ve orada olanlarla alakam yok. Ben hiçbir şey bilmiyorum.

Payıma düşen cümleler bu kadardı. Olayın dışında olduğumu söylediğimde zaten bana daha fazlası sorulmayacaktı.

“Hande Aksoy.”

Kırklı yaşlarının sonunda olduğunu tahmin ettiğim kadın yargıç adımı andığında, gözlerimi kaldırıp sadece ona baktım. Ardından gözlerim yargıcın oturduğu koltuğun arkasındaki duvarda yazan “*Adalet Mülkün Temelidir*” sözlerine takıldı.

“Doğruları söyleyeceğine yemin eder misin?”

“Doğruları söyleyeceğime yemin ederim,” dedim güçlü bir sesle.

Yiğit'in avukatı neler söylemişti, Semih Bey nasıl bir savunma yapmıştı hiçbir fikrim yoktu. Tek bildiğim karşı tarafın elinde yeterli delil olmadığıydı. Bu davanın sonucu ya Bora'nın suçsuz olduğu kanaatiyle lehine sonuçlanacaktı ya da delil yetersizliği sebebiyle bir sonraki celseye ertelenecekti. Sonuç olarak, kazanan her zaman Bora olacaktı. Yiğit de bunun bilincindeydi, bu yüzden Bora'yı tehdit edip suçunu itiraf etmesi için onu zorlamıştı.

“Olayın gerçekleştiği akşam ve o akşamı takip eden gece nerede olduğunu, kimlerle olduğunu ve ne yaptığını anlat.”

Halsiz bakışlarımı Bora'ya çevirdim. Fakat o bana bakmak yerine gözlerini boşluğa dikmişti. Yargılanan bir adamda olması gereken telaşın ya da korkunun zerresi yoktu. Tüm gözlerin üzerimde kenetlendiğini hissettiğim dakikalardı ve salon boğucu bir sessizliğin esareti altındaydı. Neyse ki kalabalığın çoğunluğu arkamda kaldığı için kimseyle göz göze gelmek zorunda kalmıyordum. Herkes nefesini tutmuş, ağzımdan dökülecek olan gerçekleri bekliyordu.

“O gece,” diye söze başladığım an salon daha derin bir sessizliğe büründü. Sesim kısık çıkmış olmalı ki kadın yargıç beni sert bir dille uyardı.

“Daha yüksek sesle!”

Derin bir nefes alıp sadece yargıcın gözlerine baktım.

“O gece Bora’yla birlikteydik,” diyerek devam ettim sözlerime. Kısa süreli suskunluğumun ardından en başından verdiğim kararı kendi hür irademle cümlelere döktüm.

Çünkü hiç kimseden korkmuyordum.

“O gece kendi evimde değildim.” Sözcükler boğazıma dizilse de ok yaydan çıkmıştı bir kere. Bu bir itiraf değil, bir haykırış olacaktı. Çılgınlıklarım artık sükûnete kavuşacaktı. “Haldun Şahsuvar’ın kışlık evindeydik. O silahı kullanan, Elif Mirzanlı’nın ölümüne sebebiyet veren Serhat isimli şahıs değil, Bora Şahsuvar’ın ta kendisidir.”

Peş peşe sıkılan kurşunlar gibi gerçekler hızla döküldü dilimden. Bir anda her ağızdan bir ses çıkmaya başladı. Şaşkınlıklar, kızgınlıklar ve hatta isyanlar... Bakışlarım Yiğit’e odaklandı. Benden böylesi bir itiraf bekliyor muydu bilmiyordum ama şaşırdığı kesindi. İlk defa yürekten gülümsediğine şahit oluyordum ama benim içim kan ağlıyordu.

Çünkü her şey bitmişti.

Başımın felaket bir şekilde dönmesine ek olarak kendi söylediğim sözler bile kulaklarıma birer uğultu gibi geliyordu. Ne yaptığının farkında olarak söylemişim o cümleleri. Bu anın provasını zihnimde binlerce kez yapmışım. Her şeyi hesap etmişim de canımın bu denli yanacağını tahmin edememişim. Yerden kaldıramadığım gözlerim onun gözleriyle buluştuğunda gözlerinde gördüğüm tek şey büyük bir hayal kırıklığıydı. Söylenleri duyuyor ama anlamıyordum, onun gözleri dışında hiçbir şeyi net göremiyordum. Hissettiğim bu fiziksel tuhaflığa yabancı değildim. Daha önce hayılnmışım, birazdan yine aynısı olacaktı.

Yine de gözlerimi ayıramıyordum Bora’dan.

Bundan sonra bize ne olacaktı?

Herkes bize, bizse sadece birbirimize hakıyorduk. O an anladım ki ben onun hayatında bitmişim, artık nazarında bir hiçtim. Tek bir bakışıyla, beni içinde öldürdüğünü söylüyordu. *Gözlerindeki ölü bendim!*

O an Bora hiç yapmaması gereken bir şey yaptı. Yargıcın ona dur uyarılarına rağmen bulunduğu yerden ayrıldı üzerime doğru yürüdü. Her şey saniyeler içinde olmuştu. Bana bir zarar vereceğini düşünenler onu durdurmaya çalışmıştı ama durmadı, tam karşıma geçtiğinde iki eliyle kollarımdan sıkıca tuttu. Yüzüme cümlelerin nefesi son kez vurdu, nefesimi son kez kesti.

Az önce ben onu öldürmüştüm. Şimdi de o beni öldürecek.

“Bugünü hiç unutma Hande Aksoy,” diye mırıldandı yenilmiş dudakları. Bir zamanlar ben de savurmuştum bu cümleyi. *Bugünü hiç unutma Bora Şahsuvar.* Onca kalabalığın uyaran sesine rağmen kimseyi dinlemiyor, onu üzerimden ayırmaya çalışan ellere inat var gücüyle tutuyordu bedenimi. “Belki doğru olanı yaptın. Ama sen bugün benim yüzüme, bir daha hiç açılmayacak bir kapı kapattın!”

Bedenimdeki değil ruhumdaki sızıyla uyandım, gözlerimi zar zor araladım ve etrafa baktım. Akşam olmuş olmalıydı, pencerenin ardı karanlıktı. Yine bir hastane odasında yatıyor olduğumu fark ettiğimde bir an sebebini sorguladım. Gözlerimi kapatıp uzunca bir süre düşündüğümde bugün yaşanan her şey ıstırap verici bir şekilde zihnimin içine yerleşti.

En son mahkemenin görüldüğü salonda olduğumu anımsadım. Her şeyi göze alarak gerçekleri fütursuzca haykırmıştım, her ağızdan bir ses dökülürken gözlerimin gördüğü tek adam kollarımdan tutmuştu ve kulağıma... Gözlerim doldu, gerisi zaten sonsuz bir boşluktu.

Yattığım yerden kıpırdamaya çalıştığımda koluma takılı serum iğnesi beni durdurmuştu. Diğer elimle gözümünden süzülen bir damla yaş hızla silerken hiç olmadığım kadar acılı hissediyordum kendimi. Yok muydu doktorların ruhtaki acıya bir çaresi?

“Bora?” dedim perişan bir sesle.

Ağızından çıkan ilk şeyin onun adı olması beni paramparça etti. Ama biliyordum ki birazdan bu kapının ardında görünecek, yanıma gelecek ve her şeye rağmen başaramadığımı, yine kazanamam o olduğunu söyleyecekti. O sırada kapı açıldı ama içeriye Bora değil, Cenk girdi. Hayır, görmek istediğim yüz onun yüzü değildi. Üstelik onun burada ne işi vardı? Babam neredeydi? Baygın bir halde uyuduğum saatler boyunca neler olmuştu?

“Güzelim, iyi misin?” diye sordu abim. Gözyaşları içinde olumsuzca kafamı salladım. Hayır, duymak istediğim ses onun sesi değildi.

“Neler oldu abi?” diye sordum kupkuru bir sesle. Yatakta oturur pozisyona gelmeye çalışırken gözlerimi abimin yüzünden ayırmıyordum. Bora’yı sormaya dilim varmıyordu. Abimin suratının kaskatı kesildiğini hissettirdi o an. Bir elini beline koyarken, diğer eliyle düşünceli bir tavırla ensesini sıvazladı. Ve daha sonra yanıma gelip yatağın kenarına oturdu. “Bayılmışsın...”

“Biliyorum, biliyorum.” Abimin sözünü hırçın bir sesle kestim. “Bilmediğim bir şey söyle!”

“Öğle civarıydı,” diye başladı söze. “Galeride çalışıyordum. O sırada babam beni aradı. Hastaneye gelmemi fakat anneme hiçbir şey söylememem gerektiğini söyledi. O sırada bugün olanlardan da bahsetti. Bora’nın polise hakaretten değil, bir kadını öldürmek suçundan yargılandığını...” Abim sustu ve sanki tüm bunları ona söylemediğimiz için kızmış gibi baktı. “Senin mahkemede Bora’nın aleyhine şahitlik ettiğini ve sonra bayıldığını söyledi.”

“Babam nerede?” diye sordum kapıya bakarak. Beni hastanede bırakıp gitmiş miydi gerçekten? Hiçbir şey anlamıyordum.

“Babam gitti Hande,” dedi abim kafasını usulca sallayarak. “Birkaç gün ortada görünmeyeceğini, sular durulana kadar dönmeyeceğini söyledi.” Tek eliyle şakaklarını gergince sıvazladı. “Sana epey kızmış gibiydi. Sanki sen Bora’nın hapse girmesine sebep olduğun için dünyanın sonu gelmiş gibi davranıyordu. Neden böyle yaptığını bilmiyorum. Haldun denen uçkur düşkünü şerefsiz borçlarını ödemeyecek, ortada dımdızlak kalacak

diye mi bu kadar tepki gösteriyor?” Kafasını kızgınlıkla salladı.
“Ona bu yüzden biraz sert çıktım ama elimde değildi.”

Abimi dinlerken yüzümde dehşet dolu bir ifade geziniyordu. Babam kaçmıştı... Birkaç günlüğüne olduğunu sanıyordum, gerçek anlamda bizi tamamen bırakıp gitmiş olmalıydı. Mesele borçları falan değildi, ben anlaşılmayı houp Bora'yı hapse yolladığımı için o adamlar da benim babamı hapse yollayacaklardı. Babam bunun için gitmişti, belki bir daha hiç dönmeyecekti. Dönse hile polisler onu alıp götürceklerdi. Kimseler bilmiyordu ama babam, bir daha evimizin kapısından içeriye giremeyecekti.

“Ona borçların umurumda olmadığını söyledim, birlikte gece gündüz çalışır öderiz dedim ama beni dinlemedi.” Şimdi kızgın olan abimdi, babamın neden böyle yaptığına bir anlam veremiyor gibiydi. Ona işin doğrusunu söylemek isterdim fakat buna cesaretim yoktu. “Açıkçası o Bora'ya da babasına da hiçbir zaman güvenmemiştim,” dedi abim. “Baba oğul ne oldukları belirsizdi. Defolup gitsinler hayatımızdan, böylesi daha iyi oldu!”

Abimi dinlerken ağlıyordum, gözyaşlarım gözlerimden birer birer intihar ediyordu, bu engelleyebildiğim bir şey değildi. Hâlâ sormak istediğim esas soruyu soramamıştım ve içim parçalanıyordu. Abim gözlerime kızar gibi baktı. Parmaklarını yüzüme bastırıp gözyaşlarımı silerken, “Neden ağlıyorsun şimdi?” diye sordu. “Seni o itlere borçları yüzünden mecbur bırakan babam değil miydi? Bitti gitti işte! Sakın hana pişman olduğunu söyleme!”

Duymak istediğim sözler bunlar değildi. Acı içimi delik deşik ediyordu ve ben buna karşı koyamıyordum. “Abi,” dedim güçsüzce. “Bora nerede?”

Abim ellerini yüzünden çektiğinde, “Olması gereken yerde Hande,” dedi öfke dolu bir sesle. “Hâkim ona üç yıl, sekiz ay hapis cezası vermiş. Polisler tutuklayıp götürmüş.”

Bakışlarım, Cenk'in çatık kaşlarının altına gizlenmiş sert gözbebeklerinde donup kaldı. Birden şehrimin tüm ışıkları söndü, acı bir siren sesi yankılandı ve kalbime atmayı bırakma emrini veren kalles bir darbe acımasızca zihnime indi. Ben az önce ne duymuştum? Abim neler söylüyordu? Neden bu kadar çok şa-

sırdığımı, boylesine atallayıp kakıldığımı da bilmiyordum. Gerçeği söylemeden önce tüm bunların olacağını biliyordum oysa. Ben sadece viedan azabından kurtulmak istemiştim, kendimi Bora'ya hiçbir şey olmayacağı konusunda öyle iyi ikna etmişim ki duyduklarım şok etkisi yaratmıştı.

“Beni dinle Hande,” dedi abim dikkatle yüzüme bakarken. “Şu an kendini suçladığının farkındayım. Sen mahkemede gerçeği itiraf etmesen de Bora tutuklanabilirmiş zaten. Yiğit Mirzanlı'nın elinde birkaç delil varmış, yeterli değilermiş ama sizin o eve gittiğiniz güzergâhtaki mobese kayıtlarına falan ulaşmış. Belki bu dava süreci uzayacaktı ama Bora her halükârda kaybedecekti. Sen sadece son noktayı koymuşsun. Bunu kendin için yaptığını unutma ve sakın suçlu hissetme. Sen haksızlığa asla göz yummazsın.”

Yiğit'in kendisine bu denli güveniyor olmasının altında, elinde güçlü deliller olması yatıyor olmalıydı. O yüzden her seferinde Bora'nın ceza alacağından emin gibi konuşuyordu. Keşke tüm bunları önceden bilebilseydim, şimdiden yakıcı bir pişmanlık kuşatmıştı içimi. Bora'nın zaten tutuklanacağını bilseydim asla ağzımı açmazdım. Ama olan olmuştu ve olayı nihayete erdiren ben olmuştum. Kendi elimle kendimi ve Hilal'i de ateşe atmıştım. Bora'ya asla güvenmiyordum. Muhakkak o da beni ele verecekti. Enver Bey de babamı... Kapkara bir kış hepimiz için kapıdaydı.

“Sen kendi iradenle bir karar verdin,” dedi abim, dudakları relasla kıpırdanıyordu. “Babama bile boyun eğmedin, kimseden korkmadan doğru olanı yaptın. Şimdi sakın bu kararın seni yıpratmasına izin verme. Dik tut omuzlarını.” Parmakları omuzlarına dokunduğunda irkildim. İkna etme çabaları boşaydı, biliyor ama pes etmiyordu. Abimin hiçbir şey bildiği yoktu. Babamı bile isteye ateşe attığımı öğrendiğinde belki de benden nefret edecekti. Keşke mesele sadece borçlarımız olsaydı.

Artık neyin doğru neyin yanlış olduğunu ayırt edemiyordum.

“Ben senin yanındayım.”

Sahiden yanımda olacak mıydı? Bu dünya çıkar yuvasıydı. Ve her insan günün birinde kendi çıkarları pahasına, en sevdi-

ğinin sırtına paslı bir bıçak saplardı. “Ölmüş gibi hissediyorum kendimi,” diye fısıldadım sessizce. Abim gözlerime her şeyden habersiz bakarken aldığım her nefes içimi titretiyordu. “Yaşanan hiçbir şey değil...” Ağlamaktan konuşamadığımı fark ettiğim an parmaklarımı boynuma götürdüm. “Beni bugün onun son bakışları, son sözleri öldürdü.” Nefes dilenir gibi parmaklarımı boğazıma bastırdım. “En acı olanı da bu oldu.”

Ben bugün onun yüzüne, bir daha hiç açılmayacak bir kapı kapatmıştım.

“Hande...” Abim ellerimden tuttu ama ben öyle güçsüzdüm ki parmaklarımı dahi kıpırdatamadım. “Sen Bora’yı seviyor musun?”

Şiddetli bir tokat yesem bu kadar irkilemezdim. Bu soru kalbimin içine ayaklarını basarken, aklım sancı veren düşüncelere meyletti. Bir cevap vermek için neyi bekliyordum ki? Keşke bu sorunun cevabına avaz avaz haykırarak hayır diyebilseydim, diyemedim. Abimin bir cevap bekleyen meraklı bakışları gözbebeklerimi talan ettikçe sadece sustum. Evet de diyemedim.

Her insanın kendisini kötü hissettiği anlar, çıkmazların içinde boğulduğu, sıkıntılara çuvalladığı zamanlar olurdu. Yıkıktım, dö-küktüm, derbederdim. Duygularım kördüğümünden ibaretti, hislerim bana sırt çevirmişlerdi. Kafamı salladım çünkü verecek bir cevabım yoktu. Zihnim bu soruyu düşünmeyi inatla reddediyordu. Çünkü aksi takdirde benden geriye bir şey kalmayacağını biliyordu.

Kapının sertçe açılması beni anlık bir kurtuluşa sürükledi sanmıştım, aslında çıkışı olmayan bir mahzene itilmiştim, farkına geç vardım. Karşımda gördüğüm adam öfkenin beden bulmuş haliydi ve bastığı yeri titretircesine yaklaşıyordu. Zehir misali iliklerimi kurutan tanıdık yeşil gözler gözlerimde duraksadığında abim beni koruma içgüdüsüyle telaşla ayağa kalktı.

“Bu saatten sonra...” diye başladı sözlerine, kin mihlanmış dudaklarından ölümden beter cümleler savurmadan önce. “İki cihan bir araya gelse, bir daha ikinizin bir araya gelmesine izin vermeyeceğim.” Seni öldüreceğim demekti bu sözlerin esas anlamı. *Seni yaşarken defalarca öldüreceğim.*

“Bu yaşıma kadar yaptığım en büyük hata neydi, biliyor musun?” Zehir zemberek ses tonu beynimin içini oyan bir matkap gibiydi. O an yatağa gömülmek ve bir toz bulutu gibi dağılarak yok olmak istedim. Gözlerine daha fazla bakamayıp bakışlarımı kaçırdığım an odayı inletircesine bağırdı.

“Kaldır o yüzünü, gözlerime bak benim!”

“Bağırma!” diye uyardı abim, karşısındaki adamın öfkesini ya da acısını umursamıyordu. Her an avının üzerine atlayacak bir sırtlan gibi gergin duruyordu. Bu adamlara bir de abimi harcatmaya niyetim yoktu. Kafamı kaldırıp Haldun Bey’in gözlerine baktığımda, beni sözleriyle öldürmeye devam etti.

“Oğlumun hayatına senin gibi bir kızı dâhil etmek,” dedi benden tiksinti duyar gibi. “Babana güvenmek aptalcaydı! Ama sanma ki bu yaptığın yanına kalacak, sanma ki Bora o kadar yıl hapis yatacak... Buna asla izin vermem!” Parmağını bana doğru salladığında abim yumruklarını sıkıyordu. “Ben oğlumu o delikten en kısa süre içinde kurtaracağım. Bundan sonra sen sadece kendi derdine yan çünkü sen onu değil, kendini bitirdin!”

“Defol git buradan!” diye bağırdı abim Haldun Bey’in üzerine doğru yürürken. “Sen git katil oğlunun yediği haltları temizle, kardeşimden de bizden de uzak dur artık!”

Haldun Bey, abimin öfkesini küçümser gibi bir bakış savurdu. Onu kaale aldığı bile yoktu. Arkasını dönüp kapıya yürüdü ve kapıdan çıkmadan evvel son kez gözlerime baktı. “Bu ihanetin bedeli ağır olacak.”

3 Gün Sonra...

24 Ekim, Pazartesi.

Bugün, beş ay boyunca hep yaşamak istediğim özgür hayatımın üçüncü günü.

Bir pişmanlıktan binlerce “keşke”ye uzanan hayatımın geri kalan üçüncü günü.

Artık yaşıyan bir bedende ruhu ölen onca zavallıdan biriydim.

Belki zayıf bir karaktere sahip olduğum içindi, hiçbir zaman verdiğim kararların arkasında dimdik duramamıştım. Belki hayat izin vermemişti, belki de ben korkaktım zira attığım her adımdan sonra pişmanlık duyardım. Beş ay önce başlayan sancılı hikâyemizin iyi bir sonla bitmeyeceği başından belliydi. Bir ay önce Bora'nın işlediği suç, kafesimin kapaklarını aralamam için elime verdiği bir anahtar gibiydi ve ben özgür kaldığım hislerime takılıp tökezlemiştim. Mahvolacağımı, hatta oradan oraya savrulacağımı biliyordum ama her şeyin bu kadar acı verici olacağını bilememiştim.

Yanılmıştım, hızımı alamayıp büyük bir duvara toslamış ve afallamış hissediyordum.

O günün akşamı eve geldiğimizde, abim olan biten her şeyi anneme anlatmıştı. Babam ortalarda olmayacaktı, neden gittiğini ve buna neyin sebep olduğunu annemin de bilmesi gerekiyordu. Her ne kadar annemin öfkesinin altından kalkamayacağımı bilsem de umursamamıştım. Annem ilk önce inanmamış ve sinir krizi geçirmişti. Anlattığımız her şeyin son derece gerçek olduğunu anladığında ise kıyameti koparmış, sadece beni suçlayan cümleler haykırmıştı. Artık annem de benden nefret ediyordu. Uç gündür evin içinde ölü gibi geziyor, babam eve dönmedikçe ve telefonlarını açmadıkça bana nefret kusuyordu. Abim aramızda durmaktan yorulmuş gibiydi. Çünkü ben ağzımı açıp kendimi savunacak hiçbir şey söylemiyordum.

Annemin karşısına geçip konuşmaya bile mecalim kalmamıştı, dilimdeki tüm sözcükleri özenle kurutmuştu. Ona verebilecek en iyi cevabım suskunluktan ama onun gibi bir kadın sessizliğin dilinden anlamazdı. Artık bu ev, bulunduğum oda, gözyaşlarımı akıttığım yastık... Hepsi bana yabancıydı, kaçıp gitmek istiyordum fakat sığınacağım hiçbir yer yoktu. Kendi evimde bir sığıntıdan farksız gibi yaşıyordum, bu canımı çok yakıyordu.

Duştan çıkıp yatağımın kenarına oturduğumda pencere hafif aralıktı ve içeriye beni darmaduman edebilecek sert bir rüzgâr vuruyordu. Gündüz vaktine rağmen gökyüzü karanlık

ve kasvetliydi, şiddetli yağmurlar daver ediyor gibiydi. Ekim ayının son günlerini yaşıyorduk fakat dışarıda delice bir soğuk vardı. Pencereden sızıp tenime vuran soğuk hava dalgası hâlâ ıslak olan saçlarımın enseme buz tutmasına sebep olmuştu ama aldırmadım. Sanırım kış bu sene erken gelecekti.

Gözlerimi dikmiş olduğum duvar boşluğunu dalgınca seyrederiyor, duvarda binlerce anının belirdiğine şahit oluyordum. Kendimi delirmiş gibi hissetmem kaçınılmazdı çünkü baktığım her yerde onu görüyordum. Ne garip... Nefretinin içimi yaktığı zamanlarda bile aklımdan çıkmayan sureti şimdilerde hatırıma gelmiyor ve hafıza kaybına uğramışım gibi hissettiriyordu. İçimde yakıcı bir ses yankılandı. *Her zaman istediğin bu değil miydi? Özgürsün. Artık hayatında Bora diye birisi yok.*

Odamın kapısı çaldığında irkilerek ayağa kalktım. Abim evde değildi, onun dışında bir tek annem vardı ve o da asla kapımı çalmazdı. "Gel," dedim kalbim delice çarparken. Neden gelmeyeceğini bile hile, duyduğum her farklı ayak sesini Bora sanıyordum ki?

Aralanan kapının ardında Hale Hanım'ı gördüğümde suratım büsbütün asıldı. Neden buradaydı? Tıpkı abisinin o gün yaptığı gibi, beni yerden yere vurmak için mi gelmişti? Pencereden atlayıp yalın ayak kaçasım vardı. Artık sürekli ezilmekten, birilerinin bana bağırmasından, aşağılamasından ve tehditler savurmasından yorulmuştum. Kimselere veryansın da edemiyordum, kendi annem bile acımiyordu bana, başkası neden acıyacaktı?

"Sizi görmek istemiyorum," dedim dümdüz bir sesle. "Lütfen gidin, söyleyeceğiniz hiçbir şeyi dinlemeyeceğim."

Hale Hanım sözlerimi umursamadı. Kapıyı örtüp yanıma geldi, hemen arkasında durduğunda bir elini omzuma attı ve beni kendisine doğru çevirdi. Çaresizce yüzümü ona döndüm. Beklediğim aksine bana kötü kötü bakmıyordu, bakışları da suçlayıcı değildi. Hatta halime üzülmüş gibi buruktu tebessümü.

"Solmuşsun," dedi birdenbire. Sesinde herhangi bir kızgınlık ya da bir aşağılama sezmemiştim. Yine de bu kadına güvenemezdim. Şahsuvar kanını ve soyadını taşıyan birinden insani duygular bekleyemezdim. "Hatta dağılmışsın."

Solgun yüzümde tek bir mimik kıpırdamazken, "Bunları soy-
lemek için gelmiş olamazsınız," dedim. Belki yumuşak bir sesle,
tatlı bir sözle başlayacaktı konuşmasına ama biliyordum ki ko-
nuşmanın sonu yine benim Bora'ya ettiğim ihanetle noktalan-
caktı. Üsluplar farklı olabilirdi ama sonuçlar hiç değişmiyordu.

"Seninle konuşmak için geldim," dediğinde bakışlarımı bı-
kınca odamın içinde gezdirdim. "Ne hakkında?"

"Bora hakkında tabii ki." Başka ne olabilirdi zaten?

"Ben doğru olduğuna inandığım şeyi yaptım," dedim aniden.
Fevri tepkiler veriyordum çünkü herkes üzerime geliyordu. "Bu
konuda daha fazla..."

"Hande..." İki eliyle birden omuzlarımdan kavradığında,
beni inandırmak için yüzüme ciddiyetle baktı. Uzun boylu bir
kadındı, ona bakmak için kafamı kaldırmak zorunda kalıyordum.
"Öyledir," diye mırıldandı. "Ben buraya seni suçlamak
için gelmedim, bazı şeyleri yüzüne vurmak için de gelmedim."

"Öyleyse ne konuşacaksınız benimle?"

Hale Hanım burada olmaz der gibi etrafa bakındığında,
"Burası konuşmak için pek müsait bir yer değil," dedi sessizce.
"Anlatacaklarımı sadece sen bilmelisin." Annemin kulak misa-
firi olacağından endişe ediyor gibiydi. "Bora'nın geçmişinden
konuşacağız çünkü."

O an kaburgalarımın arasından binlerce kuş havalanmış
gibiydi, öylesine heyecanlanmıştım. Ama duyduğum gereksiz
heyecanın yerini buruk bir sancıya bırakması uzun sürmedi.
"Hadi hazırlan," dedi Hale Hanım. "Seni buradan götürmem
gerekıyor." Bakışlarıyla pencereden dışarısını işaret etti. "Seni
arabada bekliyor olacağım."

Hale Hanım'ın gidişinin ardından penceremi kapattım ve
dolabımın başına gittim. İnce, siyah bir trikoyla, siyah kot bir
pantolon giydim ve üstümden çıkanları yatağıma fırlatıp üzerini
yorganımla kapattım. Islak saçlarımı kurutup sıkı bir atkuyruğu
yaptım. Küçük siyah çantamla birlikte açık kahverengi trençko-
tumunu alarak odamdan ayrıldım. Hazırlanmam on dakika bile
sürmemişti.

İçimde tuhaf bir korku olsa da nasılsa bu saatten sonra hiçbir şey şu an olduğundan daha beter olamaz diyerek kendimi teskin ediyordum.

Sesim duyulmasın diye parmak uçlarıma basa basa yürüdüm fakat annem kollarını göğsünün altına bağlamış vaziyette kapının önünde beni bekliyordu. Sanki orada yokmuşçasına spor ayakkabılarımı alıp kapının önünde eğildim ve ayakkabıları ayağımdan geçirdim.

“Nereye?” diye sordu annem. Sesi buz gibiydi. “Ne konuştunuz Hale’yle? Bana hiçbir şey söylemedi.” Ben ayakkabımın bağcıklarını hızla bağlarken annem soluksuz bir şekilde konuşmaya devam etti. “Yoksa bir gelişme mi var Bora’yla ilgili?”

Avağa kalkıp gözlerine öfkeyle baktığımda münasebetsizliğini fark etmiş gibi gözlerini kaçırdı. Kapıyı açtım ve arkama bile bakmadan dışarı çıkıp kapıyı kapattım.

“Bari nereye gittiğinizi söyleseydin!”

Kapının kapanma sesiyle birlikte annemin kulak tırmalayan sesi ardımda kaldı. Keşke hayatımda tahammül edemediğim ne varsa üzerine bir kapı örtüp ardımda bırakabilseydim. Demir kapıya doğru yürürken yağmurun çiselediğini fark ettim. Neyse ki semsiyemi almıştım. Hale Hanım’ın arabası kapının hemen önünde duruyordu. Beni gördüğünde arabayı çalıştırdı. Siyah, lüks aracın ön kapısını açıp içeriye oturduğumda ise hiç beklemeden hareket etti. Durgun bakışları sadece yola bakarken, “Seni benim evime götürüyorum,” dedi kısık bir sesle.

Kabullenir gibi kafamı salladım.

Biz arabanın içindeyken yağmur iyice hızlanmıştı, ortalığı sel götürecekmiş gibi hiddetle yağıyordu. Yol boyunca tek bir kelime bile etmemiştik, yüksek katlı rezidanslarla çevrili bir sirenin güvenliğinden içeriye giriş yaptık. Daha önce buraya gelmemiştim. Arabadan kapalı otoparkta inerek otoparkın içindeki asansöre doğru yürüdük. Hale Hanım asansörün yirminci kat düğmesine basmıştı. Yirminci kata ulaşip onun dairesine vardığımızda kenara çekildim, o ise evinin kapısını şifreyle açtı. İlk benim girmeme müsaade ettiğinde içeri geçtim.

Ev yalnız yaşayan bir kadın için epey büyüktü ve eşyaların tümü göz kamaştıracak derecede tasarımı harikasıydı.

“Rahat ol Hande, üzerini çıkar,” dedi Hale Hanım. “Kendi evindeymiş gibi davran.”

Bir şey söylemek yerine yine sadece kafamı salladım ve trençkotumu çıkararak portmantoya astım. Aslında hiçbir şey ilgimi çekmiyordu, etrafa öylesine bakıyordum. Gergindim, Hale Hanım’ın anlatacaklarını hem merakla bekliyor hem de deli gibi korkuyordum.

“Ne içersin?” diye sorduğunda, “Hiçbir şey,” dedim. “Sadece oturalım.”

“Peki o halde,” diyerek parmağını kaldırdı ve bana oturma odasının kapısını gösterdi. “Sen geç otur, ben geliyorum.”

Dediği kapıdan içeri adım attığımda kendimi koca bir salonun içinde buldum. Aynı zamanda sahte bir saklı bahçeydi burası. Duvarı komple kaplayan camlar şehir manzarasını tüm ihtişamıyla gözler önüne serse de her türden saksı çiçeği o camın önünü doldurmuş vaziyetteydi. Camlara doğru ilerleyip iki insanın bu manzarayı seyrederken sohbet edebilmesine olanak sağlayan haki renk berjerlerden birine oturdum.

Çok sürmeden Hale Hanım da geldi. O an gözüme elinde tuttuğu, daha sonra dizlerinin üzerine koyduğu kutu takıldı. Kalbim yerinden çıkacakmış gibi çarpmaya başladı, zira o kutu Bora’ya aitti. Odasını karıştırırken bulduğum, içine bakmak üzereyken yakalanıp büyük azar işittiğim ve sonra tekrar merakıma yenik düşerek didik didik aradığım ama bir türlü bulamadığım kutuydu.

Ne kadar heyecanlanmış olsam da bir şey belli etmedim, hakışlarımı kutunun üzerinden zorlukla çekip Hale Hanım’ın hırak bir tebessümle çevrelenen naif yüzüne baktım. Kutunun onda ne işi vardı, bilmiyordum ama bu kutu yüzünden Bora’dan azar yediğimi söylemeyecektim.

“O kutuyu daha önce gördüm,” demekle yetindim sadece. “Bora’ya ait değil mi?”

“Evet, Bora’ya ait,” dedi Hale Hanım. “Ama içinde ne olduğunu bildiğini sanmıyorum.”

Bu beni iyice meraklandırmıştı. “Görmedim.”

“Bora bu kutuyu bana emanet ederken içindekileri kimseye göstermemem konusunda sıkıca tembih etti ama ben seninle paylaşacağım.” Parmaklarını kutunun kapaklarına bastırdı. “Aslında bu kutu yıllardır bendeydi, bir süre sonra tekrar ona verdim fakat kalbi içindekilerin ağırlığını taşıyamadığından olsa gerek, geçtiğimiz günlerde yeniden bana verdi.”

Ben onun odasını karıştırıp bu kutuya dokunmaya cüret edene kadar sorun yoktu, Bora içinde her ne varsa asla görmemi istemediği için halasına geri vermiş olmalıydı. Birbirine kenetli olan avuçlarım ateş almış gibi yanıyordu. Kafamı Hale Hanım’a doğru çevirdiğimde, “Sizi dinliyorum,” diyerek onu anlatmaya teşvik ettim. O ise gözlerini dışarıya dikmişti.

“Hiç merak etmedin mi?” diye sordu. O an anladım ki kısa yolu tercih etmek yerine engebeli yokuşlardan gidecektik. Razıydım lakin şu an nefes dahi alamaz bir vaziyetteydim. Ne söyleyecekse bir an önce söylesin ve bu işkence bitsin istiyordum.

“Neyi?”

“Bora’nın çocukluğunu,” diye konuştu cama vuran yağmur damlalarını izlerken. “Annesini... Geçmişini... Neden bu kadar hissiz olduğunu?”

“Merak etmem neyi değiştirecekti?” Silik bir tebessüm ettiğimde o da gülümsüyordu. Ben de bakışlarımı cama çevirdim. “Bora’nın çocukluğu kapağı açılmaması gereken Pandora’nın kutusu gibi. Merak ettim ve hep sordum ama annesinden hiç bahsetmedi. Ne zaman bir şey sorsam, dilsiz bir adama dönüşüyor. Çocukluğunu sevmediğini biliyorum sadece.”

“Sevmez tabii,” dedi Hale Hanım. Sesinde sonu hazin biten bir hikâyeye başlıyor olmanın hüznü var gibiydi. “Onun çocukluğu bir cehennemdi çünkü.” Sözlerinin ilginçliği bakışlarımın ona çevrilmesine sebep oldu. O da bana bakıyordu ve suratı asıktı.

“Sense onu o cehenneme yeniden yolladın.”

Kaşlarım ansızın çatıldığında, “Bakma hana öyle,” dedi düzgün bir sesle. “Seni suçlamıyorum, sadece dinle.”

Az önceki sözleriyle neyi kastettiğini bilmiyordum. Acımasız bir vuruşla sekteye uğrayan hislerim nefeslerimi tökezletti.

“Dünyaya çocuk getirmek kolaydır. Eğer buna imkânın varsa; onu büyütmek, karnını doyurmak, güzel kıyafetler giydirmek en kolayıdır. Abim, Bora’nın isteyebileceği her şeyi alacak güce sahipti. Aldı da. Bora, birçok çocuğun asla sahip olamayacağı türden pahalı ve güzel oyuncuklara sahipti. Ama hiçbirisiyle oynamadı.” Kaşlarım daha çok çatıldı ve oturduğum yerde huzursuzca kıpırdandım. Merakın tırnakları ruhumu tırmalıyordu.

“Paranın satın alamayacağı tek bir şey var,” dedi Hale Hanım gözlerime bakarak. “Sence o nedir Hande?”

İnsanlar paranın satın alamayacağı tek şeyin sevgi olduğunu söylerlerdi. “Sevgi mi?”

“Hayır,” diyerek kaşlarını kaldırdı. “Artık bu devirde sevgi bile parayla satın alınabiliyor. Dünyayı parmağında çevirecek güce sahipsen etrafında seni sevmeyen insan yoktur.”

Hale Hanım’ın söyledikleri aklıma sadece Bora’nın sözlerini getirmişti. Etrafında onu isteyen onlarca güzel kadın olduğundan fakat hiçbirinin gerçek bir sevgiyle kendisini sevmediğinden, sadece sahip oldukları için etrafında dolandıklarından söz ederdi. *Sırf bu yüzden benden nefret eden bir kadını, yani seni seçtim*, derdi. Ona göre gerçek bir nefret, sahte bir sevgiden daha sahiciydi.

“Kader,” diye devam ettirdi sözlerini Hale Hanım. “Kaderi asla satın alamazsın. Her şeye yeten gücün kaderini değiştirmeye yetmez çünkü.”

“Ben,” diye mırıldandım boğuk bir sesle. “Hiçbir şey anlamıyorum.”

“Anlayacaksın.” Dizlerinin üzerinde duran kutunun kapağını yavaşça kaldırdığında nabzım hızlandı. Ve maziye giden yolun kapıları usulca aralandı. Boğazım düğüm olmuş bir halde onu seyrettim. İnce, zarif parmaklarını kutunun içine daldırdığında birkaç fotoğraf çıkardı ve bana doğru uzattı. Onları almak için uzattığım ellerim titriyordu.

En üstteki ilk fotoğrafta bir kadın vardı. Çok genç ve güzel bir kadın... Küçük bir koltuğa oturmuştu, parmak uçları dizlerini örten salaş eteğin üzerindeyken fotoğraf makinesine mutlulukla gülümsüyordu. Siyah, uzun saçları beline kadar inen, beyaz tenli, ırk kahverengi gözlere sahip, alımlı ve güzel bir kadındı.

"Suzan," dedi Hale Hanım, solmuş fotoğraf karesindeki genç kadına dikkatle bakarak. "Abimin karısı Suzan, Bora'nın annesi Suzan, güzeller güzeli ama bahtsız Suzan..."

Heyecanlanmıştım. Bu fotoğrafları bulabilmek uğruna Bora'dan yediğim azar bile gözüme önemsiz gözüküyordu şu an. "Ne oldu ona?" diye sordum heyecanla.

Sadece Bora çok küçükken, bu kadının çok genç yaşta öldüğünü biliyordum. Neden ve nasıl olduğunu bilmiyordum. Bora'nın ağzından annesine dair tek bir kelime duyamamıştım bunca zaman. Ne bir fotoğrafı ne de bir hatırası vardı. Adının Suzan olduğunu bile şimdi öğreniyordum.

Hale Hanım bana, Bora ve Haldun Bey'in çok kızacağı şeyler anlatıyordu.

"Keşke sadece *öldü* diyebilseydim." Derin bir iç çekti fotoğrafa bakarken. "Sıradan bir şekilde ölmek herkese nasip olmuyor. Kimbilir bizler nasıl öleceğiz?"

İlk fotoğrafı alta koyup ikinci fotoğraf karesini gösterdi. Bu bir düğün fotoğrafıydı. Birbirine kenetlenmiş eller ve aşkla bakan heyecanlı gözler... Suzan ve Haldun Şahsuvar. Bora babasının on dokuz yaşındayken baba olmayı kaldıramadığını söylemişti. Anne ve babası neredeyse çocuk yaşta evlenmişlerdi. Şu fotoğrafta gördüğüm yüzler de bunu ispat ediyordu.

"Ben o zamanlar taze bir genç kızdım," dedi Hale Hanım. Çocukluğuna dönmek onu heyecanlandırmış gibiydi. "Henüz çok zaman vardı ama hayal ettiğim Oxford Üniversitesi için deliler gibi çalışıyordum. Büyük abim Enver üniversiteyi çoktan bitirmişti, genç bir iş adamı olarak hayatını sürdürüyordu. Babam sağ kolu gibiydi. Babam hepimizi en iyi yerlerde okutmak istemişti ama Haldun Abi'min o taraklarda pek bezi yoktu. Lise biter bitmez büyük aşkı Suzan'la evlenmeyi kafasına koymuş-

tu. Babam onu bu karardan ne yapsa döndüremedi ve Halidun Abim Suzan'la evlendi. Hayat o zamanlar onun için fazla güzeldi. Görenin dönüp bir kez daha hakacağı kadar güzel bir karısı vardı. Onu çok seviyordu. Bir yıl sonra da baba oldu zaten."

Birden sustu ve gözlerime bakarak gülümsedi.

"Bora doğmuştu. Çok küçük ve tecrübesiz olmalarına karşın anne baba olmanın üstesinden gelebilmişlerdi. Abim istediği her şeye sahip ve mutluydu. Bir insan bu hayattan daha başka ne isterdi ki? O zamanlar henüz kaderin sayfasına onlar için yazılmış hazin sonun giderek yaklaştığından habersizlerdi."

Kalp atışlarım normalin dışında bir hızla atarken, boğazıma bir ağırlık oturduğunu hissettim. Gözlerim hâlâ o fotoğraf karesinin üzerindeyken Hale Hanım anlatmaya devam etti.

"Sıkıntıların başladığı zamanlar," dedi parmağını üçüncü fotoğrafın üzerine bastırırken. Fotoğrafta Bora'nın küçüklüğü vardı. Mavi askıları olan bir pantolon vardı üzerinde, elindeki oyuncak arabaya gülümsüyordu. İnsanın içine işleyen yeşil gözler, fotoğraf karesinde dahi parlıyordu.

"Bora o zamanlar henüz üç yaşındaydı, Suzan bir hayli tuhaflaşmıştı. Abimle de araları bozuk gibiydi. Ters giden bir şeyler olduğu belliydi fakat ne olduğunu çözemiyorduk. Suzan konuşmuyor, gülmüyor, Bora'yla ilgilenmiyordu. Bir gün onları ziyarete gittiğimde Bora'yı yerde perişan bir halde ağlarken buldum. Kimse onunla ilgilenmiyordu. Abim balkonda sigara içiyor, Suzan odanın birinde bomboş gözlerle bir noktaya bakıyordu. Yanına gittim, defalarca sarstım onu, ne olduğunu sordum fakat Suzan yanıt vermiyordu. Bora'yla ilgilenip onu susturduktan sonra abimin yanına gidip neler olduğunu sordum. Çok öfkeliydi. '*Suzan beni aldatıyor,*' dedi. '*Onu telefonda konuşurken yakaladım, beni görünce hemen kapattı. Başka bir adamla konuşuyordu.*' Bu olayın üzerinden saatler geçtiğinde abim, Suzan'ın hayatındaki ikinci adamın peşine düştü ama kim olduğunu bulamamıştı. Telefon kayıtlarını incelediğinde ilginç olan bir şeyle karşılaşmıştık."

Ben Hale Hanım'ı büyük bir heyecanla dinlerken, gözlerimi fotoğraf karesinden ayırıp yüzüne dikkatle baktı. "Kayıtlarda yabancı bir numara yoktu. Yani anlayacağın, Suzan'ın telefonda konuştuğu bir adam yoktu."

Hikâyenin devamında nasıl bir şeyle karşılaşacağımı bilmiyordum çünkü tahmin edilebilir bir gıdışatı yoktu. "Nasıl yani?" diye sordum atallamış bir halde. "Öyleyse kiminle konuşuyormuş?"

"Hayali bir arkadaşla," dedi Hale Hanım kederle. "Suzan akıl hastasıydı."

Sözlerinin üzerine bakışlarımı ilk gösterdiği fotoğraf karesine kaydı. Kadının hayat dolu bakan güzel gözleri içime dert olmuştu.

"Doktorlar ona tanıyı koymuştu. Suzan şizofreniydi. Anlamakta geç kalmıştık, üstelik Suzan hasta olduğunu bir türlü kabullenmiyordu. Sürekli o adama gideceğinden, onunla mutlu olacağından bahsediyordu. Abimin onu öldürmek istediğinden, o evde nefes alamadığından... Belki hasta olduğunu kabul etseydi, ilaçlar onu yaşama tekrar bağlayabilirdi. Ama kabul etmedi, tedaviyi reddettikçe hastalık yüzünden iyice kötüledi. Suzan'ın ailesi hiçbir şey yapamıyordu çünkü bu hastalık ona babasından miras kalmıştı."

Bora'yı hayal ettim. Küçücük bir çocuğun hüznüyle bakan, yeşil gözlerini.

"Suzan çoğu zaman evde kalamıyordu," diye devam etti konuşmasına. "Çünkü yanımızdayken bile bizi görmüyor, o adamın hayaliyle konuşuyordu. Abimi geçmiştin fakat Bora'nın annesine en ihtiyaç duyduğu zamanlarda onun sevgisinden mahrum kalmasına yüreğim dayanmıyordu. Bu şekilde tam iki yıl geçti... Suzan kabullenmediği hastalığının pençesinde gün geçtikçe çürürken, kalan ömrünün çoğunluğunu hastanelerde, bazı zamanlarını evde geçirmeye başladı. Evde olmak ona yaramıyordu çünkü bizi düşman olarak görüyor, sürekli Bora'ya zarar veriyordu."

Hale Hanım anlattıkça fotoğraf karelerinde gördüğüm yüzler canlanıyor ve geçmişin sahnelerinde o zamanları yaşıyor gibilerdi.

Kader tükenmeyen bir kalemlle yazılıyordu fakat insan olmaları göremeden tükenbiliyordu. Suzan Şahsuvâr da tükenmişti.

“Ama hangi çocuk annesinin ona zarar verdiğini kabul edersin?” diye sordu Hale Hanım. Ağlayacak gibi olmuştu. “Bora, Suzan’ın sevgisine muhtaçtı ve tek istediği oydu. Hiçbirimiz ona yetemiyorduk. Suzan ise son zamanlarında Bora’nın annesi olmayı bile reddetmişti. Onu görmek istemiyor, gördüğü zaman çıldırıyor ve sürekli oğlundan kaçıyordu.”

Fotoğraflar geçmişe sürükleyen bir fırtına gibi alıp götürmüştü Hale Hanım’ı. Bakışları fotoğrafların üzerindeydi ama gördükleri başkaydı, geçmişe yâd eden sözleri o anlara şahit olmanın verdiği yaraları yeniden kanatıyordu.

“Annesi öldüğünde Bora altı yaşına basmıştı,” diyerek devam etti.

“Suzan ölümüne saatler kala hastaneden eve gelmek istemişti. İlk defa böyle bir isteği olduğu için sevinmiştik. Bir umut işte, iyileşiyor sandık. Doktorlar da müsaade etmişti. Fakat geldiği gece kendisini odasında astı. Buna ilk şahit olan Bora oldu. Altı yaşında anne sevgisi için ölen bir çocuk, annesinin cansız bedenini gördüğünde ölümün bu olduğunu nereden bilecekti? Dizlerinin üzerine çökmüş, annesinin tavandan sarkan cansız bedenini saatlerce seyretmişti. Suzan’ın ölümü hepimizi derinden sarısa da en çok Bora’yı etkiledi. Annesinden sonra hiç konuşmadı mesela. Abim ona da bir şey olmasından endişe ederek doktor doktor gezdi. Hepsi Bora’nın ağır bir travma geçirdiğini, iyileşmesinin uzun zaman alabileceğini söylüyorlardı. Bir sonraki yıl okula başlaması gereken yaşta, evin dört duvarı arasına hapsedi. Ertesi yıl okula başladı fakat bir türlü okuma yazmayı öğrenemiyordu. Hiç arkadaşı yoktu ve sürekli kavga ediyordu. Abim desen Suzan’ın ölümüyle dağılmıştı, Bora’yla ilgilenmiyordu. Bense İngiltere’de olduğum için ilgilenemiyordum ama aklım hep Bora’da kalıyordu. Her fırsatımı, her boşluğumu Türkiye’ye gelip Bora’yla vakit geçirmek için değerlendiriyordum.”

Hale Hanım’ın dudaklarında hüznü bir tebessüm vardı, bense ıslanmaya yüz tutmuş gözlerle ve titreyen dudaklarla dinliyordum onu.

“Türkiye’ye tamamen döndüğümde, Bora’nın her şeyiyle ben ilgilenir olmuştum. Abim bambaşka bir adama dönüşmüştü, sanki hiç evlenmemiş, sanki hiç karısı olmamış ve bakmakla yükümlü olduğu bir oğlu yokmuş gibi davranıyordu. Yaşanan her şey için Suzan’ı suçluyordu. Hastalandığı için, tedaviyi reddettiği için, hayali bile olsa onun sevgisini başka bir adama tercih ettiği için... Suzan’ı içinde tamamen öldürmek ister gibi, başka kadınları hayatına alarak sevdiği kadının hatıralarına savaş açıyordu.”

“Bir gün Bora’nın öğretmeni beni aradı ve acilen okula gelmemi söyledi. Okula gittiğimde öğretmen bana, resim dersinde Bora’nın yaptığı resmi gösterdi. O an kanım dondu. Hem olağanüstü resim yeteneğinden hem de yapmış olduğu resmin dehşet görüntüsünden... Bora annesini gözleri kapalı, boğazından iple asılı halde resmetmişti. Gerçek gibiydi. O anı gözlerimle görmesem şüphe edebilirdim. Ama sanki zihni o anın görüntüsünü kaydetmiş ve aradan geçen zamana rağmen usta parmaklarla ruvale döküvermişti.”

Duyduklarım beni dağıtmıştı, duyacaklarımla ne hale geleceğimi bilmiyordum. Bora’yı düşünmekten, Hale Hanım anlatıkça onun o hallerini hayal etmekten kendini alamıyordum. Geçmiş yâd eden her kelime, gözlerimin önüne karanlık bir perde çekiyor, o perdenin ardında geçmiş canlanıyordu.

“Dokuz yaşındaydı,” diye mırıldandı Hale Hanım. Sesi iyice güçsüzleşmişti.

“Abim, Suzan’ın ölümünden sonra onun hatıralarının gömülü olduğu evde yaşamayı reddetmişti, sessiz sakin ve bahçeli bir eve yerleşmişti. Hem Bora için hem kendisi için iyi bir başlangıç olacağını düşünmüştüm. Abimin yan evde oturan komşusu bir başsavcıydı. Sekiz dokuz yaşlarında bir oğlu vardı ve Bora’yla arkadaş olmak için can atıyordu. Bu durum bizi sevindirmişti. Belki bu arkadaş canlısı çocuk Bora’ya iyi gelebilirdi. Ama nereden bilecektik ki?”

Hale Hanım kötü bir şeyler duyacağımın haberini baştan veriyordu. Sözlerinin devamında beni talan edecek yaşanmışlıklar gizliydi ve ben duymaya hazır degildim.

“Bir gün Bora, bahçede, havuzun kenarında tek başına otururken yanına gelmiş o çocuk. Adı Can’dı. Oyun oynamayı teklif etmiş fakat Bora her zamanki gibi reddetmiş. Can, nesheli ve ısrarcı bir çocuktur. Bora onu reddedince eğilip elinden tutmaya, onu oturduğu yerden kaldırmaya yeltenmiş. Tam da o sırada Bora, onu hızlı bir şekilde itince dengesini kaybedip havuza düşmüş. Bora korkmuş, ne yapacağını bilememiş ve bir müddet bakındıktan sonra babasını çağırmış. Abim koşarak gelip çocuğu havuzdan çıkardığında çok geç kalmıştı. Üstelik çocuk düştüğünde kafasını havuzun mermer kenarına vurmuş. Havuzun içi kan gölü gibiydi. Aklıma geldikçe tüm canım bedenimden çekiliyor sanki. Can’ın babası durumu fark eder etmez koşup gelmiş ve hastaneye yetiştirmeye çalışmış ama nafile. Çocuk çoktan ölmüştü.”

Tüylerim diken diken olmuş vaziyette sadece susuyordum, ne ağzımı açabiliyor ne de tek kelime edebiliyordum. Buradaydım ama hareket edemeyecek bir durumdaydım. Bora çocukken birini daha öldürmüştü. Tekrar katil olduğundaki tepkisizliği bu yüzden miydi?

“Bu olayın üzerine o adam öfkeden deliye döndü,” dedi Hale Hanım dehşete düşmüş gibi. “Bir çocuk tarafından hile olsa, çocuğu öldürülmüştü. Abim ne yapsa faydasızdı. Bora’nın kaderini değiştiremeyecekti. Hiç kimse için kolay değil sonuçta. Bir haba oğlunu iyileştirmeye çalışırken bir başka babanın gözü gibi koruduğu evladından olması... Hem de sebepsiz yere, hiçbir şeyi yokken, sağlıklıyken. O adamın gözünde Bora bir katildi. Küçük bir çocuk dahi olsa, yaralı ve kırık bir çocuk dahi olsa bir katildi. Sonunda Bora’nın hakkında korkunç bir karara varıldı. Gözümüzden sakındığımız çocuğu polisler aldı götürdü.”

Ağlıyordum; hayata dört elle sarılamadığım her ana, sürekli bir isyanla günlerimi kararttığım zamanlara ama en çok da onun yıkık dökük, paramparça hayatına... Her zaman yüz çevirdiğim Bora’nın ardında bıraktığı geçmiş beni mahvetmişti.

“Nereye?” diye sordum kendime bile yabancı gelen sesimle.

"İslahevine." Hale Hanım bugulanan gözlerini cama doğru çevirdiğinde kalbini acıyla kasıldı. "On ay boyunca orada kaldı. Ne babam, ne ağabeylerim, ne para pul, ne mevki... Hiçbir şey bu kararı değiştirmeye yetmedi." Fotoğrafları kutuya gelişigüzel bırakırken hayıflanırcasına konuştu.

"Şimdi anladın mı kaderin neden para ile satın alınmadığını?"

Haykıramadığını çığlıklar ciğerlerini deşerken kafasını salladım.

"Sonra ne oldu?" diye sordum. "Bora İslahevinden çıktıktan sonra neler oldu?"

"Eskisinden daha heterdi," dedi Hale Hanım kafasını sallayarak. "On yaşında bir çocuğa göre çok sessiz ve sakindi. Konuşmazdı bizimle. Geceleri odasına kapanıp saatlerce resim çizer, deli zihnini yetenekli parmaklarıyla sustururdu. Gündüzleri saatlerce uyurdu. Okula gitmekten nefret ederdi."

O an aklımda yine Bora'nın sözleri yankılandı. *Ben çocukken öğretmenimin sözünü bile dinlemezdim, Hande.*

"Dersleri iyi değildi, hiçbir zaman da olamadı." Kafasını sallayarak, iç çekercesine gülümsedi. "Zekâsında bir sıkıntı yoktu ama o tam bir aptal gibi davranıyordu. Liseye başladığında öğretmenlerin asla söz dinletemediği, kavgacı ve serseri bir çocuk olup çıkmıştı. Hatta lise hayatı hep okuldan kaçmakla geçti diyebilirim. Matematik haricinde hiçbir dersi sevmezdi. Öğretmenleri matematik zekâsının iyi olduğunu söylerlerdi ama üniversiteye bile gitmedi. Bir ara değişik arkadaş gruplarıyla takıldı. Motor yarışları yapar dururlardı. Yirmi dört yaşına kadar bu durum böyle devam etti."

Gözlerini bana çevirdiğinde sıkıntılı bir nefes aldı.

"Fark etmişsindir, Bora sıradan biri değil, hiçbir zaman da olmadı. Kaderi ona hiçbir zaman adil davranmadı. Evet, zaman yaralarını sardı. Yıllar geçtikçe, çocukluktan genç adamlığa terfi ettikçe her şeyi unuttu. Annesini çizdiği her resmi kaldırdı. Fotoğraflardan eser bırakmadı. Dilinden adını düşürdü. Yine de iyileşmeyen bir yarası vardı. Ne zaman televizyonda bir hapis-hane görse beti benzi atarak ortadan kaybolan bir çocuktu o."

Bir başa kakma ya da siteni değildi ama bu sözleri beni parparça etmeye, parçalarımı dört bir yana savurmaya yetti.

“Sen o cehenneme Bora'yı değil, o küçük çocuğu yolladın.”

Ben de insandım ve şu an taşıyabileceğimden daha ağır bir yük binmişti omuzlarıma. Ellerimi ağzıma kapattım ve hıçkırıklara boğulmadan önce dizlerimin üzerine kapandım. “Ne yapayım, ne söyleyeyim bilmiyorum,” dedim kesik kesik konuşarak. “Ben, ölüyorum!”

O an Hale Hanım'ın başımı okşadığını hissettim. Uzun zaman sonra şefkatli bir elin, kalbimdeki sancıya merhem olmaya çalıştığını fark ettim. Bazı kadınlar anne olmazdı ama bir anneden daha şefkatli bir yüreğe sahip olurlardı. Annem saçlarıma şöyle dokunmayalı kaç yıl olmuştu? Çok fena dağılmıştım.

“Bunları sen üzül diye değil, bil diye söylüyorum. Senin üzülmen ya da üzülmemen kimseye bir yarar sağlamaz artık. Bora bu saatten sonra senin peşini bırakır mı bilmiyorum ama onun içindeki bir diğer yaranın adı da sensin.”

O başımı okşamaya devam etti, ben de sarsıla sarsıla ağlamaya.

“Doğru ya da yanlış, yasak ya da günah, hiçbiri umurunda değildi. Onun tek istediği, yanmak pahasına uzattığı ellerini tutmandı.”

Oyleydi, kahretsin ki öyleydi... Ben bir günaha tutulmuştum, hen bir yasağa vurgundum. O benim deli fırtınamdı, şehrim geç uğrayan şiddetli kasırgamdı. Bense onu riyakâr bir gecede harcayan yaz yağmuruydum.

“Seni deli gibi seviyor,” dediğinde hissettiğim sancıyı tarif edemedim. “Nereden mi biliyorum?” diye sordu ve cevap beklemeksizin devam etti çünkü ben ağlamaktan asla konuşamıyordum.

“Yıllarca tek bir kadını çizdi o. Sadece Suzan'ı... Aklında kalan her haliyle çizdi gözlerini, ellerini, saçlarını... Fotoğraflarına baka baka çizdi çoğu zaman, çünkü hafızasından siliniyordu sureti. Çok istememe rağmen bir kez olsun beni çizmedi mesela. Hayır, huna alınmıyordum ama onu içine kapanıklığından kurtarmak istiyordum. Annesini yüreğinden silince parmaklarını da

zamanla susturdu. Bir daha hiç resim yapmadı. Ama yıllar sonra, onu tuvalin başında yeniden gördüm. Bundan aylar önceydi. Annesinden başka bir kadını çiziyordu.”

Ellerini saçlarımdan çekip tekrar kutuya uzandığında, fotoğrafların arasından beyaz bir kâğıt çıkardı. Altıya katlanmış olan büyük kâğıdın kıvrımlarını açtı, kâğıdın üzerinde kara kalemle çizilmiş olan bir kadın portresi vardı. İstasyondan ayrılmış son trene yetişememişim gibi büyük bir çaresizlik ve hüznün içinde vutkundum.

Çünkü o kadın bendim.

XVII

YOL AYRIMI

Geçmişin gölgesine tüneyen zihnim, dinlediğim buruk hikâyeyi bozuk plak misali başa sarıp duruyordu. Düşündükçe çıkmazlara meylediyordum çünkü artık hiçbir çare çıkmaz sokaklarıma yol değildi. Bu dünyanın bizden dileyceği binlerce özür vardı. Ama bu neyi değiştirirdi ki? Bir namlunun ucunda yaşam davası gütmekle çürüyen ömrümün hesabını hiçbir hayat ödeyemezdi. O kadar geç kalmıştım ki... Şu an dünya dursun isterdim. Zaman buz tutsun, insanlar yok olsun, ellerim parçalanmışlığın çaresizliğiyle titrerken, *sadece iki dakika...*

Sadece iki dakika onu görebileyim.

Ellerim titrediği için parmaklarım şemsiyeyi dengede tutamıyordu ama saçlarını göğün kucağından düşen yağmurlara kalkan ediyordum, çünkü parmaklarım arasında duran kâgıdın ıslanmasına izin veremezdim. Hayranlık verici bir gerçeklikle çizilmiş suretime dakikalar boyunca baktım. Ben bu kâgıda bu kadar güzel çizilmeyi hak etmemiştim... Hiç kimse, sevdiği insanın gözlerinden kendisini göremezdi. Ama ben bugün onun gözündeki beni görmüştüm. Onun beni sevdiği gerçeği içimde inkârlar paraladı.

Defalarca kendi nefretimde boğuldum.

Yüreği kırık adam... Sorsaydım sana neyin var diye, ben iyiyim derdin. Duygusuz musun desem, benim bir kalbim yok derdin. Dudakların acının yuva kurmuş halıydı lakin göremezdin. Neye yandın bunca zaman desem, güler geçerdin. İnandığın şey nedir diye sorsam, cevabın hiçbir şey olurdu. Ben aslında sevgisizlikten çürümüş bir adamım diyemezdin. Ben işe yaramazın tekiyim derdin de, dünyanın en yetenekli parmaklarına sahibim diyemezdin.

Kendi gözlerime bakıyordum. Onun zihninden parmaklarına, parmaklarından kâğıda dökülen kahverengi gözlerime... Kimbilir bu gözler onun gözlerine kaç kez nefret kusmuştu. Kaç kez öfkeyle bakmış, kaç kez küçümsemişti görmeyi reddettiği ruhunu... Kendimi kendimden kıskanmanın acınası haklılığını yaşıyordum. Gözlerim gözlerime öyle bir bakıyordu ki...

Seni hiç kimse onun kadar güzel göremeyecek. Seni hiç kimse onun kadar güzel çizemeyecek.

Onu görmem gerekiyordu.

Resim kâğıdını titreyen parmaklarımla katlayarak çantamdaki küçük kitabın arasına dikkatle yerleştirdim. Vakit yoktu, zaman aleyhime işliyordu. Telefonumu çıkarıp rehberden Semih Bey'i bulup aradım. Saniye saniye içimde büyüyen bu arbededen kurtulmam gerekiyordu. Uzun uzun çalan telefon açılmak bilme-yince pes edip kapatacak gibi olmuştum, neyse ki karşı taraftan Semih Bey'in sesi duyuldu.

"Hande Hanım?" Sesinde aramamı beklemediğinin şaşkınlığını duyumsuyordum. Üstelik o bile benden nefret ediyor gibiydi çünkü sesi oldukça soğuktu.

"Benim," dedim sabırsızca. "Sizinle acil olarak görüşmem gerekiyor."

"Konu nedir?" diye sorduğunda içim burkuldu çünkü telefonu bir an önce kapatmak ister gibi bir hali vardı. Bu adam bile bana sırt çevirmişti. *Herkes gibi.* Ne de olsa asla kaybetmem dediği bir dava yüzünden itibarının zedelenmesine sebep olmuş-tum. İtinayla herkesin benden nefret etmesini sağlayacak şeyler yapmakta üzerime yoktu.

“Telefonda anlatamam,” dediğinde telaşlı sabırsızlığım bir yudu. “Yüz yüze görüşmeliyiz.”

“Anlıyorum ama...” Bıkınca soludugunu işittim. “İnanın hiç musait değilim.”

Bir şeyler daha söylemeye hazırlanırken, “Semih Bey,” diyerek kestim sözünü. “Onemsiz bir mesele için sizi rahatsız edecek değilim. Acilen konuşmamız gerekiyor.”

“Peki,” dedi adamı harfleri uzatarak. Bir müddet sustu. “Ofisine gelebilir misiniz?” diye sorduğunda, “Evet,” diyerek yanıtladım onu.

“Hemen mesaj atıyorum. Yalnız acele ederseniz sevinirim, bir saat sonra ofisimden ayrılacağım.”

Telefonu kapattığımda yağmur tüm şiddetiyle yağmaya devam ediyordu. Telefon ekranımdan saate baktım, vakit epey geç olmuştu. Semih Bey birkaç dakika içinde adresini mesajla yolladığında Hale Hanım’ın oturduğu siteden dışarı çıktım. Önüme herhangi bir taksi çıkmadığı için bir süre boyunca ana caddeye yürümek zorunda kalmıştım. Yağmur öyle hızlı yağıyordu ki şemsiyeme rağmen bayağı ıslanmıştım. Neyse ki cadde fazla işlek olduğu için taksi durağı çok uzakta değildi. Taksiye binip ıslak şemsiyemi ayakuçlarıma bıraktığımda taksiciye gideceğim adresi söyledim ve arkama yaslandım.

Kafamın içinde kurulmuş bir mahkeme var gibiydi. Kalbim sorular sorduğunda aklım köşe bucak saklanıyordu, çünkü suçluymu ve verebilecek bir cevabı yoktu, suçunu kabul ediyordu. Rahat bir nefes alabilmem ve kafamın içindeki hesaplaşmaya dur diyebilmem için onun iyi olduğunu görmeliydim. Halbuki karşıma çıkmak isteyeceğinden emin bile değildim. Onun yerinde ben olsam kendimi görmek ister miydim, bir fikrim yoktu.

Aklımı yitirecek gibiydim.

Düşünceler denizinde boğulup ölecek gibi hissettiğim saniyelerde, arabanın radyosunda çalan şarkının sözleri kalbimde derin bir acı infilak ettirdi.

*Olamazdım senle, yapamazdım senle,
Yaralıydı her gün, gönlüm seninle.*

Ellerimi kulaklarıma siper edip çığlık çığlığa haykırasım vardı ama yapamadım. Can evimden vurulmuş gibiydim, akan hislerimi durduramadım.

*Olamazdım senle, yapamazdım senle,
Bitecekti elbet, günün birinde...*

Kafamı kaldırıp şoföre bakamayacak, şarkıyı kapatmasını isteyemeyecek kadar bitkin hissediyordum. İçim yanan ateş, dışımı huz tutmuş kar kütlesi gibiydi. En iyisi teslimiyetti. Çünkü ne kadar kaçarsam kaçayım, çekeceğim acı yalnızlığımdan yakalayıp pişmanlığımdan vuracaktı beni.

Zaman su gibi akıp gitmişti. Taksiye bineli kaç dakika geçtiğini hesap edememiştım fakat araba birden durduğunda bakışlarım camın ardına çevrildi. Gelmiş olamazdık, burası Semih Bey'in ofisinin hulunduğu cadde olamazdı. Kafamı kaldırıp dikiz aynasına baktığımda genç taksicinin bana mahcubiyetle baktığını fark ettim.

"Araba yağ sızdırıyor," dediğinde tek eli ensesindeydi. "Bu şekilde devam edemem, sizin için duraktan başka bir taksi çağırayım mı?"

Gözlerimi tekrar camdan dışarıya çevirdim. Yağmur şiddetini yitirmiş olsa da hâlâ yağıyordu.

"Ne kadar yolumuz kalmıştı peki?"

Genç adam parmağını sağ cama çevirip yolun karşısındaki yokuşu gösterdi. "Bu yokuşu tırmanıp dümdüz devam edeceksiniz. İlk ayrımdan sola sapınca varırsınız." Bakışları tekrar dikiz aynasından yüzüme çevrildi. "Aslında uzak değil, yürüyerek on dakika. Yağmurda yürüyemem dersiniz arkadaş! arayayım."

"Yürürüm, sorun değil."

Parayı ödeyip taksiden indiğimde taksici de dışarı çıkmış ve arabanın altına doğru eğilmişti. Bense arkamı dönüp tırmanmak zorunda kaldığım yokuşa gözlerimi diktim. Yürümek sorun değildi de yokuş çıkmayı kim severdi ki?

Huysuzluk etmeyerek dik yokuşu tırmanmaya başladığımda şemsiyemi sımsıkı tutuyordum. Ayakkabılarım çoktan ıslanmış-

* Zerrin Özer'in "Olamazdım Senle" şarkısı.

tı. Taksici binmeden önce işiyen ben, şimdiyse terliyordum. Semih Bey ofisten çıkacağını dediği için acele ettiğimden kan ter içinde kalmıştım. Hava kararmak üzereydi. Hale Hanım'ın evinde otururken yitip giden saatlerin farkına varamamıştım. Telefonum detalarca çalmıştı ama hiçbirini yanıtlamamıştım. Annem beni bunaltıyordu. Semih Bey'le konuşmayı bitirdiğimde yine beni boğan o eve dönecek olmak şimdiden daralmama sebep oluyordu.

Yokuşu bırırduğimde nefes nefese kalmıştım fakat durmadım. Taksicinin bahsettiği yol ayrımına daha yavaş adımlarla yürüdüm. Attığım her adımda içim daha fazla daralıyordu. Hızla inip kalkan göğsümde haksız bir heyecan, yitik bir korku hissi depreşiyordu. Ya Semih Bey, reddederse bu isteğimi? Ya Bora'yı en yakın zamanda göremezsem? En fenası, ya Bora görmek istemezse beni?

Taksicinin tarif ettiği yol ayrımından sola sapınca bakışlarımı binaların üzerlerinde gezdirdim ve hukuk bürolarına ait olan tabelaları tek tek okumaya başladım. Semih Bey'in hukuk ofisi görünürlerde değil gibiydi, sanırım sokağın sonuna dek yürüyecektim. Tam da o sırada ayağıma doğru hızla gelen taş yürümemi kesti. Sanki birisi özellikle fırlatmıştı. Gözlerimi binaların üzerinden çekip etrafa diktiğimde karşımda gördüğüm suret beni kısa süreli bir şoka sürükledi.

Yiğit Mirzanlı buradaydı.

Burada ne işi vardı?

Gözlerimi kısarak yolun karşısında duran adama bir süre şaşkınca baktım. Elleri cebinde, kaldırımıyla binanın bağlantısı kesen demirlere yaslanmış vaziyette bana bakıyordu. Siyah bakışlarının içindeki şaşkınlığa bakılırsa beni karşısında görmek onunda beklediği bir şey değildi. Ayağıma neden taş atmıştı o zaman? Bakışlarımı gözlerinden çekip ayakkabımın dibinde duran taş a baktım ve taşı kaldırımın kenarına doğru ıttım.

Bir kez daha etrafa bakındığımda sokağın fazlasıyla ıssız olduğunu fark ettim. Önümüzdeki binadan çıkan adamın doğruca arabasına binip uzaklaştığını saymazsak, şu an bu sokakta

bizden başka kimse yoktu. Önce hızlı solunaktan düzenli nefesimin eski rutinine dönmesini bekledim.

Yiğit öyle sessiz duruyordu ki sanki hiçbir şey söylemeden geçip gitsem ağzını açıp konuşmaya hile yeltenmeyecekti.

“Burada ne arıyorsun?” diye sormam kaşlarını çatmasına sebep olmuştu. Koskoca şehirde ansızın karşılaşmamız tesadüf olamazdı, değil mi? Yiğit göz ucuyla etrafa bakınırken, “Önce sen söyle,” dedi vurdumduymaz bir tavırla. “Ne işin var burada?”

“Ama önce ben sordum,” dediğimde sırtını yasladığı demirlerden ayırdı ve bana doğru birkaç adım attı. Üzerinde ince bir gömlek, gömleğin üzerinde ince keten kumaştan siyah bir ceket vardı. Ceketin önü açıktı, hava bugün bu kadar soğukken üşümüyor muydu?

“Çocuk gibi bunu mu tartışacağız?” diye sorduğunda benimle alay eder gibi bir hali vardı. Bu sefer kaşlarını çatan bendim. Önce sen söyle diyerek o başlatmamış mıydı?

“Avukatla görüşmek için geldim,” diyerek parmağımı kaldırdım ve sokak boyu uzayıp giden binaları gösterdim. Fakat daha hangi binaya gideceğimi bilmediğim için parmağımı geri indirdim. Yiğit’e dönüp, “Neyin peşindesin?” diye sorduğumda uçuk kaçık bir tebessüm etti ve bana doğru bir adım daha attı. Ben sorgulayıcı bir bakışla Yiğit’e bakıyordum ama o gülümsemeye devam ediyordu.

“Saat altıyı çoktan geçti,” dedi, kolundaki metal saatin camına parmağıyla iki kez vurmuştu. “Neredeyse tüm bürolar kapandı.” Bakışlarını uzayıp giden sokağa çevirdiğinde yavaşça nefeslendi. “Ben de bu avukat bozuntusu neden hâlâ çıkamadı diyordum. Meğerse seni bekliyormuş.”

Yiğit’in ne amaçla burada olduğunu az çok anlamıştım. “Bora’nın avukatıyla ne derdin var?” diye sordum, kaşlarım hafifçe çatıldı.

Boş sokaktan ayırdığı bakışlarını tekrar üzerime çevirdi ve tıpkı benim yaptığım gibi kaşlarını usulca çattı. “Sorunu es geçiyorum Hande Aksoy,” dediğinde onun gizli kapaklı işler peşinde olduğunu anlamıştım. Niçin burada olduğunu bana söylemeyecekti.

Kollarımı göğsümün altında, gözlerimi karanlık gözlerine kenetledim. "Bora hapse girdi," dedim ciddi bir sesle. "İstedğin oldu işte. Daha neyin peşindesin ki?"

Derin bir nefes alıp bakışlarımı gökyüzüne dıktım. Hava iyice kararmıştı, sokaklar pek tekin değildi ve ben Semih Bey'le olan görüşmemi bitirip bir an evvel evime dönmek istiyordum. Üstelik Semih Bey acele etmemi söylemişti. Ama Yiğit'in amacının ne olduğunu öğrenmeden bir adım bile atasını gelmiyordu.

Yiğit doğruca Semih Bey'le görüşecek olsa burada beklemek yerine yanına gitmez miydi? Amacını çözememiştım, adamın gizlice ofisine girmeyecekti, değil mi?

Bakışları ısrarla yüzümde gezinirken aramızdaki mesafeyi tamamen sıfırlayan Yiğit Komiser gözlerime büyük bir öfkeyle baktı. "Üç yıl, sekiz ay," dedi inanılmaz bir şey söylüyormuş gibi. Sesi kısık fakat bir o kadar da sertti. "Kaybettiğim iki can için, bu rakam sence de çok komik değil mi?"

Sanki gözlerimin içinde Bora'yı görüyormuş gibi bana nefretle bakıyordu Yiğit. Ruhunu çoktan intikam hirsına kurban etmişti, Bora hapis cezası aldığı halde bu ona yetmiyordu ve yetmesi için gözü kapalı herkesi harcayacak gibiydi. En başta da beni. Bunu o gün yaptığı tehditle çok güzel ifade etmişti. Sanki Bora çekmesi gereken cezayı çekip içeriden çıktığında dahi ellerini üzerinden çekmeyecek gibiydi. Gözlerinin her geçen gün biraz daha karardığına şahit oluyordum.

"Ne yaparsan yap kaybettiklerin geri gelmeyecek," dedim kelimelerin üzerine basa basa. Anlaması lazımdı. "Acını intikamla hafifletebilirsin ama bu nefretle yaşamaya devam ettiğin sürece, daha çok kaybedersin."

"Daha çok kaybetmek?" diye sordu kafasını yana eğerken. Kaşları olabildiğince çatıldı ve iki kaşının ortasına nefretin irini aktı. "Ben artık kaybedecek bir şeyi olmayan biriyim. Ama sen benim neler hissettiğimi anlayamazsın," diyerek bir iki adım geriledi. "Çünkü düşüncelerin değişmiş." Dudakları küçümseyicilikle kıvrıldı. "Sen artık ilk gördüğüm günkü o gözü kara, korkusuz kız değilsin."

“Nereden anladın bunu?” Bakışlarım tekrar sokağın sonuna doğru dikildi. Sanki Semih Bey beni beklemeyecek ve gidecekmiş gibi tereddüt içindeydim.

“Onun adını anarken gözlerin nefretle dolardı,” dedi alay kokan, küçümser bir sesle. “Ben mi yanlış hatırlıyorum? Sen nefret etmiyor muydun o zibidi nişanlından? Yoksa kor öldü de badem gözlü mü oldu?”

Durup onunla birden değişen hislerim hakkında tartışmayacaktım. “Git buradan Yiğit,” dedim aramızdaki resmiyeti tamamen yok ederek. “Kendini koruyacağın yerde neden hâlâ tehlikenin peşindesin?”

“Kimden ve neden koruyacakmışım kendimi?” diye sordu ciddi bir sesle. Aslında boşa konuşuyordum çünkü hiçbir şeyden korktuğu yoktu.

“Bora’nın babasının sana neler yapabileceğinden haberin var mı?” Yiğit’in suratı asıldı. “Öyle adamlardan korkacak gibi mi duruyorum?” diye sorduğunda ona bir yanıt vermedim çünkü zaman benim aleyhime işliyordu, bir an evvel gitmeliydim.

“Seninle tartışamayacak kadar az zamanım var, ben gidiyorum.”

Yiğit bir adım gerilerken elini kaldırıp git dercesine uzayıp giden yolu gösterdi. Hiçbir şey söylemeden arkamı döndüm ve birkaç adım attım ama içim pek rahat değildi. “Yiğit Komiser,” dedim duraksayarak. Ona omzumun üzerinden bakıyordum. Siyaha çalan öfkeli gözbebekleri beni ürkütse de “Burada beklediğini Semih Bey’e söylemek zorundayım,” dedim. “Aklında her ne varsa, onu gerçekleştirmene izin vermeyeceğim.”

Yiğit sadece gülümsedi ve aynı noktada dikilmeye devam etti. Sözlerimi umursadığı yoktu. Tekrar önüme dönüp sokak boyunca yürümeye başladım, içim gerçekten hiç rahat değildi. Yiğit, Bora’ya daha nasıl zarar verebilirdi bilmiyordum ama kesinlikle Bora’nın hapis cezasını katlayabilecek bir şeylerin peşindeydi. Hâlâ arkamda bir yerde bekliyor olduğunu bilmek canımı sıkıyordu. Gitmeye niyeti yok gibiydi. Belki de ben yanlış anlamıştım, Semih Bey’in ofisine falan girmeyecekti. Esas amacı çok daha farklıydı fakat ben yine de gerekeni yapacak ve Semih Bey’e tedbirli olmasını söyleyecektim.

Hava ıyıcı karardığı için binaların üzerine asılı tabelaları ve üzerlerinde yazanları okumakta zorluk çekiyordum. Ve her an donup Yiğit'e bakmamak için kendimi zor tutuyordum. Ama tuttum, donup bakmadım.

Yürürken sokağın sonuna vardığımı fark edememiştim. Kaşlarım endişeyle çatıldı çünkü Semih Bey'in bürosu bu sokakta bulunan binalardan birinde değildi. Adres doğruydu, ya ben gözden kaçırmıştım ya da o yanlış adres vermişti. Yiğit'in dediği gibi mesai saati bittiği için etrafta kimseler yoktu, sokak hayli sessiz ve tenhaydı. Ürpererek üzerimdeki trençkotun içinde büzüştüğümde sokağın sonunu diğer sokağın başına bağlayan yola doğru ilerledim ve binaların üzerindeki tabelaların devam ettiğini fark ettim. Ve aradığım tabelaya sağdan ikinci apartmanın, üçüncü katında rastladım.

Avukat Semih Kılıçaslan, Kat:3, No:9

Bakışlarımı tabeladan çekip binaya doğru yürüdüğümde yolun ortasında siyah bir arabanın, kapıları açık vaziyette duruyor olduğunu gördüm. Arabanın etrafında ızbandut kılıklı iki adam vardı. Biri kaportasına yaslanmış, diğeri açık kapının önünde dikilmiş halde bana dikkatle bakıyorlardı. Sanki beni bekliyor gibiydiler ya da bu zihnimin ürettiği korku dolu bir teoriydi. *Yine de bu hiç tekin değildi.* Neden ürperdiğimi anlayamamıştım ya da neden yürümeyi kestiğimi... Aklıma uşuşen telaşlı düşünceler sadece kuruntudan ibaret olmalıydı. Ama bu adamlar neden bana böyle bakıyorlardı?

İkisi de her an üzerime atlayacak gibi tetikte bekliyordu sanki. Etraf zifiri karanlıktı ve sokakta tek bir Allah'ın kulu yoktu. Bu tekinsiz heriflerle aramda epey mesafe vardı ama yine de hissettiğim korkudan birkaç adım geriledim. Fermuarı açık halde bulunan çantamdan içeriye elimi kaydırıp telefonumu çıkardım. Üzerimden çekilmeyen güc bela soluk alıp veriyordum. Hoşnutsuz bakışlar eşliğinde Semih Bey'i aramaya başladım.

Telefon çaldıkça çaldı, Semih Bey telefonumu bir türlü yanıtlamıyordu ve bu durum beni daha fazla telaşa sürüklüyordu.

Bir iki adım daha geriye gittiğimde adamların hareketlendiğini fark ettim. Kalp atışlarım göğüs kafesimi delecekmiş gibi hızlanırken, dizlerimin titrediği gerçeğini göz ardı ettim. () sırada kaportaya yaslanan adamın bakışları binanın yukarısına çevrildi, refleks olarak benimkiler de. Tabiri caizse beynimden vurulmuşa döndüm.

Semih Bey balkonda duruyor ve bu tehlike kokan manzarayı öylece seyrediyordu. Sertçe yutkundum. Beni gördüğü an hiçbir tepki göstermediği için şaşkınlığım diz boyuydu ancak daha çok telaşlıydım. Avuç içlerime ter hücum etmişti, soluk alıp verişlerim daha da hızlanmıştı. Telefonumu el yordamıyla tekrar çantaya koydum. Şu an deliler gibi korkuyordum. *Eğer Bora olsaydı*, diye düşünmeden edemedim, boğazıma acı bir yumru oturdu. *Başına bunlar asla gelmezdi.*

“Semih Bey,” diye seslendim fakat sesim çok kısık çıkmıştı, beni duyduğundan emin değildim. Şu an tehlikede olmadığımı inandırılmam lazımdı, neler olduğunu hâlâ anlayamıyordum. Zaman ağır çekimdeymiş gibi yavaştı, avukatın ağzını bıçak açmıyordu. Tırnaklarımı avuç içlerime batırarak bir adım daha geriledim, hiç bu kadar çaresiz hissetmemiştim.

“Semih Bey,” dedim daha güçlü bir sesle. “Neler oluyor?”

Semih Bey kılını kıpırdatmıyor, balkon demirlerinin ardında elleri ceplerinde sessizce duruyordu. Karanlıktan ötürü yüzünün nasıl bir ifadeyle çevrili olduğunu göremiyordum, haliyle şu an bana nasıl bakıyor olduğunu bilmiyordum. Sokak lambasından sızan cılız ışık, sadece kafasını salladığını görmeme izin verdi.

Ve bu bana yetti, zaman şimdi doludizgin bir at gibi koşmaktaydı.

Kaportaya yaslanan adam birden üzerime yürümeye, daha doğrusu koşmaya başladığı an arkamı dönüp geldiğim yolda tüm gücümle koşmaya başladım. Bozulmuş atkuyruğumdan frar eden saç tutamlarım bana tuzak kurar gibi yüzüme yapıştı. Titreyen parmaklarımla onları çekmeye çalıştım. Hızla koşuyor olmamın etkisiyle çantamın fermuarı biraz daha açılmış ve telefonum asfalta sert bir şekilde yapışmıştı. Bir an bile durak-

samadan koşmaya devam ederken ellerimi çantama bastırdım, sadece vola bakarak çantamın fermuarını kapatmaya çalıştım. Hiçbir şey umurumda değildi, sadece resmimin çizili olduğu kâğıdın kaybolmasına izin veremezdim.

Az önce donduğum sokağın başına vardığımda aklımda Yiğit vardı. Eğer gitmediyse, hâlâ bu sokağın sonunda olmalıydı. Eğer hâlâ şansım varsa, beni bu çıkmazdan bir tek Yiğit kurtarabilirdi. Kurtarmalıydı; bana büyük bir borcu vardı.

“Yiğit!” diye haykırdım sesimin son zerresine kadar. “Yardım et!”

Peşimden koşan adamın kuvvetli ayak seslerini hemen arkamda, çirkin nefes seslerini ensemde hissediyordum. Bağırmam dışında تنها sokağı inleyen tek gürültü ayakkabılarımızın asfaltta şiddetle vuruşlarıydı. Korku tüm ruhumu ele geçirmiş, aldığım sert soluklar ciğerlerime azap verir hale gelmişti.

“Yiğit Komiser!” Sesim çaresizlik kokuyordu. Vücudumdaki tüm gücü ayaklarıma vermiş olmalıydım, istediğim kadar hiddetli haykıramamıştım.

Yiğit sokağın sonundan bana doğru koşmaya başladı. Sesimi duymuş, başımın belada olduğunu anlamıştı. Var gücüyle bana doğru koşuyor olduğunu gördüğümde kurtulacağımı sanmıştım fakat tekrar bağırmak için dudaklarımı araladığımda birden sendeleyerek durdum.

Adam üstümdeki trençkotun ucundan tutarak yakalamıştı beni, kendisine doğru çekerek tüm hızıma büyük bir ket vurduğunda bedenimi kollarının arasına hapsetti ve pis avucunu ağzıma kapattı. Yiğit koşmayı sürdürüyordu ama az önce gördüğüm araba buraya ondan daha hızlı yaklaşıyordu. Artık Yiğit’in beni kurtarma ihtimali yoktu. Çırpınışlarım bir fayda sağlamadı. Adam beni tüm gücüyle kollarının arasında tutarken karşı koymak şöyle dursun, nefes bile alamaz haldeydim.

Siyah araba hemen yanımızda durduğunda şoför koltuğunda oturan adam arkaya eğilip kapıyı açtı. Beni kollarının arasına hapseden adam ise bedenimi arka koltuğa bir eşya gibi fırlattı. Henüz toparlanmama bile fırsat kalmadan arabaya binip kapıyı

sertçe örttüğünde korku dolu bir çığlık attım. Oysa kimse duymayacaktı sesimi. Öndeki adam birden gaza bastı ve araba yalpalayarak süratle hareket etti.

Yiğit yetişememişti.

Ben hâlâ avazım çıktığı kadar bağıryordum.

“Bağırma!” Öndeki adam araba kullanıyor olmasına rağmen arkasını dönüp bana sertçe bağırdı. Susamazdım, çığlıklarımın boğazımı parçalayacağını bilsem de susmayacaktım. Arkamı dönüp Yiğit’e bakmak istiyordum ama yanımdaki adam kollarımdan sertçe tutarak buna izin vermiyordu.

“Dokunma bana!” diye haykırdım çıldırmış gibi. “Dokunma, çek o pis ellerini!”

O an kurşun sesleri doldurdu ıssız sokağı. Gecenin sükûnetini parçalayan bu ses kulaklarımın uğuldamasına sebep olduğunda, Yiğit’in bizi durdurmaya çalıştığını fark ettim.

Beni kollarımdan tutarak zaptetmeye çalışan herif iğrenç bir küfür savurdu. Kafasını çevirip kısaca arka yola baktıktan sonra önüne döndü ve dikiz aynasından suç ortağına baktı. “Arkamızdaki herif tekerlere sıkmaya çalışıyor!”

“Ellerini çek artık üzerimden!” Çıldırmış gibi bağırmaya, gücüm yettiğince debelenmeye devam ettim. “Kimsiniz siz? Benden ne istiyorsunuz?”

“Kes sesini be!” diyerek bağırdı adam kulaklarımın dibinde. “Kes yoksa çarparım ağzının ortasına!” Üzerimden çektiği korkunç bakışları öndeki adama yeniden çevrildiğinde, sarsıcı bir kurşun sesi daha arabanın içini doldurdu. “Gazla, gazla, gazla!” diye bağırdı öfkeyle.

Arabayı kullanan adam var gücüyle gaza yüklenmiş, tekerlere kurşun isabet etmesine izin vermeden bulunduğumuz sokaktan çıkmayı başarmıştı. Yine de hızını düşürmüyor, ara sokaklarda olmamıza rağmen son sürat gidiyordu. Tamamen çıkışsız olduğumu, bu iki caninin ellerinden asla kurtulamayacağımı fark ettiğimde gözyaşlarına boğuldum. Kim olduklarını, benden ne istediklerini bilmiyordum.

“Kimsiniz siz ya?” Bu sefer bağırıyor, sessizce ağlıyordum. “Benimle derdiniz ne?”

Adamların ikisinden de ses çıkmıyordu, yanımdaki adam pırselleriyle beni sımsıkı tutmaya devam ederken, arabayı kullanan adam koltukta hafifçe kaykılıp cebinden telefonunu çıkardı. Araba ara sokakların hapsinden kurtuldu ve caddeye ulaştı, peş peşe sıkılan kurşun seslerinin yerini bu sefer gecenin sessizliği esir aldı.

Gözlerim telefonu kulağına götüreren adamın üzerinden ayrılmadı, kalp atışlarımın sesi duyulacak derecede hızlandı. Yanımda oturan adam ellerimden ve kolumdan tutuyor, nefes almama dahi izin vermiyordu.

Susmuştum, sadece ağlıyordum çünkü haykırmak bana bir fayda sağlamıyordu.

“Bir aksilik oldu,” dedi öndeki adam telaşlı bir sesle.

“Kızı aldık ama sanırım yalnız değildi, bizden kaçarken Yiğit diye birine seslendi.” Telefonda konuştuğu her kimse, ona benim Yiğit’le birlikte olduğumu söylüyordu. Yanlış anlaşılmanın kurbanı olmuştum ama bu şu an umursayacağım bir durum değildi. Canımın derdine düşmüştüm, bu adamlar kimdi ve beni nereye götürüyorlardı? İçimde, bana bunu yapabilecek tek kişinin Bora olduğunu söyleyen bir ses vardı. Bu adamların beni kaçırmayı için emir veren kişi Bora mıydı? Onun böyle bir şey yapabilecek kapasitede olduğunu bildiğim halde inanasım gelmiyordu. Gözü karaydı ama kalbini bu kadar karartmış olmamalıydı.

“Arkamızdan tekere sıktı,” diye devam etti. “Kesin plakayı almıştır o herif, acilen arabayı değiştirmemiz gerekiyor.” Nefesimi tutmuş bir şekilde adamın ağzından dökülen cümleleri zihnime kaydediyordum. Hareket ettiğim her saniye kollarımdan tutan adam baskısını biraz daha artırarak canımı yakıyordu.

Başıma daha kötü bir şey gelemes dedikçe kendimi daha beter bir durumun içinde bulmaktan, bundan daha çaresiz hissedemem dedikçe daha beter çaresiz kalmaktan çok yorulmuştum.

“Bırak artık beni,” dedim gözyaşları içinde. Sanki tüm kemiklerim kırılmış da ruhuma batıyormuş gibi canım acıyordu. Hissettiğim her acı avuçlarıma dermansızlığın, yüreğime çaresizliğin zehrini damlatıyordu. Başıma ilk defa böyle bir şey geliyordu, ne yapacağımı bilmiyordum.

“Kıza ne yapalım?” Düşüncelerim telefonda konuşan adamın sesiyle tuzla buz olduğunda bir kez daha dikkat kesildim. Karşı tarafın emrini dinlerken dikiz aynasından bakan adamın keskin bakışları içimi deşti. Telefon kapandığında hile üzerimden ayrılmayan pis bakışların altında bir müddet nefes dahi alamadım.

Adam arabayı yavaşlattığında torpido gözünü açtı ve ne olduğunu göremediğim bir şeyler çıkardı. Arabayı sağa çekerek durdurduğunda, “Yolumuz uzun,” dedi çirkin sesiyle, gözleri üzerimdeydi. “Sıkı tut şunu.”

Gözbebeklerim korkuyla büyüdüğünde bir çığlık daha attım fakat beni tutan adamın kuvvetli elleri arasında asla hareket edemiyordum.

O sırada ön koltuktaki çirkin sesli adam arka tarafa uzanıp çenemden sıkıca tuttu. Saniyeler boyunca siyah bir bandın ağzıma kapanmaması için karşı koymaya çalışmışım ama işe yaramadı. Önce ağzımı kapattılar, sonra gözlerimi... Öndeki pislik omuzlarımdan sınımsıkı tutarken, yanımdaki herif bileklerimi arkamdan sıkıca bağladı. Ruhsal olarak ellerimin bağlandığını, hareketsiz kaldığımı çok kez hissetmişim ama bedenen ilk defa böyle bir çaresizlik yaşıyordum.

Adamlar beni tamamen etkisiz hale getirip kapıya doğru iteklediklerinde eğri oturuşumu bile düzeltmedim. Ağlıyordum, sesim çıkmıyordu. Gözyaşlarım yüzümü değil, gözlerimin üzerindeki sert kumaş parçasını ıslatıyordu. Bu şekilde hesap edemeyeceğim uzun bir zaman geçip gitti. Yer yer sustuğum sonra tekrar ağlamaya başladığım anlar oldu. Adamlar hiç konuşmamıştı, hâlâ kim tarafından kaçırıldığımı ve nereye götürüldüğümü bilmiyordum.

Bir zaman sonra araba durdu ve iki adam birden arabadan indiler. Saniyeler sonra bulunduğum taraftaki kapı açıldı ve bedenim dışarıya zorla çıkarıldı. Omuzlarımdan tutan adamın yönlendirmesiyle yürüdüm, sanırım bir evin kapısı açıldı ve içeriye zorla sürüklendim. Sonra tekrar bir kapının içinden geçip durduruldum.

Adam bileklerime sıkı bir şekilde bağladığı ipi çözerken bileklerim kopacakmış gibi acıyordu. Bunu bana yaptıran Bora

olamazdı çünkü benden ne kadar nefret ederse etsin canımın acımasına izin vermezdi o. Ellerim serbest kaldığında parmaklarımınla acıyan bileklerimi ovaladım. Ağzıma kapatılan bant sert bir şekilde çekildiğinde elektriğe kapılmış gibi hissettim, dudaklarımdan acı dolu bir inleme sesi firar etmişti.

Son olarak gözlerime bağlanan sert kumaşın çözüldüğünü hissettim. karanlık dünyamın yerini aydınlık alırken karşımda takım elbiseli bir adam durduğunu fark ettim. Gözlerim öyle buğulanmıştı ki onun kim olduğunu ilk başta çözemedim. Öfke usul usul ama bütünüyle her zerremi ele geçirdi. Gözlerimin puslu görüntüsü netliğe ulaştıkça içime büyük bir nefret doldu. Aklıma onun adı gelmeliydi, hatta aklıma ondan başkasının adı gelmemeliydi.

“Biliyordum,” dedim nefret kusar gibi. Hayır, aslında bilmiyordum. “Bana bunu sizden başkası yapamazdı.” Gözlerinin içine öfkeyle bakarken, dudaklarım adını tiksintiyle fısıldadı. “Haldun Şahsuvar...”

Aramızdaki birkaç adımlık mesafeyi kat ederek hemen karşımda durduğunda gözlerini üzerimden ayırmadı. Onun bana olan hisleri de benimkilerden farklı değildi. Bakışlarında ezici, kin ve hırs dolu bir ifade vardı. O an aklıma Hale Hanım’ın anlattıkları geldi ve onun gözlerinde geçmişteki yaralı adamı görür gibi oldum. O zamanlarda bile bencil adamın tekiydi, karısının hastalığında bile onu suçlu görecektik kadar deliydi.

Öylesine bencil ve gaddar bir adam bana neler yapmazdı?

“Korkmuş gibisin,” dediğinde sesinde büyük bir alay sezdim. Hafifçe eğilip gözlerime yakından baktı. “Oysa daha düne kadar çok cesurdun benim sevgili gelinim.”

Gözlerinden saçılan dehşet beni korkutuyordu ama asla geri çekilmedim. “Amacınız ne?” diye sordum oldukça durgun bir sesle. Haldun Bey geri çekildi, sırtını döndü ve birkaç adım gerisinde duran koltuğa attı kendini. Geldiğimden beri ona bakmaktan etrafa bakamamıştım. Burası neresiydi bilmiyordum ama oldukça sıradan görünen bir evin içindeydik. Beni buraya getiren adamlar kapıyı örtüp koridora çıkmışlardı.

“Bir baba,” diyerek başladı sözlerine, tek bacağına diğer bacağına üzerine atarken koltuğa rahatça yaslandı ve yeşil gözlerini gözlerime sabitledi. “Oğlu için tüm dünyayı karşısına alabilir.”

Onun nasıl bir baba olduğunu çözememiştim. Bora’nın ve Hale Hamını’nın anlattıklarından yola çıkınca hayatı boyunca sevgisiz ve ilgisiz bir baba olduğu anlaşıyordu. Belki de yaşadıkları onu böyle bir adam olmaya zorlamıştı ama asla haklı bir gerekçe sayılmazdı. Bazen Bora’yı hiç umursamıyordu, bazense şu an yaptığı gibi onun için dünyayı yakacak hale geliyordu. Tıpkı oğlu gibiydi, çözülmesi ve anlaması zor adamlardandı.

“Kısa kesin Haldun Bey,” dedim korkusuz bir tavırla. “Neden buradayım?”

“Sen iflah olmaz bir kızsın,” dedi kafasını sallayarak. “Bir evlat nasıl olur da babasının hapislerde çürüyecek olmasını bile umursamaz?”

Umursamadığımdan değildi, her ne kadar babamın yanlışlarını kabullenemiyor olsam da ona içim gidiyordu. O benim babamdı, canı yansa canım yanardı. Dışarıdan bakıldığında çok soğuk ve belki merhametsiz gibi görünebiliyordum ama öyle değildim. Mahkeme günü kendimi sadece doğruları söylemeye adanmıştım, gerisini gözümün gördüğü yoktu. Ben kendim için bile hapsi göze almıştım, o an babamı düşünemezdim. Üstelik babam kesin anlamda suçluydu.

Haldun Bey’e bir cevap vermek yerine, yüzüne bomboş bakmayı sürdürdüm.

“Kabul ediyorum, lafla sözle korkutulmayacak kadar cesursun,” dedi sert bir sesle. “Seni babanla tehdit edersek durursun sanmıştık. Ama görüyorum ki sen kendinden başkasını düşünmeyecek kadar bencilsin.” Sesi giderek şiddetlenirken, parmağı bana çevrildi. “Seni seninle cezalandırmaktan başka çarem kalmadı!”

O an dudakları düz bir çizgi halini aldı ve koltuktan doğrulup önünde duran sehpanın üzerine doğru eğildi. Cam sehpanın üzerinde bir kâğıt, bir zarf ve tükenmez bir kalem vardı. “Buraya gel,” dedi parmaklarını gürültüyle sehpaye vururken.

Bakışlarım o üçlüden ayrılırken dudaklarımı zorlukla araladım. “Neden?”

“Çünkü bir mektup yazacaksın,” dedi gülümseyerek. Gülümsemesi kalbime sivri uçlu bir cam kırığı gibi saplandı. “Annene, babana, abine...” Eğilip sehpanın üzerinde duran tükenmez kalemı kavradığında, “Aslında,” diyerek devam etti, “sizinkiler seni pek umursamaz ama işgüzar abin peşine düşmesin diye yazacaksın bu mektubu.”

“Ne mektubu?” diye sorduğumda sesim titredi. Korkumu belli etmemek için çırpınıyordum ama nafileydi.

“Veda mektubu,” dedi Haldun Şahsuvar acımasız bir sesle. Sesi yolun sonunda olduğumun habercisiydi. “Dönüşün belli olmayan bir şekilde bu şehirden gidiyorsun, tüm bu yaşananlar seni çok yordu ve sen artık kimselere katlanmak istemiyorsun.” Beni taklit eder gibi konuşuyordu. “Yurtdışına çıkıyorsun,” diyerek gülümsedi fakat dudakları anında sert bir ifade aldı.

“Ama aslında bir yere gitmeyeceksin.”

Kalemı parmakları arasında kıstırdı ve bana doğru uzattı. “Otur ve yazmaya başla,” dediğinde boynuma bir idam ipi geçmiş gibiydi. Her şey birbirine girmişti, hiçbir şey anlamıyordum ama aklım o cümlede takılı kalmıştı. “Ama aslında gitmeyeceksin derken...”

Dudaklarında zafer dolu bir tebessüm vardı, sözlerimi sabırsızca kesti. “Ailen senin yurtdışına kaçtığını düşünecek çünkü ortalarda görünmeyeceksin.”

“Bunu bana neden yapıyorsunuz?” diye bağırdım hiddetle. Benim telaşıma rağmen o oğlu gibi sakindi.

“Çünkü Bora içeriden çıkana kadar, seni bu eve hapsediyorum.”

XVIII

AŞKLA SAVAŞ

Saatler saatleri...

Günler günleri...

Ve aylar, ayları kovaladı.

Zaman doludizgin akmaya devam ettikçe benden bir şeyler çaldı ve geriye hiçbir şeyim kalmadı.

Hapsoldüğüm bu cehennemde sadece ben ve körkütük hislerim vardık. Acılarım, yalnızlığım ve pişmanlığımın en kadim dostum olduğu bu karanlık dört duvar arasında her gün biraz daha yıprandık. Bir süre mücadele ettim, sonrasında pes edip elimi etegimi her şeyden çektim. Hatta ne kadar zamandır burada tutsak olduğumu hesap etmeyi bile bıraktım. En azılı suçludan bile saatler, takvimler esirgenmezken ben gün ışığına bile hasret kaldım. Beni bu hale düşüren sebebi de adamı da bir saniye olsun aklımdan çıkaramadım.

Her an biraz daha öldüğüm bu harabede, gökyüzüne hasret kalmışlığımın kaçınıcı günüydü bu gün?

Günleri sayamamıştım.

Ellerimin boşluğuna inat zihnimin çukurlarından acılar taşıyordu. Haftalar ve aylar öncesinde beni bu karanlık eve hap-

seden adamı bır daha hiç görmedim. Zebani misali etrafımda dolaşması için bıraktığı birkaç adamın dışında başka bir insan yüzü de görmedim. Bazen hiç olmadığım kadar dingin ve akıselim hissederdim, bazense delirmiş gibi her yeri dağıtırken bulurdum kendimi.

Fakat son zamanlarda kolumu kıpırdatamayacak kadar yorgundum.

Haldun Şahsuvar, sahiden de sözünün eri bir adamdı. Öğlunun hapiste geçirdiği gün sayısı kadar buna sebep olan bir kadını da cezalandırmıştı. Belki Bora'nın bundan haberi vardı, belki de yoktu. Hiçbir şey bilmiyordum. Annemi, babamı ve abimi düşünmekten kafayı yiyecek gibi oluyordum. Uzun bir zaman önce gözyaşları içinde zorla yazdığım o mektup ellerine ulaştığında ne hissetmişlerdi? Peşime düşmüşler miydi? Bana çok kızmışlar mıydı?

İçimde bir gün onları yeniden görebileceğime dair ufacık bir umut bile yoktu.

Kalleşçe kurulmuş bir tuzağın ortasına düştüğüm o günden sonra geleceğime inanmayı, yarınları hesap etmeyi bırakmıştım. Her günüm gecenin kucağında kıvranıyordu, artık gündüzlerin neye benzediğini bile unutmuştum çünkü birileri pencerele simsiyah tahtalar çakmıştı.

Bağıra çağıra ağladıklarımı, acıdan kıvrandıklarımı, deliler gibi haykırdıklarımı bu soğuk duvarlardan başka bilen yoktu. *O, belki de bunları hiç bilmeyecekti.*

Hangi ayda olduğumuzu bilmiyordum, düşünsem bile aklımlı toparlayamıyordum. Tek bildiğim bu eve ekim ayının son günlerinde hapsoldüğüm, ardımda yarım kalan hazin sonbaharı, kara bir kış bıraktığımdı. Havalar henüz ısınmamıştı ama eskisi gibi soğuk da değildi. Yine de hâlâ üşüyordum. Buz tutmuş dizlerimi örten battaniyeyi karnıma doğru çektim. Soğuklar tenimi, onun yokluğu yüreğimi donduruyordu. Gözlerimi kapattığım her an onun bakışları belirliyordu. Ona karşı ne hissettiğimi hâlâ bilmiyordum. Eskiden duyduğum nefret yoktu içimde, hatta zerresi bile yoktu, onu sevmeyi hâlâ reddediyordum ama son

kez görmek isteyip göremediğim o günden beri çöllerde gezen Mecnun'dan heterdim.

Son kez söyleyemediğim her söz kızgın ateşlerde ısıtılmış gibi yaktı dudaklarımı. Yüzüne bir daha bakamamak, ne halde olduğunu görememek içimde ukde kaldı.

Her şeye karşı yitirdiğim umudum, bir tek onu yeniden görebilmek için ayakta dimdik duruyordu. Belki şu an hâlâ yaşıyorsam, sebebi aklımdan silinmeyen gözleriydi. Bir adı yakmıştı şu zavallı dilimi, bir de bu cehennemin içine hapsedildiğim o gün yüzüne söyleyemediğim pişmanlık kelimeleri.

O, tüm bunları bilecek miydi?

Pişman değildim, polisler gelip beni buradan kelepçelerle götürseler yandım demez, ah etmezdim. İstırap duyuşum hak etmediğim bir esareti yaşıyor olmamdan, pişman oluşum onu hapse yollamaktan değil, ona her seferinde nefret kusmamdan kaynaklanıyordu. Gözlerimi sımsıkı kapattığımda eski günlerimizi anımsadım. Ne garipti... Ellerini her uzattığında yüz çevirdiğim adamın, yaralı sevdasına gönlümün kapılarını açmadığım adamın, nefretine bile muhtaçtım şimdi.

İçine hapsedildiğim bu harabenin en ıssız odasıdaydım. Süresini bilmediğim bir zaman boyunca tek yaptığım kalem tutmak olmuştu. Oturduğum yataktan kalkıp sarsak adımlarla yere oturdum ve dizlerimin üzerine çöktüm. Elimdeki defterin son yapraklarındaydım artık, her gün bir şeyler karalamaktan o da tükenmişti.

Kalemi sıkıca kavrayıp dizlerimin üzerine bıraktığım kara kaplı deftere yazmaya başladım.

Biz seninle aynı dünyanın ama ayrı duyguların insanıydık. Aynı arafta boğulmadığımız gibi, hiçbir zaman aynı ateşte yanmadık. Bir adam bir kadını ne kadar sever diye sorsalar seni, bir kadın bir adamdan ne kadar nefret eder diye sorsalar, hiç şüphesiz kendimi gösterirdim. Hayatıma girdin... Varlığın, onlarca kemiğimin kırılıp kalbime batması kadar ıstırap vericiydi. Daha da ağır olanı, hayatımdan hiç gitmeyeceğini bilmektir. Afallamıştım, nasıl bir adam olduğunu anlamamıştım. Zaten seni anlamak, her yüreğin harcı değildi.

Seni ilk gördüğümde içimde oluşan boşluk hissi, zamanla dolduracağın nefret için kazdığın bir mezarmış meğer. Bilemedim ama hissettim. Senden bana iyilik gelmeyecekti. Kaçtım ama yakalandım. Körkütük hislerin beni içine hapsettiğin bir kafesti. Anladım ama geç kaldım. Bizim hikâyemizin sonu ıyı bitmeyecekti.

O günahlar kefareti unutmadı...

Seninle sırrımız, gecenin nezaretinde tutuklanmadı...

Geleceğini ellerinden bir gecede kopardığımız adam, sessizliğin kanatlarına sığınmadı.

Bulduğum odanın kapısı iki kere sertçe vuruldu, ardından gıcırdayarak açıldığında kalemi defterin arasına sıkıştırıp defteri hızla kapattım. O akşam beni kaçırان adamlarla burun buruna yaşamaya alışmışım. Biri evin içinde dolaşıp beni kontrol ediyordu, diğeri ise çoğunlukla kapıda dikiliyordu. Sanki buradan kaçıp kurtulabilmem mümkünmüş gibi her an ensemdeydi.

Bu adamın sadece ismini biliyordum. Fazıl denen herif mey-menetsiz gözlerini üzerimde dolaştırırken yavaşça toparlanarak ayağa kalktı. Bana hiçbir zaman zarar vermemişlerdi, hatta bir isteğim olduğunda yerine getiriyorlardı fakat beni burada zorla tutuyor olmaları onlardan nefret etmeme yetiyordu. Önemli bir şey olmadıkça kapımı asla çalmayan Fazıl'ın dikkatli bir şekilde yüzüme bakması uzun zaman sonra içimde bir şeylerin kıpırdanmasına sebep oldu.

“Haldun Bey içeride,” dedi insanın içini ürperten sesiyle. “Seni bekliyor.”

Haldun Şahsuvar bana öyle bir azap bahşetmişti ki adı bile nefreti kanıma kazımaya yetiyordu. Kimbilir onu gördüğümde ne hissedecektim? Bir ölü edasıyla yürümeye başladığımda Fazıl'ın üzerimde dolanan koyu gözlerine aldırış etmeden çıkıp gittim. İndiğim ahşap merdivenler geldiğimi haber verir gibi gıcırdayarak uğursuz bir ses çıkarıyordu. Kendimi salon kapısında bulduğumda, uzun zaman sonra Haldun Şahsuvar'ı karşımda görmenin bahşettiği öldürücü öfkeyle baş başa kaldım.

Bir adım dahi atmadan, hatta nefes bile almadan, gözlerimi gözlerine dikip salon kapısının önünde bekledim. Haldun Şahsuvar, buraya zorla getirildiğim ilk gün oturduğu koltukta oturuyordu, tek ayağını cam sehpanın üzerine atmış bir vaziyette doğrucu bana bakıyordu. Bakarken gözlerinin içi gülüyordu. Bu bakışları en son gördüğüm gün, bu cehenneme atıldığım ilk gündü.

Aklından neler geçiyordu?

Konuşmadı, konuşmadım. Bir süre sonra sessizliğini bozan ilk o oldu. “Buradan kurtuluyorsun.”

Bu sözler karşısında nasıl bir tepki vermem gerektiğini bilmiyordum zira tüm duygularımın üzerine buz tabakası örtülmüş gibiydi. Ne bir sevinç ne bir sızı... Hiçbir hissiyat yer etmedi içimde. Gözlerim onun üzerinden ayrılmazken o tek ayağını koyduğu sehpadan indirdi ve bana doğru döndü. Buradan kurulduğumu söylüyordu ama inanmıyordum, çünkü bu adama asla güvenmiyordum.

“Sırada hangi cehennem var?” diye sorduğumda bakışlarını üzerimden çekip evin içinde gezdirdi.

“Elinin altında her imkânın bulunduğu bu eve cehennem mi diyorsun sen?” Dudaklarında soğuk bir tebessüm gezindi. “Kabul etmelisin ki mahkûmiyetinde bile güzel baktım sana.”

Beni ufacık bir gün ışığına hasret bırakan adam, benimle dalga geçiyordu.

Hafifçe gülümsediğimde kuruyan dudaklarım yırtılacak sandım. “Özgürlüğümün senin gibi adamlar tarafından katledildiği her yer cehennemdir bana,” dedim hiçbir duygu barındırmayan sesimle. “Sen beni...” dediğimde sesim kısılmış, isimsiz bir acının elleri boğazımı tırmalamıştı. “Sen beni hapsetmedin, sen beni öldürdün!”

“Ben sadece eşitlik sağladım,” diyerek ayağa kalktı. “Şimdi de özgürlüğüne kavuşturuyorum seni.” Ellerini siyah kumaş pantolonunun ceplerine atarken, “Sana söylemiştim,” diye mırıldandı. Her sözüyle yüreğimi daha fazla sıkıştırıyordu. “Ne yaptığın yanına kâr kalacaktı ne de benim oğlum o delikte çürüyecekti.”

Konuşurken aldığı nefesi yavaşça bıraktı. "Bora yarın serbest kalacak."

Sözcüklerin bir tesiri yoktu. Boylesı bir haber dahi huz tutmuş hislerimi eritecek bir etki yapamıyordu. *Bora serbest kalıyordu.* Nasıl olacağını sormasam da günün birinde Bora'nın serbest kalacağını, Haldun Amca'nın onu asla orada bırakmayacağını biliyordum zaten. Esas bundan sonra ne olacaktı?

"Bugünün tarihi ne?" diye sordum, sesim üşütmenin etkisinden hoşuk çıkıyordu. Kaç kere sorsam da cevabını asla alamadığım bir soruydu bu. Ruhuma bir illet gibi yapışan bu yalnızlık duygusuyla ne vakittir birlikteydim?

"Söyle artık," dedim sessizce. Ayaklarına kapanıp yalvaracak kadar sabırsız ve gurursuz bir hal almıştım. "Aradan ne kadar zaman geçti?"

Kısa bir duraksamanın ardından, "30 Mart," dedi kızgınlığını sesine yansıtırcasına. Zihnim hızlı bir şekilde düşünme eylemine koyulmuştu ki konuşmaya devam etti.

"Kendinden ve Bora'nın hayatından tam beş ay çaldın." Adımlarını bana doğru atarken ses tonu gittikçe sertleşiyordu. "Şanslı olduğunun farkında mısın?" diye sordu etrafımda dönerken, bense oldukça hareketsizdim. "Sadece beş ay sürdü mahkûmiyetin. Eğer Bora içeride daha uzun kalacak olsaydı sen de bu evden dışarı çıkamayacaktın. Neyse ki kısa sürdü."

"Beş ay..." diye mırıldandığımda sesim titredi. Herkesten, her şeyden çok onu düşünmüştüm bu süreç boyunca. Sevdadan uzak bir hasret kavurmuştu içimi. Varlığı da yokluğu da içime işlemişti. Söyleyemediğim sözler miydi beni bu denli ıstıraba mahkûm eden? Yoksa fark edemediğim hislerin geç kalmışlığı mıydı beni bu denli çılgına çeviren?

Dilimin kavrulacağını bile bile onun adını andım. "Bora nasıl?"

Bu soru dudaklarımdan döküldüğü an onun gözlerime bakan gözlerinde fırtınalı bir duygu depreşti. Sanki bir mayına basmışım gibi tüm hislerim parçalandı. Bakışlarım anında yere düşerken gaddar ses tonu yüreğimi dağladı.

“Sana bu sorunun cevabını vermeyeceğim,” dediğinde gözlerimin yandığını hissettim. Ağlamamak elimde değildi. Bir insan böyle bir durumda ne kadar güçlü kalabilirdi? Dokunsalar ağlayacak gibi değil, dokunsalar ölecek gibiydim ben.

“Sadece şu kadarını bil yeter,” dediğinde parmağını bana doğru salladı. “Eskisinden çok daha iyi.” Bakışlarını kolundaki saate diktiğinde sıradan bir şeyler söylüyormuş gibi rahattı. “Bora, tam da olmasını istediğim adam oldu. Çünkü artık hayatında ona zarar veren bir kadın yok.”

“Ben ona hiçbir zaman zarar veremedim,” dediğimde sözlerimi ağzıma sertçe tıkadı.

“Kes sesini!” dedi bağırarak. “Sen ona nasıl bir zarar verdiğini bilmiyorsun!”

Biliyorum, keşke bilmeseydim ama biliyorum. Çocukluğunun cehennemine onu geri yolladığımı kahretsin ki biliyorum.

Dakikalarca direndiğim gözyaşlarım yanaklarımı ıslatıp geçerken birkaç kez üst üste salladım kafamı. “Biliyorum,” dedim giderek kısılan sesimle. Ne söylesem kâr etmeyecekti. “Böyle olmasını isteyen bendim. Biz başından beri yanlışık.”

Bu saatten sonra onun hayatında olabilmek bir tarafa, yüzünü görebileceğime dair bir inancım bile kalmamıştı. Beni aylarca bu eve mahkûm eden adamın elbette başka planları da olacaktı. Ve Bora hiçbir zaman bu olanları bilmeyecekti.

Haldun Şahsuvar arkamda kalan koltuğu işaret ettiğinde ikitmeden geçip koltuğa oturdum. Bir şeyler daha söyleyecekti belli ki. Beni yakacak bir şeyler... Dizlerim titriyordu, onları ellerimle sardım. Bana ne olacağına dair bir fikrim yoktu. Ne olacağının bir önemi de yoktu. Ben Bora’yı o gün görememiştim, hiçbir şey söylememiştim ya, artık hiçbir şeyin gözümde ehemmiyeti yoktu.

“Ailene söylediğim yalanı ona da söyledim,” dedi katı bir sesle. “Bora, o içeri girer girmez senin İngiltere’ye gittiğini sanıyor.”

Sözlerinin sonunda kafama balyoz yemiş gibi irkildim. Algılarım kısa bir süreliğine kapandı ve zihnim acı bir gerçekle dalgalandı. Bu saatten sonra hiçbir şey canımı acıtamaz derken

neden her seferinde daha fenasıyla karşılaşıyordum ki? Cevabının beni bitireceği o soruyu korkarak sordum.

“Neden İngiltere?”

Gülümsedi. O an canıma binlerce diken batıp çıktı sanki.

“Çünkü hiçbir şey Bora’yı ikna edemezdi,” dedi acımasızca, sonra eğlenir gibi gülümsedi. “Çünkü hiçbir şey Bora’yı, sen ona ihanet eder etmez eski sevgiline koşman kadar çıldırtamazdı.”

Gözyaşlarım yanaklarımdan hırçınca akıp gidiyordu. Melih İngiltere’de yaşıyordu. Bora bu yalana inanacak mıydı sahiden? Reddedercesine kafamı salladığımda boğazımı yakıcı bir acı tırmaladı. İnanmazdı o, gözlerime bakıp gerçeği sormadan hiçbir şeye inanmazdı. Ama bu adam oğlunu böylesi bir yalana indirmek için kimbilir ne yapmıştı?

“Bora’nın gözündeki değerini düşünebiliyor musun şimdi?”

“Nasıl?” Sorusu döküldü zelzeleye kapılmış gibi titreyen dudaklarımdan. Zihnimin içinde ateşten kazanlar kaynıyordu. “Neden?”

Bir insan neden yapardı ki böyle bir kötülüğü? Ben Bora’nın gözünde zaten bitmişim, zaten ölmüştüm... Neden daha fazla itibarsızlaştırıyordu ki beni? Aylarca öldüğüm yetmiyor muydu? Bu işkence de neyin nesiydi? Sorduğum soruya bir yanıt beklerken onun cevabı sadece kallesçe tebessüm etmek oldu.

“Neden ya neden?” diye sordum deliler gibi haykırırken. Tırnaklarımı koltuğun derisine hiddetle geçirdim ve delirmiş gibi hağırdım. “Zaten affetmeyecekti ki beni! Zaten bitmedi mi her şey? Bak işte, buradayım! İstedğin gibi ceza çektim, benden daha ne istiyorsun?” Sonlara doğru kısılan sesim çaresizliğin resmiydi.

“Allah aşkına...” Yakarıyordum. “Neden beni Bora’nın gözünde bu kadar değersizleştirdin?”

Gözleri hiddet ve öfkeyle büyürken koltuktan ani bir şekilde doğruldu. “Çünkü o delikten çıkar çıkmaz, yine sana gelecekti!” diye bağırdı. “Sözde hesap sormaya, senin canını yakmaya ama aslında sende nefes almaya gelecekti!” Ses tonu gittikçe yükseliyordu. Bense deli gibi ağlıyordum. “Senden kaçacak ama yine

sana gelecekti. Sana kızacak ama yine sana sığınacaktı!” Bağırırken boynundaki damarlar patlayacak gibi sertleşti. “Anlamıyor musun hâlâ? Nefret ede ede sevecekti seni!”

Gözlerimi onun üzerinden çekip başımı öne eğdim ve hıçkırıklarımın izin verdiği kadar nefes aldım. Ölüm sebebim ağlamaktan olacak gibiydi, öyle şiddetli bir şekilde ağlıyordum ki tüm bedenim titriyordu.

“Ben buna izin veremezdim,” diye devam etti bağırmasına. “Çünkü sen ona ihanet ettin. Bir değil, bin kere! Bora’yı o deliğe tıkartmaz koşa koşa o polis bozuntusuna gittin!”

Susup soluklandığında evin içinde yankılanan tek gürültü boğazımdan kopan hıçkırıklardı. Ben hayatımda hiç bu denli aciz olmamış, kimsenin gözü önünde canım çıkacakmış gibi ağlamamıştım. Haldun Şahsuvar her şeyi biliyordu. Bora’yı benim ihbar ettiğimi de biliyordu. Üstelik beni, Yiğit’le işbirliği yapmakla suçluyordu. Kaçırıldığım o gece, Yiğit’in de orada olmasının sebebini buna bağlıyordu. Defalarca söylemiştim, dilim yorulana kadar, hiç mecalim kalmayana kadar... Fakat o, buna inanmak istemiyordu.

“Her şeyi doğru olduğuna inandığım için yaptım,” dediğimde bağırarak bastırdı güçsüz sesimi.

“Sadece işine geldiği gibi hareket ettin!” Gözlerinde tehditler büyüyordu. “Ama bu daha başlangıç,” diye devam etti nefret dolu sözlerine. “Bora senden vazgeçmedikçe onun gözünde seni daha beter küçülteceğim! Sonunda nokta kadar değer kalmayacak!”

Hissettiğim acının yerini uçuk bir öfke alırken oturduğum koltuktan kalkıp ona doğru yürüdüm ve “Hasta olan Suzan Şahsuvar değil, sensin!” diye bağırdım. O an geçmişini biliyor olmamın şaşkınlığını gördüm gözbebeklerinde. Ama durmadım. “O kadını delirten de öldüren de sensin!”

Belki haddimi aşmıştım, belki de küstahlaşmıştım fakat şu an ruhen birmiş durumdaydım. Ne dediğimi bilmiyordum, tek derdim onun canını yakabilmekti. Karşımda duran adamın kesinlikle normal bir insan olduğuna inanmıyordum. Sözlerim karşısında kısa süreli bir şaşkınlığa uğrayan Haldun Bey’in kendisi-

ni toparlaması uzun sürmedi. Ayağa kalktı ve olanca heybetiyle karşıma dikildi. Havaya kaldırdığı eli yüzüme inmeden önce, gözlerindeki ölümcül öfkeye son kez şahit oldum.

Başım hızla sola çevrildi, yüzümün sol tarafı his kaybına uğrayacak kadar hiddetli bir tokat yemişti. Dengemi yitirerek bir iki adım gerilediğimde saçlarım dağılarak yüzümü kapattı.

“Sen ne hadsiz bir kızsın!” diye bağırdı kulak parçalayan bir sesle. “Ne cesaret söyleyebilirsin böyle bir şeyi?”

O an çalan telefonun melodisi susmasına sebep oldu, etrafımdan birkaç adım uzaklaştı ve telefonu yanıtladı. Ona baktığım yoktu ama telefonun susmasından anlamıştım. Hâlâ az önce yediğim tokadın etkisindeydim, bu hayatımın ilk tokadıydı ama böyle bir adam tarafından geldiği için içim parçalandı.

Kendi acımla meşgul olduğumdan ne konuştuğuna dikkat edememiştim. “Getirin,” dediğini duyduğumda usulca ona döndüm. Bakışlarım tekrar onun korkunç yüzünü buldu, bana nefretle baktığını gördüm. Bir şey söylemedi. Ezici bir bakışın ardından adımlarını salonun kapısına çevirdi. Bense az evvel kalktığım koltuğa geri oturdum. Gözyaşlarım durmaksızın akıyor, sol yanağım sızım sızım sızlıyordu.

Ama en çok da Bora’nın acımasız bir yalana inandırılacak olması canımı yakıyordu.

Nefretim ve hırslarımın doğurduğu sonuçlar her şeyi başlamadan bitirmişti. Başından beri istediğim buydu ve sonunda olmuştu. Peki, o halde neden bu kadar çok acıyordu içim?

O içerde kimbilir hangi düşüncelerle kendisini yiyip bitiriyordu, hangi berbat hislerle beni çok uzaklarda mutlu sanarak kahroluyordu... Beş ay boyunca onunla birlikte ıstırap çektiğimden haberi yoktu. Delirecek gibiydim, Bora beni Londra’da sanıyordu. Onu o uçurumdan aşağı iter itmez kaçıp gittiğimi düşünüyordu.

Bu yalana inanmaması için bir nedeni de yoktu. Bir keresinde büyük bir öfkeyle, ondan kurtulur kurtulmaz Melih’e gideceğimi haykırmıştım yüzüne. Delirmişti. Böyle bir şey yapacağımdan değildi, Melih içimde çoktan bitmişti. Maksadım sadece Bora’yı

çıldırıtmakken farkında olmadan kendi kuyumu kazıyormuşum meğerse.

İşte şimdi önümde aşılmaz duvarlar, geçilmez sular, yenilmez nefretler vardı.

Evin dış kapısının açıldığını duyduğumda, Haldun Şahsuvar tekrar buraya geldi. Salon kapısının önünde duruyordu. Az önceki şiddetli öfkesi hafiflemiş gibiydi, önce gözlerime uzun uzun baktı, daha sonra bakışları yan tarafına çevrildi.

Orada, kapının ardında benim göremediğim ama kim olduğunu tahmin ettiğim biri duruyordu.

Haldun Bey bir adım gerilediğinde ilk adımlarının gölgesi içeriye düştü. İlk kalp ağrım olduğuna inandığım adam şimdi gözlerini gözlerimin içine dikmiş, bana oldukça yabancı gelen bir duyguyla bakıyordu.

Melih Giray, aradan geçen onca zamandan sonra tam karşımda duruyordu.

Gözlerinde beliren kırık ifade bana huzurla gülümsediğim günleri hatırlatmıştı. Onu sevmiş, onun tarafından sevilmişim. Ama her şey çok eskide kalmış, birbirimizden sorgusuzca vazgeçtiğimizde yitip gitmişti. Eskiler hiçbir anlam ifade etmiyordu. O duyguların hepsi çok uzaktı.

Karşımda sadece buruk bir hatıra duruyordu.

Haldun Bey'in güçlü sesi düşüncelerimi yok ettiğinde bakışlarım ona çevrildi. "Melih senin için geldi," dedi, gözleri onun üzerindeydi. "Yarım kalmış hikâyenizi devam ettirme şansı veriyorum size." Bakışlarını bana çevirdiğinde gülümsüyordu. "Zaten sizi Bora ayırmamış mıydı? Ben de bir iyilik yapıyor, sizi yeniden kavuşturuyorum."

Konuşmak için araladığım dudaklarım titremekten başka bir işe yaramadı. Melih tam karşımda duruyor, gözlerimin içine tuhaf bir ifadeyle bakıyordu. Onu buraya sürükleyen nedeni merak ediyordum. Gerçekten benim için döndüğüne zinhar inanmıyordum. Onu terk ettiğimde nedenini bile sorgulamazken bunca zaman sonra çıkagelmesi onurlu bir davranış değildi çünkü.

Sarıya meyleden saçları, kumral ve kemikli yüz hatları, bir zamanlar hayranlık duyduğum apaçık mavilikteki gözleri şimdi hiçbir şey ifade etmiyordu. Bilakis midem bulanmıştı.

“İnsanları tanıyamamak ne acı,” dediğimde birkaç dakika önce sarsılarak ağlayan ben değilmişim gibi katı bir ifadeyle duruyordum. “Neden geldin buraya? Niye döndün geri?” Sorduğum soru, Melih’in sıkıntılı bir nefes almasına sebep oldu fakat suratıma boş boş bakmayı sürdürdü.

“Haldun Bey bana her şeyi anlattı,” dediğinde uzun zaman sonra duyduğum ses tonu fazla yabancıydı. “Sen bırakmamışsın beni.” Bakışlarını yere diktiğinde kaşlarını kaldırdı hafifçe. “Mecbur kalmışsın sadece.”

Hayıflanırcasına kafamı salladım, Haldun Bey gözlerini ayırmadan Melih’i izliyordu.

“Bilmiyordum,” diye devam etti Melih. “Babanın borçları yüzünden nişanlandığını, istemediğin bir evliliğe mecbur bıraktığını...” Gözlerini yeniden gözlerime diktiğinde yüzünde yalancı bir pişmanlığın izlerine rastladım. “Bilseydim yemin ederim seni bırakmazdım, Hande.”

Adımı ağzından duymak iğrenç hissettirmişti. Sözlerinde hariz bir yalan, duruşunda bir mecburiyet var gibiydi. Seziyordum, artık onun içinde de ben yoktum. İnsan hissetmez miydi? Çocuksu bir heyecanla gözlerime bakıp ellerimi tutan Melih değildi karşımdaki.

Zaman onu da değiştirmişti.

“Yapacağınız şey çok basit,” diyen Haldun Şahsuvar’ın sesini işittiğimde yutkunacak dermanım dahi kalmamıştı. Gözleri üzerimdeydi.

“Sen bundan beş ay öncesinde Londra’ya gittin ve Melih’le birlikte yaşamaya başladın. Şimdi ise hayırlı bir iş için Ankara’ya döndünüz. Birbirine âşık olan bir çiftsiniz ve günler sonra evleneceksiniz. Evlenir evlenmez de yeniden Londra’ya dönecek ve hayatınızın geri kalanını orada geçireceksiniz.”

Sarf ettiği öldüresiye çirkin sözleri dinlerken dilediğim tek şey bunları yaşayamadan ölmektir. Böyle pis bir oyunun içinde

yer almayı asla ama asla kabul edemezdim. Eğer tüm bunlara katlanmam için beni canımla tehdit edecekse, şu an, şu dakika ölmeyi tercih ederdim. Ne olursa olsun, kabul etmeyecektim.

Delirmiş gibi bir kahkaha patlattığımda karşımda duran iki adamın da kaşları endişeli bir şekilde çatıldı. İkisi arasında dönen bakışlarım Haldun Bey'in üzerinde durduğunda, "Siz ikiniz delirmişsiniz," diyerek kafamı salladım. Aklımı tamamen kaybetmek üzereydim. "Bora böyle bir şeye inanmaz, hayatımı cehenneme çevirir!"

"Evet çevirecek," dedi beni onaylarcasına. "Ama çok sürmeyecek. Belki biraz hırpalanacaksınız ama sonunda her şey bitecek. Bora senden tamamen vazgeçecek. İşte o zaman zaten burada olmayacaksınız ve Bora da bunu kabullenip peşinize düşmeyecek."

Haldun Bey konuşurken Melih'in suratına tiksindircesine bakıyordum. Bora'nın bize neler yapacağını biliyor ve bunu kabul ediyordu, öyle mi? Sıyırılmış olmalıydı.

"Gerçekten çok güzel bir plan," dedim kafamı hızlıca sallarken. Bakışlarım Melih'in gözleriyle buluştuğunda tüm hiddetimle bağırdım. "Söylesene, kaç paraya sattın kendini?"

"Hande," dedi Melih bana doğru bir adım atarken. "Benim ben, Melih! Ağzından çıkanı kulağın duysun!"

Ben artık onu tanımıyordum, hatıralarının uğruna aylardır savaş verdiğim adam benim için bitmişti.

"Gelme sakın," diye bağırdım ellerimi ona doğru kaldırarak. "Şu rezil rüsva hayatımda, aklımda taşıdığım en masum anıydın sen. Kirlenmek zorunda mıydın?"

"Yanlış anlıyorsun," dedi Melih, sesinde büyük bir çaresizlik vardı. "Bana zaman verirken kendimi sana ispatlayacağım. Konuşmamız gereken çok şey var." Melih bana doğru bir adım daha attığında, "Konuşacak hiçbir şeyimiz yok," diyerek reddettim onu. "İçinde birazcık gurur varsa defol git, istemiyorum seni!"

Haldun Bey'in öfkeli sesi araya girdiğinde Melih bir iki adım geriledi. "Susun artık be," dedi bıkkınca solurken. "Bunları yalnız kalınca konuşursunuz, oldu mu? Yeşilçam çevirmeyi bırakın kafamı şişirdiniz!"

“Hiçbir şey konuşmayacağım ben onunla!” Sesim boğazımı yırtacak kadar hiddetli dökülüyordu dudaklarımdan. Artık sabrım kalmamıştı, çatlayacak gibi hissediyordum. “Beni böyle bir şeye mecbur edemezsin çünkü buna hakkın yok!” Ellerimi kafama attığımda koparmak pahasına saçlarımı çekiştirdim. “İstersen öldür beni ama asla bu oyuna alet olmayacağım, anlıyor musunuz?” Tiksintiyle bakan gözlerim ikisinin üzerinde gezip duruyordu. “Bora’yı görür görmez her şeyi tek tek anlatacağım. İsterse yüzüme tükürsün, isterse beni öldürsün! Ama ben bir daha ona oyun oynamayacağım!”

Haldun Şahsuvar sözlerimi kınar gibi usulca kafasını salladı.

“Kendini boşa yoruyorsun,” dediğinde anladım ki sözlerimin hiçbir etkisi yoktu. Ve yine anladım ki bu adamın elinde beni durdurabileceği, tüm bu iğrenç tezgâhı fütursuzca kabul ettirebileceği, ölümden daha beter bir şey vardı.

“Kabul etmek zorundasın.” Gözlerini Melih’e çevirdiğinde aralarında benim anlam veremediğim bir bakışma geçti. Ve daha sonra Melih dışarıya çıktı, Fazıl ise içeriye girdi. Elinde mavi kaplı bir dosya vardı ve Haldun Şahsuvar’ın dudakları şeytani bir tebessüme boyun eğdi.

Bir sonbahar yaprağı kadar değersizdim, üstüme basıp geçen geçeneydi.

Pencerenin önünde oturuyor, cama vuran yağmur damlalarını izliyordum. Aylar sonra gördüğüm gökyüzü keşke görseydim diyeceğim kadar karanlıktı.

Bora’yı düşünmekten hiç yer kalmayan zihnime annem, babam ve abim uğramıştı. Atacağım bir sonraki adımın ne olduğunu bilmemekle birlikte onların karşısına çıktığım an neler olacağını düşünüyordum. Belki de beni hiçbir zaman affetmeyeceklerdi.

Dün akşam saatlerinde gelen Haldun Şahsuvar, hayatımı bir kez daha darmaduman etmiş, sonra Melih’i de alarak gitmişti. Koskoca beş ayımı geçirdiğim, pencerelerine siyah tahtalar çakılmış, gün ışığına hasret bir evde son gecemi sabaha dek sızla-

narak geçirmiştım. Sabahın köründe Fazıl ve suç ortağı beni o evden çıkarıp Ankara'nın merkezinde bir otele götürmüşlerdi. Saatler sonra Melih de gelmişti. Şimdi bir çöp gibi fırlatıldığımız bu otel odasında ikimiz de gergin bir bekleyiş sürüyorduk.

İkimiz de giderek yaklaşan kaçınılmaz sonu bekliyorduk.

Aylarımı ve hatta yıllarımı verdiğim adam, tek bir gecede gözümünden de gönlümden de düşmüştü. Onu yazdığım kalemi dün akşam onu gördüğüm an kırıp atmanın acısı vardı içimde. Daha çok onu tanıyamamış olmak yakıyordu canımı. Aradan geçen onca zamandan sonra neden gelmişti? O zamanlar çok mu saftım ki Melih'i gözümde büyütmüş ve kusursuz görmüştüm? Şimdi bana herkesten daha uzak geliyordu.

Bora'nın serbest kalıp kalmadığını henüz bilmiyordum. Belki saatler, belki de dakikalar sonra burada olacak, şiddetli bir karşılaşmanın ilk anlarını yaşayacaktık. Haldun Şahsuvar çok zeki bir adamdı; ayların öfkesini içinde biriktiren zehir zemberek oğlunu yatıştırmak yerine, sanki onu düşünüyormuş ve ona hak veriyormuş gibi Melih'le benim yerimi gammazlayacaktı. *Git ve hesap sor*, diyecekti. *Git ve çıkar hırsını ikisinden de*. Senelerdir yaptığı tek şey bu değil miydi? Yaralı ve sevgiye muhtaç bir çocuğu zehirli nefretiyle büyütmek... *Hiç kimse sana, hiç kimse bize, hiç kimse bir Şahsuvar'a ihanet edemez!*

Bora'yı az çok tanıyordum. İçeriden çıktığı an soluğu burada alacaktı. Bizi görünce, yani beni ve yanımda Melih'i... Ciddi anlamda delirecekti. Neler yapabileceğini de az çok tahmin ediyor ve deli gibi korkuyordum. Benim için asıl azap şimdi başlıyordu. Önce Bora'yla yüzleşecek, daha sonra ailemin karşısına çıkacaktım. Tüm bu arbededen sonra yaşama nasıl tutunacaktım? Kim bakacak yüzüme? Kim avutacaktı beni? Geçmişimden tiksintime sebep olan Melih mi?

Usulca dönüp Melih'e baktığımda göz göze geldik. Yatağın kenarında oturuyor, elinde her an bir haber almayı beklediği telefonunu tutuyordu. Elime telefon almalı da beş ay olmuştu, en son o gece kaderimden kaçıyorken düşürdüğüm telefon,

Bora'nın son hatıralarını da benden götürmüştü. Geriye bir tek beni çizdiği resmi kalmıştı. Hâlâ ilk günkü gibi saklıyordum.

“Beni gördüğünde gözlerime bir yabancı gibi bakman beklediğim bir şeydi,” dediğinde gözlerimi ondan kaçırıp tekrar cama dıktım. “Ama düşmanına bakıyormuş gibi bakarak canımı yakman değil...”

“Ne bir düşmansın ne de bir yabancısın artık bana.” Sesimde hiçbir duygunun izi yoktu. “Düne kadar sadece buruk bir hatıraydın.”

“Dünden sonra ne değişti peki?” diye sordu Melih, tırnaklarını kot pantolonunun sert yüzeyine bastırıp çekiyordu. Bu sestten hiç hoşlanmadığımı, nefret ettiğimi bilirdi. Eskiden beni gıcık etmek için yaptığı bu saçma hareket şimdi sadece beni öfkeliendiriyordu.

“Yapma şunu!” diye bağırdım çıldırmış gibi. Melih sanki böyle bir tepki vermemi beklemiyormuş gibi birdenbire durdu. “Artık buruk bir hatıra bile değilsin, benim için hiçbir duygunun karşılığı değilsin! Yandıktan sonra sadece külleri kalan eski bir kirap gibisin.”

Melih birden ayağa kalktı ve bana doğru yürüdü, o an telaşlanarak arkamı döndüm ve ben de ayağa kalktım. Tam karşımda durduğunda, “Neden bu kadar değiştin ki?” diye bağırdı. “Benim bırakıp gittiğim Hande'den eser kalmamış! Beni mecburiyetlerim değiştirdi, seni Bora denen o adi değiştirmiş!”

Kurduğu son cümleyi es geçerek kaşlarımı çattım. “Hangi mecburiyetlerden bahsediyorsun?”

“Londra'da beş parasız bir hayat sürüyordum ben,” diye bağırdı Melih. “Sana sürekli bahsettiğim kadar yolunda gitmiyordu işlerim. Aylarca garsonluk yaptım, buraya gelene kadar da yapmaya devam ediyordum.”

Sözleri yüzümde tek bir mimik dahi oynatmamıştı, Melih bir adım daha yaklaştı ve ellerini birbirine bastırırken gözlerime ona inanmamı bekler gibi baktı. “Sen benden ayrılmak istediğinde ben büyük bir boşluğa düşmüştüm. Türkiye'ye dönsem de değişen bir şey olmayacaktı. Açıkçası sana vadedebileceğim

güzel bir hayat yoktu. Belki de bu yüzden gidişinin ardından seni sorgulamadım. Acı çektim ama işime geldi!”

“Yalancının tekiymişsin yani,” dediğimde parmaklarını öfkeyle şakaklarına bastırdı Melih. “Tüm söylediklerimden çıkardığın bu mu?”

“Ne çıkarmamı isterdin?” Ona ruhsuz gözlerle baktım.

“Artık yalan yok,” derken kafasını salladı. “Doğruları mı duymak istiyorsun?” Benden bir cevap beklemeden konuşmaya devam etti, oysa ben duymaya hazır değildim. “Haldun Şahsuvâr benimle iletişime geçip bir teklifte bulunduğunda, gözüm kapalı kabul etme sebebim hem paraydı hem de sendin.”

Yüzüne büyük bir öfkeyle baktığımda kaşlarını hayretle kaldırdı. “Neden öyle bakıyorsun Hande?” diye çıkıştı. “Para hangi kapıyı açmaz ki? Haldun Bey bana hem hayal edemeyeceğim kadar iyi bir hayat sundu hem de seni bana geri verdi.” Hayalini kurduğu yeni hayatı yüzünü gülümsetirken ona avazım çıktığı kadar bağırdım.

“Kimi kime veriyormuş o kaçık adam? Ben ne senin ne de onun oyuncağıyım!” Melih bozguna uğramış gibi bakıyordu yüzüme. “Sakin hayallere kapılma,” diye devam ettim sözlerime. “Er ya da geç bozacağım bu işi.”

“Bozamazsın, izin vermem.” Melih kafasını sertçe iki yana salladı.

“Çünkü tek derdin para,” dediğimde reddetmedi. “Evet, para!” diye bağırdı mavi gözlerinde dehşet dolu bir ifade parlarken. “Eğer anladığın dil buysa, benim tek derdim para! Sen benim para kaynağımsın ve seni hiçbir yere göndermem, çıkar bunu aklından!”

Yatağın kenarında titremeye başlayan telefon ona vereceğim cevaba mani oldu, Melih telefona bakmak için yanımdan uzaklaşırken ona acıyan bir tebessüm doldurdu dudaklarımı. Melih, Bora’yı hiç tanı mıyordu. Bora öleceğini bilse dahi, kendisi acıdan kıvranırken benim başka bir adamla mutlu olmama izin vermezdi. Kendisiyle birlikte benim sonumu da getirirdi.

Melih yatağın üzerindeki telefonu alıp arkasını döndü ve kapıya doğru yürüdü. Karşısındaki her kimse, sessizce mırıldanarak onaylamış ve telefonu tekrar kapatmıştı. Yeniden bana döndüğünde gergin görünüyordu.

“Bora geliyormuş,” dediğinde canımın ruhumdan çekildiğini hissettim. Buz kesilen ellerim ve titreyen bacaklarım tüm dermanımı yok etmişti. Halsiz ve hissizdim. Karşısında durabileceğimi, gözlerine bakabileceğimi düşünmüyordum. Tek bir kötü bakışını görsem düşüp bayılacak gibi hissederdim, fırtınalı öfkesinden nasiplenmeye hazır değildim.

Yine de Melih’le saçma sapan bir durumun içinde yaşamaktansa, Bora’nın ölüm kokan nefretini solumayı yeğlerdim.

“Her şey konuştuğumuz gibi,” dedi Melih gözlerini üzerime dikerek. “Asla açık vermeyeceksin. Bora geldiğinde arabadan çıkacağız ve bir yerden dönüyormuşuz izlenimi vereceğiz. Onun içeriden çıktığından haberimiz yokmuş gibi davranacağız. Hal-dun Bey’in dediği gibi, Bora onun içeriden çıktığını bildiğimizden habersizce bizi burada bastığını sanacak. Çok şaşırmış gibi davran. Yoksa ne olacağını...”

“Suratının dağılmasına çok hevesli gözüküyorsun,” dedim küçümsercesine.

Dakikalar sonra Bora’nın yenileceğini görmenin arzusu yanı-mıştı gözlerine. Oysa Melih, Bora’yı hiç tanı mıyordu ama yine de nefret ediyordu.

“Sadece onun afallamış ve öfkeli suratını keyifle izlemek istiyorum,” dedi diş bilercesine. “Ne olursa olsun, seni benden alması haksızcaydı.” Dudaklarını öfkeyle birbirine bastırdığında adımlarını yanımda sonlandırıp bileğimden tuttu.

“Yürü hadi, vaktimiz yok.”

“Bırak kolumu,” dedim ellerinden kurtulmaya çalışırken. “Ben kendim gidebilirim.”

Üzerlerimize montlarımızı geçirdikten sonra asansöre yürüdük. Melih, herhangi bir açık vermememi tembih eden birçok cümle sıralarken kulaklarımda Bora’nın aylardır duymadığım sesi uğulduyordu. Asansöre binip lobi katının tuşuna bastığında

aynadan kendime baktım. Ne üzerimdeki düzgün kıyafetler, ne aylar sonra düzgün görünen saçlarım ne de makyajlı suratım benim bir enkaz olduğum gerçeğini değiştirmiyordu. Dışarıdan bakanlar Hande'yi görüyordu, bense sadece yaşayan bir ölü görüyordum. Saçlarım epey uzamışlardı fakat eski canlılığından eser yoktu, yüzüm eski yuvarlaklığını kaybetmişti, aylardır mutlu olan bir kadına göre şaşılacak kadar çökük görünüyordum. Yüzümdeki kemikler birbirine geçmiş, kahverengi gözlerimin etrafını koyu halkalar sarmıştı. Ne kadar kilo kaybettiğimi bilmiyordum fakat bir deri bir kemik kalmıştım.

Melih montunun fermuarıyla oynarken göz ucuyla bana bakıyordu. Aynı cümleyi bir kez daha tekrar etti. "Unutma, Bora'nın içeriden çıkacağını hesap etmeden geldik buraya. Bizim için sıradan bir günmüş gibi ve akşam otele döndüğümüzde onu görmeyi beklemiyormuşsun gibi davranacaksın."

"Aynı şeyleri defalarca söyleyip durma," diye çıkıştım fevri-ce. "Salak değilim, anladım!"

"Ufacık bir hataya bile yer yok," diye uyardı Melih beni. "Şimdilik somurtuyorsun ama yakında Londra'ya döndüğümüzde her şey için bana teşekkür edeceksin."

Oyle bir şey asla olmayacaktı fakat bunu dillendirmek yerine Melih'e sadece ters bir bakış attım. Asansörden çıkıp lobiyi hızla geçtiğimizde otelin önüne çıktık. Kullandığı arabayı otoparka değil, bile bile buraya bırakmıştı. "Az kaldı, gelmek üzeredir," diye mırıldandığında nefes alamadığımı hissettim. Melih az ötede duran arabasına doğru yürürken ben olduğum yerde kalakalmıştım.

Geç bile kalmıştık çünkü...

Şahsuvar oradaydı.

İçime ateşler salıp giden adam, tam karşımızda duruyordu. Melih onun varlığını henüz fark edememişti fakat aramızdaki mesafeye rağmen ben görebiliyordum. Yolun karşısında bekliyordu. Nerede olsa görür, tanırdım onu. Melih bir süre sonra arkasından ilerlemediğini fark ederek arkasını dönüp bana baktı, o an bakışlarımın tek bir noktaya kilitlendiğini fark etmiş olacaktı ki kafasını çevirip onun olduğu tarafa baktı.

İşte şimdi başlıyorduk... Esas şimdi yanacak, karanlığa bu-
yun eğen bir akşamın avuçlarında kabuk bağlamayan bir ya-
rada buluşacaktık. Defalarca kanayacak, geceye derin birer iz
bırakacaktık.

Adımlarını bize doğru atan Bora'nın korkunç çehresi gitgide
yakınlaşıyordu, bense hâlâ nefes alamıyordum. Tüm dermanım
vücudumdan çekilmiş gibiydi ama onu aylar sonra yeniden gö-
rüyor olmak ruhuma diri bir canlılık bahşetti. Saniyeler zamanın
kollarında tökezlemeye başladı, Bora anbean buraya yaklaşırken
Melih sanki onu görmeyi beklemiyormuş gibi şaşkınca bakıyor-
du. Ona hayal ettiği hayatın kapısını aralayacak para için rolünü
iyi oynaması gerekiyordu.

Bora, birkaç adım ilerimde duran Melih'in yanından geçip
gitti. Beklediğimin aksine hâlâ hareketsiz ve sessizdi. Sanki şu
an burada yalnızmışım ve yanımda Melih yokmuş gibi dav-
ranıyordu, gecenin karanlığını delip geçen koyu yeşil gözleri
gözlerimdeydi.

Bakışlarıyla ruhumu zehirlediğinde anladım; ben bir daha onun
limanına demir atamayacak, gövdesinin gölgesinde soluklanama-
yacaktım. Ne acıydı, gözlerine dipsiz bir nefretle bakıp iğrendiği
kadının aslında onun için ne denli yandığını bilmiyor olması.

Ve belki de hiçbir zaman bilmeyecekti...

Bu çaresizlik içimi yaktı.

Bir nefes ötemde durduğunda kendimi çırılçıplak ve bir ço-
cuk kadar savunmasız hissediyordum. Sanki ellerim kollarım
bağlanmış, dudaklarıma kara bir kilit vurulmuştu. Ne Haldun
Şahsuvar'ın ne de Melih'in dediğini yapmıştım. Bora'yı görünce
yapmacık bir şaşkınlığa bürünmediğim gibi, ondan kaçmaya da
yeltenmemiştim. Gözlerim aylarca bu anı beklediğini haykırıyor-
du, peki o bunu görebiliyor muydu?

Dağılmış kısa saçları.

Morarmış gözaltları.

Fersiz fakat yürek delici bakışları.

Zayıflamanın etkisiyle belirginleşen, keskin yüz hatları.

Sıkılmaktan titreyen koyu renk dudaklar.

Bora Şahsuvar tam olarak karşımda duruyordu.

Yanımızdan, sağımızdan ve solumuzdan insanlar geçip gidiyor, birkaç adım ötede Melih bu manzarayı izliyordu. Caddede yankılanan araba sesleri ve akan trafiğin gürultusu, yağın yağmurun çiseleme sesi, akşamın uğultulu nefesi...

Zaman benim için durmuş gibiydi, akmayı reddediyordu. Melih müdahale etmesi gerektiği halde öylece duramazdı, saniyeler bana dakika uzunluğunda geliyor olmalıydı. Bora'nın gözlerine takılı kalmıştım, buradaydım ama aslında değildim. Ona sarılma isteğiyle yanıp tutuşurken bir yabancı gibi bakıyordum sadece. *Keşke*, diye fısıldadım sessizce, *keşke zamanı gertye sarabilseydim*. Yüreğinde bir daha asla yerinin olmayacağı bir insanı özlemek ne büyük çaresizlikti.

Sadece gözlerine bakmayı sürdürürken tek bir şeyi haykırıyordu iki kirpiğimin arası. *Yandığın kadar yandığımı, öldüğüm kadar öldüğümü görüyor musun? Her şey ne kadar da riyakâr, gerçekten inanıyor musun?*

Nice zaman sonra aralandı hüznün yuva kurduğu dudakları. Başka insanlara göre tehdit arz eden kelimeleri artık benim için sadece geçmişin izlerini taşıyan yaralardan ibaretti.

"Ne sandın?" diye sordu. Aylar sonra yeniden yüz yüze gelmişken, kurabileceği en manasız cümleyi kurmuştu fakat düşünmek bile istemedim. Sesinin girdabında kaybolurken gözlerimden akacak bir damla yaşı tutabildim mi bilmiyordum. Cevap vermedim, veremezdim.

Beklemedi, bekleyemezdi.

"Beni ardında bırakıp..." Susup parmağını kaldırdığında kafasını bile çevirmeden, gözlerini gözlerimden çekmeden Melih'i gösterdi. Tam isabetti. "Onunla yaşayabileceğini mi?"

Yutkundum. Eger bir insan kelimelerin ağırlığından ölebilecek olsaydı dünya üzerinde tek bir hücrem kalmazdı. Ama ruhum... İşte o paramparçaydı.

"Hayır," dedi fısıltıyla. Fırtına öncesi sessizlik değildi bu. Çok daha heteri, çok daha çetini. Kıyamet öncesi sükûnetti. Ve gözleriyle beni ölüme sürüklerken bir kez daha tekrar etti. "Hayır!"

“Sana hikâyenizin başladığı gün söylemişim,” dediğinde parmakları kolumu hızla kavradı. Ne yapacağına dair bir fikrim yoktu. “Hiçbir zaman farklı ateşlerde yanmayacağız!”

Bora adınlarını geldiği yönün tersine doğru atarken, bedeni mi de beraberinde sürüklüyordu. Oyle bir çıkmazdaydım ki bir yanımı karşı koymak diğer yanımı onun yakacağı ateşe atılmak istiyordu. Varsın olsun diyordu yüreğimi, yanacaksam yanayım, yeter ki senin yanında olayım...

Bora haklıydı... Gerçek bir nefret, sahte bir sevgiden daha sahiciydi.

Fakat bu anı bozan davetsiz bir misafir, hoş olmayan bir ayrıntı vardı. Melih aramıza girip Bora’nın kolumu tutan elimi çektiğinde ortaya berbat bir manzara çıktı. Bora kolumu o kadar sert tutuyordu ki değil Melih’in araya girmesiyle bırakmak, onun buna teşebbüsüyle öfkeyle kafasını yüzüne gömmüştü. Kolumun kopacak raddede acıması umurumda değildi. Onunla gitmek istiyordum, onunla yanmak ve hatta öleceksem onun yanında ölmek istiyordum.

Melih’in yediği sert darbeyle birlikte yere düşmesi Bora’ya yetersiz gelmişti belli ki. Onu tanıyordum. Hiç kimse ona, isteyerek tuttuğu kolu zorla bıraktıramazdı. Kendi isteğiyle kolumu bıraktığında Melih’in yerden toparlanmasına izin vermeden tepesine tekrar çöktü. Onu bu denli öfkeli kılan, aylar boyunca bir yalana inandırılmış olmasıydı.

Kavganın kokusunu alan otel çalışanları içeriden koşarak geldiklerinde iki adamın gücü Bora’yı Melih’in üzerinden almaya yetmedi. Onu ilk defa bu kadar çıldırmış bir halde görüyordum. Beş ay boyunca biriktirdiği zehri tek seferde kusması doğru değildi, Melih’i öldürebilirdi.

Kanım damarlarımda donarken ve kulaklarım uğuldarken oylece seyrettim. Dilimi oynatamayacak kadar güçsüz ve yorgundum. Bir süre sonra Bora kendi isteğiyle yerden kalktığında, Melih ellerini beton zemine dayayarak sağ tarafına kan tükürdü. Bora ise parmağını Melih’e doğru salladı.

“Bu burada bitmedi,” dedi zehir kusan sesle. “Sana iyi şeyler yapacağım ki değil geldiğin yere geri dönmek, annenin karnına geri girmek isteyeceksin!”

Sözlerinin ardından sert bir küfür savurdu.

Boyle olacağını başından beri biliyordum. Bora'yı habasından daha iyi tanıyordum. Hiçbir şey Haldun Bey'in planladığı gibi gitmeyecekti. Bora benim bir daha yüzüme bakmayacak olsa dahi, beni Melih'e bırakmayacağını biliyordum.

Arkasını döndüğünde gözlerini üzerime değil, doğrudan yola dikti Bora. Hızla yanıma ulaştığında hâlâ bana hakmıyordu, tek elini sırtıma doğru uzattığında bir paçavrayı kavrar gibi montumun kumaşından tutup beraberinde sürükledi. Kolumdan tutmaya yeltenmemişti. Bana dokunmaktan ve yüzüme hakmaktan tiksiniyor gibiydi.

Eskiden sadece suskunluk veren hikâyemizin, azap verici bir hale dönüştüğünü fısıldayan iki cümle döküldü dudaklarından.

“Benimle geliyorsun. Seninle hesabımı ayrı göreceğim, Hande Aksoy!”

Her şey yeni başlıyordu.

Asi ruhlarımızın esir aldığı zavallı bedenlerimiz aklın öfkeyle dansa tuttuğu karanlık bir sahnede sallanıyordu. Kalbi acının yamacına kurulduğu, gözlerine yenilginin hırçın yankılarının vurduğu bir adam, benim bu kanlı senaryoda tek rol arkadaşım.

Şu an onun ardı sıra sürükleniyordum. Onun beni çektiği bataklığın içine şuursuzca kayıp gidiyordum. Paldır küldür içine atıldığımız yeni hayatımızda payımıza düşen yegâne his acıydı. Sadece acı...

Acı avuçlarımızı, acı yüreklerimizi, acı bizi parçalayacaktı.

Kaderin ördüğü aynı habis ağda nefes alma mücadelesi veren, gırtlığına aynı ukdenin çöreklandığı ve şeytanın aynı günaha mahkûm ettiği iki bahtsızdık biz. Avuçlarından tenime değmeyen o sıcaklık beni dipsiz bir soğuğa iterken, dudaklarından çıkamayan her bir figanın sessizliğinde boğuluyordum. Biliyordum, deliriyordu. En az benim kadar yanıyor, benim kadar acı çekiyordu.

Ama buna bir son vermeliydim.

Canımdan can gitse de, onsuzluğun zehrinde ölüme sürüklensem de biz artık biz olamayacaktık. Sahi biz, hiç biz olmuş muyduk ki? Kaç sırt çevirmeye göğüs germiştii bizim yan yanallığımız? Kaç yalnızlık, için için ağladı birbirimizin yüzüne bakmadığımız o nankör zamanlarda? Şimdi yüreğime çevrilen hiçbir pişmanlık namlusu yarar sağlamıyordu şu diz çökmüşlüğüme. Sevdanın zincirleri dolanırken bileklerime, hasretin prangaları vurulurken dilime, aklıma hükmeden şarkının sözleri avutmuyordu beni.

*Ben öyle birini sevdim ki, balı ve zehri vardı. Kirpiğine düştüğüm gün, ölümüm başladı.**

Bora, tuttuğu ceketimi avuç içlerine mühürlemiş bir vaziyette beni de beraberinde sürüklerken, attığı her adım felaket habercisi gibiydi. Bir yanım onun uçurumuna sürüklenmeyi ve hatta onun boşluğunda intihar etmeyi deliler gibi isterken, diğer yanım bir an önce bu sarhoşluğa son vermemi söylüyordu.

Onunla gidemezdim.

Benim bu aşka verilecek bir hesabım yoktu.

Fakat ona karşı gelemez, kafa tutamazdım, biliyordum. En azından direnebilirdim, lakin o bu denli delirmişken onu engellemeye kalkışmak daha büyük delilik olurdu. Öfkesinin hükmünde bir paçavra gibi götürülürken, kafamı omzumun gerisine atıp ardımızda kalan hazin manzaraya son kez baktım. Otel görevlileri Melih'in etrafını sarmış durumdaydı. Birisi kanayan burnuna müdahale ederken, bir diğeri telefonuyla görüşüyordu. O an adım atmayı kestim, o da duraksadı ve geriye dönüp önce ardında bıraktığı harabeye, daha sonra yüzüme olabilecek en gaddar ifadeyle baktı.

Bu bakışlar, bu gece beni cayır cayır yakabileceğinin apaçık kanıtıydı.

Çünkü bu gece, yalana bulanmış gerçeklerin bahşettiği nefretin fitili ateşlenmişti. Öfkeli soluklar dudaklarda, kalbi katabilecek cümleler ise bir ok gibi fırlamaya hazırdu. Çaresizliğin girdabında kaybolmamız kaçınılmazdu.

* Sezen Aksu'nun "Ben Öyle Birini Sevdim Ki" şarkısı.

Zıyanı yoktu. Yanmaya alışkın ruhumuza atılan bir kor daha öldürmezdi ne de olsa.

“Seninle gelemem,” diye mırıldandığımda sesim çoktan gecenin gürültüsüne karışıp yok olmuştu. Gözlerimi anında yere devirdim. O kadar kötü bakıyordu ki, bu gece bu bakışların altında nefes almaya devam edebileceğimden emin değildim.

Bora öfkeli bir şekilde soludu. Sözlerimi, hatta bütünüyle beni umursadığı yoktu. Bakışlarında yakaladığım tek şey, geceyi tarumar eden zemheri öfkesiydi. Değil sözlerime bir cevap verme lütfunda bulunmak, az önce duraksamak gibi bir yanılsa düşüşü için beni cezalandırırçasına daha hızlı çekiştirdi ceketimi.

“Bırak beni!” diye haykırdım bu sefer. Sesim oldukça yüksek çıkmıştı. İşe yaramayacağını bildiğim kelimeleri geceye haykırmamanın bir faydası yoktu fakat bu gecenin böyle sonlanmaması gerekiyordu. Bu durum, Haldun Şahsuvar’ın planlarında olan bir şey değildi. Bu durumda kabağın benim başıma patlayacak olmasından ölesiye korkuyordum.

Çünkü çaresizdim, bir daha asla boyun eğmem derken, o adam ellerimi kör düğümlerle bağlamıştı.

Bora beni duymazlıktan geliyordu ya da gerçekten duymuyordu. Ben onun gözünde bir ölüydüm, ölüler konuşamazdı. Açılan araba kapısından içeriye savrulan bedenimle beraber burnuma onun kokusu doldu. Onun kokusunu soluyan ciğerlerimin acıdan patladığına, burnumun direğinin kalbimle beraber sızım sızım sızladığına yemin edebilirdim.

Saniyeler sonra açılan sürücü kapısının ardından içeriye hızlı bir giriş yaptı Bora. Kapıyı kapatması ve ardından arabayı çalıştırıp gazlaması fazla çabuk gerçekleşti. Bundan sonrası bedenimi tümüyle ele geçiren bir korku duygusuyla baş etmekle geçti. Bora arabayı tehlike arz edebilecek kadar büyük bir hızla kullanıyordu. Tek kelime etmiyor, gözlerini yoldan bir saniye çekmiyordu.

Konuşmuyor olması mı daha iyiydi, yoksa dudaklarını sükülle taçlandırması mı bilmiyordum. Bakışlarımı camdan dışarıya çevirdim çünkü ona baktıkça nefes almak ıstırap verici bir hal alıyor, ruhuma batan dikenlerin sayısı çoğalıyordu. Yollarda

biriken yağmur sularını ezip geçen tekerlekler camları sırlıslık-
lam etmişti, hiçbir şey görehildiğim yoktu. Tek fark ettiğim,
arabaya binmeden önce çiseleyen yağmurun şimdi iyiden iyiye
şiddetlendiği idi.

Aradan geçen dakikaların ölümcül sessizliğinden sonra araba
birden durdu. Gecenin karanlığından ve yağın yağmurun yo-
ğunluğundan şu an nerede olduğumuzu kestiremiyordum. Ben
nefes almaksızın beklerken, o açtığı kapıdan büyük bir hızla
dışarıya çıktı.

Onun gelmesini beklemeden açtığım arabanın kapısından
ben de dışarı çıktım. O an şiddetli bir yağmurun ve bana bakan
öfkeli yeşil gözlerin istilasına uğradım.

Ne yazık ki yağmur damlaları, Bora'nın bakışlarıyla içimde
yaktığı ateşi dindirmeye yetmiyordu.

Çok yanlış tanımiştık birbirimizi. Bunca yanlışın içinde tek
bir doğru bulamayacak olmanın kahrediciliği içimi titretti.

Gözlerimi gözlerinden kurtarmak adına kafamı önünde dur-
duğumuz eve çevirdiğimde yüreğimin sıkıştığını hissettim. Bu
ev, Bora'nın babasına ait olan o kışık evdi. Bu eve ilk ve son
kez geldiğimizde, aynı günaha baş koyup çetin bir başlangıcın
sonuna ilk adımlarımızı farkında olmadan atmıştık.

O gün 18 Eylül gecesi idi. Kefareti asla unutmayacak bir gü-
nah tırnaklarını ruhumuza batırmıştı. Her şey o gün başlamıştı.
O gün de bu şekilde çılgın bir yağmur yağıyor, gökyüzü haykı-
rarcasına feryat ediyordu.

“Neden geldik buraya?” diye sordum korku, panik ve her tür-
lü kötü hissettiren duygunun yansıdığı sesimle. Bakışlarım önün-
de durduğumuz evin duvarlarını gasp ederken, Bora arkama bile
bakmadan ondan kaçmak isteyeceğim kadar korkutucu bir sessiz-
lik sergiliyordu. Yağmurun şiddeti beni saniyeler içinde sırlıslık-
lam etmeye yetmişti. Bora soruma bir yanıt vermedi. Islanıyor olmak
umurunda değilmiş gibiydi, yine de adımlarını hızlı bir şekilde
evin basamaklarına attığında sessizce arkasından sürükledim ken-
dimi. Direnirsem zarar görenin yine ben olacağımı biliyordum
çünkü. Ben bu geceden sağ salim çıkabilmek istiyordum.

Yaralarım çok ağırdı, çok derindi. Bir darbeyi daha kaldıracabileceği sanmıyordum.

Bora evin kapısını açıp adımlarını hole yönelttiğinde duraksayıp kaldım. Aklım bundan yaklaşık altı ay öncesine gitti. Sanki o günün gecesinde esir kalmıştık biz. O gün hissettiğim derin acı onca zaman sonra yine benimleydi. Sanki birbirini hiç tanımayan iki yabancıydık yine...

Alacağım cevaptan korka korka yineledim sorumu. "Neden buradayız?"

Onu hapse yolladıktan hemen sonra eski sevgilisine koşup onunla yaşamaya başlayan bir Hande'ye göre fazla tuhaf davranıyordum. Onu gördüğümde şaşırdığımı belli eden hiçbir tepkide bulunmamıştım. Tüm bunların farkında olmasını, ben ağzımı dahi açmadan, benim bir oyuna sürüklendiğimi Bora anlasın istiyordum.

Sorumun ardından kapının önünde duraksamayı kestim ve korkarak evin içine adım attım. Ev aylardır havasız kalmanın etkisiyle ağır bir kokuyla sarmalanmıştı. Ben içeriye girer girmez Bora yanımdan geçti, kapıyı örtüp elindeki anahtarlarla kapıyı kilitledi ve anahtarı kapının üzerinde bıraktı.

Bunu neden yapıyordu?

Bir sorum daha havada asılı kalırken, içimde giderek katmerlenen korkuyla birlikte onu izlemeye koyuldum. Holü hızla geçen adımları salona ulaştığında, arkasından sessizce takip ediyordum. Önce koltukların üzerine serili olan çarşafları hızla söküp attı, sonra üzerindeki deri ceketini savurdu ve en son camları açıp içeriye yağmur kokulu serin havanın dolmasına izin verdi. İşini tamamen bittiğinde bana dönen sert bakışlarının altında, oradan oraya savrulan bir toz bulutu gibiydim.

Ben o an kapının önünde dikiliyordum.

"Evin kötü kokusundan beş dakikada kurtulabilirsin," dedi açtığı camların gerisinde dikilirken. Hiddetli yağmur damlaları pencereden içeriye doğru giriyordu "Peki ya," dedi ve parmağını beyaz gömleğinin üzerinden göğsüne bastırdı.

"Yüreğin küf kokusundan nasıl kurtulacak insan?"

Çaresizdi. Çaresizdim.

Gözlerimi gözlerinden zorlukla çekip aldım. Hızlanan kalp atışlarım beraberinde avuç içlerimi terletti. Ve gözlerimin önüne, bu adama yenildiğim onlarca zayıf an geldi. Bir zaman sonra bu zayıflıktan kurtulmak adına attığım doğruluk adımı başıma gelmeyen kötülük kalmamıştı. Vicdanına yenilmenin cezasını, beş ay mahkûmiyet çekerek ödemiştım ben. Bir kere doğruyu söylemenin bedeli hayatımın tümüne mal olmuştu. Benim hayatım yalanlarla örülüydü, sahteliklerden, riyadan ibaretti. Doğru olmaya çalışmak benim gibi bir zavallının ne haddimeydi?

“Onlardan kurtulamazsın,” diyebilirdim sadece. “Anılar var olduğu sürece, akıl bedeni terk etmediği sürece...” Sessiz kalıp deliler gibi çarpan kalbimi dinledim. “Kurtulamazsın.”

“Uğraşsan bile mi?” diye sordu yenilginin hücum ettiği sesiyle. Sesindeki acı ruhumu kanatıyordu. Buna sebep olanın kendim olduğunu bilmek beni mahvediyordu. Dudaklarımı birbirine sıkıca bastırırken kafamı hızlıca salladım. Ağlamak bir yere kadar kurtarıyordu insanı. Gözyaşları her zaman dindirmiyordu bu azabı. Bora derin bir nefes aldı.

“Bunun için her Allah'ın günü, kendine küfürler etsen bile mi?” Bu soruyu sorarken sesi hayli yüksek çıkmıştı. Canım acıyordu. Ona acılarından sarılamamak, açtığım yaraları sarmamak canımı yerinden söküyordu. Bu adamdan bana kalan tek şey, otel odasında kalan çantamın içindeki beni çizdiği resimdi. İçim gidiyordu, ona bir şey olmasından ölesiye korkuyordum.

İçerisi karanlığa boyun eğse de ben kapının dibinde, o pence-
renin önünde dikilse bile bana bakan gözlerinin keskinliğini net
bir şekilde görebiliyordum. İçindeki zehri kusmaya hazırlanan
dudaklarını fark ettiğimde nefesimi tuttum.

“Hatta bir zaman sonra, tamamen çaresiz olduğunu anlayıp kanlı ellerinle, yüzün olmadığını bile bile...” Sustu. İlk defa Bora'nın sesinin bu kadar çok titredğine şahit oluyordum.

“Allah'a dualar etsen bile mi?”

Sıktığım dudaklarım hafifçe aralanırken önce küçük bir inilti koyuverdim, daha sonra acının yuva kurduğu gözlerimden bir

damla gözyaşı frar etti. Ona gitmek istedim. Şu an onun nefesinin ölümüm olacağını bile bilsem, onun kollarında boğulmak istedim. Fakat attığım adımı durduran yine o oldu. Bedenine siper ettiği ellerinin ardından isyan eder gibi hağırıldı. "Gelme lan, gelme!"

Çaresizce kalakaldım bir adım attığım kapı önünde. Gözyaşlarım bir bir düşerken yüzüme, başım bir suçlu gibi eğik, boynum büküktü.

Onun ruhu kötülüğe esirdi. Küçücük bir çocukken alınına vurulan kara lekesi, avuçlarına dökülen kan kokusu ve zihninden silinmeyen katil kelimesiyle büyümüştü. Sevgiyi öğretemeden giden bir anne ile sevgi nedir bilmeyen bir babanın evladıydı o. Her şeyi biliyor, her gece ölüyordum. Oysa Bora, tüm geçmişini bildiğimi bilmiyordu. O her gece kendisine söverken, benim de o saatlerde onun parmaklarından dökülen resmime bakıp ağladığımı bilmiyordu. Acılarımız birdi fakat durduğumuz noktalar farklıydı.

"Ama sen bana bir şey daha öğrettin," dedi sakince. "Senden öğrenebileceğim son şeyi."

Gözlerim onun gözlerinin hapsindeyken yüreğimin derberliği elimi kolumu bağlıyordu. Hiçbir şey söyleyemiyordum. Sanki dilimde hâlâ o kara kilit vardı, beni sessizlikten azat etmiyordu. O bir kasırga misali sessizce esip gürlemeye devam ederken, ben gece kadar sessiz, zaman kadar yaralıyım.

Ne söyleyecekti bilmiyordum. Bildiğim tek şey, hakkım olmayan bir ölüme daha gönül vereceğimdi.

"Haklıymışsın," dedi beni öldürmek ister gibi, sesinde çocukluktan kalma kırgınlıklar parçalanıyordu. "Senin hikâyesinin esas adamı ben değilmişim!"

Bir insanı kendi cümleleri de öldürebiliyormuş meğer. Şu an şu saniye, kendi cümlelerimin hançeri yüreğime batarken anladım. Nefret kokan kelimeler ağzımdan dökülürken hiç düşünmemiştim aslında. Sadece ve sadece onu yaraladığımı sanmışım. Oysa o hiç unutmamış... Benim yüreği kırık adamım, onun kalbine sapladığım her bir kelimeyi yarasında özenle saklamış.

İnkâr da edemezdin, isyan da. Bir zamanlar bu sözleri söyleyen de bendim, delice haykıran da. Adı gibiydi Bora. *Yağmuru davet eden sert rüzgâr. Estiği yeri bozguna uğratan deli fırtına.* Varlığını yadırgadığım adam, artık benim deli fırtınamdı. Bir isim bir insanı bu denli güzel ifade edebilirdi.

Ama benim deli fırtınam, onun için ne kadar yandığımı belki de asla bilemeyecekti. Bilemeyecek ve fırtınası yangınımı zinhar söndüremeyecekti.

“Konuş,” diye bağırarak devam etti. “Sakin üzerime gelme ama konuş, bir şeyler söyle hana!”

Sesindeki çaresiz tınıyı kovan Bora, şimdi öfkeye tutulmuş gibiydi. Sessizliğim onu daha fazla delirtiyordu, biliyordum ama söyleyecek bir şey yoktu. Benim bu hayata karşı yenildiğim, nefesimin içimde depremlere dönüştüğü zamanlar çok olmuştu. Canımın çokça acıdığı zamanlar, ölümü arzuladığım çaresiz anlar... Fakat hiçbir sızı, onun gözlerinin bana bu şekilde bakması kadar virane etmiyordu beni. Ben bu adamdan nefret ederken de varlığı içimde fırtınalar estirirken de aynıyım. Hep yalnız, hep zehirli bir sarmaşıktım.

“Bir şeyler söyle, çıldıracağım yemin ederim!” Adımlarını pencerenin dibinden ayırdığında ben hâlâ aynı yerde duruyordum. Kapının yanında duran konsola tutunmamak için de kendimi zor zapt ediyordum. Hayır, çaresizliğim ondan korktuğum için değildi. Ben hiçbir zaman kendimi bu hayata karşı ispat edememiştim. Kendi güçsüzlüğüme isyan ediyordum.

“Neden lan, neden? Neden benden bu kadar nefret ettin ki? Neden ilk fırsatta sırtımdan bıçaklayıp koşa koşa o herife gittin ki? Neden?” Sözlerinin sonunda ellerini iki yana indirdi ve yumruklarını ölesiye bir öfkeyle sıktı. Her bir adımı yavaş, her bir adımı sızılıydı. Üzerine gitmemden korkuyor, adımlarını yavaş yavaş atıyordu.

“Önce annem, sonra sen!” diye haykırdığında yine sımsıkı yumdum gözlerimi. “Nasıl da güzel sevmediniz beni!”

Sıktığım dişlerim hıçkırı hıçkırı ağlama isteğimi önleyemiyordu. Aldığım nefes bile titrerken kapalı olan gözlerimden

yaşlar boşalıp gitti. Tutamadım. Kaç kez öldürecekti beni? Kaç kez? Kaçıp gitme isteğimle savaşıyordum. Hayır, bu kez acımla yüzleşecek ve asla ondan kaçmayacaktım. Konuşma sırası bana da gelecekti elbet ama önce o dökenecekti zehrini. Önce o beni öldürecekti, sonra ben onu... *İyileştiremeyecektim.*

Hissedişyordum. Zaman akıp gittikçe avuçlarımızda ateş büyüyor, saatler ıstıraplı bir öfkenin içine sürüklüyordu bizi. Şüphesiz bu gece, hayatımda unutamadığım bir kara delik olacaktı. Çünkü karşımda gördüğüm deli adam, ağzından dökülen her kelimeyle içimde onulmaz yaralar açacaktı.

“Çok bekledim,” dedi havaya kaldırdığı ellerini nereye koyacağını bilemezken. “Belki bir gün... Bir kez olsun gülersin diye.” Parmağını çaresizce havaya kaldırdığında sesi de titremeye devam ediyordu. “Tamam, kabul... Ben güldürmeyi beceremedim.” Sustu, yavaşladı ve darmadağın etti. “Ama sen de bir kez olsun gülmedin be!”

Perperişan bir halde salladım kafamı. Keşke bir şeyler söyleyebilseydim, keşke tek bir kelimeyle her şeyi inkâra bulayabilseydim... Çaresizlik ruhuma çelme takıyor, ben düştüğüm yerden asla kalkamıyordum.

Adımları gitgide yaklaşıyordu. Hareketsiz duruyordum, dudaklarım asla kıpırdamıyordu. Çok garipti çünkü ben bu değildim, bunca haksızlığın karşısında susabilen değildim.

Dün gece hıçkırıklar arasında bu oyunu asla kabul etmeyeceğimi haykıran ben, şimdi bizzat susuyordum. Haldun Şahsuvar kendi çıkmazına beni öyle bir yerden tutsak etmişti ki adım atabileceğim tek bir yer yoktu. Susmaya da bu oyunun içinde kalmaya da mecburdum. Ama gözlerim... Onlara asla yalan söyletemeyecektim. Dilim bu tutsaklığın kilitlerini kıramasa da gözlerim suçsuz olduğumu her defasında haykıracaktı.

“Ona mı güldün sen?” diye sordu ölüm sessizliğine sıkışmış sesiyle. Kaşları hayretle havaya kalkarken gözlerim hızla tırmandı gözlerine. Hissettiği acı onu bir canavara dönüştürmüştü. “Bana bir kez olsun, gülmezken üstelik?”

Çaresizliğin büyüttüğü hisler nabzımı dehşet verici bir şekilde hızlandırırken, veryansın eden ruhum bile bir kuytuya gizlendi. Bu hali fazla deliydi... Korkunun bile bir köşeye sinip bize izleyeceği kadar ürpertici.

Adımlarını usul usul ama korkunç bir yavaşlıkla üzerime doğru atarken ne yapacağımı bilemiyordum. Birkaç adım, hatta bayağı bir geriledim. Ellerim titriyordu ve ben bu çaresizlikten nefret ediyordum. Her zaman böyle olmuştu. Her zaman ürkek bir ben... Karşımda delirmiş bir adam. Ve bu sarsıcı arbedenin sonunda haddinden fazla yaralı, yüreği kırık bir kız çocuğu.

“Onu mu öptün, söyle!” Sesinin yüksekliği ve kulak parçalayıcı gürlüğü karşısında gözlerimi kapattım. Bora’nın diline vuran şaşkınlıkla harmanlı nefret nefesimin sıkışmasına sebep oldu. Gerçek sandığı yalanı kabullenemiyor, bunun ağırlığı altında eziliyordu. Bense onu ilk defa bu kadar yenik ve bitik görüyordum. Oysa o buna alışkın değildi.

Kabullenemeyen ve hazmedemeyen bir Bora... İşte en korktuğum şey buydu.

“O da seni öptü mü?” Ardı arkası kesilmez isyanları sürerken bir adım daha geriledim. Kaçacak bir yerim yoktu fakat korku yüreğimi titretiyordu.

“Ben her gece dört duvar arasında kafayı yerken...” Adımlarını durdurduğunda parmaklarını bana doğru hedef aldı. “Onun sana dokunmasına izin mi verdin?” diye sordu bir kez daha hayret içinde. Ama daha çok öfke vardı gözlerinde. Ki bu öfke bizi kor ateşlere atacak, geride çarpacak bir kalp bırakmayacak kadar derinden yakacaktı.

“Kaç kere yattın onunla? Söyle, nasıl dokundu sana?” diye sorduğunda büyük bir gürültü koptu. Bora ince, uzun konsolu tek bir tekme darbesiyle devirmişti. Bir kez daha gururumu yerle bir eden o sözleri sarf etti.

“Ben sana kıyamazken üstelik...”

Ellerim gürültünün etkisiyle kulaklarıma kapanırken, tüm direnişimi paramparça eden bir çığlık savurdum. Her şey yerle bir olmuştu içimde. Ruhumdaki savunmasız kız çocuğu kafasını

dizlerine yaslamış, için için ağlıyordu şimdi. *Biz tüm bunları hak ettik mi*, diye sordum figan içinde. *Hayır, hak etmedik.*

“Ben hiçbir şey yapmadım!” Sesim o kadar yüksek çıkmıştı ki ben bile kendime şaşırdım. İkimizin arasına devrilen konsol onun bana yaklaşmasını engellemişti. Ve salondan içeriye girerken konsolun üzerine bıraktığı araba anahtarı benim olduğum tarafa düşmüştü.

Hırçın bakışlarım onun yüzünü tarayıp geçtiğinde burnundan soluyordu. Sabrı yoktu, doğru düşünemiyordu ve öfkesinden kuduruyordu. Kimbilir aklından neler geçiriyordu? Benim aklımdan geçen düşünceler pek tekin değildi. Zihnim tüm mantık kavramına tezat bir şekilde çılgın şeyler düşünüyor ve hatta şu an bu evden çıkıp gitmeyi planlıyordu. “Sen beni tüm bunlarla suçlayamazsın!” diye bağırdım. Sarf ettiği her cümle midemin çalkalanmasına, gururumun çamurlara bulunmasına sebep olmuştu. “Hiçbir şey bildiğin yok!”

Kusmak istiyordum. Midem feci bir şekilde bulanıyordu. Ama daha çok içimdeki zehri, kini, kederi boşaltmak istiyordum.

Bora sözlerim karşısında kısa bir duraksama yaşadığında hiç düşünmeden yere eğildim ve araba anahtarını avuçlarıma hapsetip yeniden ayağa kalktım. Gözlerine saniyeler içinde dalan gözlerimin ardında acılı yeşil hareleri kalacaktı şüphesiz. İkimizin arasına devrilen konsol ona vakit kaybettirecekti ve ben de kaçıp gidecektim. Vakıt kaybetmeden arkamı döndüm ve hızlı adımlarla karanlık holü geçtim. Onun beni böyle ezip geçmesine izin veremezdim.

Kilidin üzerinde duran anahtarı saniyeler içinde çevirip kapıyı açtım, ardından uçarcasına arabaya doğru koşmaya başladım. Belki delilikti bu yaptığım ama onunla aynı evin içinde nefes alamıyordum. O gözlerime böyle bakarken ölüyor, ölüyor ve ölüyordum!

Bora'nın ardından, “Buraya gel,” diye kükrediğini işittiğimde hızımı biraz daha artırdım. Özellikle bu korkunç ses tonunu duyduktan sonra onunla burada kalamazdım. Bora evin kapısından daha yeni çıkıyordu. Bense arabanın kapısını açmakla

uğraşıyordum. Kapıyı açıp kendimi arabanın içine attıktan hemen sonra titreyen ellerimle kapıyı kapatıp anahtarı kontağa taktım ve çevirdim. Motorun çalışma sesi kulaklarıma dolduğu an kapı sertçe açıldı.

Bora benden daha hızlı davranmıştı. Bir anda bedenimi saran güçlü kollarıyla beni arabanın içinden çekip çıkardığında ayak-kabılarım çamurlu yüzeyle, sırtım ise arabanın arka kapısıyla bürünleşti. Beni bu kaçma girişimim için pişman edecekti.

“İlk fırsatta,” diye haykırdığında kulaklarımin sağır olduğunu hissettim. “Koşup ona gidiyorsun!” Ellerini bileklerime doladı ve havaya kaldırdığı kollarımı arabanın üstüne yasladı. İşte şimdi kaçacak tek bir nokta bile kalmamıştı. Ama gururumu ezdiremezdim. Onun bana bu denli ağır laflar etmesine göz yumamazdım. Gökyüzünden kovulmuş bir kuş olsam da onun kafesine sığınamazdım.

Gözyaşlarım hâlâ delicesine süzülüyordu yanaklarımdan, Bora öfkenin ve kinin zirvesinde bakışlarıyla içimi deşerken göğsüm hızla kalkıp iniyordu. İçimde birçok sessiz çığlık birikiyordu ama bağırımıyordum. Şu an bana öfkeyle değil, şefkatle bakmasını istedim. Bileklerimi tutmasını değil, saçlarıımı okşamasını istedim. Gözleriyle öldürmesini değil, kollarıyla sarmasını istedim.

“Ben kötü bir şey yapmadım,” diye fısıldadım sessizce. Bana asla inanmayacağını bilsem de yüzüme her baktığında öfkelerini bileyen zehrin ta kendisi olsam da susmayacaktım. “Yemin ederim, yapmadım. Melih’in yanına bile...” Bora cümlelerimi ağzıma sertçe tıkadı. Tek bileğimi serbest bırakan eli dudaklarımin üzerine kapandığında acıdan gözlerim yandı ve geceye bir hıçkırığı daha parladım.

Sırılıklam olmuştuk. Zararı da ziyarı da yoktu. Umurunda değildi, umurunda değildi.

“Sana inanmıyorum,” dedi Bora, acısını tebessüme harmanlayan bir gülüş gezinirken dudaklarında. Bu gülüş, hissettiği acının yavaş yavaş son bulduğuna, geride sadece hissiz bir kalp kaldığına dair kanıt gibiydi. Bora zehrini kusmuş, acısını yitirmişti. Yapacağı tek şey beni de bitirmektir.

Eli hâlâ dudaklarımın üzerindeyken yavaşça yaklaştı yüzüme. Gözleri gözlerimden usulca sıyrılıp gittikten sonra dudaklarının varlığını sıırılsıklam olan saçlarımın hemen bitiminde, kulaklarımın üzerinde hissettim. “Hislerimiz karşılıklı, artık ben de senden nefret ediyorum!”

Tenime değen nefesinin sıcaklığı, sözlerinin yakıcılığı ile birleştğinde kendimi alevlerin ortasında kalmış gibi hissettim. Gözbebekleri iki büyük ateşi ağırlıyordu.

“Öyle nefret edilmez, böyle edilir,” dedi sessiz sessiz. Benim bunca zaman boyunca ona duymuş olduğum hisleri kastediyordu. Yağmur durmaya yüz tutmuş bir vaziyette semadan usulca süzülüyor, geceye gürültü katan sesi yavaşça çekiliyordu. “Öyle çok nefret edeceğim ki senden, bir yudum şefkat için ayaklarımın kapanacaksın. Madem sen her şeyi başlamadan bitirdin, ben de bana bıraktığın nefretin hakkını vereceğim.”

Dudaklarını kulaklarımdan, ellerini üzerimden çektiğinde boşluğa düşmüş gibi hissettim.

“Hiç şüphelen olmasın,” dedi yakıcı bir sesle. Bir yıkıntıdan farksız olan bedenim sarsak adımlarla ayakta kalma savaşı verirken, o çelik kadar sert bakışlarını üzerimden ayırmıyordu.

“Seni hiçbir zaman sevmeyeceğim,” diye devam etti sözlerine. “Ama bir başkasının da sevmesine izin de vermem, anladın mı?” Dudakları uzun zaman sonra şeytani bir tebessümle kıvrıldığında, “Hadi,” diye mırıldandı. “Gelsin, yiyorsa alsın seni benden, o şerefsiz sevgilin.”

“Melih benim sevgilim değil,” diye bağırdım. Adımın onunla anılmasına, özellikle bunu Bora’nın ağzından duymaya tahammül edemiyordum.

“Tabii ya,” dedi tiksindirici gibi. “Kocan olacaktı yakında, değil mi?” Durup yüz ifadesini iyice sertleştirdiğinde aynı kelimeleri bir kez daha sarf etti. “Hatta olmuştur bile. Yatağından çıkmamışsındır beş ay boyunca...”

Öfke şu durumda kontrol edebileceğim bir duygu değildi. Esasen şiddete meyilli bir ruha da sahip değildim fakat kendimi kaybedince iş işten geçiyordu. Hiç düşünmeksizin, tereddüt

dahi etmeksizin havaya kaldırdığım elimi onun yüzüne indirdim. Her sözüne susar, her nefretine göğüs gererdim fakat böylesi bir aşağılamaya asla izin veremezdim. Karşılığı tüm kemiklerimin kırılması dahi olsa, az önce attığım tokattan zerre pişmanlık duymayacaktım.

Bora az önce yediği tokada tepki göstermedi. Ben nefesimi tutmuş bir halde saniyeleri katlederken, o sadece gözlerime bakıyordu. Gözünü dahi kırpamamıştı, surat ifadesi katiyen değişmemişti.

“Sakın bir daha beni bununla itham etme!” diye bağırdım haykırırcasına. Boşta duran ellerimi yumruk haline getirip sertçe göğsüne vurduğumda bir kez daha hıçkırdım. Bora tepkisizce duruyordu. Yediği tokattan sonra donmuş gibi yüzüme bakıyordu sadece. Bense hem ağlıyor hem de yumruklarımı göğsüne indiriyordum.

Oysa az önce sarf ettiği sözleri duymak yerine bana bir tokat savurmasını tercih ederdim. İşte o zaman canım bu kadar acımazdı, yemin ederim. Sarsıla sarsıla ağlarken puslu bakışlarım gözlerini zor görüyordu. Bir süre sonra durdum ve kendi halimde ağlamaya devam ettim. Şimdi bana sarılsa, az önce söylediği sözleri duymamış farz eder ona sığınırdım.

Ama yapmadı.

Biliyordum, yapamazdı.

O an başka bir şey yaptı ve tek eliyle bileğimden tutup beni yeniden eve doğru sürüklemeye başladı. Direnmedim, ardı sıra peşine kattım adımlarımı. Aralık olan evin kapısından içeriye savurduğu bedenimin ardından onun da eve gireceğini sandım fakat o kapının üzerinde duran kilidi kırarcasına söküp gözlerime dahi bakmadan kapıyı üzerime örtüp kilitledi.

Beni burada bırakıp gidecek miydi sahiden?

Ellerimi sertçe kapıya geçirip ardı ardına vurdum. Bir işe yaramayacağını bilsem de kapıyı üst üste zorladım fakat nafileydi. “Bora!” diye haykırdım gözyaşlarımın arasından. Beni duyuyor muydu bilmiyordum ama burada kalmaktan korkuyordum. “Aç kapıyı ne olur, korkuyorum!”

Karanlık bir evde tek başıma kalmaktan korkuyordum.

Ne söylesem kâr etmemiştii. Birçok cümle sıralamış, birçok fğan dizmiştii dudaklarımın arasına. Ellerim acıyana kadar kapiya vurmuş, çığlıklar paralamıştım ama faydasızdı.

Bora beni duymuyordu.

Ay ışığının yansıdığı salonun aydınlığına doğru attım adımlarımı. En azından pencereden çıkıp bu izbe evden kurtulabilirdim. Salona varıp yere devrilen konsolun üzerinden atladığımda gözlerimi pencereye doğru çevirdim. Sokak lambasının cılız ışığı arabayı görmemi sağlıyordu. Bora gitmemiştii, hâlâ buradaydı. Arabanın arka tarafında dikiliyor ve dudakları arasına kısırdığı sigarayı ateşliyordu. Bir süre sonra alev alan sigarasından havaya ince bir duman süzöldü. Şimdi gözlerinde o sigara kadar bile değeriim yoktu, biliyordum. Bu saatten sonra sadece sigarasını değil, beni de yakacaktı.

İlk dumanını havaya savurduğu sigarasını sol elinin parmaklarına kısıtırıp diğer eliyle arabanın bagajını açtı. İçimi çeke çeke ve hâlâ ağlaya ağlaya izliyordum onu. Benim burada olduğumu, onu izlediğimi görüyor muydu bir fikrim yoktu. Görüyorsa da kesinlikle görmezden geliyordu.

O an bakışlarım ondan çok bagajdan çıkardığı kutuya takılı kaldı. Merakım hıçkırıklarımı bölerken, Bora sigarasını dudaklarına kısıtırıp kutuyu iki eliyle kavradı ve evin bahçesine doğru yürüdü. Elindeki geniş dikdörtgen kutuyla birlikte ilerlerken, onu elimden geldiğince izledim fakat bir süre sonra tamamen gözden kayboldu.

Bu şekilde burada bekleyemezdii, beklemeyecektii.

Kafamı camdan dışarı çıkarıp pencerenin yere olan yüksekliğine baktım. Atlayabileceğim kadar yakın sayılmazdı fakat burada kalıp korkuyla beklemeye katlanacağım kadar da uzak sayılmazdı. Yine hiç düşünmeden pervazdan tutunarak bacaklarımı dışarı sarkıttım ve pencere denizliğine oturdum. Zemine son bir kez bakıp bedenimi aşağıya bıraktığımda bacaklarım hızlı bir şekilde yere çakılmanın etkisiyle acıdı ama aldırmadım. Ayakkabımın biri ayagımdan çıkıp ileriye savrulmuştu, yeniden giymekle uğraşmadım. Tökezleyen adımlarıma rağmen hızlı bir şekilde Bora'nın peşinden gittim.

Samyeler sonra yeniden görüş alanındaydı. Karanlıktan otu-
ru pek seçemiyor olsam da gözlerim iyi görürdü. Bora'nın bir
elinde içinde ne olduğuna anlam veremediğim küçük bir bidon,
diğer elinde ise tükenmek üzere olan sigarası vardı.

Adımı haykırmak istiyor fakat cesaret edemiyordum.

Bakışlarım bu sefer de yerde kapağı açık halde duran kutuya
takıldı. Adımlarımı daha fazla hızlandırdım ve yürümeyi sürdür-
düm. O an Bora beni fark etti fakat umursamadı. Elindeki bidonu
kutunun üzerinde gelişigüzel gezdirdi ve yere savurduğu bidonun
ardından son nefesini çektiği sigarasını kutunun üzerine attı.

Kutu şahlanırcasına alev aldı.

Boğazıma acı bir düğüm oturdu.

Ayağımın altına sert bir cisim saplandı ve acıdan gözlerim
kapandı.

Yükselen dumanlar geceye karışırken iyice yakınına geldiğim
kutunun birkaç adım, Bora'nın ise bir adım gerisindeydim. Ve şu
an o kutunun içinde alev alan şeyin ne olduğunu net bir şekilde
görüyordum.

Bir gelinlikti.

Benim gelinliğimdi.

Takati kesilen dizlerim ıslak, çamurlu zeminle buluştuğunda
nefes alamıyordum artık. Bora o gelinliği değil, beni cayır cayır
yakıyordu. Bir kez daha hıçkırıklara yenik düştüğümde alevlerin
yansıdığı gözlerine çaresizce bakakaldım.

Dünyanın en yenik hissi gözlerine birikmişti.

Ben bu anı beş ay öncesinde, Bora'nın yatağında uyuyakal-
dığım o puslu günde gördüğüm rüyamda da yaşamamıştım. Rü-
yamda ayağımın altına battığını hissettiğim şey şimdi gerçekten
batmıştı. O zaman hissettiğim acının aynısını hissediyordum,
bu nasıl bir çıkmazdı?

Tıpkı o gece rüyamda gördüğüm gibi karanlık ve kasvetliydi
gökyüzü.

Geriye sadece külleri kalana dek yanacaktı o gelinlik...

"Oysa sana dünyaları verecektim," dedi isyan eder gibi. Alev-
lerin gürültüsüne karışan sesi ruhumun intiharıydı.

"Ama sen bana serzeniştin başka bir şey vermedin..."

DEVAM EDECEK...

SERZENİŞ PLAYLIST

Thurisaz – Endless
Thurisaz – Pas Perfect
Thurisaz – Unhealed
Thurisaz – Years of Silence
Valefor – Screams of Suicide
Valefor – Mental Collapse
Balmorhea – Remembrance
Hypnogaja – Here Comes The Rain Again
Hooverphonic – Mad About You
Cigarettes After Sex – Kristen
Sezen Aksu – Masum Değiliz
Sezen Aksu – Bir Çocuk Sevdim
Sezen Aksu – Ben Öyle Birini Sevdim ki
Sıla – Yoruldum
Onur Can Özcan – Yaramızda Kalsın
Buray – Aşk Bitsin
Kaan Boşnak – Benimle Kayboldun
Sena Şener – Sevmemeliyiz
Feridun Düzağaç – Alev
Teoman – Kupa Kızı Sinek Valesi
Mabel Matiz – Sultan Süleyman
Sufle – İçinde Aşk Var
Perdenin Ardındakiler – Ankara’yla Bozuşuruz
Nilipek – Son Mektup
Melis Aydın – Paramparça
Şanışer – Geçemiyorum Serden
Şanışer – Beni Bana Yar Etmezler

TEŞEKKÜRLER

Sözlerime, *Serzeniş*'i kaleme aldığım ilk günden bu yana desteğini benden esirgemeyen ve bana kocaman bir aile olmanın gururunu yaşatan tüm okurlarıma teşekkür ederek başlamak istiyorum. Bu kitaba bu denli gönül vermeseydiniz, buralara kadar gelirmiydik bilmiyorum... En büyük teşekkürüm sizlere, adlarını tek tek sayamadığım büyük *Serzeniş* ailesine... İyi ki varsınız!

Yazma serüvenimi en başından beri destekleyen aile üyeleri-me ve gönül dostlarıma, tanıştığımız günden bu yana her zaman yanımda olan Epsilon yazarı arkadaşlarıma, *Serzeniş*'i satırlara dökmeme vesile olan Epsilon Yayınevi çalışanlarına ve kitabın içinde bahsi geçen resmi çizen, yetenekli Habibe Tufan'a teşekkür ediyorum.

Kaldığımız ve yandığımız yerden devam etmek için sabırsızlanıyorum...

İkinci kitapta görüşmek üzere!